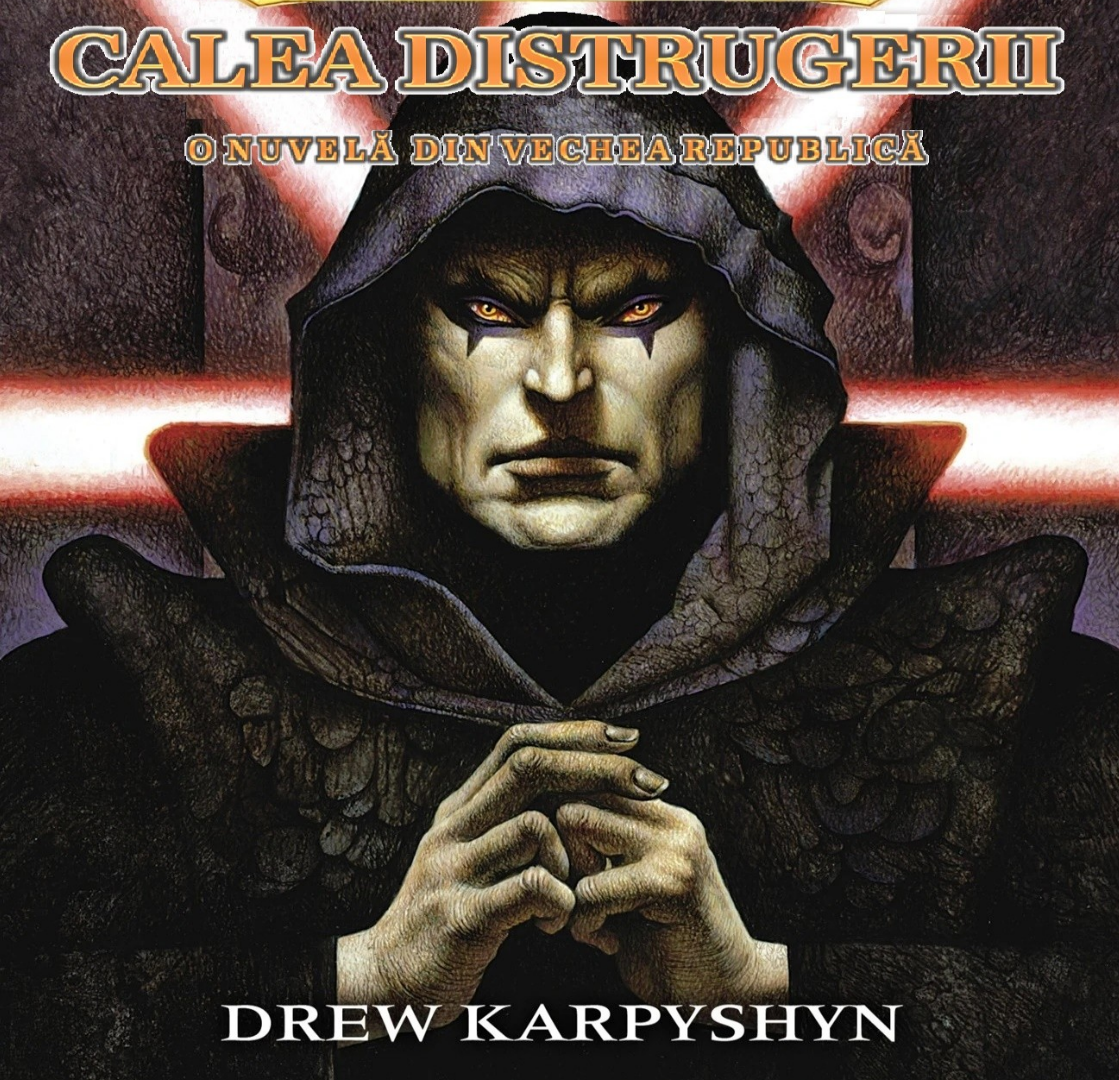
STAR WARS®

DARTH BANE

CALEA DISTRUGERII

O NUVELĂ DIN VECHEA REPUBLICĂ

DREW KARPYSHYN

DREW KARPYSHYN

STAR WARS

DARTH BANE
CALEA DISTRUGERII

Din seria VECHEA REPUBLICĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

După volumul
DREW KARPYSHYN
Darth Bane: Path of Destruction
2006

DREW KARPYSHYN

Drew Karpyshyn (născut pe 28 iulie 1971) este scenarist pentru jocuri video, scenarist şi romancier canadian. A lucrat ca scriitor principal pentru *Star Wars: Knights of the Old Republic* şi scriitor pentru primele două jocuri video *Mass Effect*. A părăsit BioWare în 2012 pentru a se concentra pe romanele din seria *Chaos Born* şi a revenit trei ani mai târziu, în 2015. La 9 martie 2018, a anunţat că părăseşte din nou BioWare pentru a se concentra asupra activităţii sale independente. Locuieşte în Alberta, Canada, împreună cu soţia sa, Jen, şi pisica lor.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

În ultimele zile ale Vechii Republici, Ordinul Sith – adepţi ai părţii întunecate a Forţei şi duşmani antici ai Ordinului Jedi – era format doar din doi: un Maestru şi un ucenic. Cu toate acestea, nu a fost întotdeauna aşa. Cu o mie de ani înainte de prăbuşirea Republicii şi ascensiunea Împăratului Palpatine la putere, existau legiuni de adepţi Sith…

* * *

Lordul Kaan, Maestru Sith şi fondator al Frăţiei Întunericului, mergea prin sângele de pe câmpul de luptă, o umbră înaltă în întunericul nopţii. Mii de soldaţi ai Republicii şi aproape o sută de Jedi îşi dăduseră viaţa încercând să apere această lume împotriva armatei sale şi pierzâd. El le savură suferinţa şi disperarea; chiar şi acum putea să le simtă ridicându-se precum duhoarea cadavrelor frânte împrăştiate prin vale.

În depărtare se pregătea o furtună. Cu fiecare fulger care lumina cerul, marele templu Sith de pe Korriban era, momentan, vizibil în depărtare, o siluetă puternică înălţându-se deasupra orizontului sterp.

Două siluete aşteptau în mijlocul măcelului, unul om şi celălalt Twi'lek. El îi recunoscu în ciuda întunericului: Qordis şi Kopecz, doi dintre cei mai puternici Lorzi Sith. Odată fuseseră rivali înverşunaţi, dar acum serveau împreună în Frăţia lui Kaan.

Se apropie repede de ei, zâmbind. Qordis, înalt şi atât de slab încât părea aproape scheletic, îi răspunse la zâmbet.

— Este o mare victorie, Lord Kaan. A trecut mult prea mult timp de când Ordinul Sith a avut o academie pe Korriban.

— Simt că sunteţi dornici să începeţi antrenarea noilor ucenici, răspunse Kaan. Mă aştept să-mi oferiţi, în următorii ani, mai mulţi Maeştri şi adepţi Sith, puternici şi loiali.

— Să vă oferim? întrebă Kopecz pe un ton ascuţit. Nu cumva vrei să spui *să ne oferim*? Nu suntem toţi parte a Frăţiei Întunericului?

Întrebarea lui fu întâmpinată cu un râs uşor.

— Desigur, Kopecz. M-a luat gura pe dinainte?

— Kopecz refuză să sărbătorească triumful nostru, menţionă Qordis. A fost aşa toată noaptea.

Kaan puse mâna pe umărul Twi'lekului.

— Asta este o mare victorie pentru noi, spuse el. Korriban este mai mult decât o altă lume: este un simbol. Locul de naştere al Ordinului Sith. Această victorie trimite un mesaj Republicii şi Jedilor. Acum, vor şti cu adevărat şi se vor teme de Frăţie.

Kopecz îşi eliberă umărul de sub mâna lui Kaan şi se întoarse cu un zvâcnet al vârfului cozii cefalice lungi înfăşurată în jurul gâtului.

— Sărbătoriţi dacă doriţi, spuse el peste umăr în timp ce pleca. Dar adevăratul război abia începe.

PARTEA ÎNTÂI
Trei ani mai târziu

Capitolul 1

Dessel era pierdut în suferinţa locului său de muncă, abia fiind conştient de ceea ce se întâmpla în jurul său. Îl dureau mâinile de la loviturile nesfârşite ale ciocanului hidraulic. Bucăţile mici de piatră săreau din peretele peşterii în timp ce îl găurea, ricoşând de pe ochelarii de protecţie şi înţepându-i faţa şi mâinile expuse. Norii de praf atomizat umpleau aerul, întunecându-i vederea, şi ţipătul tânguit al ciocanului umplea caverna, înecând toate celelalte sunete în timp ce săpa agonizant centimetru după centimetru în vena groasă de cortoză ţesută în stânca din faţa lui.

Impenetrabilă atât pentru căldură cât şi pentru energie, cortoza era apreciată în construcţia de armuri şi scuturi atât pentru interese comerciale cât şi militare, în special acum, cu galaxia aflată în război. Foarte rezistentă la loviturile de blaster, se presupunea că aliajele de cortoză ar putea rezista chiar şi la lovitura unei lame de sabie laser. Din păcate, chiar proprietăţile care o făceau atât de valoroasă, o făceau şi extrem de dificil de exploatat. Torţele cu plasmă erau practic inutile; dura zile întregi să ardă chiar şi o mică secţiune de stâncă împletită cu cortoză. Singura modalitate eficientă de a o extrage, era prin forţa brută a ciocanelor hidraulice care loveau vena neobosite, ciobind cortoza puţin câte puţin. Cortoza era unul dintre cele mai tari materiale din galaxie. Forţa de lovire distrugea rapid capul ciocanului, tocindu-l până când devenea aproape inutil. Praful înfunda pistoanele hidraulice, blocându-le. Extragerea cortozei era dură pentru echipamente, şi chiar şi mai dură pentru mineri.

Des ciocănea de aproape şase ore standard. Ciocanul cântărea mai mult de treizeci de kilograme şi el începea să simtă efortul de a-l menţine ridicat şi presat pe faţa stâncii. Braţele îi tremurau de efort. Plămânii gâfâiau după aer şi se sufocau în norii de praf mineral fin aruncaţi de capul ciocanului. Chiar şi dinţii îl dureau: vibraţia huruită îl făcea să se simtă ca şi cum i s-ar fi dislocat de pe gingii.

Dar minerii de pe Apatros erau plătiţi în funcţie de cât de multă cortoză extrăgeau. Dacă se lăsa acum păgubaş, un alt miner ar veni şi ar începe să lucreze la venă, luând o parte din profit. Lui Des nu-i plăcea să împartă profitul.

Ţipătul motorului ciocanului crescu în intensitate, devenind un urlet prelungit cu care Des era prea familiarizat. La douăzeci de mii de rotaţii pe minut, motorul înghiţea praful precum bea apă o bantha însetată după o lungă traversare prin deşert. Singurele modalităţi de a evita asta erau curăţarea regulată şi service-ul, şi *Outer Rim Oreworks Company*[1] prefera mai degrabă să cumpere echipamente ieftine şi să le înlocuiască, decât să cheltuiască credite pentru întreţinere. Des ştia exact ce urma să se întâmple – şi o secundă mai târziu, se întâmplă. Motorul explodă. Hidraulica se opri cu un scârţâit oribil şi un nor de fum negru ţâşni în partea din spate a ciocanului. Blestemând ORO şi politicile sale corporative, Des îşi eliberă degetul strivit pe trăgaci şi aruncă echipamentul uzat pe podea.

— Dă-te la o parte, puştiule, spuse o voce.

Gerd, unul dintre ceilalţi mineri, se apropie şi încercă să-l dea la o parte pe Des, cu umărul, ca să poată lucra vena cu propriul său ciocan. Gerd lucra în mine de aproape douăzeci de ani standard şi asta îi transformase corpul într-o masă de muşchi tari, noduroşi. Dar şi Des lucra în mină de zece ani, încă din adolescenţă, şi era la fel de solid ca omul mai în vârstă – şi puţin mai mare. Nu se clinti din loc.

— Nu am terminat, spuse el. S-a stricat ciocanul, asta-i tot. Dă-mi-l pe al tău şi o să continui o vreme.

— Ştii regulile, puştiule. Nu mai lucrezi şi altcineva are voie să îţi ia locul.

În mod normal, Gerd avea dreptate. Dar nimeni nu încerca vreodată să ia locul altui miner din cauza vreunei defecţiuni a echipamentului.

Doar dacă nu cumva încerca să pornească o bătaie.

Des aruncă o privire în jur. Camera era goală, cu excepţia lor, stând la mai puţin de o jumătate de metru unul de altul. Nu era o surpriză; Des alegea de obicei cavernele aflate în afara reţelei principale de tuneluri. Trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidenţă faptul că Gerd se afla aici. Des îl cunoştea pe

---

[1] Outer Rim Oreworks Company – ORO – Compania de Minereuri de pe Inelul Exterior

Gerd de mult timp. Bărbatul de vârstă mijlocie fusese prieten cu Hurst, tatăl lui Des. Atunci când Des începuse pentru prima dată să lucreze în mină, la treisprezece ani, avusese parte de o mulţime de abuzuri de la minerii mai mari. Tatăl său fusese cel mai rău, iar Gerd fusese unul dintre principalii instigatori, aruncându-i mai multe tachinări, insulte şi ocazinale palme peste ureche decât era normal. Hărţuirea lor se încheiase la scurt timp după ce tatăl lui Des murise de un atac de cord masiv. Nu pentru că minerilor le-ar fi părut rău de tânărul orfan. Când murise Hurst, adolescentul cel înalt şi slab pe care le plăcuse să-l intimideze, devenise un munte de muşchi, cu mâini grele şi un temperament feroce. Mineritul era o muncă grea; era foarte apropiat de munca silnică dintr-o colonie închisoare a Republicii. Cine lucra în minele de pe Apatros devenea mare şi se întâmplă ca Des să devină cel mai mare dintre toţi. O jumătate de duzină de ochi înnegriţi, nenumărate nasuri însângerate şi o falcă ruptă în decursul unei luni fu îndeajuns pentru ca vechii prieteni ai lui Hurst să decidă că ar fi mai fericiţi dacă l-ar lăsa în pace pe Des. Cu toate acestea, era aproape ca şi cum îl învinuiau pe el pentru moartea lui Hurst şi, la fiecare câteva luni, câte unul dintre ei încerca din nou. Gerd fusese întotdeauna destul de deştept ca să se ţină la distanţă, până acum.

— Nu văd să ai pe niciunul dintre prietenii tăi cu tine, bătrâne, spuse Des. Aşa că, lasă-mi vena de minereu în pace şi nimeni nu va fi rănit.

Gerd scuipă pe pământ la picioarele lui Des.

— Nici măcar nu ştii ce zi este, nu-i aşa, băiete? Kriffing[2] neruşinat – asta eşti!

Stăteau destul de aproape unul de celălalt pentru ca Des să poată mirosi acreala whiskyului corellian în respiraţia lui Gerd. Bărbatul era beat. Destul de beat pentru ca să vină să se bată, dar încă suficient de treaz pentru a fi redutabil.

— Astăzi se împlinesc cinci ani, spuse Gerd, dând amărât din cap. Propriul tău tată a murit acum cinci ani şi nici măcar nu îţi aminteşti!

[2] Kriffing – era un peiorativ bazat pe cuvântul kriff. Kriff era o înjurătură vulgară. Se crede că autorul a creat cuvântul inversând literele „f” şi „k” din termenul „frick”, care este un sinonim pentru „fuck”.

Des abia se mai gândea, rareori, la tatăl său. Nu îi păruse rău să-l vadă murind. Cele mai vechi amintiri ale sale erau cu tatăl său care îl lovea. Nici măcar nu-şi amintea motivul; Hurst rareori avea nevoie de vreunul.

— Nu pot spune că mi-e dor de Hurst la fel cum îţi este ţie, Gerd.

— Hurst? pufni Gerd. Te-a crescut singur după ce a murit mama ta, şi tu nici măcar nu ai respectul să-i spui tată? Fiu nerecunoscător de Kath-hound[3]!

Des îl privi ameninţător pe Gerd, dar omul mai scund era prea plin de băutură şi indignare pentru a fi intimidat.

— Ar fi trebuit să mă aştept la una ca asta de la un mudcrutch whelp [4] ca tine: continuă Gerd. Hurst a spus întotdeauna că nu eşti bun de nimic. Ştia că e ceva în neregulă cu tine... Bane[5].

Des îşi îngustă ochii, dar nu muşcă momeala. Hurst îl striga aşa când era beat. *Bane*. Dădea vina pe fiul său pentru moartea soţiei. Îl învinovăţea pentru că era blocat pe Apatros. El considera că singurul său copil era blestemul existenţei sale, un fapt pe care avea tendinţa să i-l spună lui Des în furia beţiei.

Bane. Reprezenta tot ce era duşmănos, meschin şi rău la tatăl său. Lovea în temerile cel mai interioare ale fiecărui copil: teama de dezamăgire, teama de abandon, teama de violenţă. Copil fiind, numele îl duruse mai mult decât toate loviturile de pumni grei primite de la tatăl său. Dar Des nu mai era un copil. De-a lungul timpului învăţase să ignore acest cuvânt, împreună cu restul fierii pline de ură care se revărsa din gura tatălui său.

— Nu am timp pentru asta, mormăi el. Am de lucru.

Cu o singură mână amuci ciocanul hidraulic din strânsoarea lui Gerd. Puse cealaltă mână pe umărul lui şi îl împinse deoparte. Poticnindu-se înapoi, beţivul îşi prinse călcâiul într-o stâncă şi căzu dur la pământ.

Se ridică cu un mârâit şi cu mâinile strânse în pumni.

---

[3] Kath-hound – câinii Kath aveau dimensiunea unui câine mare, acoperit cu blană şi fiecare membru se termina cu copite despicate în patru. În general, nu erau foarte ostili, cu excepţia cazului în care erau provocaţi.

[4] Mudcrutch whelp – insultă care se referă la o creatură de cea mai joasă speţă.

[5] Bane – cuvântul înseamnă „a cauza o mare suferinţă” sau „moarte şi distrugere”. Poate însemna şi otravă, blestem, durere şi jale.

— Cred că tatăl tău a plecat de prea mult timp, băiete. Ai nevoie de-o bătaie ca să te înveţi minte!

Gerd era beat, dar nu era prost, realiză Des. Des era mai mare, mai puternic, mai tânăr, dar îşi petrecuse ultimele şase ore lucrând cu ciocanul hidraulic. Era acoperit de mizerie şi îi curgea sudoarea pe faţă. Cămaşa lui era udă. Uniforma lui Gerd, pe de altă parte, era încă destul de curată: fără praf, fără pete de sudoare. Trebuie că planificase toată ziua întâlnirea asta, luând-o uşor şi neobosindu-se, în timp ce Des muncise din greu.

Dar Des nu voia să se retragă dintr-o luptă. Aruncând la pământ ciocanul lui Gerd, se lăsă în poziţie de luptă, cu picioarele depărtate şi braţele ţinute în faţă.

Gerd îl atacă, aducându-şi pumnul drept într-un upercut vicios. Des se întinse şi prinse pumnul cu palma deschisă a mâinii stângi, absorbind forţa loviturii. Mâna dreaptă se repezi înainte şi apucă partea inferioară a încheieturii drepte a lui Gerd; în timp ce-l trăgea pe bătrân în faţă, Des se lăsă în jos şi se întoarse, băgând umărul în pieptul lui Gerd. Folosind avântul adversarului, Des se îndreptă şi smulse tare de încheietura mâinii lui Gerd, aruncându-l în sus şi peste, astfel încât căzu pe spate la pământ. Lupta ar fi trebuit să se încheie chiar atunci; Des avu o fracţiune de secundă în care ar fi putut să-şi lase genunchiul pe pieptul adversarului, scoţându-i aerul din plămâni şi fixându-l la pământ în timp ce îl lovea cu pumnii.

Dar nu se întâmplă aşa. Spatele, epuizat de orele în care ridicase ciocanul de treizeci de kilograme, fu cuprins de spasme. Durerea era agonizantă; Des se îndreptă instinctiv de spate, ţinându-se de muşchii lombari dureroşi. Asta îi dădu lui Gerd şansa să se rostogolească şi să revină pe picioare. Des reuşi cumva să se lase din nou în poziţie de luptă. Spatele lui *urlă* în semn de protest şi el se strâmbă când durerea îi săgetă tot corpul. Gerd văzu grimasa şi râse.

— Ai crampe, băiete? Ar trebui să ştii că nu este bine să încerci să lupţi după o tură de şase ore în mină.

Gerd atacă din nou. De data asta mâinile lui nu erau pumni, ci gheare care apucau şi se agăţau de orice puteau găsi, încercând să se apropie pentru a anula înălţimea şi alonja tânărului. Des încercă să se dea la o parte, dar picioarele lui erau prea rigide şi inflamate ca să-l ajute. O mână îl apucă de cămaşă, cealaltă îl prinse de centură şi Gerd se răsturnă cu el la

pământ. Se luptară, rostogolindu-se pe piatra dură şi neregulată a podelei peşterii. Gerd avea faţa îngropată în pieptul lui Dessel pentru a şi-o proteja, nelăsându-l pe Des să-l lovească cu cotul sau cu capul. Încă îl mai ţinea pe Des de centură, dar acum cealaltă mână îi era liberă şi lovea orbeşte acolo unde credea că era faţa lui Des. Des fu forţat să-şi înfăşoare strâns braţele în jurul lui Gerd, astfel încât niciunul dintre ei să nu mai poată lovi.

Cu membrele fixate, strategia şi tehnica nu însemna nimic. Lupta deveni un test de putere şi rezistenţă, cu cei doi combatanţi obosindu-se încet unul pe altul.

Dessel încercă să-l rostogolească pe Gerd pe spate, dar trupul său obosit îl trădă. Membrele sale erau greoaie şi moi, şi nu putu obţine pârghia de care avea nevoie. În schimb, Gerd fu cel capabil să se zvârcolească, eliberându-şi cu o smucitură una dintre mâini în timp ce încă îşi păstra faţa bine presată pe pieptul lui Des ca să nu fie expusă.

Des nu era deloc norocos... Faţa lui era neprotejată şi vulnerabilă. Gerd îl lovi cu mâna liberă, dar nu lovi cu pumnul închis. În schimb, lovi cu degetul în obrazul lui Des, la doar câţiva centimetri de ţinta lui reală. Lovi din nou cu degetul mare, încercând să scoată unul dintre ochii adversarului şi să-l lase orb şi zvârcolindu-se de durere. Lui Des îi trebui o secundă pentru a-şi da seama ce se întâmpla; mintea lui obosită devenise la fel de lentă şi neîndemânatică ca şi corpul. Îşi întoarse faţa chiar când ateriză a doua lovitură, degetul izbindu-se dureros în cartilajului urechii.

Furia întunecată explodă în interiorul lui Des: o explozie de pasiune înflăcărată care arse epuizarea şi oboseala. Dintr-o dată mintea lui fu clară şi corpul se simţea puternic şi întinerit. Ştia ce să facă în continuare. Mai important, ştia cu certitudine ce va face Gerd în continuare. Nu-şi putea explica de unde ştia; uneori putea anticipa următoarea mişcare a unui adversar. Unii i-ar fi putut spune instinct. Des simţea că e ceva mai mult. Era prea detaliat – prea specific – pentru a fi un simplu instinct. Era mai mult ca o viziune, o scurtă privire în viitor. Şi de fiecare dată când se întâmpla, Des ştia întotdeauna ce să facă, ca şi cum ceva îi ghida şi dirija acţiunile.

Când veni următoarea lovitură, Des fu mai mult decât pregătit pentru ea. O putu vedea perfect în minte. Ştia exact când va veni şi unde va lovi. De data asta întoarse capul în

direcţia opusă, expunându-şi faţa la lovitură – şi deschizând gura. Muşcă tare, exact când trebuia, şi dinţii lui se scufundară adânc în carnea murdară a degetul mare a lui Gerd. Gerd ţipă în timp ce Des îşi strângea maxilarul, secţionând tendoanele şi lovind osul. Se întrebă dacă putea muşca până la capăt şi apoi – ca şi cum chiar gândul făcu asta să se întâmple – tăie degetul cel mare al lui Gerd.

Ţipetele deveniră urlete, iar Gerd se eliberă din strânsoare şi se rostogoli, strângându-şi mâna mutilată cu cea întreagă. Sângele stacojiu i se scurgea printre degetele care încercau să oprească curgerea lui din ciot.

Ridicându-se încet în picioare, Des scuipă degetul mare pe pământ. Gustul sângelui îi era fierbinte în gură. Corpul său se simţea puternic şi reenergizat, ca şi cum i-ar fi trecut prin vene o mare putere. Adversarul său era scos din luptă; Des putea acum să-i facă lui Gerd orice dorea.

Bărbatul mai în vârstă se rostogolea înainte şi înapoi pe podea, cu mâna strânsă la piept. Gemea şi suspina, implorând milă, cerând ajutor.

Des dădu din cap dezgustat; Gerd şi-o făcuse cu mâna lui. Totul începuse ca o simplă bătaie. Pierdantul s-ar fi ales cu un ochi înnegrit şi nişte vânătăi, dar nimic mai mult. Apoi, omul mai în vârstă dusese lucrurile la un alt nivel încercând să-l orbească şi el răspunsese cu aceeaşi monedă. Des învăţase cu mult timp în urmă să nu ducă prea departe o luptă decât dacă era dispus să plătească preţul în cazul în care pierdea. Acum Gerd învăţase şi el lecţia asta.

Des era temperamental, dar nu era genul care să continue să bată un adversar neajutorat. Fără să se uite la duşmanul său învins, părăsi peştera şi se îndreptă spre tunel pentru a-i spune unuia dintre supraveghetori ce se întâmplase, pentru ca cineva să poată veni să aibă grijă de rana lui Gerd.

Nu era îngrijorat de consecinţe. Medicii puteau reataşa degetul lui Gerd, aşa că, în cel mai rău caz, Des va fi amendat cu salariul pe o zi sau două. Corporaţiei nu îi păsa cu adevărat ce făceau angajaţii săi, atâta timp cât se întorceau ca să extragă minereul de cortoză. Luptele erau ceva banal în rândul minerilor şi ORO aproape întotdeauna se făcea că nu vede nimic, deşi lupta asta, în mod special, fusese mai vicioasă decât celelelte – sălbatică şi scurtă, cu un sfârşit brutal.

La fel cum era viaţa pe Apatros.

Capitolul 2

Stând în spatele vehiculului terestru folosit pentru a transporta mineri între singura colonie de pe Apatros şi mine, Des se simţea epuizat. Tot ce voia era să se întoarcă în patul lui din baracă şi să doarmă. Adrenalina se scursese din el, lăsându-l hiperconştient de rigiditatea şi durerea corpului său. Se prăbuşi pe scaun şi se uită în jur în interiorului vehiculului. În mod normal, ar fi fost alţi douăzeci de mineri înghesuiţi în speeder cu el, dar ăsta era gol, cu excepţia lui şi a pilotului. După lupta cu Gerd, supraveghetorul îl suspendase imediat pe Des fără plată şi ordonase să fie transportat înapoi la colonie.

— Chestiile astea au devenit prea vechi, Des, spuse supraveghetorul cu o încruntare. Trebuie să te dăm exemplu de data asta. Nu mai poţi lucra în mine până când Gerd nu se vindecă şi nu revine la locul de muncă.

Ceea ce dorise cu adevărat să spună era că Des nu mai putea câştiga credite până nu se întorcea Gerd. Tot va trebui să plătească pentru cameră şi masă, desigur. Fiecare zi în care stătea fără să muncească, se ducea pe lista de plată, adăugându-se la datoria pe care era atât de disperat să şi-o plătească. Des se gândi că vor trece patru sau cinci zile până când Gerd va reuşi să mânuiască din nou un ciocan hidraulic. Medicul de la faţa locului îi reataşase degetul mare tăiat folosind un vibroscalpel şi synthflesh[6]. Câteva zile de kolto[7] injectabil şi unele medicamente ieftine pentru a atenua durere, şi Gerd va reveni la muncă. Terapia bacta îl putea aduce înapoi într-o singură zi; dar bacta era scumpă şi ORO nu ar folosi-o decât în cazul în care Gerd avea asigurare de miner... dar Des se îndoia de asta.

Majoritatea minerilor nu se interesa niciodată de programul de asigurare sponsorizat de companie. Era prea

---

[6] Synthflesh – material modelabil care imită carnea naturală folosit pentru a acoperi reataşările protetice.

[7] Kolto – lichid cunoscut pentru capacităţile sale de vindecare. Era găsit în apa planetei oceanice Manaan şi era considerat valoros, dar importanţa sa s-a pierdut în timp, fiind înlocuit de bacta.

scump. Cu camera, masa şi taxele care acopereau costul transportului către şi dinspre mină, cei mai mulţi credeau că ORO primea mai mult decât suficient din banii lor câştigaţi cu greu, fără a mai adăuga la socoteală şi primele de asigurare. Nu era doar costul lor, totuşi. Era ca şi cum bărbaţii şi femeile care lucrau în minele de cortoză negau pur şi simplu, refuzând să admită riscurile şi pericolele potenţiale pe care le întâlneau în fiecare zi. Asigurarea i-ar forţa să admită toate astea. Puţini mineri ajungeau vreodată la o vârstă înaintată. Tunelurile luaseră multe vieţi, îngropând cadavre în surpări sau incinerându-le atunci când cineva dădea peste o pungă de gaze explozive prinsă în stâncă. Chiar şi cei care scăpau din mine aveau tendinţa de a nu supravieţui mult timp după pensionare. Munca în mine era costisitoare. Bărbaţii de 60 de ani aveau trupuri care arătau şi se simţeau ca la 90 de ani, cochilii frânte uzate de zecile de ani de muncă fizică grea şi expunerea la contaminanţi aerieni care treceau de filtrele ORO necorespunzătoare.

Când a murit tatăl lui Des – fără asigurare, desigur – tot ce primise Des a fost privilegiul de a achita datoria acumulată de tatăl său. Hurst petrecuse mai mult timp bând şi jucând jocuri de noroc decât cu mineritul. Pentru a plăti costul lunar al camerei şi masa, a trebuit să împrumute de mai multe ori credite de la ORO la o rată a dobânzii care ar fi fost criminală oriunde în galaxie, dar nu în Inelul Exterior.

Datoria a continuat să se acumuleze, de la o lună la alta, de la un an la altul, dar lui Hurst nu părea să-i pese. Era singurul părinte al unui fiu pe care-l dispreţuia, prins într-un loc de muncă brutal pe care îl dispreţuia; renunţase la orice speranţă de a scăpa de pe Apatros cu mult înainte să aibă atacul de cord. Probabil că progeniturile alea de hutt, fuseseră bucuroase să ştie că fiul său a ajuns să plătească factura lui.

Transportorul acceleră pe deasupra rocilor sterpe ale câmpiilor micii planete, fără alt sunet decât bâzâitul continuu al motoarelor. Pustiurile fără nicio trăsătură caracteristică zburau ca prin ceaţă, până când nu mai văzu pe fereastră nimic altceva, decât o perdea gri fără formă. Efectul era hipnotic. Des îşi putea simţi mintea şi corpul obosite dornice să intre într-un somn adânc şi fără vise.

Aşa te prindeau. Te munceau până la epuizare, îţi atenuau simţurile, îţi amorţeau voinţa până te supuneai... Totul până când acceptai şi îţi iroseai întreaga viaţă în pietrişul şi murdăria minelor de cortoză. Totul în serviciul neobosit al Outer Rim Oreworks Company. Era o capcană surprinzător de eficientă; funcţionase la oameni ca Gerd şi Hurst. Dar nu avea să funcţioneze şi cu Des. Chiar şi cu datoria zdrobitoare a tatălui său, Des ştia că va plăti într-o zi tot ce datora către ORO şi va lăsa viaţa asta în urmă. El era destinat pentru ceva mult mai mare decât această existenţă nesemnificativă. Ştia asta cu o certitudine absolută, şi această cunoaştere îi dădea puterea de a continua în ciuda erodării neobosite, uneori fără speranţă. Îi dădea puterea de a lupta, chiar şi atunci când o parte din el dorea să renunţe.

Era suspendat, fără posibilitatea de a lucra în mine, dar mai existau şi alte modalităţi de a câştiga credite. Cu un mare efort se forţă să se ridice. Podeaua se legănă sub picioarele lui în timp ce speederul făcea în continuu ajustări pentru a menţine altitudinea de croazieră programată de jumătate de metru deasupra nivelului solului. Avu nevoie de o secundă să se obişnuiască cu ritmul de rulare al speederului, apoi, pe jumătate mergând, pe jumătate clătinându-se parcurse culoarul dintre scaune către pilotul din faţă. Nu îl recunoscu pe om dar, oricum, toţi aveau tendinţa să arate la fel: feţe sumbre, lipsite de zâmbet, ochi plictisiţi şi purtând întotdeauna o expresie de parcă erau pe punctul de a avea o durere de cap orbitoare.

— Hei, spuse Des, încercând să pară nonşalant, vin ceva nave în portul spaţial astăzi?

Nu exista niciun motiv pentru ca pilotul să-şi menţină atenţia fixată asupra drumului. Călătoria de 40 de minute dintre mine şi colonie erau o linie dreaptă peste o câmpie goală. Unii dintre piloţi chiar furau un pui de somn de-a lungul traseului. Totuşi, acesta refuză să se întoarcă şi să se uite la Des când răspunse.

— A aterizat o navă de marfă acum câteva ore, spuse el cu voce plictisită. O navă militară de marfă a Republicii.

Des zâmbi.

— Stau ceva vreme?

Pilotul nu răspunse; doar pufni şi dădu din cap la auzul întrebării prosteşti. Des aprobă din cap şi se poticni înapoi spre

scaunul său din partea din spate a speederului. Şi el ştia răspunsul.

Cortoza era folosită în fuselajul tuturor navelor, de la vânători la nave capital, precum şi în armura trupelor. Şi pe măsură ce războiul împotriva Sith continua, nevoia de cortoză a Republicii continua să crească. La fiecare câteva săptămâni, un cargobot al Republicii ateriza pe Apatros. De asemenea, a doua zi pleca din nou, cu cala de marfă umplută cu minerale valoroase. Până atunci, echipajul – ofiţeri şi soldaţi înrolaţi deopotrivă – nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Din experienţele anterioare, Des ştiau că ori de câte ori soldaţii Republicii aveau câteva ore de stat degeaba, le plăcea să joace cărţi. Şi oriunde jucau cărţi oamenii, erau bani de câştigat.

Lăsându-se înapoi pe scaunul său din spatele speederului, Des decise că poate nu era gata să doarmă, deocamdată. Până când speederul opri la marginea coloniei, pe Des simţea furnicături de speranţă prin tot corpul. Sări şi se îndreptă în ritm alert spre baracă, luptându-se cu dorinţa de a fugi. Chiar acum, îşi imagină el, soldaţii Republicii şi creditele lor stăteau la mesele de jocuri din singura cantină a coloniei. Cu toate acestea, nu era niciun motiv să se grăbească. Era după-amiază târziu, soarele abia îşi începea coborârea dincolo de orizont, spre nord. Majoritatea minerilor din tura de noapte ar fi deja treji. Mulţi dintre ei ar fi deja în cantină, nedorind să se gândească la timpul pe care vor trebui să-l piardă cu călătoria spre mine pentru a-şi începe tura. În următoarele două ore, Des ştia că va fi norocos dacă va găsi vreun loc liber în cantină, cu atât mai mult la o masă de pazaak[8] sau sabacc. Pe de altă parte, vor mai trece câteva ore înainte ca oamenii care lucrau în tura de zi să urce în speederele care îi aşteptau, pentru a se întoarce la barăcile lor.

Va ajunge la cantină cu mult înaintea lor.

Ajuns la cazarmă, se dezbrăcă de îmbrăcămintea lui pătată de murdărie şi se duse la duşurile comune – acum pustii – pentru a spăla de pe corp sudoarea şi praful fin de rocă. Apoi se schimbă în haine curate şi hoinări pe străzi, luând-o încet spre cantina aflată în partea îndepărtată a oraşului.

---

[8] Pazaak – joc popular datând de pe vremea Vechii Republici, în care scopul era să te apropii cât mai mult de 20 fără să treci peste.

Cantina nu avea un nume; n-avea nevoie de vreunul. Nimeni nu avea probleme să o găsească. Apatros era o lume mică – puţin mai mare decât o lună – cu atmosferă şi ceva viaţă vegetală indigenă. Erau foarte puţine locuri unde să mergi: minele, colonia şi deşeurile sterpe dintre ele. Minele erau un complex masiv care cuprindea peşterile şi tunelurile săpate de ORO, precum şi sectoarele de rafinare şi prelucrare a operaţiunilor ORO. Porturile spaţiale se aflau şi ele tot acolo. Cargoboturile plecau zilnic cu încărcături de cortoză pentru unele lumi mai bogate aflate aproape de Coruscant şi de Nucleul Galactic, şi veneau la fiecare două zile aducând echipamente şi provizii pentru a menţine funcţionale minele. Angajaţii care nu erau suficient de puternici pentru a extrage cortoză lucrau la instalaţiile de rafinare sau în portul spaţial. Salariul nu era la fel de bun, dar aveau tendinţa de a trăi mai mult.

Dar indiferent unde lucrau oamenii, cu toţii veneau acasă în acelaşi loc, la sfârşitul schimburilor. De asemenea, colonia nu era nimic mai mult decât un oraş dărăpănat cu barăci temporare aduse de către ORO, pentru a fi casa a câteva sute de muncitori de la care era de aşteptat să păstreze minele funcţionale.

Ca şi lumea însăşi, colonia era oficial cunoscută sub numele de Apatros.

Pentru cei care trăiau acolo, era cel mai frecvent menţionată ca fiind *colibele-de-bălegar*. Fiecare clădire avea aceeaşi nuanţă gri murdar de duroţel, cu exteriorul erodat şi uzat. Interiorul clădirilor era practic identic, barăcile muncitorilor temporari devenind toate mult prea permanente. Fiecare structură adăpostea câte patru camere mici, destinate pentru două persoane, dar având de multe ori trei sau mai multe. Uneori, familii întregi împărţeau câte una dintre acele camere, cu excepţia cazului în care puteau găsi credite ca să plătească chiriile scandaloase percepute de ORO pentru mai mult spaţiu. Fiecare cameră avea paturi supraetajate construite în pereţii şi o singură uşă care se deschidea într-un hol îngust. Spre capătul holului se aflau baia şi duşurile comune. Uşile aveau tendinţa de a scârţâi în balamalele care nu se potriveau şi pe care nu avea nimeni tendinţa să le repare. Acoperişul era un amestec de reparaţii rapide pentru a sigila scurgerile care apăreau în mod inevitabil ori de câte ori ploua. Ferestrele sparte erau lipite

pentru a proteja de vânt şi frig, dar nu erau niciodată înlocuite. Un strat subţire de praf se aduna peste tot, dar puţini dintre rezidenţi se mai deranjau vreodată să-şi măture domiciliile.

Întreaga colonie avea mai puţin de un kilometru pe fiecare parte a pătratului, ceea ce făcea posibil să mergi în mai puţin de douăzeci de minute standard de la o clădire la oricare dintre celelalte structuri identice. În ciuda similitudinii arhitecturale, navigarea coloniei era uşoară. Barăcile erau plasate în rânduri şi coloane drepte, formând o grilă de străzi utilitare între clădirile amplasate uniform. Străzile nu puteau fi numite curate, deşi nu găseai aproape deloc gunoaie. ORO aduna gunoiul şi menţinea condiţii sanitare suficient de des, având în vedere că izbucnirea bolilor provocate de gunoaie ar afecta negativ producţia minelor. Cu toate acestea, companiei nu părea să-i pese de deşeurile care se acumulau, în mod inevitabil, în tot oraşul. Generatoarele de descompunere, maşinăriile vechi şi ruginite, resturile de metal corodate şi instrumentele uzate aglomerau străzile înguste dintre barăci.

Erau doar două structuri în colonie care se distingeau în vreun fel de restul.

Prima era magazinul ORO – singurul de pe planetă. Fusese odată o baracă, dar paturile fuseseră înlocuite cu rafturi, iar zona de duşuri comunale era acum o cameră de depozitare securizată. Un semn alb-negru mic era fixat pe peretele exterior, arătând orele de funcţionare. Nu existau afişe pentru a atrage cumpărătorii, şi nici panouri publicitare. Piaţa era provizionată doar cu produsele cele mai de bază, toate la preţuri scandaloase. Creditul era avansat cu bucurie în baza salariilor viitoare, la rate ridicate ale dobânzii practicate de obicei de ORO, garantând că cumpărătorii vor petrece chiar mai multe ore lucrând în mină pentru cumpărăturile lor.

Cealaltă clădire diferită era chiar cantina, un triumf magnific al frumuseţii şi proiectării în comparaţie cu omogenitatea sumbră a restului coloniei. Cantina era construită la câteva sute de metri dincolo de marginea oraşului, fiind aşezată mult în afara reţelei gri a barăcilor. Avea doar trei etaje dar domina peisajul pentru că orice altă structură se limita la un singur etaj. Nu că ar fi fost nevoie să fie atât de înaltă. În interiorul cantinei, totul era situat la parter; etajele superioare erau doar o faţadă construită doar pentru impresie de către

Groshik, Neimoidianul proprietar şi barman. Deasupra tavanului parterului, etajele doi şi trei nu existau cu adevărat - existau doar zidurile ridicate şi o cupolă din sticlă colorată violet, iluminată din interior. Luminile violet asortate acopereau şi pereţii exteriori de culoare albastru pal. Pe aproape orice altă lume efectul ar fi fost ostentativ şi fără gust, dar în mijlocul griului de pe Apatros era de două ori mai rău. Groshik spusese de multe ori că făcuse în mod intenţionat cantina cât mai bătătoare la ochi posibil, pur şi simplu pentru a ofensa birocraţia ORO. Sentimentul îl făcuse popular printre mineri, dar Des se îndoia că ORO chiar se sinchisea de asta, într-un fel sau altul. Groshik îşi putea picta cantina în orice culoare dorea, atâta timp cât dădea corporaţiei, în fiecare săptămână, partea ei din profituri.

Ziua de 20 de ore standard de pe Apatros era împărţită în mod egal între cele două schimburi de mineri. Des şi restul echipei de zi lucra de la 08:00 la 18:00; omologii săi lucrau între 18:00 şi 08:00. Groshik, într-un efort de a-şi maximiza profiturile, deschidea în fiecare după-amiază la 13:00 şi nu închidea timp de zece ore consecutive. Asta îi permitea să servească muncitorii din echipa de noapte înainte de a începe seviciul şi să prindă echipa de zi, atunci când i se termina schimbul. Închidea la 03:00, făcea curat timp de două ore, dormea timp de şase, apoi se scula la 11:00 şi o lua de la început. Rutina lui era bine cunoscută de către toţi minerii; Neimoidianul era la fel de regulat ca şi răsăritul şi apusul soarelui portocaliu pal al lui Apatros.

În timp ce Des traversa distanţa dintre marginea coloniei propriu-zise şi uşa de intrare a cantinei, putea auzi deja sunetele ce proveneau din interior: muzica tare, râsetele, pălăvrăgeala, clinchetul de pahare. Era aproape ora 16:00. Schimbul de zi mai avea două ore de lucru, dar cantina era încă plină cu lucrătorii din schimbul de noapte care doreau să bea sau să mănânce ceva înainte să se îmbarce în navetele care îi duceau la mine. Des nu recunoscu nicio figură: echipajele de zi şi de noapte rareori se întâlneau. Consumatorii erau în majoritate oameni, cu câţiva Twi'leki, Sullustani, şi Cereani care completau mulţimea. Des fu surprins să observe şi un Rodian. Se pare că echipajul de noapte era mai tolerant cu alte specii decât schimbul de zi. Nu

existau chelneriţe, servitoare sau dansatoare; singurul angajat din cantină era Groshik însuşi.

Oricine voia o băutură trebuia să vină la barul mare construit la peretele din spate şi să comande. Des îşi croi drum prin mulţime. Groshik îl văzu venind şi dispăru pentru moment în spatele barului, reapărând cu o halbă de bere Gizer chiar când ajunsese Des la tejghea.

— Ai venit devreme azi, zise Groshik punând băutura jos cu o bufnitură grea.

Vocea lui scăzută, gravă, era greu de auzit peste zgomotul mulţimii. Cuvintele lui aveau întotdeauna un sunet gutural, ca şi cum vorbea din fundul gâtului.

Neimoidianul îl plăcea, deşi Des nu era sigur de ce. Poate pentru că îl văzuse pe Des crescând de la copil la bărbat. Poate pentru că simţea că îi pare rău că Des avea un tată atât de nenorocit. Oricare ar fi fost motivul, exista un aranjament între cei doi: Des nu trebuia să plătească pentru o băutură în cazul în care îi era turnată fără fie solicitată. Des acceptă recunoscător darul şi îl bău dintr-o singură sorbitură lungă, apoi trânti halba goală înapoi pe masă.

— Am avut o mică problemă cu Gerd, răspunse el, ştergându-şi gura. I-am muşcat degetul mare, aşa că m-au lăsat să plec acasă mai devreme.

Groshik îşi înclină capul într-o parte şi îşi fixă ochii roşii enormi pe Des. Expresia acră de pe faţa lui amfibiană nu se schimbă, dar corpul i se cutremură uşor.

Des îl cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că Neimoidianul râdea.

— Pare a fi un schimb echitabil, cârâi Groshik, reumplând halba.

Des nu bău a doua băutură la fel ca pe prima. Groshik rareori îi dădea mai mult de una din partea casei şi nu voia să abuzeze de generozitatea barmanului.

Îşi îndreptă atenţia către mulţime. Vizitatorii Republicii erau uşor de reperat. Patru oameni – doi bărbaţi, două femei – şi un mascul ithorian în uniforme militare noi. Nu numai haine îi făceau să iasă în evidenţă, totuşi. Toţi stăteau drepţi şi înalţi, în timp ce majoritatea minerilor tindea să se cocoşeze înainte, ca şi ar avea o mare greutate în spate.

Într-o parte a camerei principale, o secţiune mai mică era delimitată de restul cantinei. Era singura parte cu care Groshik nu avea nimic de-a face. Compania ORO permitea jocurile de noroc pe Apatros, dar numai dacă putea manageria masa. Oficial, motivul era să-i împiedice pe jucători să trişeze, dar toată lumea ştia că obiectivul real al lui ORO era ţinerea sub control a pariurilor. Nu voia ca vreunul dintre angajaţii săi să câştige prea mult într-o noapte norocoasă şi să plătească toate datoriile. Menţinând scăzute limitele maxime ale pariurilor, ORO se asigura că era mai profitabil să lucrezi în mină decât la mesele de joc.

În secţiunea de jocuri de noroc erau alţi patru soldaţi care purtau uniforma flotei Republicii, împreună cu aproape o duzină de mineri. O femeie Twi'lek cu gradul de subofiţer pe rever juca pazaak. Un tânăr sublocotenent stătea la masa de sabacc, vorbind cu voce tare cu toată lumea din jurul lui, deşi nimeni nu părea să-l asculte. Încă doi ofiţeri umani, un bărbat şi o femeie, se aflau, de asemenea, la masa de sabacc. Femeia era locotenent, bărbatul purta însemne de comandant. Des presupuse că erau ofiţerii superiori responsabili cu misiunea de a primi încărcătura de cortoză.

— Văd că ai observat recrutorii, mormăi Groshik.

Războiul împotriva Sith – oficial nimic mai mult decât o serie de angajamente militare prelungite, chiar dacă întreaga galaxie ştia că era război – cerea un flux constant de cadeţi tineri şi dornici să fie în prima linie. Şi din anumite motive Republica se aştepta întotdeauna ca cetăţenii din lumile Inelului Exterior să înşface şansa de a se alătura. Ori de câte ori un echipaj militar al Republicii trecea prin Apatros, ofiţerii încercau să adune recruţi noi. Cumpărau o rundă de băuturi, apoi utilizau asta ca scuză pentru a începe o conversaţie, de obicei despre viaţa glorioasă şi eroică de a fi soldat. Uneori vorbeau despre brutalitatea Sith. Alteori aruncau promisiuni despre o viaţă mai bună în armata Republicii – tot timpul pretinzând că sunt prietenoşi şi înţelegători cu localnicii, sperând că se vor alătura câţiva cauzei lor.

Des bănuia că primeau un fel de bonus pentru orice nou recrut pe care îl păcăleau să se înscrie. Din păcate pentru ei, nu vor găsi prea mulţi doritori pe Apatros. Republica nu era prea populară pe Inel; oamenii de aici, inclusiv Des, ştiau că Lumile

Centrale exploatau pentru propriul câştig lumile mai mici, îndepărtate, precum Apatros. Sithul găsea o mulţime de simpatizanţi anti-Republică aici, la marginea spaţiului civilizat; ăsta era unul dintre motivele pentru care numărul lor continua să crească pe măsură ce continua războiul.

În ciuda nemulţumirii lor faţă de Lumile Centrale, era posibil ca oamenii să fi semnat cu recrutorii dacă Republica nu ar fi fost atât de preocupată să urmeze litera absolută a legii. Oricine spera să scape de pe Apatros şi de ghearele corporaţiei miniere avea un şoc neplăcut: datoria către ORO încă trebuia plătită, chiar şi de către recruţii care protejau galaxia împotriva ameninţării Sith în creştere. Dacă cineva datora bani unei corporaţii legitime, flota Republicii îi poprea salariul până la achitarea acestei datorii. Nu prea mulţi mineri erau încântaţi de perspectiva de a adera la un război doar pentru a avea privilegiul de a nu fi plătiţi. Unii dintre mineri îi dispreţuiau pe ofiţerii superiori şi insistenţa lor constantă de a-i ademeni pe tinerii şi tinerele îndeajuns de naivi încât să se alăture cauzei lor. Nu îl deranja pe Des, totuşi. Îi asculta vorbind toată noaptea, ca atâta timp cât continuau să joace cărţi. Se gândea că e un preţ mic de plătit pentru că a pus mâna pe creditele lor.

Dorinţa lui trebuie să fi fost vizibilă, cel puţin pentru Groshik.

— Există cumva vreo şansă să fi auzit că un echipaj al Republicii oprea aici şi ai început o luptă cu Gerd doar ca să poţi ajunge aici mai devreme?

Des scutură din cap.

— Nu. Este doar o coincidenţă fericită, atâta tot. Despre ce vorbesc de data asta? Gloria Republicii?

— Încearcă să ne avertizeze cu privire la ororile Frăţiei Întunericului, veni răspunsul atent neangajat. Nu le merge peste prea bine.

Proprietarul cantinei îşi păstra opiniile reale pentru el când venea vorba despre problemele politice. Clienţii săi erau liberi să vorbească despre orice subiect voiau, dar indiferent cât de arzătoare deveneau argumentele lor, el refuza întotdeauna să fie de partea cuiva.

— Este rău pentru afaceri, explică el odată. Fii de acord cu cineva şi va fi prietenul tău pentru restul nopţii. Fii împotriva lui şi s-ar putea să te urască timp de săptămâni întregi.

Neimoidianii erau recunoscuţi pentru simţul lor viclean de afaceri şi Groshik nu era o excepţie.

Un miner îşi croi drum până la bar şi ceru o băutură. Când Groshik se dus să completeze comanda, Des se întoarse să studieze zona jocurilor de noroc. Nu erau locuri libere la masa de sabacc, astfel că, pentru moment, era nevoit să fie spectator.

Timp de mai bine de o oră studie jucătorii şi pariurile nou-veniţilor, fiind atent în special la ofiţerii superiori. Ei aveau tendinţa de a fi jucători mai buni decât soldaţii înrolaţi, probabil pentru că aveau mai multe credite de pierdut.

Jocul de pe Apatros urma o versiune modificată a regulilor Bespin Standard[9]. Elementele de bază ale jocului erau simple: să ai o mână cât mai aproape de douăzeci şi trei posibil, fără a trece peste. În fiecare rundă, jucătorul trebuia fie să parieze pentru a rămâne în joc, fie să se retragă. Orice jucător care alegea să rămână putea trage o carte nouă, să arunce o carte sau să plaseze o carte în câmpul de interferenţă pentru a-i bloca valoarea. La sfârşitul rundei jucătorul putea să-şi dezvăluie mâna şi să-i forţeze pe toţi ceilalţi jucători să-şi arate cărţile, de asemenea. Cea mai bună mână de la masă câştiga potul mâinii. Orice scor peste douăzeci şi trei, sau mai jos de minus douăzeci şi trei, era un *rebut* care cerea ca jucătorul să plătească o penalizare. Şi dacă un jucător avea o mână care totaliza exact douăzeci şi trei – un sabacc pur –câştiga ca bonus potul de sabacc. Dar cu schimbările aleatoare, care modificau în mod neaşteptat valoarea cărţilor la fiecare rundă şi cu ceilalţi jucători care îşi dezvăluiau mâna mai devreme, un sabacc pur era mult mai greu de realizat decât părea.

Sabaccul era mai mult decât un joc de noroc. Era vorba despre strategie şi stil, să ştii când să blufezi şi când să dai înapoi, să ştii să te adaptezi la cărţile în continuă schimbare. Unii jucători erau prea prudenţi, nepariind niciodată mai mult decât suma minimă, chiar şi atunci când aveau o mână bună. Alţii erau prea agresivi, încercând să intimideze restul mesei cu pariuri scandaloase, chiar şi atunci când nu aveau nimic. Tendinţele naturale ale jucătorului erau vizibile dacă ştiai ce să cauţi.

Sublocotenentul, de exemplu, era în mod clar începător. Rămânea în joc cu mâini slabe în loc să se retragă. Urmărea

---

[9] Bespin Standard – variantă a regulilor normale ale sabacc.

câştigul, nefiind mulţumit cu cărţile suficient de bune pentru a colecta potul mâinii. Era mereu în căutarea unei mâini perfecte, sperând să câştige mult şi să ia potul de sabacc care continua să crească până era câştigat. Ca atare, continua să fie prins cu *rebuturi* şi trebuia să plătească penalizări. Nu părea să-i afecteze pariurile, totuşi. Era unul dintre acei jucători cu mai multe credite decât bun simţ, care se potrivea perfect cu ceea ce dorea Des.

Pentru a fi un jucător expert de sabacc, trebuia să ştii să controlezi masa.

Nu i-au trebuit lui Des prea multe mâini pentru a realiza că comandantul Republicii făcea chiar asta. Ştia să parieze mult şi să-i facă pe ceilalţi jucători să renunţe cu mâini câştigătoare. Ştia când să parieze puţin pentru ca să-i ademenească pe alţii să joace cu cărţi cu care ar fi trebuit să renunţe. Nu-şi făcea prea multe griji pentru propriile cărţi; ştia că secretul sabaccului era să-ţi dai seama ce mâini aveau restul jucătorilor... şi apoi să-i lase să creadă că ştiau ce cărţi avea el. Abia când toate mâinile erau dezvăluite şi el aduna creditele, adversarii lui îşi dădeau seama cât de mult se înşelaseră. Des trebuia să recunoască faptul că era bun. Mai bun decât majoritatea jucătorilor din Republică care trecuseră pe aici. În ciuda aspectului său plăcut, era nemilos în adunarea poturilor, unul după altul. Dar Des avea o presimţire bună. Uneori, chiar ştia că nu poate pierde. Avea să câştige în seara asta, şi încă bine.

Se auzi un geamăt de la unul dintre minerii de la masă.

— Încă o rundă şi potul de sabacc era al meu! spuse el, dând din cap. Eşti norocos că ţi-ai arătat cărţile atunci când ai făcut-o, adăugă el spre comandant.

Des ştia că nu a fost noroc. Minerul era atât de încântat, încât tremura pe scaunul său. Oricine avea o jumătate de creier putea vedea că lucra pentru o mână puternică. Comandantul l-a văzut şi s-a mişcat, scurtând mâna şi lăsându-i pe celuilalţi jucători fără speranţe.

— Asta e, spuse minerul, îndepărtându-se de masă. M-ai curăţat.

— Se pare că acum e şansa ta, şopti Groshik în barbă pe când trecea pentru a turna o altă băutură. Mult noroc.

Nu am nevoie de noroc în seara asta, gândi Des.

Traversă podeaua cantinei şi trecu peste firul de nanomătase care delimita sala de jocuri controlată de ORO.

Capitolul 3

Des se apropie de masa de sabacc şi dădu din cap spre dealerul Beta-4 CardShark care se ocupa de mâini. ORO prefera roboţi automatizaţi în locul dealerilor organici: nu se plătea salariu şi nu exista nicio şansă ca vreun parior viclean să poată convinge un droid să trişeze.

— Intru în joc, declară el, aşezându-se pe locul gol.

Sublocotenentul stătea chiar vizavi de el. Lăsă să-i scape un fluierat lung şi puternic.

— La naiba, eşti un tip mare, strigă el zgomotos. Cât de înalt eşti – 1,90? 1,95?

— Doi metri chiar, răspunse Des fără să se uite la el.

Trecu cardul de cont ORO prin cititorul încorporat în masă şi introduse codul său de securitate. Intrarea la masă se adăugă la totalul deja datorat în contul său ORO, iar droidul CardShark împinse obedient spre el un teanc de jetoane.

— Mult noroc, domnule, spune el.

Sublocotenentul continuă să-l măsoare pe Des, luând o altă gură de băutură din cana lui. Apoi, lătră un râset.

— Uau, vă cresc mari aici, pe Inel. Eşti sigur că nu eşti un Wookiee pe care l-a ras cineva în glumă?

Câţiva dintre ceilalţi jucători râseră, dar se opriră repede când îl văzură pe Des strângându-şi fălcile. Omul mirosea a bere correlliană. La fel ca Gerd când se certase cu Des doar cu câteva ore în urmă. Muşchii lui Des se încordară şi se aplecă în faţă pe scaun. Omul mai mic lăsă să-i scape o respiraţie scurtă, nervoasă.

— Haide acum, fiule, îi spuse comandantul lui Des cu o voce liniştitoare, intervenind pentru a calma situaţia, la fel controlase masa tot meciul. Avea un aer de autoritate tăcută, un patriarh care prezida o ceartă de familie la masa de cină. E doar o glumă. Nu poţi să suporţi o glumă?

Întorcându-se să-l înfrunte pe singurul jucător de la masă suficient de bun pentru a-i oferi o adevărată provocare, Des rânji şi lasă tensiunea să scape din muşchii încordaţi.

— Sigur, pot suporta o glumă. Dar aş prefera să-ţi iau creditele.

Urmă o scurtă pauză şi apoi păru că toată lumea ofta uşurată. Ofiţerul chicoti şi reîncepu să zâmbească.

— Destul de corect. Hai să jucăm cărţi.

Des începu încet, jucând conservator şi retrăgându-se de multe ori. Limita de pariere de pe masă era scăzută; valoarea maximă a oricărei mâini era limitată la o sută de credite. Între intrarea de cinci credite şi *taxa de administrare* de două credite cu care ORO taxa jucătorii de fiecare dată când începea o nouă rundă, potul mâinii abia acoperea costul jocului, chiar şi pentru un jucător bun. Trucul era doar să câştigi suficiente poturi ale mâinii pentru a fi capabil să stai în joc suficient de mult timp pentru a avea o şansă la potul de sabacc care continua să construiască cu fiecare loc.

Când începu să joace, unul dintre soldaţi încercă să-i vorbească.

— Observ cea mai mare parte dintre minerii de aici se rad în cap, spuse el, dând din cap spre mulţime. De ce fac asta?

— Nu se rad. Le cade părul, răspunse Des. De la prea multă muncă în mine.

— Muncă în mine? Nu înţeleg.

— Filtrele nu elimină toate impurităţile din aer. Dacă lucrezi în ture de 10 ore zi de zi, contaminanţii se acumulează în organism, vorbi el cu voce plată, neutră.

Nu exista nicio amărăciune în glasul lui; pentru el şi restul minerilor era doar un fapt divers.

— Au efecte secundare. Ne îmbolnăvim des, ne cade părul. Ar trebui să ne luăm câteva zile libere din când în când, dar de când ORO a semnat acele contracte cu armata Republicii, munca în mine nu se opreşte niciodată. Practic, suntem otrăviţi lent pentru a ne asigura că vă este plină cala de marfă atunci când plecaţi.

Asta fu suficient pentru a opri orice alte încercări de conversaţie şi continuară să joace într-o relativă tăcere. După jumătate de oră, Des ar fi trebuit să plece să se culce, dar abia se încălzise. Introduse deschiderea şi *taxa* ORO, la fel ca şi ceilalţi şapte jucători de la masă. Dealerul aruncă două cărţi spre fiecare dintre ei şi începu un alt joc. Primii doi jucători îşi priviră cărţile şi se retraseră. Sublocotenentul se uită la cărţile

sale şi aruncă destule jetoane pentru a rămâne în joc. Des nu fu surprins – nu se retrăgea aproape niciodată, chiar şi atunci când nu avea nimic. Sublocotenentul împinse rapid una din cărţile sale în câmpul de interferenţă. La fiecare joc, un jucător putea pune una dintre cărţile electronice în câmpul de interferenţă, blocându-i valoarea pentru a o proteja de schimbare în cazul în care exista vreuna la sfârşitul rundei. Des dădu din cap. Blocarea cărţilor era o mişcare proastă. Nu mai puteai renunţa la o carte blocată. Des prefera de obicei să-şi păstreze toate opţiunile deschise. Sublocotenentul, cu toate acestea, gândea pe termen scurt, nu planifica ce urma să se întâmple. Asta, probabil, explica de ce era pe minus cu câteva sute de credite în noaptea aceea. Uitându-se la mâna lui, Des alese să rămână în joc. Toţi ceilalţi jucători renunţară, lăsându-i doar pe ei doi. Droidul mai împărţi o rundă de cărţi. Des se uită în jos şi văzu că primise *Rezistenţa*, o carte cu figură, cu o valoare de minus opt. Avea un total de şase, o mână incredibil de slabă.

Mişcarea inteligentă era să se retragă. Dacă nu era vreo schimbare, pierdea. Dar Des ştia că urma să fie o schimbare. Ştia la fel de sigur cum ştiuse unde şi când va veni degetul lui Gerd, când îl muşcase. Aceste scurte priviri în viitor nu erau dese, dar când se întâmplau ştia destul pentru a le asculta. Îşi mări suma pariată. Sublocotenentul îi egală pariul. Droidul adună cărţile în centrul mesei, iar markerul din faţa lui începu să pulseze schimbând rapid culorile. Albastru însemna că nu se schimbau – toate cărţile rămâneau la fel. Roşu însemna schimbare – era trimis un impuls de la marker şi câte o carte electronică de la fiecare jucător se reseta şi îi era schimbată valoarea la întâmplare. Marcatorul pâlpâia în continuare înainte şi înapoi între roşu şi albastru, câştigând viteză până când pulsa atât de repede încât culorile deveniseră o singură nuanţă de violet. Apoi, intermitent începu să încetinească şi deveni din nou posibil să se deosebească culorile individuale: albastru, roşu, albastru, roşu, albastru... Se opri pe roşu.

— La naiba! înjură sublocotenentul. Se schimbă întotdeauna atunci când am o mână bună!

Des ştia că nu era adevărat. Şansele de schimbare erau de cincizeci la sută: complet aleatorii. Nu exista nicio modalitate de a prezice dacă venea o schimbare... Decât dacă nu aveai un dar aşa cum avea Des, ocazional.

Cărţile pâlpâiră în timp ce se resetau, iar Des le adună încă o dată. *Rezistenţa* dispăruse, fiind înlocuită cu un şapte. Avea un 21. Nu era un sabacc, ci o mână bună. Înainte să înceapă următoarea rundă, Des întoarse cărţile, etalându-şi mâna pe masă.

— Am 21, spuse el.

Sublocotenentul îşi aruncă cărţile pe masă dezgustat.

— Am un nenorocit de *rebut*.

Des colectă mica stivă de jetoane care formau potul mâinii, în timp ce celălalt om plăti ranchiunos penalizarea în potul de sabacc. Des ghici că se apropia de 500 de credite de-acum. Unul dintre minerii de la masă se ridică.

— Haide, trebuie să plecăm, spuse el. Ultimul speeder pleacă în douăzeci de minute.

Cu mormăieli şi lamentări, ceilalţi mineri se ridicară de pe locurile lor şi se urniră pentru a-şi începe schimbul. Sublocotenentul îi privi plecând, apoi se întoarse curios spre Des.

— Nu pleci cu ei, uriaşule? Parcă te plângeai mai devreme că nu ai zile libere.

— Lucrez în tura de zi, spuse Des scurt. Tipii ăia sunt în tura de noapte.

— Unde e restul echipei tale? întrebă locotenentul.

Des înţelese în mod clar că interesul ei era o încercare de a-l împiedica pe sublocotenent să spună ceva pentru a-l antagoniza şi mai mult pe minerul uriaş.

— Mulţimea a devenit extrem de rarefiată.

Flutură mâna în jurul cantinei, acum practic goală, cu excepţia soldaţilor Republicii. Văzând locurile libere la masa de sabacc, câţiva dintre ei se apropiară să li se alăture camarazilor lor la joc.

— Vor veni destul de curând, spuse Des. Eu mi-am terminat tura un pic mai devreme azi.

— Într-adevăr?

Tonul ei sugera că ştia care era singurul motiv pentru care tura unui miner se putea termina mai devreme.

— Doamnă locotenent, spuse politicos unul dintre soldaţii nou sosiţi când ajunse la masă. Domnule comandant, adăugă el, adresându-se celuilalt ofiţer. Vă supăraţi dacă ne alăturăm şi noi, domnule?

Comandantul se uită la Des.

— Nu vreau ca acest tânăr să creadă că Republica se uneşte împotriva lui. Dacă luăm toate locurile, unde vor sta prietenii lui atunci când vor veni? El spune că vor veni în orice minut.

— Nu sunt aici, acum, spuse Des. Şi nu sunt prietenii mei. Aţi putea foarte bine să staţi jos.

Nu adăugă că cei mai mulţi dintre minerii din tura de zi, probabil, nu vor juca, oricum. Când apărea Des la masa de joc, aveau tendinţa să plece la culcare; câştiga prea des pentru gusturile lor.

Scaunele goale se umplură repede.

— Deci, te tratează bine cărţile, sublocotenente? îl întrebă o tânără pe bărbatul pe care Des îl bătuse la ultima mână.

Se aşeză lângă el şi puse o halbă plină cu bere Corelliană pe masă, în faţa lui.

— Nu atât de bine, recunoscu el, aruncându-i un zâmbet şi schimbând halba goală cu cea plină. S-ar putea să-ţi rămân dator pentru băutura asta. Se pare că nu am noroc în seara asta. Dădu din cap în direcţia lui Des. Ai grijă cu ăsta. E la fel de bun precum comandantul. Ori asta, ori trişează.

Zâmbi repede pentru a arăta că fusese doar o altă glumă uşor ofensatoare.

Des îl ignoră; nu era prima dată când era numit trişor. Era conştient de faptul că viziunile lui îi dădeau un avantaj faţă de ceilalţi jucători. Poate că era un avantaj nedrept, dar nu considera că trişa. Nu era ca şi cum ar fi ştiut ce se va întâmpla la fiecare mână; Nu le putea controla. Era destul de inteligent pentru a profita la maximum de ele atunci când se întâmplau.

Droidul începu să împartă jetoane noilor veniţi, urându-le fiecăruia câte un *Noroc* superficial, aşa cum făcea de obicei.

— Deci, se pare că nu te ai prea bine cu ceilalţi mineri, spuse locotenentul, legându-se de comentariile anterioare ale lui Des. Te-ai gândit vreodată să-ţi schimbi cariera?

Des mârâi interior. Până ce venise el la masă ofiţerii renunţaseră la discursul lor de recrutare şi se axaseră mai mult pe jocul de cărţi. Acum le oferise un motiv să aducă din nou vorba despre asta.

— Nu sunt interesat să devin soldat, spuse el, plătind intrarea pentru mâna următoare.

— Nu fi atât de pripit, spuse ea, cu vocea alunecând într-o sporovăială calmă, blândă. Să fii soldat pentru Republică are recompensele sale. Bănuiesc că este mai bine decât să lucrezi în mine, cel puţin.

— Există o întreagă galaxie acolo, fiule, adăugă comandantul. Lumi mult mai atractive decât aceasta, dacă nu te superi că-ţi spun asta.

Ştiu şi eu asta, gândi Des. Cu voce tare, spuse altceva.

— Nu am de gând să-mi petrec toată viaţa aici. Dar când o să plec de pe stânca asta, nu vreau să-mi petrec zilele ferindu-mă de blasterele Sith, în prima linie.

— Nu ne vom mai lupta cu Sithul prea mult timp, fiule. I-am pus deja pe fugă.

Comandantul vorbi cu o siguranţă atât de calmă, încât Des fu pe jumătate tentat să-l creadă.

— Eu nu am auzit asta, spuse Des. Se zvoneşte că Frăţia Întunericului a câştigat mai multe bătălii. Am auzit că acum are mai mult de o duzină de regiuni sub controlul său.

— Asta a fost înainte de Generalul Hoth, interveni unul dintre ceilalţi soldaţi.

Des auzise de Hoth pe Holonet; era un adevărat erou al Republicii. Victorios în şase confruntări majore, era un strateg genial care ştia să smulgă victoria din ghearele înfrângerii. Nu era surprinzător, având în vedere trecutul său.

— Hoth? întrebă nevinovat, uitându-se la cărţile sale. Bune de nimic. Renunţă la mână. Nu este un Jedi?

— Este, răspunse comandantul, trăgând cu ochiul la propriile sale cărţi. Aruncă un pariu mic. Un Maestru Jedi, ca să fiu mai precis. Şi un soldat bun, de asemenea. N-ai putea cere un om mai bun care să conducă efortul de război al Republicii.

— Cei din Sith sunt mai mult decât soldaţi, ştii, spuse sublocotenentul beat cu sinceritate, cu vocea chiar mai tare decât înainte. Unii dintre ei pot folosi Forţa, la fel ca Jedi! Nu-i poţi învinge doar cu blastere.

Des auzise o mulţime de poveşti ciudate despre Jedi care făceau fapte extraordinare prin puterea mistică a Forţei, dar se gândise că sunt legende şi mituri. Sau cel puţin exagerări. Ştia că existau puteri care depăşeau lumea fizică: propriile sale

premoniţii erau dovezi în acest sens. Dar poveştile despre ceea ce puteau face Jedi erau prea de necrezut. În cazul în care Forţa era într-adevăr o armă atât de puternică, de ce dura atât de mult acest război?

— Ideea de a servi sub un Maestru Jedi nu prea mă încântă, spuse el. Am auzit unele lucruri ciudate despre ceea ce cred ei: nicio pasiune, nicio emoţie. Se pare că vor să ne transforme pe toţi în droizi.

O altă rundă de cărţi fu împărţită jucătorilor rămaşi.

— Jedi sunt ghidaţi de înţelepciune, explică comandantul. Ei nu lasă lucruri cum ar fi dorinţa sau furia să le întunece judecata.

— Furia este destul de utilă, sublinie Des. M-a scos din unele chestii urâte.

— Cred că trucul nu este să nu intri în astfel de chestii, de la început, contracară locotenentul cu vocea ei blândă.

Mâna se termină câteva ture mai târziu. Tânăra care cumpărase băutura sublocotenentului puse jos un douăzeci – nu era o mână bună, dar nici una rea. Se uită la comandant în timp ce el îşi întorcea cărţile şi zâmbi atunci când el nu avu decât nouăsprezece. Zâmbetul ei se stinse când sublocotenentul beţiv arătă un douăzeci şi unu. Când el ridică potul, ea îi tăie rapid râsul cu un cot prietenos în coaste. Toată lumea plăti intrarea şi dealerul aruncă o altă pereche de cărţi spre fiecare jucător.

— Jedi sunt apărătorii Republicii, continuă locotenentul cu seriozitate. Căile lor pot părea ciudate pentru cetăţenii obişnuiţi, dar sunt de partea noastră. Tot ce vor este pacea.

— Într-adevăr? spuse Des, uitându-se la cărţile sale şi împingându-şi jetoanele. Am crezut că vor să-i distrugă pe cei din Sith.

— Sith sunt o organizaţie ilegală, explică locotenentul. Renunţă la joc după un moment de studiere atentă a cărţilor. Senatul a adoptat un proiect de lege care îi scotea în afara legii acum aproape trei mii de ani, la scurt timp după ce Revan şi Malak au încercat să distrugă întreaga galaxie.

— Întotdeauna am auzit Revan a salvat Republica, spuse el.

Comandantul sări înapoi în conversaţie.

— Povestea lui Revan este complicată, a spus el. Dar este adevărat, cei din Sith şi învăţăturile lor au fost interzişi de

Senat. Însăşi existenţa lor este o încălcare a legii Republicii – şi pe bună dreptate. Jedi înţeleg ameninţarea pe care o reprezintă cei din Sith. De aceea s-au alăturat flotei. Pentru binele galaxiei, cei din Sith trebuie distruşi o dată şi pentru totdeauna.

Sublocotenentul beat câştigă din nou mâna, a doua la rând. Uneori era mai bine să fii norocos decât să fii bun.

— Deci, Republica spune că Sithul trebuie distrus, spuse Des plătind intrarea pentru mâna următoare. Dacă Sithul ar fi la conducere, pun pariu că ar spune acelaşi lucru despre Jedi.

— Nu ai spune asta că dacă ai şti cum este cu adevărat Sithul, spuse unul dintre ceilalţi soldaţi. Am luptat împotriva lor: sunt criminali însetaţi de sânge!

Des râse.

— Da, cum de au îndrăznit să încerce să te omoare în mijlocul unui război? Nu ştiau că eşti ocupat să încerci să-i omori tu pe ei? Cât de nepoliticos!

— Kath-mutt nenorocită[10]! izbucni soldatul, ridicându-se de pe scaunul său.

— Stai jos, soldat! lătră comandantul.

Soldatul făcu ce i se spusese, dar Des putu simţi tensiunea din aer. Toţi ceilalţi de la masă – cu posibila excepţie a celor doi ofiţeri – se uitau la el. Bine. Ultimul lucru la care se gândeau acum era jocul de cărţi. Oamenii furioşi nu erau jucători buni de sabacc. Şi comandantul simţi că lucrurile mergeau prost. Făcu tot posibilul să dezamorseze situaţia.

— Cei din Sith urmează învăţăturile părţii întunecate, fiule, îi spuse el lui Des. Dacă ai fi văzut lucrurile pe care le-au făcut în timpul acestui război... şi nu doar altor soldaţi. Nu le pasă dacă suferă civilii nevinovaţi.

Ascultând doar pe jumătate, Des se uită la cărţile sale şi parie.

— Nu sunt prost, comandante, spuse el apoi. Chiar dacă Republica recunoaşte oficial sau nu, sunteţi în război cu Frăţia Întunericului. Şi se întâmplă lucruri rele în timpul oricărui război, de ambele părţi. Aşa că nu încerca să mă convingi că cei din Sith sunt monştri. Sunt oameni, la fel ca tine şi ca mine.

Dintre toţi jucătorii de la masă, doar comandantul renunţă la cărţi. Des ştia că cel puţin câţiva dintre soldaţi jucau

---

[10] Kath-mutt – potaie Kath.

cu mâini proaste doar pentru şansa de a-l învinge. Comandantul oftă.

— Ai dreptate, până la un punct. Soldaţii obişnuiţi – care servesc în armată pentru că nu ştiu cu adevărat ce sunt Maeştrii Sith şi Frăţia Întunericului – sunt doar oameni. Dar trebuie să te uiţi la idealurile din spatele acestui război. Trebuie să înţelegi ceea ce doreşte cu adevărat fiecare parte.

— Luminează-mă, comandante.

Des pusese doar un indiciu de condescendenţă în voce şi parie neglijent câteva jetoane, ştiind că ar ridica miza şi mai mult. Era bucuros să vadă că nimeni nu se retrăgea; îi juca la fel cum cânta un muzician Bith o melodie la sabriquet[11].

— Jedi caută să păstreze pacea, reiteră comandantul. Ei servesc o cauză dreaptă. Ori de câte ori este posibil, îşi folosesc puterea pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie. Ei caută să slujească, nu să conducă. Ei cred că toate fiinţele, indiferent de specie sau sex, sunt create să fie egale. Cu siguranţă poţi înţelege asta.

Era mai mult o declaraţie decât o întrebare, dar Des îi răspunse oricum.

— Dar toate fiinţele nu sunt cu adevărat egale, nu-i aşa? Adică, unele sunt mai inteligente, sau mai puternice... sau mai bune la cărţi.

Smulse un mic zâmbet de la comandant cu ultimul comentariu, deşi toţi ceilalţi de la masă se încruntară.

— Destul de adevărat, fiule. Dar nu este de datoria celor puternici să-i ajute pe cei slabi?

Des ridică din umeri. Nu credea prea mult în egalitate. Să munceşti pentru ca toată lumea să fie egală nu îţi lăsa prea multe şanse pentru a face lucruri măreţe.

— Deci, ce zici de Frăţia Întunericului? întrebă el. Ei în ce cred?

— Ei urmează învăţăturile părţii întunecate. Singurul lucru pe care îl caută este puterea; ei cred că ordinea naturală a galaxiei este ca cei slabi să-i servească pe cei puternici.

— Sună destul de bine dacă eşti unul dintre cei puternici, spuse Des. Întoarse cărţile apoi adună potul, savurând

---

[11] Sabriquetul era un instrument muzical format din piese de motor de la navetele de curse. În aparență, arăta foarte asemănător cu slithhornul (instrument muzical comun printre trupele de jizz).

mormăielile şi blestemele murmurate în barbă de către învinşi. Des fulgeră un rânjet urât în jurul mesei. De dragul Republicii, sper că sunteţi soldaţi mai buni decât sunteţi jucători de sabacc.

— Mudcrutch, laş nenorocit! strigă sublocotenentul, sărind în sus şi vărsând băutura pe podea. Dacă nu eram noi, Sithul v-ar fi călărit pe toţi cei din lumea asta!

Un alt miner s-ar fi repezit cu pumnii la Des, dar sublocotenentul – chiar fiind destul de beat – avu suficientă de disciplină militară pentru a se abţine. O privire aspră din partea comandantului îl făcu să se aşeze şi să mormăie nişte scuze. Des fu impresionat. Şi un pic dezamăgit.

— Ştim cu toţii de ce îi pasă Republicii de Apatros, spuse el, stivuind jetoanele şi încercând să apară nonşalant. De fapt, scana masa pentru a vedea dacă era cineva gata să îl atace. Folosiţi cortoza în fuzelajul navelor voastre, o folosiţi în carcasele armelor, o folosiţi chiar în armurile corporale. Fără noi, n-aţi avea nicio şansă în acest război. Aşa că nu te preface că ne faci favoruri: aveţi nevoie de noi la fel de mult cum avem noi nevoie de voi.

Nimeni nu plăti încă taxa de intrare în joc; toţi ochii erau atraşi de drama care se desfăşura între jucători. Droidul ezită, programarea sa limitată nedându-i indicii despre cum să se ocupe de situaţie. Des ştia că Groshik privea din partea îndepărtată a cantinei, cu mâna lângă blasterul paralizant pe care îl ţinea ascuns în spatele barului. S-a îndoia totuşi că Neimoidianul va avea nevoie de armă.

— Destul de adevărat, recunoscu comandantul, plătind taxa de joc. Celelalţi, inclusiv Des, îi urmară exemplul. Dar cel puţin te plătim pentru cortoza pe care o folosim. Cei din Sith ar lua pur şi simplu.

— Nu, îl corectă Des, studiindu-şi cărţile, plătiţi ORO pentru cortoză. Acele credite nu ajung la un tip ca mine. Renunţă la joc, dar nu se opri din vorbit. Vezi, asta e problemă cu Republica. În Nucleu totul este minunat: oamenii sunt sănătoşi, bogaţi şi fericiţi. Dar aici, pe Inel, lucrurile nu sunt atât de uşoare. Am lucrat în mine aproape de când mă ştiu, într-un fel sau altul, şi încă datorez către ORO suficiente credite pentru a umple cala unui cargobot. Dar nu văd niciun Jedi venind să mă salveze de această mică nedreptate.

Nimeni nu avu ce să-i răspundă de data asta, nici măcar comandantul. Des decise că au vorbit destulă politică; el voia să se concentreze pe câştigarea celor două mii de credite care alcătuiau potul de sabacc. Intră decis să fie fără milă.

— Nu încerca să mi-i vinzi pe Jedi şi Republica ta, pentru că exact asta este: Republica ta. Spui că cei din Sith respectă doar puterea? Ei bine, cam ăsta este modul în care de desfăşoară lucrurile aici, pe Inel, de asemenea. Ai grijă doar de tine însuţi, pentru că nimeni altcineva nu o va face. De aceea Sith continuă să găsească aici noi recruţi dispuşi să li se alăture. Oamenii fără nimic simt că nu au nimic de pierdut. Şi dacă Republica nu-şi dă seama de asta destul de curând, Frăţia Întunericului va câştiga războiul ăsta, indiferent cât de mulţi Jedi aveţi la conducerea armatei voastre.

— Poate că ar trebui să rămânem la jocul de cărţi, sugeră locotenentul după o tăcere lungă şi inconfortabilă.

— Mie îmi convine, spuse Des. Fără resentimente?

— Fără resentimente, spuse comandantul, forţând un zâmbet.

Câţiva dintre soldaţi îşi murmurară acordul, dar Des ştia că resentimentele erau încă acolo. Făcuse tot posibilul să se asigure că existau acolo, în adânc.

Capitolul 4

Orele treceau. Începură să sosească alţi mineri, schimbul de zi venind pentru a înlocui echipajul de noapte care plecase. Droidul continua să împartă cărţile, iar jucătorii continuau să parieze. Stiva de jetoane a lui Des devenea în mod constant mai mare şi potul de sabacc continua să crească: trei mii de credite, patru mii, cinci... Niciunul dintre jucători nu părea să se mai distreze. Des se gândi că declamaţia lui arzătoare arsese toată plăcerea jocului, dar nu-i păsa. El nu juca sabacc ca să se distreze. Era un loc de muncă, la fel ca munca în mine. O modalitate de a câştiga credite şi de a achita datoria către ORO astfel încât să poată lăsa Apatros în urmă pentru totdeauna. Doi dintre soldaţi plecară de la masă, curăţaţi de credite. Scaunele lor fură imediat ocupate de mineri din tura de zi. Momeala potului de sabacc uriaş era suficientă pentru a-i atrage, în ciuda reticenţei lor de a juca împotriva lui Des.

Mai trecut o oră şi ofiţerii superiori – locotenentul şi comandantul – părăsiră jocul, în sfârşit. Şi ei fură înlocuiţi de mineri care sperau să prindă o mână bună şi să încaseze potul de sabacc nerevendicat. Soldaţii Republicii care rămăseseră, precum sublocotenentul care se contrase la început cu Des, trebuie să fi avut buzunare pline, adânci. Cu afluxul constant de jucători şi bani noi, Des fu forţat să-şi schimbe tactica. Era pe plus cu câteva sute de credite; avea destul pentru a-şi putea permite să piardă câteva mâini în cazul în care trebuia s-o facă. Acum, singura lui preocupare era protejarea potului de sabacc. Dacă nu avea o mână cu care credea că poate câştiga, îşi va arăta cărţile în primele runde. Nu avea de gând să dea nimănui şansa de a construi o mână de douăzeci şi trei. Încetă să mai renunţe la jocuri, chiar şi atunci când avea cărţi slabe. Asta le-ar fi dat celorlalţi jucători o şansă mult prea mare pentru a câştiga.

Unele schimbări norocoase şi unele alegeri proaste ale adversarilor săi făcură să-i funcţioneze strategia, deşi nu fără costuri. Eforturile sale de a proteja potul de sabacc începeau să-i mănânce din profituri. Teancul lui de câştiguri scădea rapid, dar va merita dacă avea să câştige potul de sabacc. Cu fiecare

mână agonizantă jucătorii continuau să vină şi să plece. Unul câte unul, soldaţii renunţau la locurile lor, forţaţi să părăsească jocul atunci când nu mai aveau jetoane şi nu-şi mai puteau permite să cumpere altele. Din grupul original, rămăseseră numai Des şi sublocotenentul.

Grămada sublocotenentul creştea. Câţiva soldaţi rămaseră să privească, sperând ca omul lor să-l bată pe minerul cu gură mare. Ceilalţi spectatori veneau şi plecau. Unii aşteptau să iasă vreun jucător din joc pentru a se putea năpusti să-i ia locul. Alţii erau atraşi de intensitatea jocului şi de mărimea potului. După încă o oră potul de sabacc ajunsese la zece mii de jetoane, limita maximă. Orice credite plătite în potul de sabacc de acum înainte erau irosite: se duceau direct în contul ORO. Dar nimeni nu se plângea. Nu cu şansa de a câştiga o mică avere.

Des aruncă o privire la ceasul de pe perete. Cantina se închidea în mai puţin de o oră. Când se aşezase pentru prima dată la masă, simţise sigur că va câştiga mult. Pentru o vreme fusese în frunte. Dar în ultimele ore pierduse. Încercarea de a proteja potul de sabacc îl terminase: pierduse toate profiturile şi trebuise să mai cumpere jetoane de două ori. Căzuse în capcana clasică a jucătorului, devenind atât de obsedat de câştigarea potului cel mare încât pierduse din vedere cât de mult pierdea.

Lăsase jocul să devină prea personal. Cămaşa îi era fierbinte şi lipicioasă, transpirată. Picioarele îi erau amorţite de la statul pe scaun atât de mult timp şi îl durea spatele de la faptul că se cocoşa în faţă pentru a-şi studia cărţile. Era în pierdere cu aproape o mie de credite în seara asta, dar niciunul dintre ceilalţi jucători nu reuşiseră să adune singur ceea ce pierdea el. Cu potul de sabacc plafonat toate intrările şi penalizările mergeau direct la ORO. Va trebui să muncească o lună de schimburi istovitoare în mină, dacă voia vreodată să mai vadă din nou acele credite.

Era prea târziu să mai dea înapoi. Singura consolare era că sublocotenentul pierduse cel puţin de două ori mai mult decât el. Cu toate acestea, de fiecare dată când rămânea fără jetoane, băga mâna în buzunar şi scotea un alt teanc de credite, de parcă avea fonduri nelimitate. Sau ca şi cum nu îi păsa. Droidul CardShark începu o altă mână. În timp ce se uita la cărţile sale, Des începu să simtă primele indicii reale de

îndoială. Dacă greşise în presimţirea sa? Dacă nu era o noapte câştigătoare? Nu-şi putea aminti niciun moment din trecut în care darul său să-l fi trădat, dar asta nu însemna că nu se poate întâmpla. Parie cu o mână slabă, sfidând fiecare instinct care îi spunea să renunţe. Va trebui să-şi arate cărţile la începutul rundei următoare, indiferent cât de slabe erau. Dacă stătea mult, altceva îi putea fura potul de sabacc pentru care muncise atât de mult pentru a-l colecta. Marcatorul pâlpâi şi cărţile se schimbară. Des nu se deranjă să se uite; pur şi simplu întoarse cărţile şi mormăi.

— Arăt cărţile.

Când îşi văzu mâna, se simţi de parcă ar fi fost pălmuit. Avea exact minus douăzeci şi trei, un *rebut*. Penalizarea îi va curăţa grămada de jetoane.

— Uau, uriaşule, spuse batjocoritor sublocotenentul cel beat, trebuie să fii tare deştept să arăţi cărţile astea. La ce naiba te-ai gândit?

— Poate că nu înţelege diferenţa dintre plus douăzeci şi trei şi minus douăzeci şi trei, spuse unul dintre soldaţii care urmăreau meciul, rânjind ca o pisică manka[12].

Des încercă să-i ignore în timp ce plătea penalizare. Se simţea gol. Secat.

— Nu mai vorbeşti atât de mult când pierzi, nu? ricană sublocotenentul.

Ură. Iniţial, Des nu simţi nimic altceva. O ură pură, fierbinte, îi consuma fiecare gând, fiecare mişcare şi fiecare dram de raţiune din creier. Dintr-o dată nu-i păsa de pot, nu-i mai păsa câte credite pierduse deja. Tot ce voia era să şteargă expresia îngâmfată de pe faţa sublocotenentului. Şi era doar o singură cale prin care putea s-o facă. Aruncă o privire sălbatică în direcţia sublocotenentului, dar bărbatul era prea beat ca să fie intimidat. Fără să-şi ia ochii de pe duşmanul său, Des trecu cardul său de cont ORO prin cititor şi cumpără alte jetoane, ignorând partea logică a minţii sale care încerca să-l convingă să se răzgândească.

---

[12] Pisică Manka - de dimensiune şi greutate medie, asemănătoare cu leul, cu blană maro închis, piele albastră sau maro, dinţi lungi ascuţiţi. Pot fi folosite ca animale de călărie.

Droidul CardShark, cu circuitele şi firele sale oarbe la ceea ce se întâmpla cu adevărat, împinse un teanc de jetoane în faţa lui şi rosti ca de obicei un *noroc* vesel.

Des primi un As şi un doi de săbii. Avea şaptesprezece, o mână periculoasă. Cu multe posibilităţi pentru a urca prea sus la următoarea carte şi să devină rebut. Ezită, ştiind că era mai inteligent să renunţe la mână.

— Te-ai răzgândit? îl dojeni sublocotenentul.

Acţionând pe baza unui impuls pe care nici măcar nu şi-l putu explica, Des îşi mută doiarul în câmpul de interferenţă, apoi parie. Îşi lăsa emoţiile să-l ghideze, dar nu-i mai păsa. Şi, când la următoarea carte îi veni un trei, ştiu ce avea de făcut. Băgă treiarul în câmpul de interferenţă lângă doiarul care era deja acolo. Apoi parie la maxim şi aşteptă să vadă ce va fi după schimbarea cărţilor.

Erau, de fapt, două moduri de a câştiga potul de sabacc. Unul era să obţii o mână care totaliza exact douăzeci şi trei – un sabacc pur. Dar mai era o modalitate, şi mai bună – Matricea Idiotului. În Regulile Bespin modificate, dacă aveai o mână de doi şi trei în acelaşi timp şi primeai cartea de figură cunoscută sub numele de Idiot, care nu avea nicio valoare, obţineai Matricea Idiotului... 23 în sensul literal. Era cea mai rară mână posibilă şi era mai valoroasă chiar decât un sabacc pur.

Des era la două treimi de acea combinaţie. Tot ce mai avea nevoie acum, era ca marcatorul să-i ia decarul şi să i-l înlocuiască cu Idiotul. Desigur, asta însemna că trebuia să aibă loc un schimb. Şi, chiar şi atunci, trebuia să primească Idiotul... şi erau doar doi Idioţi în tot pachetul de 76 de cărţi. Era ridicol. Foarte greu de obţinut.

Marcatorul se opri pe roşu; cărţile se schimbară. Des nici măcar nu trebuia să se uite la mâna lui: ştia. Se uită direct în ochii sublocotenentului.

— Arată cărţile.

Sublocotenentul se uită în jos la propria mână pentru a vedea ce primise în urma schimbării cărţilor şi începu să râdă atât de tare, încât abia îşi putea arăta mâna. Avea doi de Clondire, trei de Clondire... şi Idiotul!

Se auziră gâfâituri de surpriză şi murmure de neîncredere din mulţime.

— Vă place asta, băieţi? chicoti el. Matricea Idiotului după schimbare!

Se ridică, întinzându-se spre la teancul de jetoane de pe piedestalul mic din centrul mesei care reprezenta potul de sabacc. Des îşi repezi mâna şi îi strânse încheietura tânărului într-o strânsoare la fel de rece şi tare ca duroţelul, apoi îşi întoarse propriile cărţi. Întreaga cantină deveni tăcută ca un mormânt; râsul se opri în gâtul sublocotenentului. O secundă mai târziu, îşi eliberă mâna şi se aşeză pe scaun, uluit. Din partea îndepărtată a marginei mesei cineva lăsă să-i scape un fluierat lung de uimire. Restul mulţimii izbucni zgomotoasă.

— ...niciodată în viaţa mea...

— ...nu pot să cred...

— ...statistic este imposibil...

— Două Matrice ale Idiotului în acelaşi joc?

Doridul CardShark rezumă rezultatul în cea mai pură manieră analitică.

— Avem doi jucători cu mâini de valoare egală. Mâna va fi determinată de o *moarte subită*.

Sublocotenentul nu reacţionă cu acelaşi calm.

— Mudcrutch prost! scuipă el, cu vocea strangulată de furie. Acum nimeni nu va primi potul de sabacc!

Ochii i se bulbucară salbatic; o venă îi pulsa pe frunte. Unul dintre colegii săi soldaţi îi puse o mână pe umăr, ca şi prietenul său ar fi putut sări peste masă pentru a încerca să-l sufoce pe miner.

Sublocotenentul avea dreptate: niciunul dintre ei nu va colecta potul de sabacc la mâna asta. Într-o *moarte subită* fiecare jucător primea încă o carte şi valoarea mâinilor era recalculată. Dacă aveai o mâna mai bună, câştigai... dar nu luai potul sabacc decât dacă aveai exact douăzeci şi trei. Asta, totuşi, părea imposibil: nu mai erau Idioţi pentru a păstra – sau face – o Matrice a Idiotului, şi nicio altă carte nu avea o valoare mai mare decât Asul – cincisprezece. Nu că lui Des i-ar mai fi păsat. Îi era suficient că distrusese voinţa adversarului său; îi zdrobise speranţele şi îi furase victoria. Putea simţi ura sublocotenentului şi îi răspunse la fel. Ura era ca o entitate vie din care putea să-şi atragă puterea, alimentându-şi propria furie infernală.

Dar Des nu-şi arătă emoţiile pe faţă pentru a fi văzute de restul mulţimii. Ura care ardea în el era doar a lui, o putere care se zvârcolea în interiorul lui atât de feroce, încât simţi că ar putea crăpa planeta în două dacă ar lăsa-o să scape.

Dealerul întoarse două cărţi cu faţa în sus pentru ca toată lumea să le poată vedea. Amândouă erau nouă. Înainte ca oricine altcineva să fi avut timp să reacţioneze droidul recalculă mâna, stabili că cei doi jucători încă erau egali, şi întoarse o altă carte pentru fiecare dintre ei. Sublocotenentul primi un opt, iar Des primi un nouă. Idiotul, doi, trei, nouă, nouă... Douăzeci şi trei! Se întinse încet şi lovi cărţile sale, şoptind un singur cuvânt către adversarul său.

— Sabacc.

Soldatul o luă razna. Sări în sus, apucă partea inferioară a mesei cu ambele mâini şi o ridică cu putere. Doar greutatea mesei şi stabilizatoarele încorporate o împiedicară să se răstoarne, deşi se zgudui şi se izbi din nou de pământ cu un zgomot asurzitor. Toate băuturile se vărsară; alcoolul şi berea udară cărţile electronice, făcându-le să scoată scântei şi să se scurt-circuiteze.

— Domnule, vă rog să nu atingeţi masa, imploră droidul cu voce jalnică.

— Taci, bucată de fier vechi ruginit!

Sublocotenentul apucă una dintre cănile răsturnate de pe masă şi o aruncă în droid. Îl lovi cu un zgomot răsunător. Droidul se împletici înapoi şi căzu pe spate.

Sublocotenentul îndreptă apoi un deget spre Des.

— Ai trişat! Nimeni nu primeşte sabacc la o *moarte subită*! Decât dacă trişează!

Des nu spuse nimic. Nici măcar nu se ridică. Dar muşchii îi erau pregătiţi în caz că soldatul sărea la el. Sublocotenentul se întoarse spre droidul care se ridica tremurând în picioare.

— L-ai ajutat! Aruncă o altă halbă în el, îl lovi din nou şi droidul căzu a doua oară. Doi dintre soldaţi încercară să-l imobilizeze, dar el se scutură din strânsoarea lor. Se întoarse, fluturându-şi mâinile spre mulţime. L-aţi ajutat cu toţii! Gunoaie murdare, iubitoare de Sith! Urâţi Republica! Ne urâţi şi pe noi. Ştim că da. Ştim!

Minerii veniră mai aproape, mormăind furioşi. Insultele sublocotenentului nu erau departe de ţintă; pe Apatros erau o

mulţime de resentimente faţă de Republică. Şi dacă nu avea grijă ce vorbeşte, cineva urma să-i arate cât de puternice erau.

— Ne dăm vieţile pentru a vă proteja, iar pe voi vă doare în cot! Dacă aveţi şansa de a ne umili, o faceţi!

Prietenii lui îl apucară din nou, încercând să-l scoată pe uşă. Dar acum nu mai era nicio cale de a putea trece prin mulţime. După privirile de pe feţele lor, soldaţii erau îngroziţi. Şi pe bună dreptate, gândi Des. Niciunul dintre ei nu era înarmat. Blasterele lor erau pe navă. Acum erau prinşi în mijlocul unei mulţimi de mineri puternici, musculoşi, care băuseră toată noaptea. Şi prietenul lor nu voia să tacă.

— Ar trebui să vă aşezaţi în genunchi şi să ne mulţumiţi de fiecare dată când aterizăm pe această *sudoare de bantha* pe care voi o numiţi planetă! Dar sunteţi prea proşti ca să ştiţi cât de norocoşi sunteţi să ne aveţi de partea voastră! Nu sunteţi decât o adunătură de analfabeţi murdari...

O sticlă de bere aruncată din mulţime îl lovi puternic în partea laterală a capului, tăindu-şi scurt discursul. Căzu pe podea, trăgându-şi prieteni după el. Des rămase nemişcat în timp ce o gaşcă de mineri furioşi porni la atac. Sunetul unui blaster îi îngheţă pe toţi. Groshik se urcase pe bar, cu blasterul deja încărcat pentru a trage din nou. Dar toată lumea ştia că nu va mai trage spre plafon.

— Am închis, croncăni el cât de tare îi permitea vocea lui aspră. Ieşiţi afară cu toţii din cantina mea!

Minerii începură să se retragă, iar soldaţii se ridicară cu grijă. Sublocotenentul se legăna, cu tăietura de pe frunte sângerându-i în ochi.

— Voi trei, primii, le spuse Neimoidianul sublocotenentului şi soldaţilor care îl sprijineau. Flutură ameninţător ţeava armei. Făceţi-le loc. Lăsaţi-i să plece.

Toată lumea în afară de soldaţi rămase îngheţată. Nu era prima dată când Groshik scotea arma la vedere. Blasterul BlasTech CS-33 Firespray cu electroşocuri era una dintre cele mai bune arme non-letale, pentru controlul mulţimii, de pe piaţă, capabilă să incapaciteze mai multe ţinte dintr-o singură lovitură. Destui mineri îi simţiseră forţa brutală când unda sa cu rază mare de acţiune, îi lăsase inconştienţi. Din proprie experienţă, Des putea atesta faptul că nu era o durere pe puteai să o uiţi.

Odată ce echipajul Republicii dispăru în noapte, restul mulţimii începu să se mişte încet spre uşă. Des o luă la pas prin mulţime, dar când trecu pe lângă bar Groshik arătă cu blasterul spre el.

— Nu tu. Tu stai pe loc.

Des nu mai mişcă nici măcar un milimetru până nu plecară toţi ceilalţi. Nu era speriat; nu credea ci Groshik va trage cu adevărat. Totuşi, nu vedea de ce să-i dea vreun motiv. Numai după ce plecă ultimul consumator şi închise uşa, Groshik coborî arma. Coborî stângaci de pe bar şi puse puşca pe masă, întorcându-se spre Des.

— M-am gândit că e mai sigur să te ţin aici cu mine o vreme, explică el. Acei soldaţi erau destul de nebuni. S-ar putea să te aştepte în drum spre acasă.

— Nu m-am gândit că eşti supărat pe mine, spus Des zâmbind.

— Oh, sunt supărat pe tine. De asta mă vei ajuta să fac curat, pufni Groshik.

Des oftă şi dădu din cap cu o exasperare simulată.

— Ai văzut ce s-a întâmplat, Groshik. Am fost doar un spectator nevinovat.

— Începe să ridici scaunele, mormăi Groshik neavând chef să audă aşa ceva.

Cu ajutorul droidului CardShark – cel puţin era bun şi la altceva în afară de împărţitul cărţilor, gândi Des – terminară de curăţare în puţin mai mult de o oră. Când terminară, droidul se legănă pe picioarele-i şubrede, îndreptându-se spre instalaţiile de întreţinere pentru a fi reparat. Înainte să plece, Des se asigură că câştigurile fuseseră transferate în contul său. Acum, că erau doar ei doi, Groshik îl duse pe Des la bar, luând o pereche de pahare şi o sticlă de la raft.

— Brandy Cortyg, spuse el, turnând câte o jumătate de pahar. Direct de pe Kashyyyk. Nu-i cea mai tare chestie pe care o beau Wookiee, totuşi. E îmblânzită.

Des luă o înghiţitură şi aproape se sufocă când lichidul arzător îi pârjoli gâtul.

— Ăsta e îmblânzit? Mi-ar place să văd ce bea un wookiee de obicei!

Groshik ridică din umeri.

— La ce te asteptai? Sunt Wookiee.

Des fu mai atent cu a doua înghiţitură. O lăsă să se rostogolească pe limbă, savurându-i aroma bogată.

— E bună, Groshik. Şi scumpă, pun pariu. Care este ocazia?

— Ai avut o zi destul de tulburată. M-am gândit că ţi-ar putea folosi. Când Des îşi goli paharul, Groshik îl reumplu pe jumătate, apoi astupă sticla şi o puse înapoi pe raft. Îmi fac griji pentru tine. Griji pentru ceea ce s-a întâmplat în lupta cu Gerd.

— Nu mi-a dat prea mult de ales.

Neimodianul dădu din cap.

— Ştiu, ştiu. Totuşi... I-ai muşcat degetul. Şi în seara asta aproape că ai început o revoltă în barul meu.

— Hei, am vrut doar să joc cărţi, protestă Des. Nu-i vina mea că lucrurile au scăpat de sub control.

— Poate că da, poate că nu. Te-am văzut în seara asta. Îl aţâţai pe soldat, îl jucai la fel cum te joci cu toţi cei care joacă împotriva ta. Îi împingi, îi răsuceşti, îi faci să danseze ca nişte marionete. Dar de data asta nu te-ai oprit. Chiar şi când ai avut avantaj, ai continuat să-l împungi. Ai vrut s-o ia razna.

— Vrei să spui că am plănuit toată chestia asta? râse Des. Haide, Groshik. Cărţile l-au dat peste cap. Ştii că nu trişam, nu este posibil. Cum aş fi putut controla ce cărţi erau împărţite?

— A fost mai mult decât cărţile, Des, spuse Groshik, vocea lui gravă coborând atât de mult încât Des trebui să se aplece ca să-l audă. Erai furios, Des. Mai furios decât te-am văzut vreodată. Te-am putut simţi din partea asta a camerei, de parcă era ceva în aer. Am putut-o simţi cu toţii. Mulţimea s-a enervat, Des. Era ca şi cum se hrănea cu furia şi ura ta. Proiectai valuri de emoţie, o furtună de furie şi nervi. Toţi ceilalţi parcă s-au conectat la ea: mulţimea, soldaţii... toată lumea. Chiar şi eu. Abia am putut ţinti primul foc de blaster spre tavan. Fiecare instinct din corpul meu îmi spunea să trag în plin în mulţime. Am vrut să-i dobor pe toţi şi să-i las să se zvârcolească de durere.

Lui Des nu îi venea să creadă ce auzea.

— Ascultă ce spui, Groshik. E o nebunie. Ştii că n-aş face asta. N-aş putea face asta. Nimeni nu poate.

Groshik întinse mâna lungă, subţire, şi îl bătu pe Des pe umăr.

— Ştiu că nu ai face-o cu un scop anume, Des. Şi ştiu cât de nebunesc sună. Dar a fost ceva diferit la tine în seara asta. Ai cedat emoţiilor şi ai dezlănţuit ceva... ciudat. Ceva periculos.

Groshik îşi lăsă capul pe spate şi goli paharul, cutremurându-se când îl coborî.

— Ai grijă de tine, Des. Te rog. Am o presimţire rea.

— Ai grijă, Groshik, răspunse Des râzând iar. Neimoidianii nu sunt cunoscuţi că se bazează pe sentimente. Nu e bine pentru afaceri.

Groshik îl studie atent o clipă, apoi dădu din cap obosit.

— Ai dreptate. Poate că sunt doar obosit. Ar trebui să dorm puţin. Şi tu la fel.

Îşi strânseră mâna şi Des părăsi cantina.

Capitolul 5

Străzile din Apatros erau întunecate. ORO taxa rate atât de ridicate pentru energie încât toată lumea oprea toate luminile când se ducea la culcare, şi în seara asta luna abia era o aşchie pe cer. Nu avea nici măcar strălucirea cantinei pentru a-l ghida: Groshik oprea luminile de pe pereţi şi din cupolă până când deschidea a doua zi. Des rămase în mijlocul străzii, încercând să evite să-şi lovească tibiile de resturile aflate pe margini, ascunse în umbrele mai întunecate. Cu toate acestea, cumva, în ciuda întunericului aproape total, îi văzu venind. Doar cu o fracţiune de secundă înainte de a se întâmpla, avu un sentiment că se apropia pericolul... şi de unde venea.

Trei siluete săriră pe el, doi din faţă şi unul din spate. Se aplecă înainte, la timp, simţind ţeava de metal, care i-ar fi crăpat craniul şi l-ar fi lăsat mort, trecând prin aer la un fir de păr pe deasupra lui. Se ridică înapoi la timp după ce trecu de el şi lovi cu pumnul în capul abia vizibil al celei mai apropiate siluete. Fu recompensat cu un trosnet ciudat de cartilaje şi oase. Se feri din nou, de data asta într-o parte, şi ţeava care l-ar fi lovit chiar între ochi căzu greu peste umărul stâng. Se împletici într-o parte, condus de forţa loviturii. Dar, în întuneric, adversarii săi avură nevoie de un moment pentru a-l localiza şi, până să o facă, îşi recăpătă echilibrul.

Prin întuneric abia putu distinge formele vagi ale atacatorilor săi. Cel pe care îl lovise se ridica încet în picioare; ceilalţi doi erau precauţi şi pregătiţi. Nu trebuia să le vadă feţele ca să ştie cine erau: sublocotenentul şi cei doi soldaţi care îl scoseseră din cantină. Des putea simţi în aer izul de bere Corelliană, care le confirma identitatea. Trebuie că l-au aşteptat în afara cantinei şi l-au urmărit până când au crezut că pot sări pe el. Asta era bine: însemna că nu se duseseră la navă pentru a-şi lua blasterele.

Săriră din nou pe el, toţi deodată. Aveau de partea lor superioritatea numerică şi lunile de antrenamente militare; Des avea puterea, mărimea, şi anii de bătăi cu pumnii goi. Dar, în întuneric, nimic din toate astea nu conta. Des le întâmpină

atacul, şi toţi cele patru combatanţi se rostogoliră la pământ. Pumnii şi loviturii aterizau fără vreo ţintă sau strategie: orbii luptau cu orbul. Fiecare lovitură pe care o dădea scotea de la lui adversarii câte un icnet satisfăcător sau gemete, dar bucuria îi era limitată de ceea ce îndura propriul său corp. Nu conta dacă avea ochii deschişi sau închişi, nu putea vedea nimic. Reacţiona din instinct; suferinţa şi durerea îi erau spălate de adrenalina care pompa prin venele sale.

Şi, dintr-o dată, văzu ceva. Cineva scosese o lamă vibratorie. Era încă întuneric ca inima minei în timpul unei surpări, dar Des putu vedea clar lama, ca şi cum ar fi strălucit de la un foc interior. Împunse aerul înspre el şi el apucă încheietura mâinii celui care o mânuia, răsucind-o înapoi şi conducând lama spre umbra întunecată dinspre care apăruse. Se auzi un strigăt ascuţit şi apoi un gâlgâit sufocat şi dintr-o dată lama arzătoare din viziunea lui dispăru; la fel şi ameninţarea. Masa de corpuri împletite cu al său se desprinse rapid, două dintre ele ridicându-se în picioare. Al treilea rămase nemişcat. O secundă mai târziu auzit clicul de pornire al unui luma[13], şi pentru moment fu orbit de fasciculul de lumină. Având ochii închişi, auzi un icnet.

— E mort! exclamă unul dintre soldaţi. L-ai ucis!

Ferindu-şi ochii de lumină, Des privi în jos pentru a vedea exact ceea ce era de aşteptat: sublocotenentul era culcat pe spate, cu lama vibratorie înfiptă adânc în piept. Luma se stinse şi Des se pregăti pentru un alt asalt. În schimb, auzi sunete de paşi fugind în noapte, îndreptându-se spre pistele de aterizare.

Des se uită la cadavru, plănuind să ia lama strălucitoare şi să-i folosească lumina pentru a se ghida prin întuneric. Dar lama nu mai strălucea acum. De fapt, îşi dădu seama că nu strălucise deloc. Nu avea cum: lamele vibratorii nu erau arme energetice. Lamele lor erau din metal simplu. Dar acum existau preocupări mai presante decât felul în care văzuse el lama vibratorie prin întuneric. De îndată ce ajungeau la navă, soldaţii îl vor raporta comandantului lor, care va raporta incidentul către autorităţile ORO. ORO va întoarce planeta cu susul în jos căutându-l. Lui Des nu-i plăceau şansele pe care le avea. Va fi cuvântul unui miner cu o istorie îndelungată de certuri şi

[13] Luma – baston de lumină portabil, industrial, utilizat în operaţiuni miniere şi de construcţii.

violenţe, împotriva a doi soldaţi ai Republicii. Nimeni nu va crede că a fost un act de auto-apărare.

Dar a fost, într-adevăr, auto-apărare? Văzuse lama venind. Ar fi putut să-şi dezarmeze adversarul fără să-l omoare? Des dădu din cap. N-avea timp de vinovăţie sau regrete. Nu acum. Trebuia să găsească un loc sigur unde să se ascundă. Nu se putea întoarce la baracă. Va fi primul loc unde vor căuta. N-ar ajunge niciodată până la mine pe jos, înainte de zori, şi nu avea unde să se ascundă în pustiurile plate odată ce răsărea soarele. Avea o singură opţiune, o singură speranţă. În cele din urmă se vor duce să-l caute şi acolo. Dar nu avea nicăieri altundeva unde să meargă.

Groshik trebuie să fi fost încă treaz, pentru că răspunse la uşă la doar câteva secunde după ce Des începu să lovească. Neimoidianul se uită la sângele de pe mâinile şi cămaşa tânărului şi îl apucă de mânecă.

— Intră! bombăni el, trăgându-l pe Des prin uşă şi închizând-o în spatele lui. Eşti rănit?

Des dădu din cap.

— Nu cred. Sângele nu e al meu.

Dându-se un pas înapoi, Neimoidianul îl privi de sus până jos.

— E destul de mult. E prea mult. Miroase a sânge uman.

Când Des nu răspunse, Groshik se aventură cu o presupunere.

— E al lui Gerd?

Des scutură din nou din cap.

— Al sublocotenentului, spuse Des.

Groshik îşi lăsă capul în jos şi înjură în barbă.

— Cine mai ştie? Te caută autorităţile?

— Nu încă. O vor face curând. Apoi, ca şi cum încerca să-şi justifice acţiunile, adăugă: Au fost trei, Groshik. Doar unul e mort.

Vechiul lui prieten dădu din cap cu simpatie.

— Sunt sigur că a meritat-o. La fel ca Gerd. Dar asta nu schimbă nimic. Un soldat al Republicii e mort... şi tu eşti cel care va fi acuzat.

Proprietarul cantinei îl conduse pe Des la bar şi luă de pe raft sticla cu brandy Cortyg. Fără să spună un cuvânt, turnă în

pahare pentru amândoi. De data asta nu se opri la jumătatea paharului.

— Îmi pare rău că am venit aici, spuse Des, disperat să întrerupă tăcerea inconfortabilă. Nu am vrut să te amestec în asta.

— Amestecatul în astfel de lucruri nu mă deranjează, îl asigură Groshik bătându-l uşor pe braţ. Acum încerc doar să găsesc o cale de a ne scoate din asta. Lasă-mă să mă gândesc.

Goliră paharele. Dea abia reuşea să nu intre în panică; cu fiecare secundă care trecea, se aştepta ca pe uşa cantinei să năvălească o duzină de oameni în armuri ORO. După un timp, ce păru să fie ore, dar fusese, probabil, doar un minut sau două, Groshik începu să vorbească. Vorbea încet, iar Des nu era sigur dacă Neimoidianul vorbea cu el sau doar vorbea cu voce tare ca să poată gândi mai bine.

— Nu poţi sta aici. ORO nu-şi poate permite să-şi piardă contractele cu Republica. Vor întoarce întreaga colonie cu susul în jos pentru a te găsi. Trebuie să te expediem de pe planetă. Făcu o pauză. Dis de dimineaţă, poza ta va fi pe fiecare ecran din spaţiul Republicii. Schimbarea aspectului nu te va ajuta prea mult. Chiar şi cu o perucă sau proteză facială, ai tendinţa de a ieşi în evidenţă într-o mulţime. Asta înseamnă că trebuie să te scoatem din spaţiul Republicii. Şi asta înseamnă că...

Groshik ezită. Des îl aşteptă nerăbdător.

— Acele lucruri pe care le-ai spus în seara asta, se aventură Groshik, despre Sith şi Republică. Ai vorbit serios? Chiar ai vorbit serios?

— Nu ştiu. Cred că da.

Urmă o altă pauză lungă, ca şi cum barmanul îşi aduna gândurile.

— Ce părere ai dacă ai adera la Sith? izbucni el brusc.

Des fu prins complet cu garda jos.

— Ce?

— Ştiu... Oameni. Te pot expedia de pe planetă. În seara asta. Dar ei nu caută pasageri: Sithul are nevoie de soldaţi. Ei recrutează întotdeauna, la fel ca acei ofiţeri ai Republicii din seara asta...

Des clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred. Lucrezi pentru Sith? Mereu ai spus că nu iei niciodată partea cuiva!

— Eu nu lucrez pentru Sith, izbucni Groshik. Dar ştiu oameni care o fac. Cunosc şi oameni care muncesc pentru Republică, de asemenea. Dar nu vor fi de prea mare ajutor în situaţia asta. Aşa că, trebuie să ştiu, Des. Vrei aşa ceva?

— Nu prea am o mulţime de alte opţiuni, mormăi Des drept răspuns.

— Poate că da, poate că nu. Dacă rămâi aici, autorităţile ORO te vor găsi cu siguranţă. Asta nu a fost o crimă cu sânge rece. Sistemul judiciar probabil că nu te va lăsa să scapi pledând că a fost autoapărare, dar vor trebuie să recunoască faptul că au existat circumstanţe atenuante. Vei sta închis în una dintre coloniile penale – cinci, poate şase ani – şi apoi eşti un om liber...

— Sau mă alătur celor din Sith.

Groshik aprobă din cap.

— Sau te alături celor din Sith. Dar dacă te voi ajuta să faci asta, vreau să fiu sigur ştii în ce te bagi.

Des se gândi, dar nu pentru mult timp.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să scap de pe bucata asta de stâncă, spuse el încet. Dacă mă duc pe o planetă închisoare, schimb o planetă stearpă şi blestemată cu alta. Ar fi la fel ca şi cum aş sta aici. Dacă mă alătur celor din Sith, cel puţin scap de ORO. Şi ai auzit ce a spus comandantul ăla al Republicii despre ei. Cei din Sith respectă puterea. Cred că voi fi în stare să răzbesc.

— Nu mă îndoiesc de asta, recunoscu Groshik. Dar nu respinge chiar tot ce a spus comandantul. A avut dreptate în legătură cu Frăţia Întunericului. Pot fi nemiloşi şi cruzi. Scot la iveală tot ce e mai rău în unele persoane. Nu vreau să cazi în capcană.

— Întâi îmi spui să mă alătur celor din Sith, spuse Des, acum mă avertizezi să nu mă alătur lor. Ce se întâmplă de fapt?

Neimoidianul scăpă un oftat lung, gâfâit.

— Ai dreptate, Des. Decizia este luată. Soarta sumbră şi ghinionul a complotat împotriva ta. Nu e ca la sabacc; nu poţi să renunţi la o mână rea. În viaţă joci cărţile pe care le-ai primit. Se întoarse, îndreptându-se spre scările mici din spatele cantinei. Haide. În câteva ore, după ce vor percheziţiona colonia, vor începe să caute în port. Trebuie să ne grăbim să te ascundem în

siguranţă pe unul dintre crucişătoarele de marfă înainte să se întâmple asta.

Des se întinse şi-l apucă pe Groshik de umăr. Acesta se întoarse să-l privească, iar Des strânse antebraţul lung şi zvelt al Neimoidianului.

— Mulţumesc, prietene. Nu voi uita.

— Ştiu că nu o vei face, Des.

Deşi cuvintele erau blânde, exista o durere inconfundabilă în vocea lui gravă. Des îi eliberă mâna, simţindu-se ciudat, ruşinat, speriat, recunoscător şi emoţionat în acelaşi timp. Simţi că trebuie să mai spună ceva, aşa că adăugă:

— Mă voi revanşa, cumva. Data viitoare când ne vom întâlni...

— Viaţa ta aici s-a terminat, Des, spuse Groshik, întrerupându-l. Nu va mai fi o data viitoare. Nu pentru noi. Neimoidianul clătină din cap. Nu ştiu ce te aşteaptă în viitor, dar am sentimentul că nu-ţi va fi uşor. Nu conta pe alţii să te ajute. În cele din urmă suntem singuri cu toţii. Supravieţuiesc doar cei care ştiu să aibă grijă de ei înşişi.

Spunând asta, se întoarse, păşind vioi pe podeaua cantinei, îndreptându-se spre ieşirea din spate. Des ezită un moment, cuvintele lui Groshik arzându-i în minte, apoi se grăbi să-l urmeze.

* * *

Ghemuit în cala navei, Des încercă să se aşeze confortabil. Era înghesuit de aproape o oră într-un spaţiu mic, folosit pentru contrabandă. Se potrivea exact pentru un om de mărimea lui. Cu 20 de minute mai devreme auzise o patrulă ORO venind să inspecteze nava. Efectuară o căutare sumară fără a găsi fugarul pe care îl căutau, apoi plecară. Câteva secunde mai târziu, căpitanul, un pilot Rodian, bătu tare în panoul care îl ascundea pe Des.

— Stai până motoare pornesc, spuse el într-o Bazică aproximativă. Plecăm, tu ieşi afară. Nu înainte.

Des nu îl recunoscuse când urcase la bord; arăta ca orice alt Rodian pe care îl văzuse vreodată. Era doar un alt căpitan independent de cargobot care efectua un transport de cortoză, sperând să o vândă pe o altă lume pentru un profit suficient de

mare ca să-şi menţină nava în stare de zbor pentru alte câteva luni. Dacă ORO ar fi oferit o recompensă pentru capturarea lui Des, căpitanul probabil că l-ar fi vândut.

Asta însemna că managerii ORO nu puseseră încă un preţ pe capul lui. Erau mai îngrijoraţi de plata unei recompense decât că lăsau un fugar să scape de justiţia Republicii. Nu era important să-l găsească, atâta timp cât puteau arăta Republicii că încercaseră. Groshik trebuie să se fi gândit toate astea când făcuse aranjamentul pentru a-l aduce pe Des la bord.

Văicărelile ascuţite ale motoarelor care porneau îl făcură pe Des să se ţină de pereţi. Câteva secunde mai târziu, văicăreala deveni un urlet asurzitor, iar nava se smuci sub el. Repulsoarele porniră, contrabalansând nava şi Des simţi presiunea G-urilor în timp ce nava se ridica spre cer.

Lovi o dată în panou, deschizându-l, şi ieşi din gaura în care se ascundea.

Căpitanul şi echipajul nu erau prin jur; se aflau cu toţii la consolele lor pentru decolare.

Des nu le cunoştea destinaţia. Tot ce ştia era că la sfârşitul călătoriei îl aştepta o femeie umană ca să-l înscrie în armata Sith. Ca şi mai înainte, gândul îl umplu cu un amestec de emoţii. Frica şi emoţia îi domina pe toţi ceilalţi.

Simţi o uşoară zdruncinătură când nava părăsi atmosfera şi începu să se îndepărteze de mica lume minieră. Câteva secunde mai târziu, Des simţi un impuls, necunoscut dar inconfundabil, în timp ce săreau în hiperspaţiu.

Un sentiment brusc de eliberare îi umplu spiritul. Era liber. Pentru prima dată în viaţa lui, scăpase de ORO şi de minele sale de cortoză.

Groshik spusese că soarta sumbră şi ghinionul complotaseră împotriva lui, dar Des nu mai era atât de sigur. Lucrurile nu merseseră aşa cum plănuise el – era un fugar cu mâinile pătate de sângele unui soldat al Republicii – dar, în cele din urmă, scăpase de pe Apatros.

Poate că mâna pe care o juca nu era chiar aşa de rea, până la urmă. În cele din urmă, primise ceea ce dorea cel mai mult. Şi dacă se gândea bine, nu era singurul lucru care conta cu adevărat?

Capitolul 6

Soarele galben al sistemului Phaseera era chiar deasupra, luminând valea luxuriantă şi tabăra din junglă în care aşteptau Des şi colegii săi soldaţi Sith. La adăpostul unui copac cydera, Des făcu o verificare rapidă a sistemului blasterului său TC-22 pentru a trece timpul. Bateria era încărcată complet, valabilă pentru cincizeci de focuri. Şi rezerva de baterii era în regulă. Ţinta era uşor dereglată, o problemă comună pentru toate modelele TC. Aveau o putere şi o rază de acţiune bune dar, în timp, ţinta îşi pierdea calibrarea precisă. O ajustare rapidă o aduse înapoi în linie.

Mâinile i se mişcau cu o încredere rapidă, născută dintr-o mie de repetiţii. În ultimele douăsprezece luni trecuse prin rutină de atâtea ori, încât abia mai trebuia să se mai gândească la asta. O verificare a armei înainte de luptă nu era o practică standard în armata Sith, dar era un obicei care-i intrase în obişnuinţă – unul care îi salvase viaţa de mai multe ori. Armata Sith creştea atât de repede încât aprovizionările nu puteau acoperi cererea. Cele mai bune echipamente le erau rezervate veteranilor şi ofiţerilor, în timp ce noii recruţi erau forţaţi să folosească ceea ce mai era disponibil.

Acum, că era un sergent, ar fi putut solicita un model mai bun, dar TC-22 era prima arma cu care învăţase să tragă şi devenise destul de bun cu ea. Des gândea că o mică întreţinere de rutină era o opţiune mai bună decât să înveţe să stăpânească nuanţele subtile ale unei alte arme. Însă pistolul blaster, era cel mai bun model.

Nu toţi soldaţii Sith primeau pistoale: pentru majoritatea soldaţilor, o puşcă cu semi-repetiţie, cu rază medie de acţiune, era suficientă. Probabil că vor fi morţi cu mult înainte să apuce să se apropie suficient de mult de duşmanul lor pentru a folosi un pistol. Dar în ultimul an, Des dovedise de zeci de ori că era ceva mai mult decât carne de tun. Soldaţii suficient de buni pentru a supravieţui atacului iniţial şi a se apropia de rândurile inamice aveau nevoie de o armă mai potrivită pentru lupta în spaţii restrânse. Pentru Des acea armă era GSI-21D: cel mai bun

pistol disruptor fabricat de *Soluţiile Industriale Galactice*. Raza optimă era de doar 20 de metri, dar la această distanţă era capabil să dezintegrarea armura, carnea şi carcasele de droid cu aceeaşi eficienţă. 21D era ilegal în cele mai multe sectoare ale galaxiei controlate de Republică, o dovadă a minunatului său potenţial distructiv. Bateria disruptorului era bună pentru doar o duzină de focuri, dar atunci când te aflai faţă-în-faţă cu un adversar, rareori era nevoie de mai mult de foc. Puse pistolul în tocul prins de centură; verifică lama vibratorie din cizmă şi îşi îndreptă atenţia către trupele sale.

Peste tot în jurul lui oamenii şi femeile din unitatea sa îi urmau exemplul, făcând inspecţii similare pe echipamentele proprii, în timp ce aşteptau ordinele. Nu se putu abţine să nu zâmbească; îi antrenase bine. Se alăturase armatelor Sith ca o modalitate de a scăpa atât de închisoare cât şi de Apatros în sine. Dar nu îi trebuise prea mult până să înceapă să-i placă viaţa de soldat. Exista o camaraderie printre bărbaţii şi femeile care luptau alături de el, una care se extinse rapid pentru a-l include şi pe Des. Nu simţise niciodată vreo legătură cu minerii de pe Apatros şi, într-adevăr, se considerase întotdeauna a fi un singuratic. Dar, în armată, îşi găsise locul cu adevărat. Locul lui era aici, cu trupele. Trupele lui.

Soldatul senior Adanar îi observă privirea şi îi răspunse printr-o lovire uşoară cu pumnul închis în piept, de două ori, chiar pe inimă. Era un gest cunoscut doar de membrii unităţii: un semn privat de loialitate şi fidelitate, un simbol al legăturii pe care o împărţeau cu toţii. Des îi întoarse gestul. El şi Adanar erau în aceeaşi unitate din prima zi a carierei lor militare. Recrutorul îi înrolase împreună şi îi repartizase pe amândoi în *Gloom Walker*[14], unitatea locotenentului Ulabore.

Adanar îşi luă puşca şi merse acolo unde stătea prietenul său.

— Crezi c-o să avem nevoie în curând de pistolul ăla disruptor al tău, sergent?

— Nu-i rău să fii pregătit, răspunse Des, scoţând disruptorul şi punându-l la loc în toc, după ce îl roti o dată pe deget.

---

[14] Gloom Walkers – unitate în armata Sith, un grup de elită rezervat misiunilor importante şi dificile datorită ratei de succes ridicate, datorată în mare parte eforturilor unui singur soldat, sergentul Dessel.

— Aş vrea să ne dea odată undă verde, mormăi Adanar. Suntem pe poziţii de două zile. Cât timp vor mai aştepta?

Des ridică din umeri.

— Nu putem porni până când nu sunt gata să atace cu forţa principală. Dacă atacăm prea devreme, se destramă planul.

Gloom Walker îşi câştigase o reputaţie bună în ultimul an. Fuseseră în zeci de lupte pe o jumătate de duzină de lumi şi avuseseră multe victorii. Începuseră prin a fi una dintre cele o mie de unităţi de front, bună de sacrificat, şi ajunseseră să fie o trupă de elită rezervată pentru misiuni critice. Chiar acum erau cheia capturării lumii manufacturiere Phaseera – asta dacă le va da cineva ordinul de plecare. Până atunci, erau blocaţi în tabăra asta din junglă, la o oră distanţă de obiectivul lor. Erau aici de doar câteva zile, dar asta începuse deja să-şi facă efectul.

Adanar începu să meargă. Des stătea calm la umbră, privindu-l cum mărşăluia înainte şi înapoi.

— Nu te obosi, spuse el după un minut. Nu plecăm nicăieri până la căderea nopţii, cel mai devreme. Ai putea la fel de bine să te aşezi confortabil.

— Locotenentul spune că va fi uşor ca o contrabandă de mirodenii, spuse el, încercând să-şi păstreze vocea normală. Crezi că are dreptate?

Locotenentul Ulabore primise multe distincţii pentru succesul trupelor sale, dar toată lumea din unitate ştia, când începeau să zboare focurile de blaster, cine conducea cu adevărat. Acest fapt devenise dureros de clar cu aproape un an înainte, pe Kashyyyk, când Des şi Adanar luaseră parte la prima acţiune. Frăţia Întunericului încercase să-şi asigure un *cap de pod* în Inelul Mijlociu prin invadarea sistemului, trimiţând val după val de trupe pentru a captura lumea de origine a Wookieelor, bogată în resurse. Dar planeta era o fortăreaţă a Republicii şi nu doreau să se retragă, indiferent cât de mult erau depăşiţi numeric.

Când flota Sith ateriză pentru prima dată, duşmanii lor dispărură pur şi simplu în pădure. Invazia se transformă într-un război de uzură, o campanie lungă şi istovitoare care avea loc printre ramurile înalţilor copaci wroshyr, deasupra suprafeţei planetei. Soldaţii Sith nu erau obişnuiţi să lupte în vârfurile copacilor, iar frunzişul gros şi lianele kshyy din coronamentul

pădurii ofereau o acoperire perfectă pentru soldaţii Republicii şi ghizii lor Wookiee pentru a lansa ambuscade şi raiduri de gherilă. Mii şi mii de invadatori fuseseră nimiciţi, cei mai mulţi murind fără să vadă adversarul care îi împuşca mortal... Dar Maeştrii Sith trimiteau tot mai multe trupe. *Gloom Walker* făcuse parte din al doilea val de întăriri. În timpul primei lor lupte, fuseseră separaţi de linia frontului şi de restul armatei. Când rămaseră singuri şi înconjuraţi de inamici, locotenentul Ulabore se panică. Fără să aibă ordine directe, nu avea nici cea mai mică idee ce să facă pentru a-şi menţine unitatea în viaţă. Din fericire, Des interveni şi le salvă pielea. În primul rând, putea simţi inamicii chiar şi atunci când nu-i putea vedea. Ştia cumva unde erau. Nu şi-o putea explica, dar încetase demult să mai încerce să-şi explice talentele sale unice. Acum încerca să le folosească pentru avantajul său. Cu Des ca ghid, *Gloom Walker* fură capabili să evite capcanele şi ambuscadele în timp ce îşi croiau drum înapoi, încet, pentru a se alătura forţei principale. Le trebuise trei zile şi nopţi, nenumărate lupte scurte, dar mortale, şi un marş aparent fără sfârşit prin teritoriul inamic, dar reuşiră. Cu toate luptele, unitatea pierdu doar câţiva soldaţi şi cei care se întorseseră ştiau că-şi datorează vieţile lui Des.

Povestea celor din *Gloom Walker* deveni o încurajare pentru restul armatei Sith, ridicând moralul care devenise periculos de mic. Dacă o singură unitate putea supravieţui pe cont propriu timp de trei zile, gândeau ei, atunci cu siguranţă că o mie de unităţi vor putea câştiga războiul. În cele din urmă fu nevoie de aproape două mii de unităţi, dar Kashyyyk fu cucerit, în cele din urmă. Ca lider al eroilor *Gloom Walker*, locotenentului Ulabore i se acordă o medalie specială. El nu se deranjase niciodată să menţioneze că Des era de fapt responsabil. Totuşi, fu destul de deştept să-l promoveze pe Des în gradul de sergent. Şi ştia destul cât să nu-i stea în cale atunci când lucrurile se încingeau.

— Deci? repetă Adanar. Cum este, Des? Când ne vor da drumul, în sfârşit, va fi o misiune uşoară?

— Locotenentul spune doar ceea ce crede că vrem cu toţii să auzim.

— Ştiu asta, Des. De asta vorbesc cu tine. Vreau să ştiu cu adevărat în ce ne băgăm.

Des se gândi pentru câteva momente. Erau ascunşi în junglă, la marginea unei văi înguste – singura rută către oraşul capitală al Phaseerei, unde armata Republicii îşi ridicase tabăra de bază. Pe un deal din apropiere, cu vedere înspre vale, era un avanpost al Republicii. Dacă Sithul încerca să mute trupele prin vale, chiar şi pe timp de noapte, era sigur că avanpostul îi va descoperi. Ar trimite un semnal spre tabăra de bază, astfel încât apărarea lor ar fi devenit complet operaţională cu mult înainte ca inamicul să ajungă la ei. Misiunea celor din *Gloom Walker* era simplă: să elimine avanpostul pentru ca restul armatei să poată întreprinde un atac surpriză asupra taberei de bază a Republicii. Aveau la ei cutii de interferenţă – echipamente de bruiaj cu rază scurtă de acţiune pe care le puteau utiliza pentru a împiedica avanpostul să transmită vreun semnal pentru a avertiza tabăra principală – dar vor trebui să atace repede. Avanpostul raporta în fiecare zi în zori şi, în cazul în care *Gloom Walker* lovea prea repede, Republica îşi putea da seama că ceva nu era în regulă, când nu mai venea raportul zilnic. Sincronizarea era esenţială. Trebuiau să-i elimine chiar înainte ca forţa principală să apară în zonă. Asta le lăsa câteva ore pentru a traversa valea şi a prinde nepregătită tabăra de bază. Se putea face, dar numai dacă totul era coordonat perfect. *Gloom Walker* erau pe poziţie, dar forţa principală încă nu era gata să facă mutarea... Aşa că, trebuiau să aştepte.

— Sunt îngrijorat, recunoscu Des în cele din urmă. Nu va fi uşor să luăm avanpostul. Odată ce vom primi undă verde nu încape nicio marjă de eroare. Trebuie să fim perfecţi. Dacă ne-au pregătit vreo surpriză, s-ar putea să dăm de necaz.

Adanar scuipă pe jos.

— Ştiam eu! Ai o presimţire rea, nu-i aşa? La fel ca pe Hsskhor!

Hsskhor fusese un dezastru. După ce pierduseră Kashyyyk, soldaţii Republicii care supravieţuiseră au fugit pe planeta vecină – Trandosha. Douăzeci de unităţi de soldaţi Sith, inclusiv *Gloom Walker*, fuseseră trimise în urmărire. Îi ajunseră din urmă pe supravieţuitorii Republicii pe câmpiile deşertice din afara oraşului Hsskhor.

După o zi de lupte sălbatice fuseseră mulţi morţi de ambele părţi, dar niciun învingător clar. Des fusese neliniştit tot timpul bătăliei, deşi în acel moment nu fu în măsură să spună

de ce. Neliniştea lui crescu când veni noaptea şi ambele părţi se retraseră la capetele opuse ale câmpului de luptă pentru a se regrupa. Trandoshanii au lovit câteva ore mai târziu. Noaptea neagră nu era o problemă pentru reptilienii Trandoshani: ei puteau vedea în spectrul infraroşu. Păreau să apară de nicăieri, materializându-se din întuneric ca un coşmar care prindea formă.

Spre deosebire de Wookiees, Trandoshanii nu erau aliaţi, în războiul civil galactic, cu niciuna dintre părţi. Vânătorii de recompense şi mercenarii din Hsskhor făceau prăpăd printre rândurile Republicii şi ale Sith deopotrivă, fără să le pese cu cine luptau atâta timp cât plecau cu trofee de la cei pe care îi ucideau.

Detaliile masacrului nu au fost făcute publice în mod oficial. Des fusese în centrul măcelului, dar chiar şi el abia putea pune cap la cap ce se întâmplase. Atacul prinsese *Gloom Walker*, ca orice altă unitate, complet nepregătită. Până să răsară soarele, aproape jumătate dintre trupele Sith fuseseră nimicite. Des pierduse mulţi prieteni în acel măcel... prieteni pe care i-ar fi putut salva dacă ar fi acordat mai multă atenţie premoniţiei sale întunecate pe care o simţise de prima dată când pusese piciorul pe acea lume deşertică părăsită. Şi jurase că nu-i va mai lăsa niciodată pe cei din *Gloom Walker* să intre într-un astfel de măcel. În cele din urmă Hsskhor plătise un preţ greu pentru ambuscadă. Au fost trimise întăriri de pe Kashyyyk pentru a copleşi atât forţele Republicii, cât şi pe trandoshani. A fost nevoie de mai puţin de o săptămână pentru ca Sithul să revendice victoria şi oraşul – odată mândru - fu cucerit şi dărâmat din temelii. Mulţi dintre Trandoshani pur şi simplu renunţară să mai lupte pentru a-şi apăra casele şi îşi oferiră serviciile cuceritorilor. Erau vânători de recompense şi mercenari prin meserie, şi vânători prin natura lor. Nu le păsa pentru cine lucrau, atâta timp cât exista şansa de a face mai multe crime. Nu era nevoie să mai fie spus, Sithul îi primise cu braţele deschise.

— Nu va fi ca la Hsskhor, îl asigură Des pe tovarăşul său nervos.

Era adevărat că avea un sentiment neplăcut, din nou. Dar de data asta era diferit. Urma să se întâmple ceva

important, dar Des nu putea spune sigur dacă era de bine sau de rău.

— Haide, Des, insistă Adanar. Du-te şi vorbeşte cu Ulabore. Uneori te ascultă.

— Şi să-i spun ce?

Adanar îşi ridică mâinile de exasperare.

— Nu ştiu! Spune-i despre sentimentul tău neplăcut. Fă-l să comunice cu cartierul general şi să le spună să ne cheme înapoi. Sau să-i convingă să ne trimită la atac! Doar să nu ne lase aici ca pe o grămadă de şobolani, putrezind în soare!

Înainte ca Des să poată răspunde, unul dintre soldaţii juniori, o tânără pe nume Lucia, veni în fugă şi îşi pocni călcâiele ca pentru un salut.

— Sergent! Locotenentul Ulabore vrea să-ţi aduni trupele lângă cort. Li se va adresa în treizeci de minute, spuse ea cu voce serioasă şi emoţionată.

Des îi zâmbi prietenului său.

— Cred că în sfârşit am primit ordine.

* * *

Soldaţii stăteau drepţi în timp ce locotenentul şi Des treceau în revistă trupele. La fel ca întotdeauna, inspecţia însemna că Ulabore mergea dintr-o parte în alta a rândurilor, dând din cap şi, pe jumătate, mormăind aprobări. Asta era, în cea mai mare parte, doar pentru spectacol, o şansă pentru Ulabore să simtă ca avea ceva de-a face cu succesul vreunei misiuni.

Imediat ce terminară, locotenentul mărşălui spre partea din faţă a coloanei şi se întoarse cu faţa spre trupe. Des stătea singur în faţa unităţii, cu spatele la ei ca să poată fi faţă în faţă cu ofiţerul său superior.

— Toată lumea de aici este familiarizată cu obiectivul misiunii noastre, începu Ulabore cu voce neobişnuit de ascuţită şi tare.

Des ghici că încerca să pară autoritar, dar suna doar strident.

— Îl voi lăsa pe sergent să vă vorbească despre detaliile misiunii, continuă el. Sarcina noastră nu este una uşoară, dar zilele când *Gloom Walker* primea misiuni uşoare s-au dus

demult. Nu-s prea multe de spus. Ştiu că sunteţi la fel de nerăbdători ca şi mine să puneţi capăt acestei aşteptări fără rost. De aceea sunt fericit să vă informez că ni s-a dat ordin să atacăm. Vom lovi avanpostul Republicii într-o oră!

Din rândurile soldaţilor se ridicară suspine îngrozite şi şoapte puternice de neîncredere. Ulabore se trase înapoi ca şi cum fusese pălmuit. Era evident că se aşteptase la urale şi veselie şi era zguduit de furia bruscă şi lipsa de disciplină.

— *Gloom Walker*, atenţie! lătră Des. Se apropie de locotenent şi îşi coborî vocea. Domnule, sunteţi sigur că astea sunt ordinele? Să atacăm într-o oră? Sunteţi sigur că n-au spus *la o oră după căderea nopţii*?

— Îmi comentezi ordinele, sergent? sări Ulabore, fără să încerce să-şi păstreze coborâtă propria voce.

— Nu, domnule. Doar că dacă atacăm într-o oră, va fi încă lumină. Ne vor vedea venind.

— Până când ne vor vedea, vom fi deja destul de aproape ca să le bruiem transmiţătoarele, contracară locotenentul. Nu vor putea trimite semnalul către tabăra de bază.

— Nu despre asta este vorba, domnule. Este vorba despre navele de luptă. Au trei nave repulsoare echipate cu tunuri grele cu repetiţie. Dacă încercăm să atacăm avanpostul în timpul zilei, chestiile alea ne vor măcina din aer.

— Este o misiune sinucigaşă! strigă unul dintre soldaţii de rând.

Ochii lui Ulabore se îngustară şi faţa i se înroşi.

— Armata principală va porni la amurg, sergent, spuse el prin dinţii strâns încleştaţi. Vor să traverseze valea pe întuneric şi să lovească tabăra Republicii la răsărit.

— Atunci nu există niciun motiv pentru ca noi să atacăm atât de repede, răspunse Des, luptându-se să rămână calm. Dacă pornesc la asfinţit, va dura cel puţin trei ore până când vor ajunge, din poziţia actuală, în vale. Asta ne dă destul timp să doborâm avanpostul înainte să ajungă ei aici, chiar dacă aşteptăm până după lăsarea întunericului.

— Este evident că nu înţelegi ce se-ntâmplă cu adevărat, sergent, vorbi Ulabore ca şi cum ar fi certat un copil încăpăţânat. Forţa principală nu va începe să se mişte decât după ce vom raporta că misiunea noastră este încheiată. De aceea trebuie să ne mişcăm acum.

Avea sens: generalii n-ar dori să rişte cu forţa principală până când nu ştiau sigur că valea era asigurată. Dar, trimiţându-i să atace pe lumină, era sigur că rata victimelor celor din *Gloom Walker* va fi de cinci ori mai mare.

— Trebuie să luăm legătura cu cartierul general şi să le explicăm situaţia, spuse Des. Nu putem ataca cu navele ălea de luptă în aer. Trebuie să aşteptăm până vor ateriza pentru noapte. Trebuie să-i faceţi să înţeleagă cu ce ne confruntăm.

Locotenentul se comportă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

— Generalii îmi dau mie ordine, iar eu ţi le dau ţie, izbucni el. Nu invers! Armata va porni la asfinţit şi acest fapt nu se va schimba doar pentru a se conforma cu programul tău, sergent!

— Nu vor trebui să-şi schimbe planurile, insistă Des. Dacă atacăm imediat ce se întunecă, tot vom cuceri avanpostul până ajung ei în vale. Dar să ne trimită acum este pur şi simplu...

— Destul! ţipă locotenentul. Încetează să mai behăi ca o bantha pierdută de turmă! Aţi primit ordinele, acum urmaţi-le! Sau vrei să vezi ce se întâmplă cu soldaţii care-şi sfidează ofiţerii superiori?

Dintr-o dată fu clar pentru Des ceea ce se întâmpla cu adevărat. Ulabore ştia că ordinul era o greşeală, dar era prea speriat ca să facă ceva în privinţa asta. Ordinul probabil că venea direct de la vreunul dintre Lorzii Întunecaţi. Ulabore ar prefera mai degrabă să-şi conducă trupele într-un măcel decât să înfrunte mânia vreunui Maestru Sith. Dar Des nu avea de ce să-l lase să-i ducă pe cei din *Gloom Walker* la moarte. Nu se va repeta ceea ce se întâmplase la Hsskhor. Ezită doar o secundă înainte să lovească cu pumnul în bărbia locotenentului, lăsându-l inconştient. Restul trupelor tăcură uimite în timp ce Ulabore se prăbuşea la pământ. Des luă repede armele ofiţerului căzut, apoi se întoarse şi arătă spre o pereche dintre cei mai noi recruţi.

— Voi doi, fiţi cu ochii pe locotenent. Asiguraţi-vă că se simte bine dacă se trezeşte, dar nu-l lăsaţi să se apropie de comunicator. Vorbi apoi către ofiţerul de comunicaţii. Chiar înainte de asfinţit trimite un mesaj către cartierul general spunându-le că misiunea este îndeplinită, astfel încât să poată începe deplasarea forţei principale prin vale. Asta ne va da două ore pentru a ne atinge obiectivul înainte să ajungă ei aici.

Întorcându-se ca să se adreseze restului trupelor, făcu o pauză pentru a lăsa gravitatea următoarelor cuvinte să fie bine înţeleasă. Ceea ce am făcut acum se numeşte revoltă, spuse el încet. Există o şansă ca oricine mă urmează de acum înainte să fie deferit curţii marţiale când se va termina totul. Dacă vreunul dintre voi crede că nu-mi poate urma ordinele după ce am făcut acum, aici, vorbiţi şi voi preda comanda soldatului Adanar pentru restul misiunii.

Îşi privi soldaţii. Pentru o secundă nimeni nu vorbi; apoi, toţi ca unul, ridicară pumnii în dreptul pieptului şi bătură de două ori, chiar deasupra inimii. Copleşit de mândrie, Des trebui să înghită cu greu înainte să poată da ordinul final trupelor...

Trupele sale.

— *Gloom Walker*, sunteţi liberi!

Rândurile se dispersară în grupuri de câte doi sau trei, soldaţii vorbind în şoaptă unul altuia. Adanar se desprinse de restul şi veni spre Des.

— Ulabore nu va uita asta, spus el în linişte. Ce ai de gând să faci cu el?

— După ce vom cuceri avanpostul vor dori să prindă o medalie pe pieptul comandantul nostru, răspunse Des. Pariez că mai degrabă o să tacă şi o să accepte decât să ştie cineva ce s-a întâmplat cu adevărat.

Adanar mormăi.

— Bănuiesc că te-ai gândit la toate.

— Nu chiar, recunoscu Des. Încă nu sunt sigur cum vom cuceri avanpostul.

Capitolul 7

Avanpostul era situat într-un luminiş, pe un platou, cu vedere înspre vale. La adăpostul nopţii, *Gloom Walker* se deplasară în tăcere prin junglă până când îl înconjurară. Des împărţise unitatea în patru echipe, fiecare apropiindu-se dintr-o altă direcţie. Fiecare echipă avea o cutie de interferenţă cu ea. Le-au instalat şi activat atunci când mai aveau jumătate de kilometru până la bază, bruiind toate transmisiile din perimetrul lor. Echipele se apropiară până la marginile luminişului apoi se opriră, aşteptând ca Des să le dea semnalul de atac. Neavând nicio comunicare între echipe – cutiile blocau, de asemenea, şi echipamentele proprii – cel mai bun semnal era sunetul focurilor de blaster.

În timp ce privea dincolo de luminiş, la cele trei nave repulsoare, aflate pe rampa de aterizare de pe acoperişul avanpostului, Des simţi un sentiment familiar de gaură în stomac. Toţi soldaţii simţeau acelaşi lucru când intrau în luptă, fie că recunoşteau sau nu – teamă. Teama de eşec, teama de moarte, teama de a-ţi vedea prietenii murind, teama de a fi rănit şi de a-ţi trăi restul zilelor schilodit sau mutilat. Frica era mereu acolo şi te devora dacă o lăsai. Des ştia să transforme această frică în avantajul lui. *Ia ceea ce te face slab şi transformă-l în ceva ce te face puternic*. Transformă frica în furie şi ură: ură faţă de inamic, ură faţă de Republică şi Jedi.

Ura îi dădea putere, iar puterea îi aducea victoria. Pentru Des transformarea venea cu uşurinţă atunci când începeau luptele. Mulţumită tatălui său abuziv, transforma frica în furie şi ură încă de când era copil. Poate că de aceea era un soldat atât de bun. Poate că de aceea ceilalţi doreau ca el să-i conducă. Chiar acum aşteptau semnalul lui, aşteptau ca el să tragă primul foc. De îndată ce o făcea, ar ataca avanpostul. *Gloom Walker* erau depăşiţi numeric – aproape doi la unu – având nevoie de avantajul surprizei pentru a avea şanse egale.

Dar navele de luptă erau o problemă pe care Des nu o anticipase. Luminişul era înconjurat de lumini strălucitoare care iluminau totul pe o rază de o sută de metri de la avanpost. Şi

chiar dacă navele repulsoare erau la sol, aveau câte un soldat staţionat în partea din spate a fiecărui vehicul, de unde opera turelele. Partea aceea era bine blindată şi turela în sine era puternic ecranată pentru ai proteja de focul inamic. De pe rampa de aterizare de pe acoperiş, tunarii aveau o imagine clară a zonei înconjurătoare. Dacă ar trage primul foc, celelalte unităţi s-ar îndrepta spre luminiş într-o furtună de blastere grele cu repetiţie. Ar fi făcute bucăţi precum o zucca[15] aruncată într-o groapă de rancor.

— Ce s-a întâmplat, sergent? întrebă unul dintre soldaţii din echipa sa. Era Lucia, soldatul junior care îi adusese mai devreme ordine de la Ulabore. Ce aşteptăm?

Era prea târziu ca să mai anuleze misiunea. Armata principală era deja în mişcare; până se întorcea Des în tabără să-i avertizeze, ar fi deja la jumătatea văii.

Se uită în jos la tânără şi observă luneta de pe arma ei. Lucia avea o puşcă blaster TC-17 cu rază lungă de acţiune. Degetele ei erau albe din cauză că strângea arma prea tare, de frică şi nerăbdare. Avusese parte până acum doar o mică misiune de luptă, înainte să fie repartizată în *Gloom Walker*, dar Des ştia că era una dintre cele mai bune trăgătoare din unitate. TC-17 trage doar zece focuri înainte ca bateria să trebuiască schimbată, dar putea trage la peste trei sute de metri.

Fiecare dintre cele patru echipe avea câte un lunetist. Când începeau luptele, treaba lor era să privească perimetrul bătăliei şi să se asigure că nu scăpa niciunul dintre soldaţii Republicii pentru a avertiza tabăra principală.

— Vezi soldaţi ăia care stau în spatele navelor de luptă? Cei care acţionează tunurile? o întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Dacă nu scăpăm de ei cumva, ne vor distruge echipele în primele zece secunde de la începerea bătăliei.

Ea dădu din nou din cap, cu ochii larg deschişi şi speriaţi. Des încercă să-şi păstreze vocea calmă şi profesională pentru a o calma.

— Vreau să te gândeşti foarte bine la asta, soldat. Cât de repede crezi că îi poţi doborî de aici?

Ea ezită.

---

[15] Zucca – tip de creatură ce putea fi mâncată în special de către Hutti.

— Eu... Nici măcar nu ştiu dacă aş putea să o fac, sergent. Nu pe toţi deodată. Nu din unghiul ăsta. L-aş putea doborî pe primul, dar de îndată ce o să cadă, mă îndoiesc că ceilalţi vor sta în picioare destul de mult timp pentru ca să-i iau la ţintă. Probabil se vor ascunde în turelele pentru acoperire. Şi chiar dacă îi dobor, mai sunt încă o jumătate de duzină de soldaţi pe acoperiş care ar sări imediat să le ia locul. Nu pot doborî nouă ţinte atât de repede, de una singură, sergent. Nimeni nu poate.

Des îşi muşcă buza şi încercă să găsească un răspuns la problemă. Erau doar trei nave de luptă. Dacă ar putea în vreun fel să transmită un mesaj lunetistului din fiecare echipă şi să tragă cu toţii exact în acelaşi timp, s-ar putea să-i elimine pe cei trei tunari... deşi tot vor mai trebui să-i oprească pe ceilalţi şase soldaţi să le ia locul.

Îşi întrerupse gândul cu un blestem tăcut. Nu mergea. Din cauza cutiilor de interferenţă nu exista nicio modalitate de a trimite vreun mesaj, la timp, către celelalte echipe. Luă puşca cu lunetă din mâinile Luciei şi privi prin lunetă pentru a obţine o imagine mai bună a situaţiei. Scană rapid acoperişul dintr-o parte în alta, observând poziţia fiecărui soldat al Republicii. Cu zoomul lunetei, le putea vedea feţele suficient de clar pentru a-i vedea mişcând buzele în timp ce vorbeau. Situaţia era fără speranţă. Avanpostul era cheia cuceririi Phaseerei, şi turelele de pe acoperiş erau cheia cuceririi avanpostului. Dar Des nu mai avea opţiuni şi aproape că nu mai avea nici timp.

Simţi o frică mai puternică ca niciodată şi inspiră adânc pentru a-şi focusa mintea. Adrenalina începu să-i pompeze prin vene atunci când îşi redirecţionă frica pentru a-i da forţă şi putere. Ţinti luneta blasterului pe unul dintre tunari şi un văl roşu îi căzu peste ochi. Apoi trase. Acţionă din instinct, mişcându-se prea repede pentru a-şi lăsa gândurile conştiente să-i stea în cale. Nici măcar nu văzu primul soldat căzând; luneta era deja în mişcare spre următoarea ţintă. Al doilea tunar abia avu suficient timp să deschidă larg ochii de surprindere înainte ca Des să tragă şi să treacă la al treilea. Dar cel de-al treilea – o femeie – văzuse primul tunar căzând şi se ascunsese deja în spatele blindajului navei. Des rezistă impulsului de a trage orbeşte şi plimbă luneta într-un cerc strâns, căutând în zadar o ţintă.

Sunetele de blastere explodară în noapte, împreună cu strigătele şi tropăitul de picioare, când *Gloom Walker* năvăliră din adăposturi şi se grăbiră spre avanpost. Îi urmau ordinele întocmai, atacând la sunetul primului foc de blaster. Des ştia că mai avea doar câteva secunde înainte ca turela să înceapă să tragă şi să transforme luminişul în scena unui carnagiu, dar nu reuşea să-l vadă pe cel de-al treilea tunar pentru a-l putea doborî. Plimbă disperat luneta puştii, în căutarea unei noi ţinte de pe acoperiş. Puse ochii pe un soldat ghemuit lângă o canistră mică. Soldatul nu mişca şi îşi acoperise faţa cu mâinile ca şi îşi proteja vederea. Focul armei lui Des îl lovi în piept exact când dispozitivul de la picioarele soldatului explodă.

— Canistră Flash[16]! ţipă Lucia, dar avertismentul ei veni prea târziu.

Imaginea din lunetă dispăru într-o flamă albă strălucitoare, orbindu-l temporar pe Des. Dar cu toate că era orbit, el putu să vadă totul, dintr-o dată, foarte clar. Ştia poziţia fiecărui soldat, chiar dacă încercau cu toţii să se adăpostească. Putea să-i vadă exact unde erau şi unde se duceau. Soldatul din a treia turelă pornise tunurile pe valul de soldaţi care se apropia. De emoţie, ridicase capul doar cu puţin deasupra pereţilor turelei, lăsând expusă o ţintă foarte mică. Des o nimeri cu o singură lovitură, focul de blaster trecând curat printr-o gaură de ureche a căştii şi ieşind prin cealaltă. Era ca şi timpul ar fi încetinit. Mişcându-se cu o precizie calmă şi mortală, îşi antrenă puşca pe următoarea ţintă, lovind-o în inimă; abia un moment mai târziu îl nimeri între ochii albaştri reci pe soldatul de alături. Des lovi în spate un om, în timp ce fugea spre cea mai apropiată navă de vânătoare. Un altul era la jumătatea scărilor când lovitura de blaster îi sfâşie coapsa, dezechilibrându-l. Căzu de pe scară, iar Des îi mai trase un foc în piept înainte să lovească pământul.

Îi trebuiseră mai puţin de trei secunde pentru a omorî opt dintre cei nouă soldaţi. Ultimul fugi spre margine, sperând să scape aruncându-se de pe acoperiş pe partea îndepărtată a clădirii. Des îl lăsă să fugă. Putea simţi teroarea venind în valuri

---

[16] Canistră Flash - folosită în mod obişnuit în antrenamentul de luptă al ucenicilor Jedi, Canistra Flash R-9 era un dispozitiv exploziv care făcea să sară zeci de cochilii mici aflate într-un recipient şi apoi să detoneze, creând un fulger orbitor de lumină albă şi un sunet pătrunzător.

dinspre prada lui; o savură cât putu de mult. Soldatul sări de pe acoperiş şi păru să rămână suspendat în aer pentru o secundă; Des trase ultimele trei focuri în corpul lui, golind bateria armei.

Îi dădu arma Luciei, clipind rapid din cauza lacrimilor, în timp ce ochii lui încercau să protejeze retina stresată. Efectele canistrei flash erau temporare; vederea sa începea deja să-şi revină, iar vederea miraculoasă pe care o experimentase, începea să dispară. Frecându-se la ochi, ştiu că nu era momentul să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Eliminase tunarii, dar trupele sale încă erau depăşite numeric. Aveau nevoie de el în zona fierbinte, nu aici, pe marginea bătăliei.

— Stai cu ochii pe acoperiş, îi ordonă Luciei. Dacă apare vreunul dintre acei republicani nenoriciţi, elimină-l înainte să ajungă la tunuri. Ea nu răspunse; stătea cu gura deschisă, uimită de ceea ce tocmai văzuse. Des o apucă de umăr şi o scutură dur. Revino-ţi, soldat! Ai o treabă de făcut!

Ea se scutură ca să-şi revină şi aprobă din cap, apoi încărcă o altă baterie în armă. Mulţumit, Des scoase blasterul 21D şi atacă luminişul, dornic să intre în luptă.

Trei ore mai târziu se terminase. Misiunea fusese un succes total: avanpostul era al lor şi Republica nu ştia că mii de soldaţi Sith mărşăluiau prin vale pentru a-i ataca în zori. Bătălia în sine fusese scurtă, dar sângeroasă: muriseră 46 de soldaţi ai Republicii şi nouă de-ai lui Des. De fiecare dată când cădea un *Gloom Walker*, o parte din Des simţea că eşuase, cumva, dar având în vedere natura misiunii lor, limitarea victimelor la mai puţin de zece era mai decât ar fi putut spera în mod rezonabil.

Odată ce obiectivul fusese atins, îl lăsă pe Adanar cu un mic contingent pentru a asigura avanpostul. Cu Des în frunte, restul unităţii mărşălui înapoi în tabăra de bază. Pe drum încercă să ignore şoaptele tăcute şi privirile furişate pe care i le arunca restul companiei. Lucia le spusese despre performanţa sa uimitoare, şi acum toţi vorbeau despre el. Niciunul dintre ei nu era suficient de curajos să-i spună ceva în faţă, dar putu auzi fragmente de conversaţie din rândurile din spatele lui.

Sincer, nu putea să-i învinovăţească. Privind înapoi, nici măcar el nu era sigur ce se întâmplase. Des era un ţintaş bun, dar nu era lunetist. Cu toate acestea, reuşise cumva să tragă o duzină de lovituri imposibile cu o armă cu care nu mai trăsese

niciodată, cele mai multe dintre ele după ce fusese orbit de o canistră flash. Acesta era dincolo de orice închipuire. Era ca şi cum, atunci când îşi pierduse vederea, o putere misterioasă preluase controlul şi îi ghidase faptele. Era plăcută dar, în acelaşi timp, era terifiantă. De unde provenea această putere? Şi de ce nu o putea controla?

Era atât de prins în gânduri, că la început nici măcar nu observă străinii care îi aşteptau în tabăra de bază. Abia după ce se apropiară şi îi puseră cătuşele pe încheieturi, îşi dădu seama ce se întâmpla.

— Bine ai revenit, sergent, se auzi vocea lui Ulabore, plină de fiere.

Des se uită în jur. O duzină de executori – securitatea militară a armatei Sith – stăteau cu armele pregătite. Ulabore stătea în spatele lor, cu o vânătaie mare pe faţă unde îl lovise Des. În spate, Des îi putu vedea pe cei doi recruţi juniori pe care îi lăsase să-l păzească pe Ulabore. Priveau în pământ, stânjeniţi şi ruşinaţi.

— Chiar credeai că recruţii ăia începători îşi vor ţine comandantul legat ca pe un prizonier? îl batjocori Ulabore din spatele zidului protector al executorilor. Chiar ai crezut că te vor urma în nebunia ta?

— Acea nebunie ne-a salvat vieţile! strigă Lucia.

Des îşi ridică mâinile încătuşate pentru a o reduce la tăcere: situaţia putea scăpa de sub control mult prea uşor. Când nu se mai întâmplă nimic altceva, Ulabore păru să prindă curaj. Ieşi din spatele zidului protector al executorilor şi veni spre Des.

— Te-am avertizat despre nerespectarea ordinelor, rânji el. Acum veţi putea vedea pe viu cum se ocupă Frăţia Întunericului de soldaţii răzvrătiţi!

Câţiva dintre *Gloom Walker* începură să ducă încet mâinile spre arme, dar Des dădu din cap şi se opriră. Executorii aveau deja blasterele ridicate şi nu se temeau să le folosească. Soldaţii n-ar fi reuşit să tragă nici măcar un singur foc.

— Ce s-a întâmplat, sergent? insistă Ulabore, venind mai aproape de inamicul său învins. Prea aproape. N-ai nimic de spus?

Des ştia că-l putea ucide cu o mişcare rapidă. Executorii l-ar omorî, dar cel puţin Ulabore murea şi el. Fiecare fibră a

fiinţei sale voia ca el să izbucnească şi să termine cu viaţa amândurora, într-o orgie de sânge şi focuri de blaster.

Dar reuşi să-şi reprime impulsul. Nu avea niciun rost să-şi piardă viaţa. O curte marţială s-ar termina probabil cu o condamnare la moarte, dar cel puţin dacă s-ar duce la proces ar mai avea o şansă. Ulabore se apropie şi îl pălmui o dată peste faţă, apoi îl scuipă pe cizme şi păşi înapoi.

— Ia-l de aici, le spuse executorilor, întorcându-i spatele lui Des.

Când Des fu luat, nu se putu abţine să nu vadă privirea din ochii Luciei şi ai soldaţilor cărora le salvase vieţile acum câteva ore. Avea sentimentul că data viitoare când unitatea va intra în luptă, Ulabore avea să sufere un accident nefericit şi fatal. Această realizare îi aduse o umbră de zâmbet pe buze.

Executorii îl purtară ore întregi prin junglă, cu armele scoase şi îndreptate spre pe el tot timpul. Le coborâră doar când au ajuns la santinelele din perimetrul taberei principale a Sithului.

— Prizonier pentru curtea marţială, spuse categoric unul dintre executori. Du-te şi spune-i Lordului Kopecz.

Una dintre santinele salută şi plecă în fugă.

Îl plimbară pe Des prin tabără, spre celulă. El văzu în ochii multora dintre soldaţi că fusese recunoscut. Cu înălţimea şi chelia lui era o figură impunătoare şi mulţi dintre soldaţi auziseră de faptele sale. Vederea unui fost soldat ideal care era adus în faţa curţii marţiale lăsa în mod sigur o impresie.

Ajunseră la celula improvizată a taberei – un mic câmp de izolare deasupra unei gropi cubice cu latura de trei metri – care servea ca zonă de detenţie pentru spionii şi prizonierii de război capturaţi. Executorii îi luaseră armele, atunci când îl arestaseră; acum efectuară doar o căutare mai amănunţită şi îl deposedară de toate celelalte efecte personale. Apoi închiseră câmpul de izolare şi îl aruncară dur în groapă, fără să se deranjeze măcar să-i scoată cătuşele. Ateriză ciudat pe terenul dur al fundului gropii. În timp ce se zbătea să se ridice în picioare, auzi zumzetul inconfundabil al activării câmpului, închizându-l înăuntru.

Groapa era goală, în afară de Des însuşi. Sithul nu avea tendinţa de a-i ţine pe prizonieri în viaţă prea mult timp. Începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală gravă. Sperase

că serviciul său din trecut i-ar putea aduce ceva clemenţă la proces, dar acum îşi dădu seama că reputaţia ar putea lucra împotriva lui. Maeştrii Sith nu erau cunoscuţi pentru toleranţa sau mila lor. El sfidase un ordin direct: exista o şansă foarte mare să le dea celorlalţi un exemplu dur cu el.

Nu putu spune cât timp l-au lăsat pe fundul gropii. Adormi după o vreme, epuizat de luptă şi de marşul forţat. Aluneca în şi din conştienţă; la un moment dat era lumină în afara închisorii sale şi ştiu că trebuia să fi venit ziua. Data viitoare când deschise din nou ochii, era iar întuneric. Nu-l hrăniseră încă; stomacul lui mârâia în semn de protest în timp ce mesteca în gol. Gâtul îi era ars şi uscat; îşi simţea limba ca şi cum s-ar fi umflat suficient de mult ca să-l sugrume. Cu toate astea, simţea o presiune în creştere lentă asupra vezicii urinare, dar nu dorea să se uşureze. Groapa mirosea deja.

Poate că voiau să-l lase aici să moară încet şi singur. Având în vedere zvonurile pe care le auzise despre tortura Sith, aproape că spera că lucrurile stăteau aşa.

Dar nu renunţase. Încă nu. Când auzi sunetul paşilor care se apropiau, se ridică în picioare şi stătu drept şi înalt, chiar dacă mâinile îi erau încă încătuşate în faţă. Prin câmpul de izolare puti distinge doar formele neclare ale mai multor gărzi care stăteau pe marginea gropii, împreună cu o altă siluetă ce purta o mantie grea, întunecată.

— Du-l la nava mea, spuse silueta în mantie cu voce profundă, dură. Mă voi ocupa de el pe Korriban.

Capitolul 8

Des nu îl văzuse clar pe cel care ordonase transferul său. Până să-l scoată din groapă, silueta cu mantie dispăruse. Îi dădură mâncare şi apă, apoi îl lăsară să se spele şi să se reîmprospăteze. Deşi nu mai avea cătuşe, încă mai era puternic păzit atunci când urcă în nava mică de transport care se îndrepta spre Korriban.

Nu vorbi nimeni cu el în timpul călătoriei şi Des nu ştiu ce se întâmpla. Cel puţin nu mai era încătuşat. Alese să ia asta ca pe un semn bun. Sosiră la destinaţie în miezul zilei. Se aşteptase să aterizeze la Dreshdae, singurul oraş de pe lumea întunecată, interzisă. În schimb, nava ateriză pe un astroport construit deasupra unui templu antic cu vedere către o vale pustie. Sufla un vânt rece peste rampa de aterizare atunci când debarcă el, dar asta nu-l deranjă. După aerul stătut al gropii, orice briză era bună. Simţi un fior coborându-i pe coloana vertebrală atunci când piciorul său atinse suprafaţa lui Korriban. Auzise că fusese odată un loc cu o mare putere, deşi acum abia mai rămăseseră nişte umbre. Exista aici un curent de răutate; îl simţise imediat ce nava intrase în atmosfera planetei sumbre. Din acest punct putu distinge şi alte temple împrăştiate pe suprafaţa deşertică a planetei. Chiar şi la această distanţă putu vedea stânca erodată şi piatra prăbuşită care, odată, constituiau nişte intrări grandioase. Dincolo de vale, oraşul Dreshdae era un fir de praf la orizont.

Fu întâmpinat pe rampa de aterizare de o siluetă cu glugă. Îşi dădu seama imediat că nu era aceeaşi care venise la el, la groapă. Această persoană nu avea nici dimensiunile, nici purtarea impresionantă a celui care îl eliberase; chiar şi prin câmpul de izolare, Des fusese capabil să-i simtă prezenţa impunătoare.

Această siluetă, despre care Des gândi acum că este de sex feminin, îi ceru să o urmeze. În tăcere, îl conduse în jos pe un rând de trepte de piatră, în templul propriu-zis. Traversară un nivel şi apoi coborâră un alt rând de scări, apoi repetară modelul, coborând nivel cu nivel, din vârful templului până la

nivelul solului. Erau uşi şi pasarele care plecau de la fiecare nivel şi Des putu auzi dinspre ele fragmente de sunete şi conversaţii, deşi el nu putu înţelege exact ceea ce spuneau.

Ea nu îi vorbi, iar Des, nu dorea să rupă el însuşi tăcerea. Tehnic, el era încă prizonier. Din câte ştia, ea îl putea conduce la curtea marţială. Nu dorea să înrăutăţească lucrurile punând întrebări prosteşti. Când ajunseră la ultimul nivel al clădirii, ea îl conduse la o arcadă de piatră cu încă un rând de scări. Erau diferite: mai înguste şi întunecate, şi se duceau în jos până când dispăreau din vedere adânc în măruntaiele pământului. Fără un cuvânt, ghidul său îi dădu o torţă pe care o luase dintr-o aplică de pe perete şi apoi se dădu deoparte. Întrebându-se ce se întâmplă, Des coborî cu grijă pe scara abruptă. Nu putu spune cât de adânc coborâse; era dificil să aibă vreo perspectivă în limitele înguste ale scării. După câteva minute ajunse jos, doar pentru a găsi un hol lung care se întindea înaintea lui. La capătul holului găsi o singură cameră. Camera era întunecată şi plină de umbre. Ardeau doar câteva torţe pe peretele de piatră, flăcările lor muribunde abia reuşind să străpungă întunericul.

Des se opri în prag, lăsându-şi ochii să se adapteze. Abia putu distinge silueta slabă din interior. Acesta îi făcu un semn.

— Înaintează.

Des simţi un fior, deşi camera nu era deloc rece. Aerul în sine era electric, plin cu o putere pe care chiar o putea simţi. Fu surprins că nu îi era frică. Recunoscu că ceea ce simţea era un fior de nerăbdare. Pe măsură ce Des pătrunse mai adânc în cameră, trăsăturile siluetei cu mantie deveniră mai clare, dezvăluind un Twi'lek. Chiar şi sub roba pe care o purta, Des putu vedea că era mare şi bine făcut. Avea aproape doi metri înălţime, cu uşurinţă cel mai mare Twi'lek pe care Des îl întâlnise vreodată...

...deşi nu era la fel de mare ca Des însuşi.

Cozile lekku îi coborau în jos pe pieptul larg şi se înfăşurau înapoi în jurul gâtului musculus şi a umerilor; ochii îi străluceau portocaliu sub frunte, oglindind pâlpâirile torţelor. Zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii ascuţiţi, specifici speciei sale.

— Sunt Lordul Sith Kopecz, spuse el.

În acel moment, Des ştiu fără îndoială că el fusese silueta cu mantie care venise la el, la groapă, şi îşi plecă uşor capul în semn de recunoaştere.

— Eu voi fi inchizitorul tău, explică Lordul Kopecz, cu vocea lipsită complet de emoţie. Eu singur îţi voi decide soarta. Fii sigur că judecata mea va fi definitivă.

Des plecă din nou capul. Twi'lekul îşi fixă ochii portocalii arzători pe Des.

— Nu eşti un prieten al Jedilor sau al Republicii lor.

Nu fusese o întrebare, dar Des se simţi, oricum, obligat să răspundă.

— Au făcut ei vreodată ceva pentru mine?

— Exact, spuse Kopecz cu un zâmbet crud. Am înţeles că ai purtat multe bătălii împotriva forţelor Republicii. Colegii tăi soldaţi vorbesc frumos despre tine. Sithul are nevoie de oameni ca tine dacă vrem să câştigăm acest război. Făcu o pauză. Ai fost un soldat model... până când ai neglijat un ordin direct.

— Ordinul era greşit, spuse Des.

Gâtul îi deveni atât de uscat şi strâns încât avu probleme în a rosti cuvintele.

— De ce ai refuzat să ataci avanpostul în timpul zilei? Eşti laş?

— Un laş nu ar fi terminat misiunea, răspunse Des aspru, înţepat de acuzaţie. Kopecz îşi înclină capul într-o parte şi aşteptă. Atacarea pe timpul zilei era o greşeală tactică, continuă Des, încercând să-şi susţină punctul de vedere. Ulabore a fost cel laş, nu eu. Prefera să rişte moartea în lupta împotriva Republicii decât să înfrunte Frăţia Întunericului. Eu prefer să nu-mi irosesc viaţa inutil.

— Pot vedea asta din dosarul tău de serviciu, spuse Kopecz. Kashyyyk, Trandosha, Phaseera... În cazul în care aceste rapoarte sunt corecte, ai făcut fapte incredibile în timpul petrecut cu *Gloom Walker*. Fapte despre care unii ar pretinde că erau imposibile.

Des se burzului când auzi insinuarea.

— Rapoartele sunt corecte, răspunse el.

— Nu am nici o îndoială că sunt aşa. Kopecz fie nu observase, fie nu-i păsa de tonul răspunsului lui Des. Ştii de ce te-am adus pe Korriban?

Des începu să realizeze că asta nu era chiar o curte marţială cu adevărat. Era un fel de test, deşi nu era sigur pentru ce anume.

— Simt că am fost ales pentru ceva.

Kopecz îi zâmbi sinistru.

— Bine. Mintea îţi funcţionează repede. Ce ştii despre Forţă?

— Nu prea multe, recunoscu Des cu o ridicare din umeri. Este ceva în care cred Jedi: o mare putere care se presupune că pluteşte acolo, în univers, undeva.

— Şi ce ştii despre Jedi?

— Ştiu că se cred a fi gardienii Republicii, răspunse Des, nefăcând nicio încercare de a-şi ascunde dispreţul. Ştiu că au o mare influenţă în Senat. Ştiu că mulţi cred că au puteri mistice.

— Şi Frăţia Întunericului?

Des îşi gândi cuvintele mai atent de data asta.

— Sunteţi liderii armatei noastre şi inamicii declaraţi ai Jedilor. Mulţi cred că voi, la fel ca şi ei, aveţi abilităţi nefireşti!

— Dar tu nu crezi asta?

Des ezită, încercând să găsească răspunsul pe care credea că vrea Kopecz să-l audă. În cele din urmă, nu reuşi să-şi dea seama ce căuta inchizitorul său, aşa că spuse adevărul pur şi simplu.

— Cred că cea mai mare parte a poveştilor sunt mult exagerate.

Kopecz dădu din cap.

— O credinţă destul de comună. Cei care nu înţeleg căile Forţei privesc astfel de poveşti ca pe mituri sau legende. Dar Forţa este reală şi cei care o folosesc au puteri pe care nici nu ţi le poţi imagina. Ai văzut multe bătălii, dar nu ai experimentat războiul real. În timp ce trupele luptă pentru controlul planetelor şi lunilor, Jedi şi Maeştrii Sith caută să se distrugă reciproc. Suntem conduşi spre o confruntare finală şi inevitabilă. Facţiunea care va supravieţui, Sith sau Jedi, va determina soarta galaxiei pentru următorii o mie de ani. Adevărata victorie în acest război nu va veni de la armate, ci de la Frăţia Întunericului. Cea mai puternică armă a noastră este Forţa, şi acei indivizi care au puterea de a o folosi. Indivizi ca tine. Se opri pentru a lăsa cuvintele să fie înţelese apoi continuă. Eşti special, Des. Ai multe talente remarcabile. Aceste talente sunt manifestări ale Forţei şi te-au servit bine ca soldat. Dar abia ai atins suprafaţa darului tău. Forţa este reală; există peste tot în jurul nostru. Îi poţi simţi prezenţa în camera asta. Poţi să o simţi?

Des ezită doar un moment înainte de a da din cap.

— O simt. Fierbinte. Ca un foc care aşteaptă să explodeze.

— Puterea părţii întunecate. Căldura pasiunii şi emoţiilor. Pot să o simt şi în tine, de asemenea. Arzând sub suprafaţă. Arzând precum furia ta. Te face puternic.

Kopecz închise ochii şi îşi înclină capul spre înapoi ca şi cum s-ar îmbăia în căldură. Vârfurile cozilor lui cefalice tremurau uşor. Singurul sunet era trosnetul slab al flacărilor de la torţe. Un şuvoi de picături de sudoare coborî pe capul chel al lui Des şi de-a lungul gâtului. Nu îl şterse deşi îşi schimbă poziţia, deranjat de felul în care îi curgea printre omoplaţi. Mişcarea uşoară păru să-l scoată pe Twi'lek din transă.

Nu mai vorbi câteva secunde, dar îl studie pe Des cu privirea lui pătrunzătoare.

— Ai mai atins Forţa înainte, dar abilităţile tale abia sunt un fir de praf nesemnificativ faţă de puterea unui Maestru Sith adevărat, spuse el în cele din urmă. Ai în tine un mare potenţial. Dacă rămâi pe Korriban, te vom învăţa să-l ţi-l dezlănţui.

Des rămase fără cuvinte.

— Nu vei mai fi un soldat din prima linie, continuă Kopecz. Dacă accepţi oferta mea, partea aceea din viaţa ta s-a terminat. Vei fi antrenat în căile părţii întunecate. Vei deveni membru în Frăţia Întunericului. Şi nu te vei mai întoarce la *Gloom Walker*.

Des îşi simţi inima bătând şi capul înotând. De când se ştia, fusese special din cauza talentelor sale unice. Şi acum i se spunea că abilităţile sale erau un nimic în comparaţie cu ceea ce putea realiza cu adevărat. Totuşi, o parte din el se opuse ideii de a-şi părăsi unitatea fără să aibă ocazia să-şi ia rămas bun. Îi considera pe Adanar, Lucia şi ceilalţi ca fiind mai mult decât nişte soldaţi; erau prietenii lui. Putea să-i abandoneze aşa, chiar şi pentru şansa de a se alătura Maeştrilor Sith? Îşi aminti de ultimele cuvinte pe care i le spusese Groshik: *Nu conta pe alţii să te ajute. În cele din urmă suntem singuri cu toţii. Supravieţuiesc doar cei care ştiu să aibă grijă de ei înşişi*.

Dăduse unităţii sale tot ce avusese mai bun. Le salvase vieţile de prea multe ori ca să mai poată număra. Şi în final, când veniseră executorii să-l ia, nu putuseră să-l salveze. Ar fi încercat dacă i-ar fi lăsat, dar ar fi eşuat. Des îşi dădu seama de

adevăr: unitatea lui – prietenii lui – nu mai puteau face nimic pentru el. Se putea baza doar pe el însuşi, ca de obicei. Ar fi fost prost să refuze această oportunitate.

— Sunt onorat, Stăpâne Kopecz, şi vă accept cu recunoştinţă oferta.

— Calea Sith nu este pentru cei slabi, îl avertiză Twi'lekul. Cei care greşesc vor fi... lăsaţi în urmă.

Era ceva de rău augur în tonul său.

— Nu voi fi lăsat în urmă, răspunse Des, calm.

— Rămâne de văzut, menţionă Kopecz, apoi adăugă: Ăsta este un nou început pentru tine, Des. O nouă viaţă. Mulţi dintre studenţii care vin aici îşi iau un nume nou. Lasă vechea viaţă în urmă.

Des nu avea nicio dorinţă să se agaţe de vreo parte a vechii sale vieţi. Un tată abuziv, brutalitatea muncii în minele de pe Apatros... De când se ştia fusese în căutarea unei noi vieţi. *Gloom Walker* îi oferise o scăpare, dar fusese una temporară. Acum, avea şansa de a lăsa în urmă trecutul, pentru totdeauna. Tot ce trebuia să facă era să îmbrăţişeze Frăţia Întunericului şi învăţăturile ei. Şi totuşi, din motive pe care nu şi le putu explica, simţi că îl apucă frica. Frica îl făcu să ezite.

— Doreşti să alegi un nume nou, Des? îl întrebă Kopecz, probabil simţindu-i reticenţa. Vrei să renaşti?

Des aprobă din cap. Kopecz zâmbi încă o dată.

— Şi pe ce nume să te strigăm acum?

Frica nu-l va opri; va lua frica, o va transforma, şi o va face să-i fie de folos. Va lua ceea ce îl făcuse cândva slab şi îl va folosi pentru a deveni puternic.

— Numele meu este Bane. Bane din Sith.

* * *

Lordul Qordis, numit Maestru al Academiei Sith de pe Korriban, îşi zgârie uşor bărbia cu degetele sale lungi ca nişte gheare.

— Studentul ăsta pe care mi l-ai adus – acest Bane – nu a mai fost niciodată instruit în căile Forţei?

Kopecz dădu din cap şi îşi smuci uşor cozile de supărare.

— Aşa ţi-am mai spus, Qordis, a crescut pe Apatros, o lume controlată de Compania ORO.

— Totuşi, ai reuşit să-l găseşti pe acest tânăr şi să-l aduci aici, la Academie. Pare aproape... convenabil.

Twi'lekul bine făcut se burzului.

— Ăsta nu este un complot împotriva ta, Qordis. Asta nu mai e calea noastră. Acum suntem o Frăţie, îţi aminteşti? Eşti prea suspicios.

Qordis râse.

— Nu suspicios, ci prudent. Asta m-a ajutat să-mi menţin poziţia, aici, printre atâţia tineri Sith puternici şi ambiţioşi.

— El este la fel de puternic ca oricare dintre ei, insistă Kopecz.

— Dar este, de asemenea, mai în vârstă. Preferăm să ne găsim studenţii atunci când sunt mai tineri şi mai... maleabili.

— Acum vorbeşti ca un Jedi, îl batjocori Kopecz. Ei caută elevi tot mai tineri, în speranţa de a-i găsi puri şi nevinovaţi. Cu timp, îi vor refuza pe toţi cei care nu sunt sugari. Trebuie să ne grăbim să-i luăm pe cei pe care îi lasă în urmă. În plus, continuă el, Bane este prea puternic pentru a fi trecut pur şi simplu cu vederea, chiar şi pentru Jedi. Suntem norocoşi că l-am găsit înaintea lor.

— Da, norocoşi, repetă Qordis, cu voce sarcastică. Sosirea lui aici pare a fi o întorsătură incredibilă a unor evenimente ciudate. Destul de norocoşi, într-adevăr.

— Unii ar putea-o vedea astfel, admise Kopecz. Alţii ar putea-o vedea ca pe ceva mai mult. Ca pe un destin, poate.

Se lăsă liniştea în timp ce Qordis se gândea la cuvintele vechiului său rival.

— Ceilalţi adepţi sunt antrenaţi timp de mai mulţi ani. Va fi cu mult în urma lor, spuse el în cele din urmă.

— Îi va prinde din urmă, dacă i se oferă şansa, insistă Kopecz.

— Şi mă întreb... Ceilalţi îi vor da această şansă? Nu şi dacă sunt deştepţi. Mă tem că s-ar putea, pur şi simplu, să fie irosit unul dintre cele mai buni soldaţi ai Lordului Kaan.

— Amândoi ştim că Jedi nu vor fi înfrânţi de soldaţi, răbufni Kopecz. Aş schimba bucuros o mie dintre cei mai buni soldaţi de-ai noştri pentru un singur Maestru Sith.

Qordis păru surprins de reacţia sa pasională.

— El chiar este atât de puternic? Acest Bane?

Kopecz aprobă din cap.

— Cred că el ar putea fi cel pe care îl căutăm. Ar putea fi Sith'ari[17].

— Înainte de a putea pretinde acest titlu, spuse Qordis cu un zâmbet viclean, va trebui să supravieţuiască antrenamentului său.

---

[17] Sith'ari – titlu care în limba Sith antică însemna Lord sau Suzeran.

PARTEA A DOUA

Capitolul 9

Pacea e o minciună. Există doar pasiune. Prin pasiune, câştig tărie. Prin tărie, câştig putere. Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Kopecz plecase, revenind în armata lui Kaan şi în războiul purtat împotriva Jedilor şi Republicii. Bane rămăsese în Academia Sith de pe Korriban pentru a învăţa căile Sith. Prima lecţie începu în dimineaţa următoare, cu însuşi Lordul Qordis.

— Principiile Sith sunt mai mult decât cuvinte pentru a fi memorate, îi explică Maestrul şef al Academiei celui mai nou ucenic al său. Învaţă-le, înţelege-le. Ele te vor conduce la adevărata puterea Forţei: puterea părţii întunecate.

Qordis era mai înalt decât Kopecz. Era mai înalt chiar şi decât Bane. Era foarte subţire şi îmbrăcat într-o robă neagră, lejeră, cu gluga trasă înapoi pentru a-i cădea pe umeri. Poate că era om, dar ceva din înfăţişarea lui părea în neregulă. Pielea lui avea o tentă nenaturală, alb cremoasă, scoasă şi mai mult în evidenţă de pietrele strălucitoare încrustate pe multe inele de pe degetele lui lungi. Ochii îi erau întunecaţi şi scufundaţi în orbite. Dinţii îi erau ascuţiţi şi tăioşi, iar unghiile îi erau curbate ca nişte gheare. Bane îngenunchease în faţa lui, îmbrăcat în mod similar într-o robă închisă, cu gluga dată pe spate. Mai devreme, în acea dimineaţă, auzise pentru prima dată codul Sith, iar cuvintele îi erau încă proaspete în minte şi misterioase.

I se învârteau prin curenţii minţii sale, ridicându-se ocazional în gândurile conştiente în timp ce încerca să absoarbă sensul profund în spatele lor. *Pacea e o minciună. Există doar pasiune.* Ştia, cel puţin, că primul principiu era adevărat. Întreaga lui viaţă era o dovadă în acest sens.

— Kopecz mi-a spus ai venit la noi ca un ucenic nepregătit, remarcă Qordis. Spune că nu ai fost niciodată instruit în căile Forţei.

— Pot învăţa rapid, îl asigură Bane.

— Da... şi puternic în puterea părţii întunecate. Dar acelaşi lucru se poate spune despre toţi cei care vin aici.

Nefiind sigur ce să răspundă, Bane decise că cel mai înţelept mod de a acţiona era să rămână tăcut.

— Ce ştii despre această Academie? întrebă Qordis în cele din urmă.

— Elevii de aici sunt învăţaţi să folosească Forţa. Sunt învăţaţi secretele părţii întunecate de către dumneavoastră şi ceilalţi Lorzii Sith. După o scurtă ezitare adăugă: Şi mai ştiu că există multe alte academii ca asta.

— Nu, îl corectă Qordis. Nu ca asta. Este adevărat că avem şi alte instituţii de formare răspândite în întregul nostru imperiu în continuă creştere, locuri în care indivizii promiţători sunt învăţaţi să-şi controleze şi să-şi folosească puterea. Dar fiecare instituţie este unică şi locul în care sunt trimişi elevii depinde de cât de mult potenţial vedem în ei. Cei cu o capacitate notabilă, dar limitată, sunt trimişi pe Honoghr, Gentes sau Gamorr pentru a deveni Războinici Sith sau Distrugători[18]. Acolo sunt învăţaţi să-şi canalizeze emoţiile într-o înverşunare nebună şi furie bună în luptă. Puterea părţii întunecate îi transformă în fiare devastatoare ale morţii şi distrugerii pentru a fi dezlănţuiţi împotriva duşmanilor noştri.

Prin pasiune, câştig tărie, gândi Bane. Dar când vorbi, spuse altceva.

— Doar puterea brută nu este suficientă pentru a învinge Republica.

— Adevărat, fu de acord Qordis. Din tonul vocii, Bane ştiu că spusese ceea ce voise să audă Maestrul său. Cei cu o capacitate mai mare sunt trimişi în lumi care s-au aliat cu cauza noastră pentru a distruge Republica: Ryloth, Umbara, Nar Shadaa. Aceşti elevi devin creaturi ale umbrelor, învăţând să-şi folosească partea întunecată pentru infiltrare, înşelăciune şi manipulare. Cei care supravieţuiesc antrenamentului devin asasini de neoprit, capabili să canalizeze partea întunecată pentru a-şi ucide ţinta fără a mişca vreodată un muşchi.

— Cu toate acestea, nici chiar ei nu sunt pe măsura Jedilor, adăugă Bane, gândind că a înţeles direcţia pe care o lua lecţia.

— Exact, aprobă Maestrul său. Academiile de pe Dathomir şi Iridonia sunt cele mai asemănătoare cu cea de aici.

---

[18] Distrugători - luptători specializaţi în lupta cu două săbii de lumină, care provocau cât mai multe daune inamicilor în lupta corp la corp.

Acolo, ucenicii studiază sub Maeştri Sith. Cei care reuşesc în antrenamente, devin adepţii şi acoliţii care măresc rândurile armatelor noastre. Ei sunt omologii Cavalerilor Jedi care stau în calea cuceririi noastre finale. Dar, la fel cum Cavalerii Jedi trebuie să răspundă în faţa Maeştrilor Jedi, la fel trebuie şi adepţii şi acoliţii să răspundă în faţa Lorzilor Sith. Şi cei cu potenţialul de a deveni Lorzi Sith – şi numai cei cu un astfel de potential – sunt antrenaţi aici, pe Korriban.

Bane simţi un fior de excitare. *Prin tărie, câştig putere.*

— Korriban a fost casa ancestrală Sith, îi explică Qordis. Această planetă este un loc cu o mare putere; partea întunecată trăieşte şi respiră în miezul acestei lumi.

Făcu o pauză şi îşi întinse mâna scheletică, cu palma în sus. Părea că ţine ceva nevăzut – ceva preţios şi cu o valoare inestimabilă – în degetele lui ca nişte gheare.

— Acest templu în care ne aflăm a fost construit cu mii de ani în urmă pentru a colecta şi concentra această putere. Poţi simţi puterea deplină a părţii întunecate? Îşi închise pumnul atât de strâns încât unghiile lungi îi intrară în palmă, făcând să-i curgă sângele. Ai fost ales pentru că ai un mare potenţial, şopti el. De la ucenicii de aici, de pe Korriban, sunt aşteptate lucruri măreţe. Instruirea va fi dificilă, dar recompensele vor fi mari pentru cei care reuşesc.

Prin putere, câştig victoria.

Qordis întinse mâna şi îşi puse palma rănită pe scalpul gol al lui Bane, ungându-l cu sângele lui de Lord Sith. Bane văzuse mult sânge ca soldat, dar din anumite motive, actul ceremonial de automutilare îl revoltă mai mult decât orice sânge de pe câmpul de luptă. Abia se putu abţine să nu se retragă.

— Ai potenţialul de a deveni unul dintre noi – unul din Frăţia Întunericului. Împreună putem îndepărta cătuşele Republicii.

Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

— Dar chiar şi cei cu potenţial poate eşua, termină Qordis. Am încredere că nu ne vei dezamăgi.

Bane nu avea intenţia să facă asta.

* * *

Următoarele câteva săptămâni trecură repede în timp ce Bane se afundase în studiile sale. Spre surprinderea lui, descoperi că lipsa sa de experienţă în ale Forţei, era mai degrabă o excepţie decât regulă. Mulţi dintre studenţi se pregătiseră luni sau ani de zile înainte să fie acceptaţi în Academia de pe Korriban. La început, Bane găsi acest lucru îngrijorător. Abia îşi începuse antrenamentul şi era deja în urmă. Într-un astfel de mediu competitiv, nemilos, era o ţintă uşoară pentru oricare alt student. Dar în timp ce rumega acest lucru, începu să-şi dea seama că s-ar putea să nu fie chiar atât de vulnerabil pe cât credea. Numai el, dintre toţi ucenicii din Academie, fusese capabil să folosească puterea părţii întunecate fără niciun antrenament. O folosise atât de des încât era ceva care se întâmpla de la sine. Îi adusese avantaje în faţa adversarilor săi, la cărţi şi în încăierări. În război îl avertizase asupra pericolelor şi îi adusese victoria în situaţii altfel imposibile. Şi o făcuse din instinct, fără antrenament, fără nici măcar o idee conştientă despre ceea ce făcea. Acum, pentru prima dată, era învăţat să-şi folosească, cu adevărat, abilităţile. Nu trebuia să îşi facă griji cu privire la oricare dintre ceilalţi studenţi... la o adică, ei trebuiau să-şi facă griji în privinţa lui. Când îşi va termina antrenamentul, niciunul dintre ceilalţi nu îi va fi egal.

Cea mai mare parte a învăţăturii sale o primea de la Qordis şi alţi Maeştri: Kas'im, Orilltha, Shenayag, Hezzoran şi Borthis. Erau şi sesiuni de formare în grup la Academie, dar erau foarte rare. Cei slabi şi lenţi nu puteau fi lăsaţi să-i tragă înapoi pe cei puternici şi ambiţioşi. Elevii învăţau în ritmul lor, mânaţi de dorinţa şi foamea lor de putere. Erau, cu toate astea, aproape şase elevi pentru fiecare Maestru şi ucenicii trebuiau să-şi dovedească valoarea înainte ca vreunul dintre instructori să-şi petreacă timpul preţios învăţându-i secretele Sith. Deşi era nou, lui Bane îi fu uşor să atragă atenţia Lorzilor Sith, în special lui Qordis. Ştia că atenţia suplimentară va mări în mod inevitabil animozitatea celorlalţi studenţi, dar se forţă să nu se gândească la asta. În timp, instrucţia pe care o va primi în plus de la Maeştri îi va permite să recupereze şi să-i întreacă pe ceilalţi ucenici şi, odată ce o făcea, nu va mai trebui să-şi facă griji cu privire la gelozia lor meschină. Până atunci, era atent să nu le stea în cale şi să nu atragă atenţia asupra sa. Când nu învăţa de

la Maeştri, era în bibliotecă studiind înregistrările antice. La fel cum Jedi îşi ţineau arhivele în Templul lor de pe Coruscant, şi Sithul începuse să adune şi să stocheze informaţii în arhivele templului de pe Korriban. Cu toate acestea, spre deosebire de biblioteca Jedi – în care cele mai multe date erau stocate în formate electronice, holografice şi pe holocroni – colecţia Sith era limitată la pergamente, volume şi manuale. În cele trei mii de ani standard de când Darth Revan aproape că distrusese Republica, Jedi au purtat un război neobosit pentru a eradica instrumentele de predare a părţii întunecate. Toţi holocronii Sith cunoscuţii au fost, fie distruşi, fie duşi în Templul Jedi de pe Coruscant pentru păstrare. Existau multe zvonuri despre holocroni Sith nedescoperiţi – fie ascunşi pe lumi îndepărtate, fie acumulate cu râvnă de către vreunul dintre Maeştrii întunecaţi, dornici să păstreze cunoştinţele secrete doar pentru el însuşi. Dar toate eforturile Frăţiei de a găsi aceste comori pierdute se dovediră inutile, forţându-i să se bazeze pe tehnologiile primitive precum pergamentele şi flimsiplasturile[19].

Şi pentru că erau făcute în mod constant adăugiri la colecţie, indexurile şi referinţele erau complet depăşite. Căutarea în arhive era adesea un exerciţiu inutil şi frustrant şi cei mai mulţi dintre elevi simţeau că timpul lor era mai bine petrecut încercând să înveţe de la sau să-i impresioneze pe Maeştri. Poate pentru că era mai în vârstă decât majoritatea celorlalţi sau poate pentru că anii săi de minerit îl învăţaseră răbdarea – indiferent de motiv – Bane petrecea câteva ore zilnic studiind înregistrările antice. I se păreau fascinante. Multe dintre pergamente erau înregistrări istorice ale unor bătălii antice sau glorificări ale faptelor Lorzilor Sith din trecut. Informaţiile în sine aveau puţine utilizări practice, dar el vedea fiecare lucrare individuală ca fiind ceea ce reprezenta de fapt: o mică bucată dintr-un puzzle mult mai mare, un indiciu pentru o mai bună înţelegere. Arhivele completau ceea ce învăţa de la Maeştri. Dădeau context lecţiilor abstracte. Bane simţea că, în timp, cunoştinţele antice vor fi cheia deblocării întregului său potenţial. Şi astfel, înţelegerea sa despre Forţă prinse, încet, contur. Mistică şi inexplicabilă, Forţa era, de asemenea, naturală şi esenţială: o energie fundamentală care lega universul şi conecta toate lucrurile vii din el.

[19] Flimsiplasturi – folii subţiri din plastic folosite pentru stocarea de informaţii.

Această energie, această putere, putea fi adunată. Putea fi manipulată şi controlată. Şi, prin învăţăturile părţii întunecate, Bane învăţa să profite de ea. Îşi practica meditaţiile şi exerciţii zilnic, de multe ori sub privirea vigilentă a lui Qordis.

După doar câteva săptămâni, învăţase să mute obiecte mici doar gândindu-se la ele – ceva ce ar fi crezut că este imposibil doar cu puţin timp înainte. Înţelegea, totuşi, că acesta era doar începutul. Începea să înţeleagă un mare adevăr la un nivel profund, fundamental: că puterea de a supravieţui trebuie să vină din interior. Ceilalţi te vor dezamăgi întotdeauna. Prieteni, familie, colegii soldaţi... În cele din urmă, fiecare trebuie să stea singur. Când are nevoie, să caute în sine. Partea întunecată hrănea puterea individului. Învăţăturile Maeştrilor Sith l-ar face puternic. Făcându-le pe plac, îşi putea debloca întregul potenţial şi într-o zi să-şi ia locul cuvenit printre ei.

* * *

Când veni primul val al atacului, flota Republicii care orbita pe cerul planetei Ruusan fu prinsă complet nepregătită. Fiind o planetă mică şi nesemnificativă din punct de vedere politic, lumea puternic împădurită era folosită ca bază pentru a organiza atacuri devastatoare împotriva forţelor Sith staţionate în sistemul Kashyyyk din apropiere. Acum, inamicul întorsese strategia împotriva lor. Sithul lovi fără avertisment, ieşind în masă din hiperspaţiu: o manevră aproape sinucigaşă pentru o flotă atât de masivă. Înainte să poată suna alarma, navele Republicii se treziră bombardate de trei crucişătoare Dreadnaught, două cuirasate corsar, zeci de interceptoare şi nenumărate nave de luptă de tip *Vultur*. Şi în fruntea atacului era nava amiral a Frăţiei Întunericului, Distrugătorul Sith *Căderea Nopţii*.

Lordul Kaan conducea atacul din sfera sa de meditaţie de la bordul *Căderii Nopţii*. Putea comunica din interiorul camerei cu oricare dintre celelalte nave, emiţând ordine despre care ştia că vor fi ascultate instantaneu şi pe deplin. Camera era plină de lumină şi sunete: monitoarele strălucitoare şi ecranele bipăiau neîncetat pentru a-l alerta despre schimbările continue de pe câmpul de luptă. Lordul Întunecat, cu toate acestea, nici măcar nu se uita la ecrane. Percepţia lui se extinsese mult dincolo de

meditaţie, mult dincolo de datele emise de citirile electronice. Ştia locaţia fiecărei nave angajate în conflict: ale sale şi cele ale inamicului. Putea simţi fiecare salvă trasă, fiecare evitare, fiecare atac şi contraatac făcut de fiecare navă. De multe ori le putea simţi chiar înainte să se întâmple. Fruntea lui era încordată de o concentrare intensă; respiraţia era lungă, gâfâită. Broboanele de transpiraţie se rostogoleau pe corpul său tremurând. Efortul era enorm, dar cu ajutorul sferei de meditaţie, îşi menţinu concentrarea mentală, afundându-se în partea întunecată a Forţei pentru a influenţa rezultatul luptei, în ciuda epuizării fizice. Arta meditaţiei de luptă – armă transmisă de vrăjitorii Sith străbuni – arunca rândurile inamice în haos, hrănindu-le frica şi deznădejdea, zdrobindu-le inimile şi spiritele cu o disperare sumbră. Fiecare mişcare greşită era amplificată, fiecare ezitare era transformată într-o cascadă de erori şi greşeli care ar fi copleşit şi cele mai disciplinate trupe. Bătălia abia începuse şi era deja terminată. Flota Republicii era într-o dezordine totală. Două dintre cele patru nave principale din clasa *Cap-de-Ciocan* pierduseră scuturile principale la prima trecere a navelor de luptă *Vultur*.

Acum atacau crucişătoarele Dreadnaughts Sith, vizând navele vulnerabile *Cap-de-Ciocan* cu tunurile laser devastatoare montate în faţă. Pe punctul de a deveni nefuncţionale şi complet neajutorate, ei reuşiră abia acum să trimită în luptă proprii lor luptători pentru a îndepărta crucişătoare inamice care se apropiau rapid.

Celelalte două nave principale erau devastate de cuirasatele Sith *Furie* şi *Mânie*. Navele principale ale Republicii se bazară pe navele de sprijin pentru a stabili o linie defensivă care să respingă atacatorii inamici, în timp ce se poziţionau pentru a-şi putea folosi armele grele. Fără această linie defensivă erau neajutorate împotriva cuirasatelor corsar mult mai rapide şi mai agile. *Furie* şi *Mânie* se angajară de-a lungul unui vector care minimiza numărul tunurilor pe care le puteau ţinti spre ele navele principale, apoi trecură pe sub burţile acestora, trăgând cu toate armele. Când navele *Cap-de-Ciocan* încercară să schimbe direcţia pentru a folosi mai multe arme, corsarii pivotară şi reveniră pentru o altă trecere, de-a lungul unui alt vector, provocând chiar şi mai multe daune. Manevra sălbatică era cunoscută sub numele de *tăierea punţii* şi, fără

sprijinul navelor de luptă sau al cuirasatelor proprii, navele principale nu puteau rezista prea mult timp. Cu toate acestea, nu era probabil să primească ajutor din partea navelor de luptă ale Republicii. Prima, aflată în patrulare, avea deja coca carbonizată şi era lipsită de viaţă, fiind distrusă în primele secunde ale atacului de loviturile directe ale armelor *Căderii Nopţii*, înainte să-şi poată ridica scuturile. Celelalte două erau înconjurate de interceptoare şi erau lovite de tunurile laser de pe lateralul *Căderii Nopţii*, şi nu mai puteau rezista mult.

Kaan putu simţi panica instalată printre trupele şi comandanţii Republicii. Atacul lui era pur ofensiv; strategia sa maximiza daunele, dar îşi lăsa propriile nave expuse şi vulnerabile la un contraatac bine organizat. Dar nu se prevedea un astfel de atac. Căpitanii Republicii nu puteau să-şi coordoneze eforturile, fiind incapabili să-şi aşeze liniile de apărare. Nu puteau organiza nici măcar o retragere corespunzătoare… evadarea era imposibilă. Victoria era a lui!

Şi, dintr-o dată, *Furia* dispăru, distrusă de o explozie care o rupsese în bucăţi. Se întâmplase atât de repede încât Kaan – chiar şi cu conştiinţa precognitivă a meditaţiei sale de luptă – nu o simţise. Cele două *Capete-de-Ciocan* se întorseseră pe unghiuri tangenţiale, ambele luând simultan la ţintă *Furia*. Una deschisese focul cu tunurile din faţă pentru a doborî scuturile *Furiei*, în timp ce cealaltă dezlănţuise un baraj de focuri laser în exact acelaşi loc, cauzând o explozie care distrusese cuirasatul într-o clipită. Fusese o manevră genială: două nave diferite, coordonându-şi perfect eforturile în timp ce răspundeau asaltului neobosit al duşmanului comun.

Era, de asemenea, imposibil.

Kaan ordonă *Mâniei* să se retragă; corsarul de desprinse de pe ruta atacului său chiar în momentul în care *Capetele-de-Ciocan* deschideau focul, evitând astfel soarta surorii sale. Crucişătoarele Dreadnaught care se apropiaseră de *Capetele-de-Ciocan* nefuncţionale fuseseră, de asemenea, forţate să întrerupă atacul când patru echipe complete de nave de luptă ale Republicii ieşiră din calele presupusei prăzi fără apărare. Chiar şi în condiţii ideale, era greu să lansezi luptători atât de repede; în situaţia de faţă era de neconceput. Totuşi Kaan îi putea simţi: aproape cincizeci de luptători Aurek care zburau în formaţie strânsă, continuând atacul asupra navelor

Dreadnaught în timp ce toate cele patru *Capete-de-Ciocan* se retrăgeau. Îşi stabileau linia defensivă! Bazându-se pe puterea părţii întunecate, Lordul Kaan se întinse în Forţă pentru a atinge minţile inamicului. Erau sumbre, dar nu disperate. Unora le era frică, dar niciunul nu se panica. Tot ce simţea era disciplină, scop şi hotărâre.

Şi apoi simţi altceva. O altă prezenţă în luptă. Era subtilă, dar era sigur că nu fusese deloc acolo în primele minute ale atacului. Cineva se folosea de Forţă pentru a întări moralul trupelor Republicii. Cineva se folosea de partea luminoasă pentru a contracara efectele meditaţiei de luptă a lui Kaan şi pentru a întoarce soarta luptei.

Doar un Maestru Jedi putea avea puterea de a se opune voinţei Lordului Sith.

Kopecz îl simţi şi el. Prins în scaunul interceptorului său, tocmai se învârtea şi se rotea prin barajul de focuri trase de turelele anti-luptător ale *Capetelor-de-Ciocan* atunci când prezenţa Maestrului Jedi se prăbuşi peste el ca un val. Îl luă prin surprindere, făcându-l să-şi piardă concentrarea pentru o fracţiune de secundă.

Pentru orice alt pilot, ar fi fost suficient ca să-i pună capăt vieţii, dar Kopecz nu era un pilot obişnuit. Reacţionând cu o rapiditate născută din instinct, ascuţită prin antrenamente şi susţinută de puterea părţii întunecate, trase de acceleraţie înapoi şi împinse tare în manşă. Interceptorul se năpusti în jos şi înainte într-o scufundare bruscă, ferindu-se la limită de trei salve ionice succesive trase de tunurile *Capetelor-de-Ciocan*. Ridicându-se din scufundare, se înclină într-o întoarcere largă şi reveni spre cel mai mare dintre cele patru crucişătoare ale Republicii. Jediul era acolo. Îl putea simţi: Forţa emana din navă ca un far. Acum Kopecz avea să-l omoare.

În *Căderea Nopţii*, Kaan era, de asemenea, încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Maestrul Jedi, deşi lupta lor era purtată prin navele şi piloţii flotelor lor. Republica avea mai multe nave cu putere de foc mai mare; Kaan se bazase pe surpriză şi pe meditaţia sa de luptă pentru a avantaja flota Sith. Acum, totuşi, ambele avantaje îi fuseseră anulate. În ciuda puterii sale, Lordul Întunecat nu era expert în arta rară a meditaţiei de luptă. Era doar unul dintre multele sale talente şi el lucrase pentru a şi le dezvolta pe toate, în mod egal.

Adversarul Jedi, cu toate acestea, fusese probabil instruit de la naştere pentru o astfel de confruntare. Soarta bătăliei se întorcea încet, iar Lordul Întunecat devenea disperat. Îşi adună voinţa şi se dezlănţui cu un val brusc de putere întunecată, încercând disperat să readucă lupta înapoi sub controlul său.

Impulsionaţi de adrenalină, sete de sânge şi irezistibila constrângere a liderului lor, o pereche de piloţi de *Vultur* încercară să-şi lovească navele în cel mai apropiat escadron Aurek, hotărâţi să le rupă formaţia cu un atac sinucigaş. Dar adversarii lor nu se panicară şi nu rupseră rândurile încercând să evite atacul nesăbuit. În schimb, întâmpinară atacul, deschizând focul şi vaporizând inamicului înainte ca acesta să le poată face vreun rău. De cealaltă parte a luptei, interceptorul lui Kopecz trecu precum un cuţit prin perimetrul defensiv stabilit în jurul navei principale şi a preţiosului Maestru Jedi, prea rapidă şi agilă pentru ca luptătorii Aurek sau turelele de tunuri să poată pune ţinta pe el. Penetrând liniile Republicii, Kopecz intră cu nava în inima hangarului principal. Uşile etanşe se închiseră cu o fracţiune de secundă prea târziu.

Deschise focul în timp ce nava se învârtea şi derapa pe podeaua calei, omorând majoritatea soldaţilor suficient de nefericiţi pentru a fi prinşi în interior. În timp ce nava se oprea, deschise trapa şi sări din scaun. Aterizând agil în picioare, scoase şi aprinse sabia laser dintr-o mişcare lină. Cu prima mişcare de măturare a lamei stacojii devie salvele celor doi soldaţi care supravieţuiseră atacului iniţial trimiţându-le departe, inofensive. Cu un alt salt acoperi distanţa de şase metri dintre el şi atacatori; mătură din nou cu lama punându-le capăt vieţii. Kopecz se opri pentru a evalua situaţia. Corpuri mutilate şi maşinării rupte era tot ce mai rămăsese din echipajul şi echipamentul de întreţinere al luptătorilor Republicii. Zâmbind, trecu dincolo la trapa care ducea în interiorul navei. Mergea rapid şi încrezător pe holuri, ghidat de puterea emanată de Maestrul Jedi ca un tuk'ata[20] tras de mirosul unui squellbug[21]. O echipă de securitate îl interceptă pe unul din holuri. Insignele roşii de pe mâneci îi marca drept o echipă de elită cu soldaţi special instruiţi: cei mai buni bodyguarzi militari pe care îi avea

---

[20] Tuk'ata – creaturi clasificate drept fiare de război Sith, cunoscute şi sub numele de câini Sith.
[21] Squellbugs – insecte originare de pe Korriban care erau vânate de tuk'ata.

de oferit Republica. Kopecz ştia că trebuie să fi fost buni... Unul chiar reuşi să tragă de două ori cu arma înainte ca întreaga unitate să moară de sabia laser.

Intră într-o cameră mare cu o singură uşă, undeva în spate. Prada lui se afla dincolo de uşă, dar în centrul camerei, o pereche de Selkathi – fiinţe amfibii din lumea Manaan – îi barau drumul cu săbiile laser trase. Erau doar Padawani, totuşi, slujitori ai Maestrului Jedi. Kopecz nici măcar nu se deranjă să-i angajeze în lupte cu săbii laser: ar fi fost degradant. În schimb, împinse cu pumnul cărnos înainte şi folosi Forţa pentru a-i arunca prin cameră. Primul Padawan fu ameţit de impact. Până să se lupte nesigur să se ridice în picioare, tovarăşul său era deja mort, sufocat de puterea părţii întunecate. Padawanul supravieţuitor se retrase în timp ce Kopecz avansa încet. Lordul Sith traversă încăperea cu paşi măsuraţi adunând putere. O dezlănţui într-o furtună de electricitate şi fulgere violet-albastre sfâşiind carnea nefericitei sale victime. Corpul Selkathului dansă în convulsii de agonie apoi cadavrul său fumegând se prăbuşi în cele din urmă pe podea. Ajungând la uşa din spatele camerei, Kopecz o deschise şi păşi în mica cameră de meditaţie. O femelă Cerean în vârstă, îmbrăcată în robe maro simple, de Maestru Jedi, era aşezată cu picioarele încrucişate pe podea. Faţa ei încreţită şi încordată era scăldată de sudoare din cauza stresului folosirii meditaţiei de luptă împotriva lui Kaan şi a celorlalţi Sith. Epuizată şi secătuită, nu era pe măsura Lordului Sith care stătea deasupra ei. Cu toate astea, nu făcu nicio mişcare să fugă sau chiar să se apere. Cu o moarte sigură la doar câteva secunde distanţă, îşi păstra mintea şi puterea concentrată în întregime asupra luptei flotei. Kopecz nu se putu abţine să nu-i admire curajul, chiar dacă o tăie metodic. Calmul acceptării îi furase bucuria victoriei. *Pacea este o minciună*, mormăi el în timp ce o lua înapoi spre cala de andocare şi spre nava care-l aştepta, nerăbdător să plece înainte ca vreuna dintre celelalte nave sau *Căderea Nopţii* să facă bucăţi *Capul-de-Ciocan*.

Moartea Maestrului Jedi întoarse încă o dată soarta luptei. Rezistenţa se prăbuşi; lupta deveni o retragere dezorganizată şi apoi un măcel. Nemaifiind protejaţi de puterea părţii luminoase a Forţei, soldaţii Republicii fură complet demoralizaţi de teroarea şi disperarea pe care Kaan o turna în mintea lor. Cei cu

voinţă puternică renunţară la orice altă speranţă în afară de aceea de a scăpa cu viaţă din luptă. Cei cu voinţa slabă deveniră atât de deznădăjduiţi, încât nu putură spera decât să aibă o moarte rapidă şi milostivă. Primii nu primiră ceea ce speraseră, dar cei din urmă, da.

Legat de scaun în cabina interceptorului său, Lordul Kopecz îşi lansă nava din hangar doar cu câteva secunde înainte ca nava să fie distrusă într-o explozie glorioasă şi cataclismică.

Pierderile Sith din acea zi erau mai grele decât se aşteptaseră, dar victoria lor fu absolută. Nici măcar o navă, pilot, sau soldat ai Republicii nu scăpară în viaţă din prima bătălie de la Ruusan.

Capitolul 10

Puterea lui Bane creştea. În doar câteva luni de pregătire învăţase multe despre Forţă şi puterea părţii întunecate. Fizic, se simţea mai puternic ca niciodată. În timpul antrenamentelor de dimineaţă, putea sprinta aproape la viteză maximă pe o distanţă de cinci kilometri, înainte de a începe să respire mai repede. Reflexele îi erau mai rapide, mintea şi simţurile lui erau mai ascuţite decât şi-ar fi putut imagina. Când era necesar, putea canaliza Forţa prin corpul său, dându-i explozii de energie care îi permiteau să facă lucruri aparent imposibile: să efectueze salturi complete pe spate din poziţia şezut, să supravieţuiască nevătămat căderii de la înălţimi incredibile, să sară pe verticală zece metri sau mai mult. Era complet conştient, în orice moment, de ceea ce îl înconjura, simţind prezenţa altora. Uneori le putea simţi chiar intenţiile sau avea impresii vagi despre gândurile lor. Acum putea să leviteze obiecte mai mari şi pentru perioade mai lungi de timp. Cu fiecare lecţie puterea lui creştea. Era din ce în ce mai uşor să stăpânească Forţa şi să o supună voinţei lui. Şi, cu fiecare săptămână, Bane îşi dădea seama că depăşise un alt ucenic care fusese cândva înaintea lui.

Petrecea din ce în ce mai puţin timp în arhive, studiind pergamentele antice. Fascinaţia sa iniţială dispăruse, ştearsă de intensitatea vieţii din Academie. Absorbirea cunoştinţelor Maeştrii demult morţi era acum o plăcere rece şi sterilă. Înregistrările istorice nu puteau concura cu sentimentul de bucurie şi putere simţit atunci când folosea Forţa. Bane era parte din Academie şi din Frăţia Întunericului. Era parte din prezent, nu din trecutul antic. Începu să petreacă mai mult timp amestecându-se cu ceilalţi studenţi. Deja putea simţi că unii dintre ei erau geloşi, deşi nimeni nu îndrăzni să acţioneze împotriva lui. Concurenţa era încurajată, iar Maeştrii permiteau ca rivalităţile să decadă în animozităţi şi ură care să le alimenteze partea întunecată. Dar existau sancţiuni dure pentru orice ucenic prins ca interfera cu sau perturba pregătirea unui alt elev. Desigur, toţi ucenicii înţeleseseră că pedeapsa era de

fapt pentru infracţiunea de a fi destul de neglijent pentru a fi prins. Trădarea era acceptată tacit, atâta timp cât o făceai cu suficientă viclenie pentru a evita atenţia instructorilor.

Progresul fenomenal al lui Bane îl proteja de maşinaţiunile colegilor săi; nimeni nu putea face ceva împotriva lui fără să atragă atenţia lui Qordis sau a celorlalţi Lorzi Sith. Din păcate, atenţia suplimentară făcea dificilă utilizarea de către Bane însuşi a trădării, manipulării sau a altor tehnici similare pentru a obţine un statut mai mare în cadrul Academiei.

Exista, totuşi, o modalitate aprobată prin care studenţii puteau doborî un rival: lupta cu sabia de lumină. Fiind o arma aleasă atât de Cavalerii Jedi, cât şi de Sith, sabia era mai mult decât o lamă de energie capabilă să taie aproape orice material din galaxia cunoscută. Sabia de lumină era o extensie a utilizatorului şi a puterii lui, sau a ei, în Forţă. Numai cei cu disciplină mentală strictă şi stăpânire fizică totală puteau folosi arma în mod eficient... sau cam aşa erau învăţaţi Bane şi ceilalţi. Puţini dintre cursanţi aveau săbii de lumină; trebuiau să se dovedească demni în ochii lui Qordis şi a celorlalţi. Totuşi, asta nu îl împiedica pe Lordul Kas'im, Maestrul Twi'lek al sabiei, să-i instruiască în stilurile şi tehnicile pe care le vor folosi atunci când îşi câştigau în sfârşit arma. În fiecare dimineaţă ucenicii se adunau pe acoperişul larg şi deschis al templului pentru a-şi exersa exerciţiile şi rutinele lor sub privirea sa vigilentă, trudindu-se să înveţe manevrele exotice care le-ar aduce victoria pe câmpul de luptă.

Transpiraţia îi curgea deja lui Bane pe cap şi în ochi în timp ce-şi introducea corpul în cadenţă. Clipi pentru a îndepărta transpiraţia înţepătoare şi îşi dublă eforturile, sculptând aerul din faţa lui iar, şi iar, şi iar, cu sabia de antrenament. Peste tot în jurul lui ceilalţi ucenici făceau la fel; fiecare se lupta să-şi cucerească propriile limitări fizice şi să devină mai mult decât un războinic cu o armă.

Scopul era acela de a deveni o extensie a părţii întunecate în sine.

Bane începuse prin a învăţa tehnicile de bază comune tuturor celor şapte forme de luptă tradiţionale. Primele săptămâni le petrecuse repetând la nesfârşit poziţii defensive, lovituri peste cap, parade şi contraatacuri. Observând tendinţele naturale ale elevilor săi în timp ce învăţau elementele de bază,

Lordul Kas'im stabilea care formă s-ar potrivi cel mai bine stilului lor. Pentru Bane alesese forma a cincea – Djem So. Forma sublinia tăria şi puterea, permiţându-i lui Bane să-şi utilizeze dimensiunea şi muşchii în avantajul său. Numai după ce fu în măsură să efectueze fiecare dintre mişcările Djem So, spre mulţumirea lui Kas'im, îi fusese permis să înceapă pregătirea reală. Acum, împreună cu ceilalţi studenţi de la Academie, petrecea aproape o oră în fiecare dimineaţă practicându-şi tehnicile cu sabia de antrenament sub ochiul vigilent al Maestrului săbiilor. Fabricată din duroţel şi având marginile tocite, săbii de antrenament erau făcute în mod special, astfel încât echilibrul şi greutatea lor să imite fasciculele de energie proiectate de săbiile de lumină adevărate.

O lovitură puternică putea provoca răni grave, dar din moment ce o sabie laser nu funcţiona în acest fel, fiecare lamă de antrenament era, de asemenea, acoperită cu milioane de vârfuri umplute cu toxine, prea mici pentru a fi văzute, confecţionate din spinii microscopici de pe creasta unei insecte mortale – pelko – o insectă rară găsită adânc sub nisipurile deşertului din Valea Lorzilor Întunericului, chiar pe Korriban.

Cu o lovitură directă, vârfurile minuscule străpungeau orice ţesătură; veninul pelko provoca arsuri şi bişici imediate. Paralizia temporară stabilită instantaneu în zona infectată, făcea inutil orice membru lovit. Asta oferea un excelent mod de a imita efectele pierderii mâinilor şi picioarelor în urma unei lovituri de sabie de lumină.

* * *

Dimineaţa era plină de icnelile ucenicilor şi de fâşâitul lamelor care biciuiau aerul. Într-un fel îi amintea lui Bane de pregătirea sa militară: un grup de soldaţi care repetau la unison rutina până când mişcările deveneau instinctive. Dar nu exista niciun sentiment de camaraderie în Academie. Ucenicii erau rivali, pur şi simplu. În multe feluri nu era atât de diferit de zilele lui petrecute pe Apatros. Acum, cu toate acestea, izolarea merita. Aici îl învăţau secretele părţii întunecate.

— Greşit! lătră brusc Kas'im.

Mersese de colo colo printre rândurile de ucenici care se antrenau, dar acum se opri chiar lângă Bane.

— Loveşte cu răutate şi precizie!

Se întinse şi prinse încheietura mâinii lui Bane, întorcând-o dur şi schimbând unghiul de atac al sabiei de antrenament.

— Vii prea sus! ţipă el. Nu pot exista greşeli!

Rămase lângă Bane câteva secunde, urmărind să se asigure că lecţia a fost corectă învăţată. După mai multe lovituri dure ale lui Bane, cu unghiul modificat, Maestrul săbiilor aprobă din cap şi îşi continuă turele. Bane repetă mişcarea iar şi iar, fiind atent să menţină înălţimea şi unghiul lamei exact aşa cum îi arătase Kas'im, învăţându-şi muşchii prin nenumărate repetiţii, până când putu s-o execute impecabil de fiecare dată. Numai atunci trecu la învăţarea altor manevre complicate. Curând, respira intens din cauza efortului. Sesiunile de antrenament fizic ale lui Kas'im nu se puteau măsura cu lovirea unei vene de cortoză cu un ciocan hidraulic timp de ore întregi. Dar erau mult mai obositoare în alte moduri. Cereau concentrare mentală intensă şi atenţie la detalii care mergeau mult dincolo de ceea ce era vizibil cu ochiul liber. Adevărata stăpânire a luptei cu sabia necesita o combinaţie atât a corpului cât şi a minţii. Când doi Maeştri se angajau în lupte cu săbii de lumină, acţiunea se întâmpla prea rapid pentru ca ochii să vadă sau mintea să reacţioneze. Totul trebuia făcut din instinct; corpul trebuia să fie antrenat să se mişte şi să răspundă fără ajutorul gândirii conştiente. Pentru a realiza acest lucru, Kas'im îi punea pe elevii lui să practice în secvenţe: o serie atentă coregrafiată de mai multe lovituri şi parade, alese din stilul lor preferat. Secvenţele erau proiectate chiar de către Maestrul săbiilor astfel încât fiecare manevră să curgă fără probleme în următoarea, maximizând eficienţa atacului în timp ce minimiza expunerea defensivă.

Folosirea unei secvenţe în luptă le permitea elevilor să-şi elibereze mintea de gânduri în timp ce corputile continuau automat mişcările. Utilizarea secvenţelor era mai eficientă şi mult mai rapidă decât gândirea şi iniţierea fiecărei lovituri sau parade pe cont propriu, oferind un avantaj enorm asupra unui adversar nefamiliarizat cu tehnica respectivă. Cu toate acestea, integrarea unei noi secvenţe, astfel încât să poată fi executată în mod corespunzător era un proces lung şi laborios. Pentru mulţi dura două până la trei săptămâni de antrenamente şi exerciţii – mai mult în cazul în care secvenţa era derivată dintr-

un stil pe care elevul încă se chinuia să îl stăpânească. Chiar şi cea mai mică greşeală din cele mai mică mişcare putea face întreaga secvenţă inutilă. Kas'im observase un defect potenţial fatal în tehnica lui Bane. Acum Bane era hotărât să-l repare chiar dacă asta însemna ore de practică în timpul său liber.

Bane era neobosit în urmărirea perfecţiunii – nu doar în antrenamentul de luptă, ci şi în toate celelalte studii ale sale. El era un om care avea o misiune.

— Destul, strigă vocea lui Kas'im.

La acea simplă comandă, toţi elevii se opriră din ceea ce făceau şi-şi îndreptară atenţia către Maestru. El stătea în fruntea adunării, privindu-i.

— Vă puteţi odihni zece minute, le spuse el. Apoi, vor începe provocările.

Bane, împreună cu majoritatea ceilalţi, se aşeză în poziţie de meditaţie, cu picioarele încrucişate şi îndoite sub el. Lăsând jos sabia de antrenament, alături de el, închise ochii şi alunecă într-o transă uşoară, lansându-se în partea întunecată pentru a-şi întineri muschii dureroşi şi a-şi reîmprospăta mintea obosită. Lăsă puterea să curgă prin el şi îşi lăsă mintea să plutească. Aşa cum făcea de multe ori, pluti înapoi, atunci când atinsese pentru prima dată partea întunecată. Nu la încăierările pe care le avusese pe Apatros sau în timpul zilelor sale ca soldat, ci la adevărata recunoaştere a Forţei. Fusese a treia lui zi aici, la Academie. Aplica tehnicile de meditaţie pe care le învăţase cu o zi înainte, când dintr-o dată o simţi. Semănase cu spargerea unui baraj, cu un râu furios care îl inunda, măturându-i toate eşecurile: slăbiciune, frica, îndoiala de sine. În acel moment înţelesese de ce era aici. În acel moment transformarea lui din Des în Bane, de la simplu muritor la unul dintre Sith, începu cu adevărat.

Prin putere, câştig victoria.

Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Bane ştia totul despre lanţuri. Unele erau evidente: un tată abuziv, nepăsător; schimburile istovitoare în mine; datoriile faţă de o corporaţie fără chip şi nemiloasă. Altele erau mai subtile: Republica şi promisiunile idealiste ale unei vieţi mai bune care nu se materializau niciodată; Jedi şi jurământul lor de a scăpa galaxia de nedreptate. Chiar şi prietenii săi din *Gloom Walker* fuseseră un fel de lanţ. Îi păsase de ei, fusese

responsabil pentru ei. Cu toate acestea, în cele din urmă, cu ce i-au fost de folos atunci când avusese cea mai mare nevoie de ei?

Acum înţelegea că ataşamentele personale nu puteau decât să-l ţină pe loc. Prietenii erau o povară. Trebuia să se bazeze pe el însuşi. Trebuia să-şi dezvolte propriul potenţial. Propria lui putere. Până la urmă, despre asta era vorba. Putere. Şi, mai presus de toate, partea întunecată îi promitea putere.

Auzi sunete de mişcare în jurul lui – fâşâitul moale al robelor în timp ce ceilalţi ucenici se ridicau din poziţiile lor de meditaţie şi se deplasau spre inelul de provocare. Îşi luă sabia de antrenament cu o mână şi sări în picioare pentru a li se alătura. La sfârşitul fiecărei sesiuni, clasa se aduna într-un cerc larg, neregulat, în partea de sus a templului. Orice elev putea păşi în cerc şi să provoace pe un altul.

Kas'im supraveghea duelurile îndeaproape şi, odată ce se terminau, analiza acţiunile pentru toată clasă. Cei care câştigau erau lăudaţi pentru performanţă şi statutul lor în ierarhia neoficială a Academiei creştea. Cei care pierdeau erau pedepsiţi pentru eşecuri şi, de asemenea, sufereau o lovitură în prestigiul lor.

Când Bane începuse pregătirea, mulţi dintre studenţi îl provocau nerăbdători. Ştiau că era începător în ale Forţei şi erau dornici să-l doboare pe uriaşul musculos în faţa colegilor de clasă. La început refuza provocările. Ştia că erau cea mai rapidă cale de a câştiga prestigiu în Academie, dar nu era atât de prost să se lase atras într-o luptă în care era garantat că va pierde. În ultimele luni, însă, lucrase din greu pentru a-şi învăţa stilul şi rafina tehnica. Învăţa rapid secvenţele noi şi când Kas'im însuşi îi comentă progresul, Bane se simţit suficient de încrezător pentru a începe să accepte provocările. Nu era victorios de fiecare dată, dar câştiga mult mai multe dueluri decât pierdea, urcând încet spre vârful ierarhiei. Astăzi, se simţi gata să mai facă un pas.

Ucenicii stăteau aşezaţi pe trei rânduri, formând un inel de trupuri în jurul unui centru gol, de aproximativ zece metri în diametru. Kas'im păşi în mijloc. Nu vorbi, ci doar înclină capul – semn că era timpul să înceapă provocările.

Bane păşi în centru înainte ca oricine altcineva să poată face o mişcare.

— Îl provoc pe Fohargh, anunţă el răsunător.

— Accept, veni răspunsul de undeva din mulţimea de pe partea opusă.

Ucenicii se despărţiră pentru a-l lăsa pe cel provocat să treacă. Kas'im îi privi pe ambii combatanţi şi apoi se duse la marginea cercului pentru a le lăsa spaţiu liber.

Fohargh era un Makurth. În multe feluri îi amintea lui Bane de Trandoshanii cu care luptase pe când era cu *Gloom Walker*. Ambele specii erau bipezi saurieni – umanoizi asemănători cu şopârlele, acoperiţi cu piele verde solzoasă – dar Makurthii aveau patru coarne curbate care le creşteau din partea de sus a capetelor.

La începutul antrenamentului lui Bane, luptase cu Fohargh şi pierduse. Rău de tot. Makurthii erau nocturni prin natura lor. La fel ca minerii din tura de noapte de pe Apatros. Cu toate acestea, el se obişnuise cu un orar nefiresc pentru a se putea antrena cu restul ucenicilor din Academie. În timpul primului lor duel, Bane îl subestimase pe Fohargh, aşteptându-se să fie lent şi greoi în timpul zilei. Nu va mai repeta greşeala asta.

În timp ce Kas'im şi ucenicii priveau în tăcere, cei doi combatanţi făceau cercuri în ring, cu săbiile de antrenament ţinute în faţă, în poziţii standard de luptă. Respiraţia Makurthului consta în mormăieli şi mârâieli din nările lui fremătânde şi încercă astfel să-şi intimideze adversarul uman. Din când în când se lăsa scurt în jos şi îşi agita capul de şopârlă cu cele patru coarne în timp ce rânjea sălbatic. Ultima dată când înfruntase demonul fornăit cu solzi verzi, Bane fusese intimidat de Fohargh. Acum, pur şi simplu îi ignoră postura.

Bane se repezi cu o lovitură la cap, dar Fohargh răspunse cu o paradă rapidă pentru a devia lovitura într-o parte. În loc de trosnitul şi zumzetul de lame de energie pură, se auzi un zăngănit puternic atunci când armele se loviră. Imediat, combatanţii se îndepărtară unul de celălalt şi îşi reluară poziţiile de luptă.

Bane se repezi înainte, lama sa urcând în diagonală de la dreapta la stânga într-un arc lung şi rapid. Fohargh reuşi să redirecţioneze impactul cu propria armă, dar îşi pierdu echilibrul şi se împletici înapoi. Bane încercă să insiste pe avantajul său, arma de antrenament ridicându-se acum de la stânga la

dreapta. Adversarul său se răsuci în afara pericolului, dându-se rapid înapoi pentru a crea spaţiu. Bane se desprinse din secvenţa pe jumătate finalizată şi reveni în poziţia de luptă.

Pe Apatros abilităţile sale latente în Forţă îi permiteau să anticipeze şi să reacţioneze la mişcările duşmanului său. Aici, totuşi, fiecare adversar se bucura de aceleaşi avantaje. Ca atare, victoria necesita o combinaţie între Forţă şi abilităţi fizice.

Bane lucrase la dobândirea acestei abilităţi fizice în ultimele luni. Pe măsură ce această abilitate creştea, era capabil să dedice din ce în ce mai puţin din energia sa mentală acţiunilor fizice de lovire, paradă şi contraatac. Asta îi permitea să-şi păstreze mintea concentrată ca să poată folosi Forţa pentru a anticipa mişcările adversarului şi, în acelaşi timp, să întunece şi să deruteze simţurile precognitive ale inamicului.

Ultima dată când luptase cu Fohargh, Bane era încă novice. Învăţase doar câteva secvenţe. Acum ştia aproape o sută şi era capabil să facă fără probleme tranziţia de la sfârşitul unei secvenţe la începutul alteia, deschizând o gamă mai largă de combinaţii de atac şi apărare. Şi, având mai multe opţiuni, îngreuna folosirea Forţei de către un duşman pentru a-i anticipa acţiunile.

Fohargh, în ciuda aspectului său terifiant, era mai mic şi mai uşor decât adversarul său uman. Fiind depăşit fizic de forţa brută a formei cinci de luptă a lui Bane, fu forţat să se bazeze pe stilul defensiv al formei trei pentru a putea respinge atacurile copleşitoare ale adversarului său mai mare.

Rotind sabia de antrenament într-o morişcă rapidă, Bane sări mult în aer şi atacă de sus cu o lovitură zdrobitoare. Fohargh pară atacul, dar fu trântit la pământ. Se rostogoli pe spate şi abia reuşi să-şi ridice sabia la timp pentru a bloca următorul atac tăios al lui Bane. Zăngănitul de metal pe metal răsuna în timp ce loviturile lui Bane coborau ca ploaia. Makurthul îl împiedică să aplice lovitura defensivă cu o morişcă măiastră, apoi mătură picioarele lui Bane cu o biciuire a piciorului, ajungând amândoi întinşi pe spate. Se ridicară în picioare simultan, de parcă erau imagini în oglindă, iar săbiile lor se ciocniră cu un alt zgomot răsunător înainte să se îndepărteze din nou unul de altul. Se auziră câteva şoapte şi mormăieli din mulţimea adunată, dar Bane încercă să nu le audă. Credeau că lupta se terminase, la fel ca Bane însuşi.

Fu dezamăgit că nu reuşise să-şi termine adversarul căzut, dar ştia că victoria era aproape. Lupta îl taxase greu pe Fohargh: acum respira gâfâit, cu umerii căzuţi. Bane se repezi din nou la Fohargh. De data aceasta, totuşi, Makurthul nu se retrase. Păşi înainte cu o împingere rapidă, trecând de la forma a treia la forma a doua, mult mai precisă şi agresivă. Bane fu prins cu garda jos de manevra neaşteptată şi îi trebui o microsecundă ca să recunoască schimbarea. Încercarea lui de paradă îndepărtă de la piept vârful lamei adversarului, doar pentru a primi lovitura în umărul drept.

Mulţimea icni, Fohargh urlă victorios şi Bane ţipă de durere întimp ce sabia îi aluneca la pământ din degetele brusc amorţite. Fără să gândească, Bane îşi folosi cealaltă mână pentru a-şi împinge adversarul în piept. Fohargh se dădu înapoi, iar Bane se rostogoli înapoi. Revenind în picioare, Bane îşi întinse mâna stângă spre sabia de antrenament rămasă pe pământ la trei metri distanţă. Sări şi ajunse în mâna lui, iar Bane luă încă o dată poziţia de atac, cu braţul drept atârnând inutil lângă el. Unii Sith învăţau să lupte cu ambele mâini, dar el încă nu atinsese acest stadiu avansat. Arma se simţea ciudată şi neîndemânatică în timp ce o ţinea. Cu mâna stângă, nu se putea măsura cu Fohargh. Lupta se terminase. Adversarul său simţise la fel.

— Înfrângerea este amară, omule, mârâi el în Bazică, cu voce profundă şi ameninţătoare. Sunt mai bun ca tine; ai pierdut.

Nu-i cerea lui Bane să cedeze; predarea nu era niciodată o opţiune. Pur şi simplu îl batjocorea, umilindu-l public în faţa celorlalţi studenţi.

— Te-ai antrenat săptămâni întregi ca să mă provoci, continuă Fohargh, savurând batjocura. Nu ai reuşit. Victoria este din nou a mea.

— Atunci vino să mă termini! strigă Bane.

Nu mai putea spune altceva. Tot ce spunea inamicul său în Bazica sa cu accent puternic era adevărat şi cuvintele tăiau mult mai adânc decât o putea face sabia tocită de antrenament.

— Se termină atunci când vreau eu, răspunse Makurthul, refuzând să se lase momit.

Ochii celuilalt ucenic îl ardeau pe Bane; îi simţea bând din suferinţa lui în timp ce se holbau la el. Îl dispreţuiau, invidiau

atenţia suplimentară pe care o primea de la Maeştri. Acum se delectau cu eşecul său.

— Eşti slab, îi explică Fohargh, învârtind acum propria sabie într-un model complex şi complicat. Eşti previzibil.

Opreşte-te! voia să ţipe Bane. *Termină*! *Termină-mă*! Dar în ciuda emoţiilor care se acumulau în el, refuză să-i dea adversarului său satisfacţia de a spune ceva. În schimb, lăsă sabia inutilă să cadă încă o dată la pământ. În fundal îl putea vedea pe Maestrul săbiilor privind atent, curios să vadă modul în care confruntarea va atinge sfârşitul inevitabil.

— Maeştrii te cocoloşesc. Îţi acordă timp şi atenţie în plus. Mai mult decât celorlalţi. Mai mult decât mie.

Bane abia mai auzea cuvintele. Inima îi bătea atât de tare încât auzea sângele curgându-i prin vene. Tremurând literalmente de o furie impotentă, coborî capul şi căzu într-un genunchi, expunându-şi gâtul gol.

— În ciuda acestui fapt, încă îmi eşti inferior... Bane din Sith.

Bane. Ceva din modul în care o spusese Fohargh îl făcu pe Bane să ridice privirea. Sunase la fel cum obişnuia tatăl său să spună cuvântul.

— Acest nume este al meu, şopti Bane, cu voce scăzută şi ameninţătoare. Nimeni nu-l foloseşte împotriva mea.

Fohargh fie nu îl auzi, fie nu îi păsa. Făcu un pas lejer înainte.

— Bane. Lipsit de valoare. Un nimic nesemnificativ. Maeştrii şi-au pierdut timpul cu tine. Timp care putea fi mai bine petrecut cu alţi studenţi. Ai un nume bun, pentru eşti cu adevărat năpasta acestei Academii!

— Nu! ţipă Bane, împingându-şi mâna bună cu palmă înainte chiar când Fohargh sări să-l termine.

Energia părţii întunecate izbucni din palma deschisă pentru a prinde în aer adversarul, aruncându-l înapoi la marginea mulţimii unde ateriză la picioarele lui Kas'im. Maestrul îl privi cu o expresie intrigată, dar precaută. Bane îşi strânse încet pumnul şi se ridică în picioare. Pe pământ, înaintea lui, Fohargh se zvârcolea agonizând, ţinându-se de gât şi gâfâind pentru a găsi aer.

Spre deosebire de Makurth, Bane nu avu nimic să-i spună adversarului său neajutorat. Îşi strânse pumnul mai tare simţind

Forţa vuind prin el ca un vânt divin în timp ce zdrobea viaţa din duşmanul său. Călcâiele lui Fohargh bătură într-un ritm sacadat pe acoperişul de piatră al templului în timp ce corpul său intra în convulsii. Începu să gâfâie şi o spumă roz îi ţâşni printre buze.

— Destul, Bane, spuse Kas'im cu voce rece, calmă.

Deşi stătea la doar câţiva centimetri distanţă de studentul care murea chinuit, ochii lui erau fixaţi pe cel care stătea încă în picioare.

O descărcare finală de putere izbucni în miezul fiinţei lui Bane şi explodă în lumea înconjurătoare. Ca răspuns, corpul lui Fohargh înţepeni şi ochii i se rostogoliră în cap. Bane dădu drumul Forţei şi inamicului căzut, iar corpul Makurthului deveni moale în timp ce ultimele vestigii de viaţă îl părăseau.

— Acum este de ajuns, spuse Bane, întorcând spatele cadavrului şi mergând spre scările care duceau înapoi în interiorul templului.

Cercul de elevi îi deschise rapid o cale ca să treacă. Nu era nevoie să se uite înapoi ca să ştie că Kas'im îl urmărea cu mare interes.

Bane simţi prezenţa cuiva care îl urmărise pe scări de pe acoperişul templului, cu mult înainte să-i audă paşii. Nu îşi schimbă ritmul, dar se opri într-o zonă plată a scărilor şi se întoarse cu faţa spre el. Se aşteptase pe jumătate să-l vadă pe Lordul Kas'im, dar în loc de Maestru se trezi holbându-se în ochii portocalii ai lui Sirak, un alt ucenic de la Academie. Sau, mai degrabă, ucenicul de top al Academiei. Sirak era un Zabrak, unul din cei trei de pe Korriban. Zabrakii tindeau să fie ambiţioşi, motivaţi şi aroganţi – poate că aceste trăsături erau cele care îi făceau pe indivizii sensibili la Forţă ai rasei să fie atât de puternici în partea întunecată şi Sirak era întruchiparea perfectă a tuturor acestor caracteristici. Era de departe cel mai puternic dintre cei trei. Oriunde se ducea Sirak, ceilalţi doi veneau de obicei după el, urmărindu-l ca nişte slujitori ascultători. Formau un trio colorat: Ilokay şi Yevra cu pielea roşie şi Sirak cu pielea de un galben pal. Dar acum, ceilalţi doi, era evident că lipseau.

Existau zvonuri că Sirak începuse să studieze căile părţii întunecate sub Lordul Qordis acum aproape 20 de ani, cu mult înainte ca Academia de pe Korriban să fi fost reînviată. Bane nu ştia dacă zvonurile erau adevărate şi nu se gândise că e înţelept

să întrebe despre asta. Zabrakul Iridonian era şi puternic, şi periculos. Până acum, Bane făcuse tot posibilul să evite să atragă atenţia celui mai avansat student al Academiei. Aparent, această strategie nu mai era valabilă.

Valul de adrenalină simţit când pusese capăt vieţii lui Fohargh se estompase, dimpreună cu încrederea şi sentimentul de invincibilitate care-l făcuse să plece atât de dramatic. Lui Bane nu îi era chiar frică că Zabrakul îl abordase, dar era precaut. În lumina palidă a templului, pielea galben pal a lui Sirak căpăta o nuanţă bolnăvicioasă ca de ceară. Spontan, îi readuse în memorie primul an în care Bane începuse să lucreze în minele de pe Apatros. O echipă de cinci – trei bărbaţi şi două femei – fuseseră prinşi într-o surpare. Supravieţuiseră prăbuşirii tunelului într-o cameră de siguranţă, consolidată, săpată în stâncă, dar fumul nociv eliberat de surpare se infiltră în refugiul lor şi îi ucisese pe toţi înainte ca echipele de salvare să-i poată dezgropa. Culoarea cadavrelor lor umflate era exact aceeaşi ca cea a lui Sirak: culoarea unei morţi lente, agonizante. Bane scutură din cap, revenind la realitate.

Acea viaţă îi aparţinuse lui Des şi Des dispăruse.

— Ce vrei? întrebă el, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

— Ştii de ce sunt aici, veni răspunsul îngheţat. Fohargh.

— Era un prieten de-al tău?

Bane era cu adevărat confuz. Cu excepţia colegilor săi Zabraki, Sirak rareori se amestecase cu ceilalţi studenţi. De fapt, multe dintre acuzaţiile aduse lui Bane de către Fohargh – cum ar fi tratamentul preferenţial al Maeştrilor – puteau fi foarte uşor aplicate şi lui Sirak.

— Makurthul nu a fost nici prieten, nici inamic, veni răspunsul arogant. Nu era demn de atenţia mea, la fel ca tine. Până acum.

Singurul răspuns al lui Bane fu o privire calmă, fără să clipească.

Pâlpâirile torţei reflectate de pupilele Zabrakului făceau să pară că flăcările înfometate i se prelingeau în interiorul craniului.

— Eşti un adversar ciudat, şopti Sirak, apropiindu-se cu un pas. Formidabil... cel puţin în comparaţie cu ceilalţi aşa-zişi ucenici de aici. Sunt cu ochii pe tine de-acum. Te aştept.

Se întinse încet şi îşi apăsă degetul în pieptul lui Bane. Bane trebui să se lupte cu dorinţa de a da un pas înapoi.

— Eu nu emit provocări, continuă Zabrakul. Nu am nevoie să mă testez împotriva unui adversar mai slab.

Aruncându-i un zâmbet crud, îşi coborî degetul şi făcu un pas înapoi.

— Cu toate acestea, atunci când te vei păcăli să crezi că eşti pregătit, în mod inevitabil, mă vei provoca. Aştept cu nerăbdare.

Spunând asta, trecu de Bane pe zona îngustă, lovindu-l uşor cu umărul ca şi cum nu era conştient de prezenţa lui, continuând apoi pe scări către nivelul de mai jos. Mesajul acelei ciocniri uşoare nu îi scăpă lui Bane. Ştia că Sirak încerca să-l intimideze... şi să-l atragă într-o confruntare pentru care Bane nu era pregătit.

Nu avea de ce să cadă în capcană. În schimb, rămase nemişcat, refuzând să se întoarcă şi să-l privească pe Sirak plecând. Numai atunci când auzi sunetele restului clasei coborând de pe acoperiş se mişcă din nou, învârtindu-se pe călcâie şi coborând pe scări la nivelurile inferioare şi în intimitatea propriei camere.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Bane nu urcă la antrenament pe acoperişul templului cu ceilalţi cursanţi. Lordul Qordis dorise să vorbească cu el. În particular.

Merse spre întâlnire prin sălile practic goale ale Academiei, cu un aspect exterior calm şi încrezător. În interior, nu era deloc aşa. Toată noaptea, în timp ce zăcea înconjurat de liniştea şi întunericul camerei sale, reluă duelul în minte, iar şi iar. Eliberat de emoţia luptei, ştia că mersese prea departe. Îşi dovedise superioritatea faţă de Fohargh fixându-l la pământ cu Forţa; realizase dun möch[22]. Makurthul nu ar mai fi îndrăznit niciodată să-l provoace. Cu toate acestea, din anumite motive, Bane nu fusese în stare să se oprească. Nu voise să se oprească. Atunci, nu se simţise vinovat pentru faptele sale. Fără avusese remuşcări. Dar când se calmă, o parte din el nu se putu abţine să nu simtă că a făcut ceva greşit. Chiar meritase Fohargh să moară? Dar, o altă parte din el, refuza să accepte vinovăţia. Nu-l plăcuse pe Makurth. Nu avusese niciun sentiment faţă de el. Fohargh nu fusese altceva decât un obstacol în calea progresului lui Bane. Un obstacol care fusese eliminat. În acel moment se predase complet părţii întunecate. Fusese mai mult decât o simplă furie sau sete de sânge. Se cufundase până la miezul fiinţei sale. Pierduse orice raţiune şi control... Dar mi se păruse normal. Bane petrecuse o noapte lungă şi nedormită încercând să împace cele două emoţii: triumful şi remuşcările. Dar când fu chemat în acea dimineaţă, conflictul său interior dispăru, măturat de alte preocupări imediate.

Moartea lui Fohargh va avea repercusiuni. Lupta trebuia să testeze ucenicii, să le întărească temperamentul prin luptă şi durere. Nu era pentru a-i ucide. Fiecare ucenic din Academie, de la Sirak până la cel mai mic şi mai slab dintre studenţi, avea capacitatea de a deveni un Maestru. Fiecare poseda un dar extrem de rar în partea întunecată – un dar care trebuia folosit împotriva Jedilor, nu unul împotriva celuilalt.

---

[22] Dun Möch – întruchipa folosirea Forţei ca formă de război psihologic.

Prin uciderea lui Fohargh, Bane subţiase rândurile potenţialilor Maeştri Sith. Dăduse o lovitură serioasă efortului de război. Fiecare ucenic de la Academie valora mult mai mult decât o întreagă divizie de soldaţi Sith. Distrusese o unealtă nepreţuită. Bane bănuia că va fi pedepsit sever pentru asta. În timp ce mergea spre întâlnirea care îi putea decide soarta, încercă să-şi alunge din minte atât frica, cât şi vina. Nimic din ceea ce făcea acum nu-l mai putea aduce înapoi pe Fohargh. Makurthul dispăruse, dar Bane era încă aici. Şi era un supravieţuitor. Trebuia să fie puternic. Trebuia să găsească o modalitate de a-şi justifica acţiunile în faţa Lordului Qordis.

Aduna deja argumente. Fohargh a fost slab. Bane nu doar l-a ucis: l-a şi dat de gol. Qordis şi ceilalţi Maeştri încurajau rivalitatea şi disensiunea dintre ei. Ei înţelegeau valoarea provocării şi a concurenţei. Cei care se arătau promiţători – cei care se ridicau deasupra celorlalţi – erau răsplătiţi. Ei primiseră instruire de al Maeştri pentru a-şi atinge întregul potenţial. Cei care nu puteau ţine pasul erau lăsaţi în urmă. Asta era calea părţii întunecate. Moartea lui Fohargh nu fusese decât o extensie naturală a filozofiei părţii întunecate. Moartea lui era eşecul suprem – eşecul lui personal. De ce ar trebui să fie Bane învinovăţit pentru slăbiciunea altuia?

Pasul i se iuţi şi îşi încleştă dinţii într-o frustrare furioasă. Nu-i de mirare că emoţiile lui erau atât de conflictuale. Învăţăturile Academiei erau auto-contradictorii. Partea întunecată nu permitea mila sau iertarea. Cu toate acestea, ucenicii trebuiau să se retragă odată ce-şi doborau adversarii în ringul de duel. Era nefiresc.

Ajunsese în pragul uşii lui Qordis. Ezită, oscilând pentru scurt timp între teama de pedeapsa pe care o va primi şi furie pentru imposibilitatea situaţiei în care erau puşi, el şi toţi ceilalţi ucenici, în fiecare zi.

Furia, decise el în cele din urmă, îl va servi cel mai bine.

Bătu aspru la uşă, apoi o deschise atunci când comanda de a intra se auzi din interior. Qordis era în genunchi în centrul camerei, meditând adânc. Bane mai fusese în camera asta, dar nu se putu abţine să nu se minuneze de extravaganţa ei. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii scumpe şi draperii. Tipsiile de aur şi în vasele cu jăratic grele erau împrăştiate întâmplător prin cameră pentru a oferi o iluminare slabă în aerul tulbure. Într-un

colţ era un pat mare, luxuriant. Într-un altul era o masă din obsidian, sculptată complicat, cu un cufăr mic pe ea. Capacul cufărului era deschis, dezvăluind bijuteriile din interior: coliere şi lanţuri din metale preţioase, inele de aur şi platină încrustate cu pietre preţioase ostentative. Qordis se chinuia din greu să se înconjoare cu bunuri materiale şi marafeturi bogate, şi se chinuia chiar mai mult să se asigure că ceilalţi îi observau opulenţa. Într-un fel, Bane bănuia că Lordul Sith îşi trăgea plăcerea – şi puterea – din dorinţa şi lăcomia inspirată de averea lui în ceilalţi.

Totuşi, mărunţişurile nu îl interesau prea mult pe Bane. Era mai impresionat de manuscrisele şi volumele care umpleau rafturile de cărţi de-a lungul peretelui, fiecare un volum fiind magnific îmbrăcat în piele, cu reliefuri de frunze de aur. Multe dintre volume erau vechi de mii de ani şi ştia că ele conţineau secrete Sith antice.

În sfârşit, Lordul Qordis se ridică în picioare, stând înalt şi drept ca să-şi poată privi de sus elevul, cu ochii lui gri, scufundaţi.

— Kas'im mi-a spus ce s-a întâmplat ieri dimineaţă, spuse el. Mi-a spus că eşti responsabil pentru moartea lui Fohargh.

Tonul vocii nu îi dădu lui Bane indicii cu privire la starea sa emoţională.

— Nu eu sunt responsabil pentru moartea lui, răspunse Bane calm. Era furios, dar nu prost. Îşi alese foarte atent următoarele cuvinte; voia să-l convingă pe Lordul Qordis, nu să-l înfurie. Fohargh a fost cel care a lăsat garda jos. S-a lăsat descoperit în ring. Aş fi arătat slăbiciune dacă nu aş fi profitat.

Declaraţia sa nu era în întregime reală, dar era destul de aproape de adevăr. Una dintre primele lecţii predate de Kas'im studenţilor a fost să-şi construiască un scut de protecţie în jurul lor, în luptă, pentru a preveni utilizarea Forţei împotriva lor de către inamic. Un adversar talentat în Forţă putea să le smulgă sabia laser, să-i dezechilibreze sau chiar să le stingă lama sabiei de lumină fără să-i atingă cu mâna sau cu arma. Un scut de forţă era cea mai de bază – şi cea mai necesară – protecţie.

Devenise instinctiv pentru toţi ucenicii, aproape o a doua natură. De îndată ce erau scoase la iveală săbiile, se ridica şi vălul de protecţie. Păzirea de puterile Forţei inamicului şi ascunderea propriilor intenţii necesita la fel de multă

concentrare şi energie ca şi creşterea priceperii fizice sau anticiparea mişcărilor adversarului tău. Era acea parte nevăzută a luptei, bătălia invizibilă a voinţelor, nu interacţiunea evidentă a corpurilor şi a lamelor, cea care cel mai adesea decidea soarta unui duel.

— Kas'im spune că Fohargh nu şi-a lăsat garda jos, contracară Qordis. Spune că pur şi simplu ai trecut prin ea. Apărarea lui nu a putut face faţă puterii tale.

— Stăpâne, vrei să spui că ar trebui să dau înapoi când adversarul meu e slab?

Era o întrebare aiurea, desigur. Qordis nici măcar nu se deranjă să răspundă.

— Una este să învingi un adversar în ring. Dar chiar şi când el căzuse, ai continuat să-l ataci. Fusese bătut cu mult înainte să-l omori. Ceea ce ai făcut nu este diferit de lovirea cu lama într-un adversar căzut şi inconştient... Ceva ce nu este permis în ringul de antrenament.

Cuvintele loviră prea aproape de ţintă, reînviind vinovăţia pe care Bane încercase să o îngroape chiar pe drumul spre această întâlnire. Qordis tăcu, aşteptând reacţia lui Bane. Bane trebuia să răspundă ceva. Dar singurul răspuns care îi putu veni fu întrebarea cu care se luptase în orele de dinainte de ivirea zorilor.

— Kas'im ştia ce se întâmplă. Putea vedea ce făceam. De ce nu m-a oprit?

— De ce nu, într-adevăr? răspuns Qordis calm. Lordul Kas'im a vrut să vadă ce se va întâmpla. A vrut să vadă cum te vei comporta în acea situaţie. Voia să vadă dacă vei fi milostiv... sau dacă vei fi puternic.

Şi dintr-o dată Bane îşi dădu seama că nu fusese chemat pentru a fi pedepsit.

— Nu... Nu înţeleg. Am crezut că este interzis să omori un alt ucenic.

Qordis aprobă din cap.

— Nu vrem ca elevii să se atace reciproc prin săli; vrem ca ura să vă fie îndreptată împotriva Jedilor, nu a voastră.

Cuvintele lui semănau cu argumentele cu care se luptase Bane mai devreme. Dar continuarea fu ceva ce nu anticipase.

— În ciuda acestui fapt, moartea lui Fohargh se poate dovedi a fi o pierdere minoră în cazul în care te ajută să-ţi atingi

potenţialul complet. Pot fi făcute excepţii pentru cei care sunt puternici în partea întunecată.

— Ca Sirak? întrebă Bane, scăpând cuvintele din gură înainte să-şi dea seama ce spune.

Din fericire, întrebarea părea să-l amuze pe Lordul Qordis în loc să-l jignească.

— Sirak înţelege puterea părţii întunecate, spuse el cu un zâmbet. Pasiunea alimentează partea întunecată.

— Pacea este o minciună. Există doar pasiune, mormăi Bane din obişnuinţă. Prin pasiune, câştig tărie.

— Exact. Qordis păru mulţumit, deşi era greu de spus dacă de el însuşi sau de studentul său. Prin tărie, câştig putere. Prin putere, câştig victoria.

— Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte, recită Bane cu respect.

— Înţelege asta – înţelege-o cu adevărat – şi potenţialul tău va fi nelimitat!

Qordis îi făcu semn cu mâna, să plece apoi, când Bane se întoarse, se aşeză înapoi pe salteaua de meditaţie. În uşa camerei, totuşi, tânărul se opri şi se întoase.

— Ce este un Sith'ari? izbucni el.

Qordis îşi înclină capul într-o parte.

— Unde ai auzit acest cuvânt? întrebă el cu voce gravă.

— Eu… l-am auzit pe alţi studenţi folosindu-l. Despre Sirak. Ei spun că ar putea fi Sith'ari.

— Unele texte vechi vorbesc despre Sith'ari, răspunse Qordis încet, gesticulând cu o gheară încărcată de inele spre cărţile împrăştiate prin cameră. Se spune că Sithul va fi condus într-o zi de o fiinţă perfectă, una care va întruchipa partea întunecată şi tot ceea ce susţinem.

— Este Sirak acea fiinţă perfectă?

Qordis ridică din umeri.

— Sirak este cel mai puternic student din Academie. Deocamdată. Poate că în timp ne va depăşi pe Kas'im, pe mine şi pe toţi ceilalţi Lorzi Sith. Poate că nu. Mulţi dintre Maeştri nu cred în legenda Sith'ari, continuă el după un moment. Lord Kaan este unul dintre ei. Ar fi împotriva filozofiei care stă la baza Frăţiei Întunericului.

— Dar dumneavoastră, Stăpâne? Credeţi în legendă?

Bane aşteptă în timp ce Qordis îşi gândea răspunsul. Păru să treacă o veşnicie.

— E periculos să pui astfel de întrebări, spuse într-un final Lordul Întunecat. Dar dacă Sith'ari este mai mult decât o legendă, nu va fi pur şi simplu născut ca un exemplu al tuturor învăţăturilor noastre. El – sau ea – va trebui format în creuzetul încercării şi luptei pentru a atinge o asemenea perfecţiune. Unii ar putea argumenta că o astfel de formare este scopul acestei Academii. Dar aş contracara insistând să ne antrenăm ucenicii să se alăture Lorzilor Sith astfel încât să poată sta alături de Kaan şi de restul Frăţiei.

Dându-şi seama că era cel mai bun răspuns pe care îl putea obţine, Bane dădu din cap şi plecă. Fusese absolvit de crima sa, fusese iertat din cauza puterii şi a potenţialului său. Ar fi trebuit să exulte, triumfător. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu se putea gândi – în timp ce se îndrepta spre acoperiş pentru a li se alătura ceilalţi studenţi – decât la gâfâielile respiraţiei muribunde a lui Fohargh.

În acea noapte, în intimitatea camerei sale, Bane se luptă să înţeleagă ce se întâmplase. Căută înţelepciunea profundă din spatele cuvintelor învăţătorului său. Qordis spusese că emoţiile – furia lui – îl ajutaseră să invoce puterea de a-l învinge pe Fohargh. Spusese că pasiunea îi alimentase partea întunecată. Bane simţise asta de prea multe ori ca să ştie că e adevărat. Dar nu se putea scutura de sentimentul că era mai mult decât atât. Nu se considera o persoană crudă. Nu credea că e nemilos sau sadic. Cu toate acestea, cum altfel putea explica ceea ce îi făcuse neajutoratului Makurth? Fusese crimă, sau execuţie... Şi Bane avea probleme în a accepta asta. Avea mult sânge pe mâini: omorâse sute, poate chiar mii de soldaţi ai Republicii. Dar asta fusese în război. Şi sublocotenentul pe care îl omorâse pe Apatros fusese un caz de autoapărare. Toate acelea fuseseră cazuri de care-pe-care şi nu avea regrete pentru ceea ce făcuse. Spre deosebire de ieri. Indiferent cât încerca, nu putea găsi o cale să justifice ce se întâmplase în ring. Fohargh îl batjocorise, hrănindu-i mânia şi furia letală. Cu toate acestea, nu putea folosi nici măcar scuza că se lăsase dus de val. Nu şi dacă era sincer cu el însuşi. Îşi simţise emoţiile urcând în el în timp ce se întindea spre partea întunecată, dar actul în sine fusese rece şi deliberat. Calculat, chiar.

Întins în patul lui, Bane nu se putu abţine să nu se întrebe dacă relaţia dintre pasiune şi partea întunecată era mai complexă decât lăsase Qordis să se înţeleagă. Închise ochii, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Respiră încet, adânc, încercând să rămână calm şi detaşat ca să poată analiza ceea ce mersese prost.

Fusese umilit şi jenat, şi răspunsese cu furie. Furia îl făcuse să invoce partea întunecată pentru a-i răspunde duşmanului său. Îşi putea aminti sentimentul de euforie, de triumf, când Fohargh zburase prin aer. Dar a mai fost ceva. Chiar şi când câştigase, ura continuase să crească, ridicându-se ca flăcările unui foc care nu putea fi stins decât cu sânge. Pasiunea îi alimentase partea întunecată, dar dacă şi partea întunecată îi alimentase pasiunea? Emoţia adusese putere, dar acea putere crescuse intensitatea acelor emoţii... care, la rândul lor, au condus la o creştere a puterii.

În circumstanţe potrivite, se putea crea un ciclu care s-ar încheia numai atunci când o persoană ar atinge limitele capacităţii sale de a comanda Forţa sau atunci când ţinta furiei şi urii sale ar fi distrusă. În ciuda căldurii din cameră, un fior rece trecu prin şira spinării lui Bane. Cum era posibil să aduni sau să controlezi o putere care se alimenta pe sine? Cu cât el, ca ucenic, învăţa să să se bazeze mai mult pe Forţă, cu atât mai mult îl controlau emoţiile sale. Cu cât devenea o persoană mai puternică, cu atât era mai puţin raţională. Era inevitabil.

Nu, gândi Bane. Îi scăpa ceva. Chiar îi scăpa. Dacă ar fi fost adevărat, Maeştrii le-ar fi predat elevilor tehnici de evitare a acestei situaţii. I-ar fi învăţat să se distanţeze de propriile emoţii, chiar şi atunci când le foloseau pentru a atinge partea întunecată. Dar nu exista aşa ceva în antrenamentul lor. Deci, analiza lui Bane era greşită. Trebuia să fi fost!

Oarecum liniştit, Bane lăsă gândurile să-i alunece într-un somn reconfortant.

* * *

— Îmi faci greaţă, scuipă tatăl său. Uite cât de mult mănânci! Eşti mai rău decât un kriffing de porc zucca!

Des încercă să-l ignore. Se cocoşă pe scaunul său de la masă şi se concentră pe mâncarea din farfurie, băgând lent în gură furculiţele pline.

— M-ai auzit, băiete? izbucni tatăl său. Crezi că mâncarea din faţa ta e gratis? Trebuie să plătesc pentru mâncarea aia, ştii asta! Am lucrat în fiecare zi din această săptămână şi datorez mai mult acum decât la începutul lunii ăsteia blestemate! Hurst era beat, ca de obicei. Ochii îi erau sticloşi şi încă mirosea a mină; nici măcar nu se deranjase să facă un duş înainte să bea din sticla pe care o ţinea ascunsă sub pătura de pe pat. Vrei să încep să lucrez în ture duble pentru a te hrăni, băiete? strigă el.

— Lucrez la fel de multe schimburi ca şi tine, mormăi Des fără să ridice capul din farfurie.

— Ce ai spus? zise Hurst cu vocea coborându-i într-o şoaptă ameninţătoare.

În loc să tacă, Des îşi ridică privirea din farfurie direct în ochii roşii şi sumbri ai tatălui său.

— Am spus că lucrez la fel de multe ture ca şi tine. Şi am doar optsprezece ani.

Hurst îşi împinse scaunul de lângă masă şi se ridică.

— Optsprezece, şi încă eşti prea prost ca să ştii când să-ţi ţii gura închisă. Îşi scutură capul dintr-o parte în alta într-o dezamăgire exagerată. *Năpasta* blestemată a existenţei mele – asta eşti.

Aruncându-şi furculiţa pe farfurie, Des îşi împinse propriul scaun înapoi de la masă şi se ridică cât era de înalt. Acum era mai înalt decât tatăl său şi începuse să se umple de muşchi de la munca în tuneluri.

— Acum ai de gând să mă baţi? sări el la tatăl său. O să-mi dai o lecţie?

Lui Hurst îi căzu falca.

— Ce este în neregulă cu tine, băiete?

— M-am săturat, izbucni Des. Dai vina pe mine pentru toate problemele tale, dar tu eşti cel care să ne bea toate creditele. Poate că dacă te-ai trezi am putea pleca de pe lumea asta împuţită!

— Mudcrutch whelp, bun de gură! urlă Hurst, aruncând masa, astfel încât acesta se izbi de perete.

Sări în spaţiul acum gol şi îl apucă pe Des de încheieturi într-o strânsoare la fel de puternică precum legăturile de

duroţel. Tânărul încercă să scape, dar tatăl său îl depăşea cu vreo douăzeci şi câteva de kilograme, dintre care aproape jumătate erau muşchi. Ştiind că era fără rost, Des încetă să se mai zbată după câteva secunde. Dar nu avea de gând să se mai ascundă şi să plângă. Nu şi de data asta.

— Dacă ai de gând să mă baţi în seara asta, spuse el, aminteşte-ţi că ar putea fi ultima, bătrâne. Ai face bine să o faci cum trebuie.

Şi Hurst o făcu. Îşi lovi fiul cu furia sălbatică a unui om amar, fără speranţă. Îi rupse nasul şi îi înnegri ambii ochi. Îi rupse doi dinţi, buza şi îi fisură coastele. Dar în tot acest timp Des nu spusese niciun cuvânt şi nu vărsă nicio singură lacrimă.

În acea noapte, în timp ce Des zăcea în patul lui prea învineţit şi umflat ca să mai doarmă, un singur gând continua să zboare prin mintea lui, înecându-se în sforăitul tare al lui Hurst, care adormise într-un colţ.

Sper să mori. Sper să mori. Sper să mori.

Nu îşi urâse niciodată tatăl atât de mult ca în acele momente. Îşi imagină o mână uriaşă care strângea inima crudă a tatălui său.

Sper să mori. Sper să mori. Sper să mori.

Cuvintele se rostogoleau iar şi iar, ca o mantră nesfârşită, ca şi cum le putea face să devină realitate prin forţa pură a voinţei.

Sper să mori. Sper să mori. Sper să mori.

Lacrimile pe care şi le ţinuse în timpul bătăii brutale veniră în sfârşit, picături fierbinţi care curgeau în jos pe faţa umflată.

Sper să mori. Sper să mori. Sper să...

Bane se trezi cu o tresărire, cu inima bătând tare şi corpul scăldat în sudoarea terorii, în timp ce trăgea de pătura care i se înfăşurase în jurul picioarelor. Pentru o fracţiune de secundă crezu că era înapoi pe Apatros, în camera înghesuită, plină cu duhoarea copleşitoare a băuturii lui Hurst. Apoi îşi dădu seama unde era şi coşmarul începu să se estompeze. O înţelegere oribilă veni să-i ia locul.

Hurst murise în acea noapte. Autorităţile declaraseră că fusese o moarte naturală. Un atac de cord, provocat de o combinaţie de prea mult alcool, o viaţă de lucru în mine, precum şi suprasolicitarea de a-şi bate propriul fiu aproape până la

moarte, cu mâinile goale. Nu suspectaseră niciodată adevărata cauză.

Nici Bane. Nu până acum.

Tremurând uşor, se întoarse, epuizat dar ştiind că somnul nu avea să mai vină în noaptea aceea. Fohargh nu fusese prima persoană pe care o ucisese cu Forţa. Probabil că nu va fi nici ultima. Bane era destul de deştept ca să înţeleagă asta.

Îşi scutură capul pentru a şterge amintirea morţii lui Hurst. Nu merita nici milă, nici remuşcare. Cei slabi vor fi întotdeauna zdrobiţi de cei puternici. Dacă Bane voia să supravieţuiască, trebuia să devină unul dintre cei puternici. De aceea era aici, la Academie. Asta era misiunea lui. Asta era calea părţii întunecate.

Dar înţelegerea nu făcu nimic pentru a-i potoli sentimentul de greaţă din stomac şi, când închise ochii, încă mai putea vedea faţa tatălui său.

Capitolul 12

— Nu! lătră Kas'im, lovind dispreţuitor cu propria armă sabia de antrenament a lui Bane. E greşit! Eşti prea încet la prima tranziţie. Îţi laşi partea stângă larg descoperită pentru un atac rapid.

Maestrul săbiilor îl învăţa o nouă secvenţă; i-o preda de peste o săptămână. Dar, dintr-un anumit motiv, Bane nu putea să înţeleagă complexitatea mişcărilor. Sabia se simţea neîndemânatică şi ciudată în mâna lui. Se retrase şi reluă poziţia de atac. Kas'im îl studie pentru scurt timp, apoi se lăsă într-o poziţie defensivă în faţa lui. Bane respiră adânc pentru a-şi concentra mintea înainte de a-şi lăsa corpul să declanşeze încă o dată secvenţa. Muşchii lui se mişcară instinctiv, explodând în acţiune. Se auzi un şuierat când lovitura în jos, cu sabia, sculptă prin aer în prima secvenţă, ca o ceaţă de mişcare... dar mult prea lentă. Kas'im răspunse alunecând într-o parte şi lovindu-l cu propria armă cu două lame într-un arc lung şi rapid care îl pocni puternic pe Bane în coaste. Rămase fără respiraţie şi simţi durerea mistuitoare a ghimpilor pelko, urmată de mult prea familiara amorţeală care se răspândi pe partea stângă a corpului său. Se clătină înapoi, neajutorat, în timp ce Kas'im îl privi în tăcere. Bane se luptă să rămână în poziţie verticală şi eşuă, prăbuşindu-se la podea într-o poziţie ciudată. Maestrul săbiilor dădu din cap dezamăgit.

Bane se târî înapoi în picioare, încercând să nu lase să i se vadă frustrarea.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când îl bătuse pe Fohargh în ring şi din acel moment se antrena cu Kas'im în sesiuni individuale pentru a-şi îmbunătăţi lupta cu sabia de lumină. Dar, din anumite motive, nu făcea niciun progres.

— Îmi pare rău, Stăpâne. Voi practica din nou exerciţiile, spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Exerciţii? repetă Twi'lekul, cu vocea crudă şi batjocoritoare. La ce te va ajuta asta?

— Eu ... Trebuie să învăţ mai bine secvenţa. Pentru a deveni mai rapid.

Kas'im scuipă pe jos.

— Dacă tu crezi într-adevăr asta, atunci eşti un prost.

Bane nu ştiu ce să răspundă, aşa că păstră tăcerea. Maestrul săbiilor înaintă şi îi dădu o palmă puternică peste ureche. Nu era menită să doară, ci să-l umilească.

— Fohargh era mai bine antrenat decât tine, se răsti el. Ştia mai multe forme de luptă, ştia mai multe secvenţe. Dar nu l-au putut salva. Secvenţele sunt doar instrumente. Te ajută să-ţi eliberezi mintea ca să te poţi baza pe Forţă. Acolo vei găsi cheia victoriei. Nu în muşchii braţelor sau în rapiditatea lamei. Trebuie să apelezi la partea întunecată pentru a-ţi distruge inamicii!

Cu maxilarul încleştat de la durerile arzătoare care se răspândiseră acum prin toată partea stângă a corpului, Bane nu putu decât să dea din cap.

— Nu dai tot ce poţi, continuă Maestrul. Nu foloseşti Forţa. Fără ea, mişcările tale sunt lente şi previzibile.

— Eu... Voi încerca mai mult, Stăpâne.

— Să încerci? Kas'im se întoarse dezgustat. Ţi-ai pierdut voinţa de a lupta. Lecţia s-a terminat.

Dându-şi seama că a fost concediat, Bane se îndreptă încet spre scările care coborau de pe acoperişul templului. Când ajunse la ele, Kas'im îi strigă un ultim sfat.

— Întoarce-te atunci când eşti gata să îmbrăţişezi partea întunecată în loc să te îndepărtezi de ea.

Bane nu se întoarse să se uite înapoi: durerea şi amorţeală din partea stângă făcea imposibil acest lucru. Dar în timp ce cobora pe scări, adevărul din cuvintele Lordului Kas'im îi răsuna în urechi. Nu era prima şedinţă de pregătire în care eşua. Şi eşecurile lui nu se limitau la Kas'im şi săbiile de lumină. Bane câştigase atât reputaţie cât şi prestigiu când îl învinsese pe Fohargh; mai mulţi dintre Maeştri se arătaseră brusc dornici să-i ofere antrenamente individuale. Cu toate acestea, în ciuda atenţiei suplimentare, abilităţile lui Bane nu progresau deloc. Mai mult chiar, începuseră să dea înapoi. Merse pe holuri spre camera lui, apoi se întinse cu grijă pe pat. Nu mai putea face nimic, cât timp era paralizat temporar de veninul pelko, decât să se odihnească şi să mediteze. Era evident că ceva nu era în regulă, dar nu putea spune exact ce. Nu se mai simţea iute. Nu se mai simţea viu. Când devenise pentru prima oară conştient

de Forţa care curge prin el, simţurile sale deveniseră hipersensibile: lumea părea mai vibrantă şi mai reală. Acum totul era mut şi îndepărtat. Mergea pe holurile Academiei ca şi cum ar fi fost într-un fel de transă.

Nu dormea bine; continua să aibă coşmaruri. Uneori îşi visa tatăl şi noaptea în care murise. Alteori visa lupta cu Fohargh. Uneori visele se amestecau fuzionând într-o viziune teribilă: Makurthul îl bătea în apartamentul de pe Apatros, iar tatăl său stătea mort în ringul de duel de deasupra templului de pe Korriban. Şi de fiecare dată când se trezea, scotea un ţipăt sufocat, tremurând chiar dacă trupul îi era scăldat în sudoare. Dar nu doar lipsa de somn îl făcea să fie ameţit. Nu mai avea pasiune. Focul violent din el dispăruse, înlocuit de un gol rece. Şi fără pasiune, nu mai era în măsură să invoce puterea părţii întunecate. Îi era din ce în ce mai greu să stăpânească Forţa.

Schimbările au fost subtile, abia vizibile, la început. Dar în timp, s-au adunat. Acum, chiar şi mutarea obiectelor mici îl lăsa epuizat. Era lent şi neîndemânatic cu sabia de antrenament. Nu mai putea anticipa ce vor face oponenţii săi; putea reacţiona numai după aceea. Nu mai putea nega: regresa. Ucenicii pe care îi depăşise cu mult timp în urmă îl ajunseseră din urmă. Doar când îi vedea pe ceilalţi studenţi în timpul studiilor, putea să-şi dea seama că rămânea în urmă. Ceea ce însemna că şi ei îşi dădeau seama. Se gândi la ce îi spusese Maestrul Twi'lek. *Ţi-ai pierdut voinţa de a lupta*. Kas'im avea dreptate. Bane simţise îndepărtându-se de el imediat după primul vis cu tatălui său. Din păcate, nu avea nicio idee cum să-şi regâştige furia şi focul competitiv care îi alimentase ascensiunea meteorică în ierarhia ucenicilor Sith.

Întoarce-te atunci când eşti gata să îmbrăţişezi partea întunecată în loc să te îndepărtezi de ea. Ceva îl ţinea în loc. O parte din el se ferea de ceea ce devenise.

Medita ore în şir în fiecare zi, concentrându-şi mintea în căutarea vârtejului, a furiei palpabile a părţii întunecate blocată adânc în el. Cu toate acestea, căuta în zadar. Căzuse un voal rece peste miezul fiinţei sale şi oricât încerca, nu îl putea da deoparte pentru a profita de puterea care se afla dedesubt. Şi nu mai avea timp. Până acum nimeni nu îndrăznise să-l provoace la duel în Inel – nu de la moartea lui Fohargh. Sfârşitul macabru al Makurthului încă inspira destulă frică în ceilalţi

studenţi pentru ca să se ferească de el. Dar Bane ştia că nu vor mai păstra distanţa mult timp. Încrederea şi abilităţile erau în scădere şi eşecurile sale deveneau cunoscute. În curând va fi la fel de evident pentru ceilalţi studenţi cum era pentru el.

În acele prime zile de după moartea lui Fohargh, singurul lui rival adevărat fusese Sirak. Acum, fiecare ucenic de pe Korriban era o potenţială ameninţare. Lipsa de speranţă a situaţiei îl devora în interior. Îl făcea să vrea să ţipe şi să zgârie zidurile de piatră din cauza furiei neputincioase. Cu toate acestea, în ciuda tuturor frustrărilor sale, nu era în stare să invoce pasiunea care hrănea partea întunecată. Nu va dura mult până îl va provoca cineva în ringul de duel, dornic să-l doboare. Şi nu putea face nimic pentru a opri venirea acelui moment.

* * *

Lordul Kaan păşea neobosit pe puntea *Căderii Nopţii* în timp ce orbita în jurul lumii industriale Brentaal IV. Flota Sith ocupa sectorul Bormea, regiunea de spaţiul în care se intersectau Ruta comercială Perlemian şi Calea Hydian. Frăţia Întunericului controla acum două dintre cele mai importante benzi hiperspaţiale care deserveau lumile Nucleului. Rezistenţa Republicii în faţa flotei Sith care avansa în continuu se prăbuşise. Şi totuşi, în ciuda recentei victorii, Kaan simţea că ceva nu e în regulă. În orice caz, cucerirea sectorului Bormea fusese mult prea uşoară. Planetele Corulag, Chandrila şi Brentaal căzuseră toate în succesiune rapidă, apărătorii lor oferind doar rezistenţă simbol înainte să se retragă din faţa hoardei invadatoare.

De fapt, simţea doar câţiva Jedi printre forţele Republicii care li se opuneau. Nu era pentru prima dată când Jedi erau practic absenţi din bătăliile cheie. În timpul confruntărilor de la Bespin, Sullust şi Taanab, Kaan se aşteptase să se confrunte cu o flotă condusă de Maestrul Jedi Hoth, singurul Comandant al Republicii care părea capabil să câştige victorii împotriva Sithului. Dar Generalul Hoth – în ciuda reputaţiei pe care şi-o câştigase în primele etape ale războiului – nu fusese niciodată prezent. La început, Kaan bănuise că era o capcană, o schemă elaborată, aranjată de vicleanul Hoth pentru a-şi prinde în capcană şi a-şi distruge duşmanul declarat. Dar dacă a fost o

capcană, nu a fost niciodată finalizată. Sith presau acum din toate părţile; aproape că stăteau la uşa Coruscantului. Şi Jedi aproape că dispăruseră, părăsind – aparent – Republica în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ei. Ar fi trebuit să fie extaziat. Fără Jedi, războiul era ca şi terminat. Republica ar cădea în câteva luni şi Sithul ar conduce. Dar unde dispăruseră Jedi? Lui Kaan nu îi plăcea asta. Mesajul ciudat pe care i-l trimisese Kopecz cu câteva ore mai devreme nu făcuse decât să-i sporească neliniştea. De asemenea, Twi'lekul venea să-l întâlnească pe *Căderea Nopţii* cu veşti urgente de la Ruusan, veşti pe care nu le putuse transmite pe canalele normale. Veşti atât de importante încât simţise nevoia să i le livreze personal.

— Lord Kaan, un interceptor tocmai a andocat în cala de aterizare de pe *Căderea Nopţii*, raportă cineva din echipajul punţii.

În ciuda nerăbdării de a auzi ştirile lui Kopecz, Lordul Kaan rezistă tentaţiei de a coborî în cala de aterizare pentru a-l întâlni. Simţea că ceva era foarte, foarte greşit, şi era important să menţină o aparenţă de asigurare calmă în faţa trupelor sale. Cu toate acestea, răbdarea nu era o virtute pentru mulţi dintre Lorzii Sith şi el nu se putu abţine să nu păşească pe punte în timp ce aştepta ca Twi'lek să-şi prezinte raportul ameninţător. După ceea ce păru ore, dar nu fuseseră mai mult de câteva minute, sosi în cele din urmă, şi Kopecz. Expresia Twi'lekului nu ajută deloc la atenuarea tensiunii în creştere a lui Kaan în timp ce traversa puntea şi făcea o plecăciune superficială.

— Trebuie să vorbesc cu tine, în particular, Lord Kaan.

— Poţi vorbi aici, îl asigură Kaan. Ceea ce discutăm nu va părăsi această navă.

Echipajul punţii *Căderii Nopţii* fusese ales de Kaan însuşi. Toţi juraseră să slujească cu loialitate absolută; ştiau consecinţele dure pe care trebuiau să le suporte dacă încălcau acel jurământ. Kopecz aruncă o privire suspicioasă în jurul punţii, dar echipajul era concentrat la treburile lui. Nimeni nu părea nici măcar să-i observe.

— Am pierdut Ruusan, spuse el în şoaptă, în ciuda asigurărilor lui Kaan. Baza ridicată la suprafaţă, flota orbitală... Au fost distruse toate!

Pentru o clipă Kaan nu vorbi. Când o făcu îşi coborî vocea la acelaşi nivel cu cel al lui Kopecz.

— Cum s-a întâmplat asta? Avem spioni în toată armata Republicii. Toate flotele lor s-au retras spre Nucleu. Toate! N-ar fi putut să adune destule forţe ca să ia înapoi Ruusan. Nu fără să ştim noi!

— Nu a fost Republica, răspunse Kopecz. Ai fost Jedii. Sute. Mii. Maeştri Jedi, Cavaleri Jedi, Padawani Jedi: o întreagă armată de Jedi.

Kopecz blestemă cu voce tare. Nimeni din echipaj nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lor, dovadă a antrenamentului şi fricii lor faţă de comandanţi.

— Hoth şi-a dat seama că forţele Ordinului Jedi erau răsfirate prea mult, încercând să apere Republica, continuă Kopecz. Le-a adunat pe toate într-o singură unitate, cu un singur scop: distrugerea utilizatorilor părţii întunecate. Nu le mai pasă de soldaţii şi flotele noastre. Tot ce vor să facă este să ne distrugă: ucenici, acoliţi, Maeştri Sith şi mai ales Lorzi Întunecaţi. Hoth însuşi este liderul, adăugă Twi'lekul, deşi Kaan ghicise deja singur acest lucru. S-au autodenumit Armata Luminii.

Kopecz se opri pentru a lase ştirile să fie analizate. Kaan respiră de mai multe ori, recitând în tăcere Codul Sith pentru a-şi forţa gândurile învălmăşite să se focuseze. Şi apoi râse.

— O Armată a Luminii pentru a se opune Frăţiei Întunericului.

Kopecz se uită la el cu o expresie dezorientată.

— Hoth ştie că Jedi nu sunt capabili să învingă armatele noastre, explică Kaan. Nu acum. Republica e condamnată. Aşa că acum se concentrează exclusiv asupra noastră: liderii acestor armate. *Taie capul şi corpul va muri*.

— Ar trebui să trimitem flota la Ruusan, sugeră Kopecz. Toată. Să-i zdrobim pe Jedi dintr-o singură lovitură şi să-i ştergem din galaxie pentru totdeauna.

Kaan clătină din cap.

— Exact asta vrea Hoth să facem. Să ridicăm presiunea armatelor noastre de pe Republică, să le ducem departe de Coruscant. Să renunţăm la tot ceea ce am câştigat pentru un atac prostesc şi inutil asupra Jedi.

— Inutil?

— Spui că are o armată de mii de Jedi. Ce şanse are o flotă de simpli soldaţi împotriva unui astfel de inamic? Navele şi armele nu sunt pe măsura puterii Forţei. Hoth ştie acest lucru.

În cele din urmă Kopecz aprobă din cap a înţelegere.

— Întotdeauna ai spus că acest război nu va fi decis de puterea militară.

— Exact. În cele din urmă Republica este doar un gând trecîtor. Numai prin anihilarea completă din Ordinul Jedi putem obţine o victorie adevărată. Şi Hoth a fost destul de amabil să-i adune pe toţi în un loc pentru noi.

— Dar Frăţia nu se poate pune cu puterea masivă a întregului Ordin Jedi, protestă Kopecz. Ei sunt prea mulţi şi noi prea puţini.

— Suntem mai mulţi decât crezi, spuse Kaan. Avem academii împrăştiate în întreaga galaxie. Ne putem mări forţele cu Războinicii de pe Honoghr şi Gentes. Putem aduna toţi asasinii antrenaţi pe Umbara. Vom ordona ca elevii de pe Dathomir, Iridonia şi toate celelalte academiile să se alăture rândurilor Frăţiei Întunericului. Ne vom aduna propria noastră armată Sith – una capabilă să-i distrugă pe Hoth şi Armata Luminii!

— Şi Academia de pe Korriban? întrebă Kopecz.

— Ei se vor alătura Frăţiei, dar numai după ce-şi vor termina antrenamentul sub comanda lui Qordis.

— I-am putea folosi împotriva Jedilor, insistă Kopecz. Korriban este acasa celor mai puternici dintre ucenicii noştri.

— Tocmai de aceea este prea periculos să-i aducem în acest conflict, explică Kaan. Odată cu puterea vin ambiţia şi rivalitatea. În focul luptei, emoţiile le vor lua minţile; se vor întoarce unul împotriva celuilalt. Ne vor diviza rândurile cu lupte interne în timp ce Jedi rămân uniţi. Se opri. S-a întâmplat de prea multe ori în trecut. Nu voi permite să se întâmple din nou. Vor rămâne cu Qordis şi îşi vor termina pregătirea. El îi va învăţa disciplina şi loialitatea faţă de Frăţie. Numai atunci ni se vor alătura pe câmpul de luptă.

— Este ceea ce crezi, întrebă Kopecz, sau ceea ce îţi spune Qordis?

— Nu lăsa neîncrederea ta în Qordis să te orbească asupra a ceea ce încercăm să realizăm, îl mustră Kaan. Elevii lui sunt viitorul Frăţiei. Viitorul Sith. Nu-i voi expune acestui război

până când nu sunt pregătiţi. Tonul lui, în mod clar, nu admitea nicio discuţie. Ucenicii de pe Korriban se vor alătura Frăţiei la timpul potrivit. Dar acum, nu este timpul potrivit.

— Ei bine, ar fi bine să fie în curând, mormăi Kopecz, calmat doar parţial. Nu cred că îl putem bate pe Hoth fără ei.

Kaan se întinse şi prinse umărul cărnos al Twi'lekului într-o strânsoare fermă.

— Nu te teme, prietene, spuse el cu un zâmbet. Jedi nu se vor putea măsura cu noi. Îi vom măcelări la Ruusan şi îi vom şterge de pe faţa galaxiei. Ucenicii ar putea fi viitorul Frăţiei, dar prezentul ne aparţine nouă!

Spre uşurarea lui Kaan, Kopecz îi întoarse zâmbetul. Liderul Frăţiei ar fi fost mai puţin mulţumit dacă ar fi ştiut că o mare parte din satisfacţia Twi'lekului venea din gândul că Qordis va rata gloria viitoarei victorii.

* * *

Lordul Kas'im intră în camera opulent decorată şi dădu din cap în direcţia colegului său.

— Ai vrut să mă vezi?

— Avem veşti de pe front, spuse Qordis, ridicându-se încet de pe covorul lui de meditaţie. Jedii s-au adunat sub un singur conducător pe Ruusan. Îi conduce Generalul Hoth. Lordul Kaan îşi adună propria armată. Chiar acum se îndreaptă acolo să-i atace pe Jedi.

— Ne vom alătura? întrebă Kas'im, cu vocea plină de dorinţă, cozile lui lekku tresărind la gândul de a-şi asmuţi abilităţile împotriva celor mai mari războinici ai Ordinului Jedi.

Qordis negă din cap.

— Nu noi. Niciunul dintre Maeştri. Şi niciunul dintre studenţi, cu excepţia cazului în care simţi că vreunul dintre ucenici este gata.

— Nu, răspunse Kas'im după un moment de gândire. Sirak, poate. E destul de puternic. Dar mândria lui este prea mare şi încă mai are multe de învăţat.

— Cum rămâne cu Bane? Ne-a dat mari speranţe când l-a eliminat pe Fohargh.

Kas'im ridică din umeri.

— Asta a fost acum o lună. De atunci, nu a făcut aproape niciun progres. Îl reţine ceva. Frica, cred eu.

— Frică? De ceilalţi studenţi? De Sirak?

— Nu. Nimic de genul ăsta. A văzut în cele din urmă ceea ce este cu adevărat capabil; a văzut toată puterea părţii întunecate. Cred că îi e frică să o înfrunte.

— Atunci, nu ne mai este de niciun folos, declară Qordis plat. Concentrează-te pe ceilalţi studenţi. Nu irosi timpul cu el.

Maestrul săbiilor fu luat prin surprindere pe moment. Era surprins de faptul că Qordis renunţa atât de rapid la un student cu un potenţial atât de incontestabil.

— Cred că are nevoie de mai mult timp, sugeră el. Majoritatea ucenicilor noştri au studiat căile Sith de mai mulţi ani. De când erau copii. Bane nu şi-a început antrenamentul cu noi decât după ce a devenit un adult în toată firea.

— Sunt conştient de circumstanţele privitoare la sosirea sa în Academie! se răsti Qordis şi Kas'im îşi dădu seama dintr-o dată ce se întâmpla cu adevărat.

Bane fusese adus pe Korriban de către Lordul Kopecz şi între Kopecz şi liderul Academiei nu exista deloc *iubire*. Eşecul lui Bane urma să devină în cele din urmă o reflecţie asupra rivalului cel mai înverşunat al lui Qordis.

— Data viitoare când te abordează Bane, fă-i vânt, spuse Lordul Întunecat, tonul său nelăsând nicio îndoială asupra faptului că era un ordin şi nu o cerere. Asigură-te că toţi Maeştrii înţeleg că el nu mai este demn de învăţăturile noastre.

Kas'im dădu din cap în semn de înţelegere. Va face cum i s-a ordonat. Nu era corect faţă de Bane, desigur. Dar nimeni nu susţinuse vreodată că cei din Sith erau corecţi.

Capitolul 13

Bane ştia că trebuie să facă ceva. Situaţia lui devenea disperată. Încă se zbătea inutil, incapabil să apeleze puterea pe care o folosise pentru a-l distruge pe Fohargh. Dar acum slăbiciunea lui devenise publică. Ieri, în timpul sesiunii de antrenament de seară, îl abordase pe Kas'im pentru a-şi aranja timp pentru mai multă practică unu-la-unu, sperând astfel să se elibereze de letargia care îl cuprinsese. Dar Maestrul săbiilor îl refuzase, dând din cap şi întorcându-şi atenţia către unul dintre ceilalţi studenţi. Mesajul era clar pentru toată lumea: Bane era vulnerabil.

În timp ce cursanţii se adunau în cerc în vârful templului după exerciţiile de dimineaţă, Bane îşi dădu seama ce are de făcut. Reputaţia îl protejase de provocările celorlalţi studenţi. Dar acum reputaţia era dusă. Nu mai putea sta pasiv, aşteptând ca vreunul dintre ceilalţi elevi să-l provoace şi să-l doboare. Trebuia să preia iniţiativa; trebuia să atace. Astăzi trebuia să fie primul care ieşea în ring. Desigur, dacă ar provoca unul dintre studenţii mai slabi, toată lumea ar vedea-o ca pe o confirmare a slăbiciunii pe care încerca să o ascundă. Era o singură cale de a se putea răscumpăra în ochii şcolii şi a Maeştrilor; era un singur adversar pe care îl putea provoca.

Câţiva dintre ucenici încă se învârteau, încercând să găsească un loc de unde să poată să vadă clar acţiunea din acea dimineaţă. În mod normal se aştepta până când toată lumea era la locul ei înainte de a se emite o provocare, dar Bane ştia că, cu cât aştepta mai mult, cu atât sarcina lui va fi mai grea. Păşi cu îndrăzneală în centrul cercului, atrăgând privirile curioase ale celorlalţi studenţi. Kas'im îl fixă cu o privire dezaprobatoare, dar el încercă să-şi scoată asta din minte.

— Am o provocare, proclamă el. Îl provoc pe Sirak.

Se auzi un murmur excitat printre studenţi, dar Bane abia îl auzea din cauza bătăilor inimii sale. Sirak lupta rareori în provocări; Bane nici măcar nu îl văzuse în acţiune. Dar îi auzise pe ceilalţi studenţi vorbind despre priceperea lui Sirak în ringul de duel, spunând poveşti sălbatice despre abilităţile sale

imbatabile. Încă de când îl abordase Zabrakul pe scări, Bane îşi privise adversarul în timpul sesiunilor de antrenament, pregătindu-se pentru această confruntare. Şi din ceea ce văzuse, relatările aparent exagerate cu privire la priceperea sa, erau prea precise.

Spre deosebire de majoritatea elevilor, Sirak prefera sabia de antrenament cu două lame în locul celei cu o singură lamă. În afară de Kas'im însuşi, Sirak era singurul pe care Bane îl văzuse vreodată mânuind exotica armă cu orice semne de îndemânare. Tehnica lui părea aproape perfectă pentru ochiul inexpert al lui Bane. Întotdeauna părea în complet control; era mereu în atac. Chiar şi în exerciţii simple superioritatea lui asupra adversarilor săi era evidentă. Acolo unde majoritatea elevilor avea nevoie de două sau trei săptămâni pentru a învăţa o secvenţă nouă, Sirak era capabil să o stăpânească în câteva zile. Şi acum Bane era pe cale să-l înfrunte în ringul de duel.

Răspunzând la provocare, Zabrakul ieşi din mulţime, mişcându-se încet, dar graţios. Chiar şi mergând spre centrul inelului, emana un aer ameninţător. Îşi învârtea lejer arma în timp ce se apropia, lamele gemene de duroţel sculptară arcuri lungi şi moi prin aer. Bane îl privi venind, simţindu-şi bătăile inimii şi respiraţia accelerându-se în timp ce corpul său elibera adrenalina în sistem, pregătindu-se instinctiv pentru bătălia care urma. Totuşi, în contrast cu corpul său fizic, Bane nu simţi nicio schimbare semnificativă în starea sa emoţională. Se aştepta să simtă un val de frică şi furie în timp ce se apropia Sirak, emoţiile din care se putea hrăni pentru a rupe vălul fără viaţă şi a dezlănţui partea întunecată. Dar amorţirea letargică încă îl învăluia ca un giulgiu gri şi plictisitor.

— Aş vrea să mă fi provocat mai devreme, şopti Sirak, cu vocea îndeajuns de tare pentru ca să-l audă doar Bane. În prima săptămână după moartea lui Fohargh mulţi au crezut că eşti egalul meu. Aş fi câştigat un mare prestigiu din înfrângerea tine. Acum nu mai este cazul.

Sirak se opri la câţiva metri distanţă. Sabia lui de antrenament cu două lame încă dansa încet prin aer. Se mişca ca şi cum ar fi fost în viaţă, o creatură care anticipa vânătoarea, prea încântată pentru a rămâne nemişcată.

— Va fi prea puţină glorie în înfrângerea tine acum, repetă el. Dar voi avea o mare plăcere văzându-te cum suferi.

În spatele lui Sirak, Bane îi văzu pe Llokay şi Yevra, ceilalţi ucenici Zabraki, făcându-şi loc spre partea din faţă a mulţimii pentru a-l vedea mai bine pe campionul lor. Fratele purta un rânjet crud; sora, o expresia anticipare înfometată. Bane făcu tot posibilul să-şi scoată din minte dorinţa pe feţele lor roşii, lăsând-o să se amestece în peisajul de fundal al spectatorilor.

Toată concentrarea lui se focusase pe mişcările fluide ale armei nefamiliare din mâinile lui Sirak. Încercase să memoreze secvenţele la care lucrase Sirak în timpul exerciţiilor. Acum căuta indicii care să-l dea de gol pe oponentului său, care puteau să-i dezvăluie ce secvenţă planifica să folosească pentru a începe lupta. Dacă Bane ghicea bine, putea contraataca şi, eventual, să pună capăt luptei din primul schimb de lovituri. Asta era cea mai bună şansă a sa la victorie, dar fără să se poată baza pe Forţă, şansele sale de a intui corect ce secvenţă va alege duşmanul său erau foarte, foarte slabe. Sirak ridică sabia cu două lame deasupra capului, învârtind-o atât de repede încât nu era decât o ceaţă, apoi se lansă înainte. Una dintre lame veni într-o lovitură sălbatică de deasupra capului pe care Bane o pară cu uşurinţă. Dar mişcarea fusese doar o fentă pentru a pune la cale un atac tăios cu lama opusă, la nivelul taliei. Recunoscând manevra în ultima secundă, Bane nu putu face nimic altceva decât să se arunce într-o rostogolire înapoi, care îl ajută să scape la limită.

Adversarul sărise pe el chiar înainte să se ridice în picioare, aplicând lovituri de tăiere în jos, cu lamele gemene, într-un ritm alternativ de atacuri: stânga-dreapta-stânga-dreapta. Bane blocă, se rostogoli, se răsuci şi blocă din nou, respingând rafala de lovituri. Încercă o secerare cu piciorul, dar Sirak o anticipă şi sări agil într-o parte, oferindu-i lui Bane suficient timp pentru a se ridica în picioare. Următoarea rundă de atacuri îl făcu pe Bane să se retragă încontinuu, dar reuşi să-l împiedice pe Sirak să obţină vreun avantaj, dându-se înapoi şi recurgând la secvenţele defensive de bază. Încă încerca cu disperare să câştige ceva avantaj prevăzând mişcările adversarului său. La un moment dat Sirak păru să folosească loviturile şi împingerile stilului Vaapad, cel mai agresiv şi direct dintre cele şapte forme tradiţionale. Dar la mijlocul unei secvenţe, trecu brusc la atacurile puternice ale Djem So,

generatoare a unei forţe atât de mari, încât chiar şi o lovitură blocată îl făcu pe Bane să se clatine înapoi. Urmă o întoarcere sau o rotire rapidă a armei şi una dintre lamele gemene lovi brusc dintr-un unghi ciudat, făcându-l pe Bane să se învârtă dezechilibrat în timp ce o devia într-o parte. Urmă o scurtă perioadă de acalmie în acţiune cât timp cei doi combatanţi luară o pauză pentru a-şi reevalua strategiile, fiecare respirând puternic.

Sirak îşi răsuci arma într-o secvenţă rapidă, complexă, care aduse sabia sub braţul drept, învârtind-o pe la spate, peste umărul stâng şi prin faţă. Apoi zâmbi şi execută manevra în sens invers. Bane privi manevra extravagantă cu un sentiment de neplăcere. Sirak se jucase cu el în primele angajamente, prelungind lupta, astfel încât victoria sa să pară mult mai impresionantă. Acum îşi dezvăluia adevărata pricepere, folosind secvenţe care amestecau mai multe forme în acelaşi timp, trecând rapid prin diferite stiluri în modele complexe cum Bane nu mai văzuse niciodată. Era doar încă un semn al superiorităţii Zabrakului. Dacă Bane încerca să combine stiluri diferite într-o singură secvenţă, probabil că şi-ar scoate un ochi sau s-ar plesni în ceafă. Era clar că era depăşit; singura lui speranţă era ca adversarul să fie neglijent şi să facă o greşeală. Sirak atacă din nou, sabia de antrenament mişcându-se atât de repede încât Bane abia o putu auzi fâşâind în timp ce biciuia aerul. Bane sări înainte pentru a-l întâmpina, încercând să apeleze la puterea părţii întunecate pentru a anticipa şi bloca lamele duble care se mişcau prea repede pentru ca ochii lui să le vadă. Simţi Forţa curgând prin el, dar părea îndepărtată şi goală: vălul încă era prezent. Reuşi să păstreze la distanţă marginile paralizante ale sabiei lui Sirak, dar asta îl făcu să-şi concentreze toată atenţia asupra controlului propriei lame... lăsându-l vulnerabil la scopul real al atacului dezlănţuit împotriva sa. Craniul lui Bane explodă când fruntea lui Sirak se izbi de faţa lui. Durerea îi transformă vederea într-un câmp de stele de argint. Cartilajul nasului cedă cu un scrâşnet zgomotos şi îi ţâşni un gheizer de sânge.

Orbit şi ameţit, fu capabil să pareze următoarele câteva lovituri numai din instinct, ghidat de o vagă urmă de Forţă. Dar Sirak se învârti în timp ce sabia lui era deviată şi execută o secerare care îi spulberă rotula lui Bane. Ţipând, Bane se prăbuşi, mâna lui liberă lovind solul în timp ce îşi amortiza

căderea. Sirak îi zdrobi degetele sub cizmă, strivindu-le de piatra tare a acoperişului templului. Genunchiul se ridică, fracturându-i obrazul şi maxilarul cu un trosnet ca de tunet. Cu o ultimă explozie disperată, Bane încercă să-şi arunce adversarul înapoi apelând la partea întunecată.

Sirak înlătură impactul, deviindu-l cu uşurinţă cu scutul său de Forţă în care se înfăşurase la începutul duelului. Apoi veni mai aproape pentru a-l termina cu lamele. Prima lovitură semănă cu impactul unui speeder de teren izbindu-se de un irax[23] şi îi rupse lui Bane încheietura mâinii drepte. Sabia de antrenament îi scăpă din mâna brusc amorţită. Următoarea lovitură veni mai sus pe acelaşi braţ, dislocându-i cotul. O lovitură simplă în faţă îi zbură din gură bucăţi rupte de dinţi şi îi trimise fulgere de durere prin maxilarul rupt. Bane căzu înainte, abia conştient, în timp ce Sirak făcu un pas înapoi şi îşi coborî sabia, întinzând mâna liberă pentru a-l apuca pe Bane de gât cu strânsoarea zdrobitoare a Forţei. Îşi ridică braţul, ridicându-l ca pe un copil pe Bane cel plin de muşchi, apoi îl aruncă peste inel. Bane simţi un alt os rupându-se când căzu la pământ, dar corpul său intrase în stare de şoc şi nu mai simţi nicio durere. Zăcu nemişcat într-o grămadă mototolită şi răsucită. Sângele din nas şi gură îi înfunda gâtul. O criză de tuse îi scutură corpul şi auzi mai degrabă, decât să simtă, cum i se măcinau coaste rupte.

Totul începu să se estompeze. Prinse imaginea unei perechi de cizme pătate de sânge venind spre el, apoi Bane se predă întunericului milostiv.

* * *

Kopecz dădea din cap în timp ce studia planul de luptă pe care Kaan îl pusese pe o masă improvizată în mijlocul cortului său. Holoharta terenul planetei Ruusan arăta poziţiile forţelor Sith ca pe nişte triunghiuri roşii strălucitoare plutind deasupra hărţii. Poziţiile Jedi erau reprezentate de pătrate verzi. În ciuda acestui progres tehnologic, restul hărţii era o simplă reprezentare bidimensională a topografiei zonei înconjurătoare.

---

[23] Irax – animale al căror avantaj decisiv în lupta pentru supravieţuire era dimensiunea şi masa lor enormă, care îi ajuta să lupte cu un speeder de teren.

Nu ajuta cu nimic la vizualizarea devastării sumbre care transformase Ruusan într-un pustiu virtual, devastat de război.

În ultimul an avuseseră loc deasupra planetei trei mari bătălii ale celor două flote, ceea ce împrăştiase de fiecare dată, pe suprafaţa abia populată, resturi ale părţii pierzătoare. Carcasele arse şi răsucite care fuseseră odată nave se prăbuşiseră în pădurile luxuriante, aprinzând incendii de vegetaţie care reduseseră o mare parte din suprafaţa micii planete, la cenuşă şi sol sterp.

Ruusan, în ciuda dimensiunii sale reduse, devenise de o importanţă majoră atât pentru Republică, cât şi pentru Sith. Situată strategic pe marginea Inelului Interior, era situată, de asemenea, pe ceea ce majoritatea considera că este frontiera dintre graniţa periculoasă a Republicii şi Nucleul său sigur. Ruusan era un simbol. Cucerirea reprezenta avansul inevitabil al Sithului şi cucerirea teritoriilor Republicii; eliberarea era emblematică pentru abilitatea Jedi de a-i îndepărta pe invadatori şi de a-i proteja pe cetăţenii Republicii. De aici rezultă un ciclu nesfârşit de bătălii, în care niciuna dintre părţi nu era dispusă să-şi recunoască înfrângerea.

Prima bătălie de la Ruusan însemnase invadarea forţelor Republicii de către flota Sith folosind elementul surpriză şi puterea meditaţiei de luptă a lui Kaan. În a doua bătălie, Republica încercase să-şi revendice controlul asupra Ruusanului şi eşuase, fiind respinsă de superioritatea numerică şi de foc a inamicului. A treia bătălie pe cerul de deasupra Ruusanului marcă apariţia Armatei Luminii. În locul crucişătoarelor şi a navelor de luptă ale Republicii, cei din Sith se treziră că se confruntau o flotă formată în principal din nave de luptă cu echipaje de una sau două persoane, pilotate exclusiv de către Jedi. Soldaţii simpli care se alăturaseră armatei lui Kaan nu se puteau măsura cu Forţa, iar Ruusanul fu salvat... pentru o vreme.

Sithul îi răspunse Armatei Luminii adunând întreaga Frăţie a Întunericului într-o singură armată, dezlănţuit-o apoi pe Ruusan. Războiul care devastase planeta de sus, se mută acum jos, la suprafaţă, cu consecinţe şi mai devastatoare. Comparativ cu luptele flotelor în spaţiu, lupta de la sol fu brutală, sângeroasă şi viscerală.

Kopecz trânti pumnul pe masă.

— Este fără speranţă, Kaan.

Ceilalţi Lorzi ai Întunericului adunaţi în cort îşi murmurară acordul.

— Poziţiile Jedi sunt prea bine apărate; au toate avantajele. Kopecz se înfurie. Au zona înaltă de teren, fortificaţii solide, superioritate numerică. Nu putem câştiga bătălia asta!

— Uită-te din nou, răspunse Kaan. Jedi s-au întins prea mult.

Uriaşul Twi'lek studie harta în detaliu şi îşi dădu seama că avea dreptate.

Perimetrul Jedi se extindea prea departe faţă de tabăra de bază. Îi trebui doar un moment pentru a-şi da seama de motiv. Ciocnirea dintre armatele Jedi şi Sith, conduse de Maeştrii Jedi şi Lorzii Întunecaţi, zguduise fundaţiile planetei. Puterea Forţei se dezlănţuise necontrolată pe câmpurile de luptă ca tunetul unei stele care explodează. Oraşele, satele şi casele singuratice prinse în furtună au fost distruse, lăsând în urmă doar moarte şi distrugere. Civilii prinşi în război au fost forţaţi să fugă, devenind refugiaţi ai unei bătălii epice între campionii luminii şi ai întunericului. Văzându-le suferinţa, Jedi încercară să-i consoleze, să-i sprijine şi să-i protejeze pe cetăţenii nevinovaţi ai Ruusanului. Ei îşi planificară strategiile având ca punct central apărarea aşezărilor civile şi a gospodăriilor, indiferent de resursele cheltuite şi de avantajului tactic pierdut. Cei din Sith, desigur, nu făceau astfel de concesii.

— Compasiunea Jedi este o slăbiciune, continuă Kaan. Una pe care o putem exploata. Dacă ne concentrăm toţi pe un singur punct, le putem rupe liniile. Atunci avantajul va fi al nostru.

Generalii şi strategii Frăţiei Întunericului aprobară din cap. Mai mulţi îşi uniră vocile în hohote de triumf şi felicitări. Numai Kopecz refuză să se alăture bucuriei lor.

— Armata Luminii încă ne depăşeşte doi la unu, le reaminti Twi'lekul bine făcut. Poate că liniile lor sunt extinse prea mult în unele locuri, dar nu ştim unde sunt vulnerabile. Ei ştiu că cercetaşii noştri spionează; îşi ascund numărul aşa cum îl ascundem şi noi pe al nostru. Dacă atacăm un locurile în care sunt puternici, vom fi măcelăriţi!

Restul generalilor îşi potoliră vocile, nemaifiind la fel de entuziasmaţi ca liderul lor, acum că erau expuse defectele

evidente din planul său. Se auziră din nou murmure de dezacord şi nemulţumire. Kopecz ignoră reacţia ceilalţi Lorzi Întunecaţi. Cu toată puterea şi ambiţia lor, erau ca nişte bantha, urmând orbeşte restul turmei. În teorie, toată lumea din Frăţia Întunericului era egală, dar, în practică, Kaan îi conducea pe ceilalţi. Kopecz înţelesese asta şi era dispus să-l urmeze. Sithul avea nevoie de un lider puternic şi carismatic, un om cu viziune, pentru a înăbuşi luptele interne care le afectau rândurile. Kaan era tipul acesta de lider şi, de obicei, era un tactician militar genial. Dar planul acesta era o nebunie. Sinucidere. Spre deosebire restul gloatei, Kopecz nu avea să-şi urmeze liderul într-o moarte sigură.

— Mă subestimezi, Kopecz, îl linişti Kaan, cu vocea calmă şi încrezătoare, ca şi anticipase această problemă şi avea un răspuns pregătit. Poate că îl subestimase. Nu vom lovi până când nu vom şti exact unde sunt mai vulnerabili, îi explică Lordul Întunecat. Până când vom ataca, vom şti numărul exact şi compoziţia fiecărei unităţi şi patrule de-a lungul perimetrului lor.

— Cum? întrebă Kopecz. Chiar şi spionii noştri antrenaţi pe Umbaran nu ne pot oferi acest tip de detaliu. Nu suficient de repede pentru a-l folosi în planificarea atacului nostru. Nu avem cum să obţinem informaţiile de care avem nevoie.

Kaan râse.

— Sigur că putem. Ni le va da unul dintre Jedi.

Copertina de la intrarea în cortul lung care servea drept cameră de război Sith se dădură deoparte ca la comandă şi apăru o femeie umană tânără, îmbrăcată în hainele Ordinului Jedi. Era de înălţime medie, dar ăsta era singurul lucru despre ea care ar putea fi numit vreodată mediu. Avea păr des, negru care i se rostogolea mai jos de umeri. Faţa şi silueta ei erau exemple perfecte ale formelor feminine umane; pielea ei cu nuanţă închisă contrasta cu ochii verzi mocnind cu o căldură care era atât un avertisment cât şi o invitaţie. Se deplasă cu graţia suplă a unei dansatoare Twi'lek în timp ce străbătea rândurile Lorzilor Întunecaţi, cu un zâmbet sfios pe buze care pretindea că nu aude şoaptele lor de surpriză. Kopecz văzuse multe femele frumoase la viaţa lui. Chiar unele dintre femelele Lorzi Întunecaţi prezente în cort erau superbe, renumite în egală măsură atât pentru frumusetea lor incredibilă cât şi pentru

puterea lor devastatoare. Dar, în timp ce tânăra Jedi se apropia, constată că nu-şi putea lua ochii de la ea. Avea ceva magnetic în ea, ceva care depăşea simpla atractivitate fizică.

Ea mergea cu capul sus, caracteristicile ei mândre emiţând provocări nerostite în timp ce se apropia. Şi Kopecz mai văzut ceva: ambiţie pură, crudă şi flămândă.

Alături de el, Kaan îi şopti:

— Remarcabilă, nu-i aşa?

Ea ajunse în partea din faţă a cortului şi se lăsă lin într-un genunchi, înclinând uşor capul în semn de respect faţă de Lordul Kaan.

— Bine ai venit, Githany, spuse el, făcându-i semn să se ridice. Te aşteptam.

— Este plăcerea mea, Lord Kaan, susură ea.

Kopecz îşi simţi genunchii devenind slabi pe moment la auzul vocii ei senzuale, apoi reveni brusc într-o atenţie rigidă. Era prea bătrân şi prea înţelept ca să se lase orbit de farmecele femeii. Îi păsa doar de ceea ce le putea oferi împotriva Jedilor.

— Ai informaţii pentru noi? întrebă el brusc.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îi aruncă o privire curioasă, încercând să găsească motivul primirii lui reci. După o pauză de moment, îi răspunse.

— Pot să vă spun exact unde să le loviţi liniile şi când. Lordul Hoth l-a pus pe un Jedi pe nume Kiel Charny responsabil pentru coordonarea apărării lor. Am luat informaţiile direct de la el.

— De ce ţi-ar dezvălui acest Charny astfel de informaţii? întrebă Kopecz suspicios.

Ea îi aruncă un rânjet viclean.

— Kiel şi cu mine eram... apropiaţi. Am împărţit multe lucruri. Habar n-avea că voi veni să vă dau informaţii.

Kopecz îşi îngustă ochii.

— Am crezut că Jedi nu sunt de acord cu astfel de lucruri.

Zâmbetul ei deveni insinuant.

— Jedi dezaprobă multe lucruri. De aceea am venit la voi.

Kaan făcu un pas înainte de a-i putea pune mai multe întrebări, punând în mod familiar o mână pe şoldul ei şi întorcând-o cu spatele la Kopecz.

— Nu avem timp pentru asta, Githany, spuse el. Trebuie să ne dai raportul şi să te întorci în tabăra Jedi înainte să observe oricine că lipseşti.

Ea fulgeră un zâmbet orbitor spre Kaan şi aprobă din cap.

— Desigur. Trebuie să ne grăbim.

El o conduse gentil spre holohartă şi un grup de strategi se apropie imediat, ascunzând-o vederii, în timp ce ea le dădea detalii despre gărzile Jedi. Câteva secunde mai târziu, Kaan ieşi din mulţime şi se întoarse să stea alături de Kopecz.

— Ambiţie, trădare – partea întunecată este puternică în ea, şopti Twi'lekul. Sunt surprins că Jedi au primit-o în rândurile lor.

— Probabil au crezut că o pot întoarce spre lumină, răspunse Kaan, vorbind la fel de încet. Dar Githany s-a născut din partea întunecată. Ca şi mine. La fel ca tine. Era inevitabil ca ea să se alăture Sithului într-o bună zi.

— Momentul este norocos, menţionă Kopecz. Poate un pic prea norocos. Ar putea fi o capcană. Eşti sigur că putem avea încredere în ea? Cred că e periculoasă.

Kaan îi respinse avertismentul cu un râs moale.

— Şi tu la fel, Lord Kopecz. Asta te face atât de util Frăţiei.

* * *

Bane plutea în imponderabilitate, înconjurat de întuneric şi linişte. Părea că era în derivă în vidul întunecat al morţii înşişi. Apoi conştiinţa începu să-i revină. Trupul său, scos din plăcuta inconştienţă, se smuci în lichidul verde întunecat al rezervorului bacta, creând un flux de bule care se ridică la suprafaţă în tăcere. Inima lui începu să bubuie; putea să-şi audă sângele străbătându-i venele.

Ochii i se deschiseră la timp pentru a vedea un droid medical venind să ajusteze unele dintre setările de pe rezervorul său. În câteva secunde, ritmul cardiac i se încetini şi zbaterile involuntare ale membrelor zdrobite şi rupte se potoliră. Dar deşi corpul său fusese calmat de tranchilizante, mintea lui Bane era acum pe deplin alertă şi conştientă. Amintirile de mişcare şi durere pâlpâiră în mintea lui. Imagini, sunete şi mirosuri de luptă. Îşi aminti de apropierea cizmelor pătate de sânge:

sângele lui. Kas'im trebuie să fi intervenit după ce el îşi pierduse cunoştinţa, împiedicându-l pe Sirak să-l ucidă. Probabil că-l aduseseră aici ca să se vindece.

La început fu surprins că se deranjaseră să-l ajute să-şi revină. Apoi îşi dădu seama că el, ca toţi studenţii de la Academie, era prea valoros pentru Frăţie pentru a fi dat pur şi simplu deoparte. Deci, el va supravieţui... dar viaţa lui era terminată. De când venise la Academie, muncise cu un obiectiv clar. Toate studiile sale, toată pregătirea sa era pentru un singur scop: să înţeleagă şi să stăpânească puterea părţii întunecate a Forţei. Partea întunecată i-ar fi adus putere. Glorie. Tărie. Libertate.

Acum va fi paria Academiei. I se va permite să asculte la lecţiile de grup, să-şi practice abilităţile de luptă în sesiunile de antrenament ale lui Kas'im, dar asta era tot.

Orice speranţă ar fi putut avea de a obţine pregătire individuală cu oricare dintre Maeştri fusese zdrobită de înfrângerea umilitoare. Şi fără această îndrumare specializată, potenţialul său s-ar ofili şi ar muri.

În teorie, toţi din Frăţie erau egali, dar Bane era destul de inteligent pentru a vedea adevărul real. În practică, Sithul avea nevoie de lideri, Maeştri precum Kaan, sau Lordul Qordis aici, la Academie. Cei puternici ieşeau întotdeauna în faţă; cei slabi nu aveau de ales decât să-i urmeze. Acum Bane era condamnat să fie unul dintre cei care îi urmau pe lideri. O viaţă de supunere şi ascultare.

Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte. Dar Bane nu găsise victoria şi înţelegea prea bine lanţurile de servitute care îl vor lega pentru totdeauna. Era distrus.

O parte din el îşi dori ca Sirak să-şi fi terminat treaba.

Capitolul 14

Era un aer neobişnuit de sărbătoare pe holurile Academiei Sith. Frăţia Întunericului obţinuse pe Ruusan o victorie răsunătoare asupra Cavalerilor Jedi, şi celebrarea ospăţului dat de Qordis pentru a marca victoria zăbovea încă în aer. În timpul sesiunilor de instruire, a exerciţiilor şi lecţiilor, cursanţii puteau fi auziţi şoptind cu entuziasm pe măsură ce detaliile bătăliei erau împărtăşite. Jedii de pe Ruusan fuseseră complet nimiciţi, spuneau unii. Alţii insistau că murise însuşi Lordul Hoth. Existau zvonuri că Templul Jedi de pe Coruscant era lipsit de apărare şi că era doar o chestiune de câteva zile înainte de a fi răscolit de Lorzii Sith Întunecaţi.

Maeştrii ştiau că o mare parte din ceea ce se spunea era exagerată sau inexactă. Jedi de pe Ruusan fuseseră daţi peste cap, dar mulţi reuşiseră să scape de măcel. Lordul Hoth nu era mort; cel mai probabil îi aduna pe Jedi pentru inevitabilul contraatac. Şi Templul Jedi de pe Coruscant era încă departe de a cădea în mâna lui Kaan şi a Frăţiei Întunericului. Cu toate acestea, la ordinele lui Qordis, instructorii le-au permis ucenicilor să fie entuziasmaţi, de dragul îmbunătăţirii moralului.

Cu toate acestea, starea de spirit triumfătoare din Academia avu un efect redus asupra lui Bane. I-au trebuit trei săptămâni de sesiuni regulate în rezervorul bacta înainte de a-şi reveni complet din crâncena bătaie pe care i-o dăduse Sirak. De cele mai multe ori, o înfrângere în ringul de duel necesita doar o zi sau două în rezervoare înainte ca studentul să fie gata să-şi reia antrenamentul. Desigur, majoritatea elevilor nu pierdeau la fel de rău cum o făcuse Bane.

Hurst folosise mult pumnii şi Bane suferise destule bătăi severe. Pedepsele tinereţii sale îl învăţaseră să facă faţă durerii fizice, dar traumele provocate de Sirak fuseseră mult mai rele decât orice îndurase de la tatăl său. Bane păşea încet pe holurile Academiei, deşi ritmul său măsurat nu era unul ales, ci era mai degrabă o necesitate. Disconfortul persistent pe care îl simţea era nesemnificativ. Mulţumită rezervoarelor bacta, oasele rupte se vindecaseră şi vânătăile dispăruseră complet.

Cu toate acestea, daunele emoţionale erau mai dificil de recuperat. O pereche de ucenice se apropiară râzând, delectându-se reciproc cu relatări despre presupuse fapte din victoria Sith de pe Ruusan. Conversaţia lor se opri în timp ce se apropiau de silueta solitară. Bane îşi lăsă capul în jos pentru a evita să le întâlnească privirea în timp ce treceau. Una dintre ele şopti ceva neinteligibil, dar dispreţul din tonul ei era inconfundabil. Bane nu reacţionă. Se descurca cu durerea emoţională în singurul mod pe care îl ştia. La fel cum se descurcase pe când era copil. Se retrăgea în sine, încercând să se facă invizibil pentru a evita dispreţul şi batjocura celorlalţi.

Înfrângerea lui – atât de publică şi atât de completă – îi distrusese reputaţia deja suspectă atât printre studenţi cât şi printre Maeştri. Chiar şi înainte de duel, mulţi simţiseră că îl părăsise puterea. Acum, suspiciunile lor fuseseră confirmate.

Bane devenise un proscris la Academie, evitat de ceilalţi studenţi şi ignorat de către Maeştri. Chiar şi Sirak îl ignora. Îşi învinsese rivalul în mod public; Bane nu mai era demn de atenţia sa. Atenţia Zabrakului, la fel ca atenţia a aproape tuturor celorlalţi ucenici, se întorsese spre tânăra femeie umană care venise să li se alăture la scurt timp după bătălia de pe Ruusan.

Numele ei era Githany. Bane află că fusese Padawan Jedi, dar respinsese lumina în favoarea părţii întunecate… o poveste destul de comună la Academie. Githany, cu toate acestea, nu era deloc comună. Jucase un rol important în victoria Sith de pe Ruusan şi sosise pe Korriban ca o eroină cuceritoare. Bane nu fusese suficient de puternic pentru a participa la ospăţul de sărbătorire a victoriei, în timpul căruia Qordis o introdusese pe noua sosită restului studenţilor, dar de atunci o văzuse de mai multe ori în Academie. Era uimitor de frumoasă; era evident că mulţi dintre elevii de sex masculin tânjeau după ea. Era la fel de evident că mai multe dintre studentele de sex feminin erau geloase pe ea, deşi îşi păstrau resentimentele bine ascunse pentru a nu se face de râs. Githany era la fel de arogantă şi crudă pe cât era de atrăgătoare, iar Forţa era excepţional de puternică în ea. În doar câteva săptămâni îşi dezvoltase deja reputaţia că îi zdrobea pe cei care îi stăteau în cale. Nu era nicio surpriză că devenise rapid favorita lui Qordis şi altor Lorzi Întunecaţi.

Nimic din toate astea nu contau însă pentru Bane. El se deplasa cu greu pe holuri, cu capul plecat, mergând spre biblioteca situată în adâncurile Academiei. Studierea arhivelor păruse cel mai bun mod de a completa învăţăturile primite de la Maeştri în stadiile incipiente ale dezvoltării sale. Acum, camera rece, liniştită, de sub etajele principale ale Templului îi oferea singurul loc de refugiu. Nu îl surprinse să găsească goală sala masivă, cu excepţia rândurilor de rafturi stivuite cu manuscrise, aranjate întâmplător şi apoi uitate. Puţini studenţi se deranjau să vină aici. De ce să-şi piardă timpul contemplând înţelepciunea anticilor când puteau învăţa de la un adevărat Lord Întunecat? Chiar şi Bane venea aici doar în ultimă instanţă; Maeştrii nu-şi mai pierdeau timpul cu el.

Dar în timp citea textele antice, o parte din el pe care o crezuse moartă începu să se retrezească. Focul interior – furia arzătoare care fusese întotdeauna rezerva lui secretă – dispăruse. Cu toate acestea, întunericul încă era în el, chiar dacă doar slab, iar Bane îşi dădu seama că nu era pregătit să renunţe. Şi astfel se cufundă în studii.

Nu era permis ca studenţii să scoată înregistrările din camera arhivei, aşa că Bane citea acolo. Ieri finalizase în cele din urmă un tratat destul de lung şi detaliat al unui vechi Lord Sith pe nume Naga Sadow despre folosirea alchimiei şi a otrăvurilor. Chiar şi acolo găsise mici nuclee de înţelepciune profundă pe care le putea folosi pentru sine. Puţin câte puţin cunoştinţele sale creşteau. Mergea încet în sus şi în jos pe rânduri, uitându-se la titluri şi autori, în speranţa de a găsi ceva util. Era atât de concentrat pe căutarea sa, încât nu reuşi să observe silueta întunecată, cu glugă, care intrase în arhivă şi stătea în tăcere în uşă, cu ochii pe el.

Githany nu scoase niciun cuvânt în timp ce omul înalt, cu umeri largi hoinărea prin arhive. Era impunător fizic; chiar şi sub hainele largi muşchii săi erau evidenţi. Concentrându-se aşa cum fusese învăţată de Maeştrii Jedi înainte de a-i trăda, ea fu capabilă să simtă puterea părţii întunecate din el; era remarcabil de puternic în Forţă. Cu toate acestea, el nu se purta ca un om care era puternic. Chiar şi aici, departe de ochii oricui altcuiva, mergea aplecat, cu umerii cocoşaţi. Asta era ceea ce îi putea face Sirak unui rival, îşi dădu ea seama. Asta i-ar putea face şi ei dacă i se împotrivea lui şi pierdea. Githany avea

intenţia clară de a-l provoca pe studentul de top recunoscut al Academiei... dar numai după ce era sigură că-l poate învinge în ringul de duel. Ea îl căutase pe Bane sperând să înveţe din greşelile sale. Văzându-l acum, slab şi rupt, îşi dădu seama că putea obţine de la el mai mult decât informaţii. În mod normal, ar fi fost precautǎ în alierea cu un alt student, în special unul atât de puternic precum Bane. Githany prefera să lucreze singură; ştia prea bine cât de devastatoare puteau fi consecinţele unei trădări neaşteptate. Dar omul pe care îl vedea era vulnerabil, expus. Era singur şi disperat; nu era în măsură să trădeze pe nimeni. Ea îl putea controla, folosindu-l după era necesar şi debarasându-se de el atunci când termina.

El dăduse o carte jos de pe unul dintre rafturi şi mergea încet spre mese. Ea aşteptă până când se instală şi îşi începu lectura. Respiră adânc şi îşi aruncă gluga pe spate, lăsându-şi pletele lungi să-i cadă pe umeri. Apoi abordă cel mai seducător zâmbet şi se apropie. Bane deschise cu grijă paginile volumului antic pe care îl luase de pe rafturile arhivei. Era intitulat Rakata şi Lumea Necunoscută şi, conform datei de pe el, era vechi de aproape trei mii de ani standard. Dar nu titlul sau subiectul îl atrăseseră. Era autorul: Darth Revan. Povestea lui Revan era bine cunoscută atât de Sith cât şi de Jedi, deopotrivă. Ceea ce îl intrigase pe Bane era utilizarea numelui de Darth. Nimeni din Sithul modern nu folosea numele de Darth, preferând denumirea de Lord Întunecat. Bane găsise întotdeauna acest lucru ca fiind enigmatic, dar nu îi întrebase pe Maeştri despre asta. Poate că în acest volum, scris de unul dintre ultimii mari Lorzi Sith care folosise acea denumire, va putea afla de ce tradiţia căzuse în uitare. Abia începuse să citească prima pagină când auzi pe cineva apropiindu-se. Privi în sus şi o văzu pe cea mai nouă ucenică a Academiei – Githany – venind spre el. Zâmbea, ceea ce făcea ca trăsăturile ei deja remarcabile să fie chiar mai atractive. În trecut, Bane o văzuse doar de la distanţă; de aproape ea îl lăsă literalmente fără respiraţie. În timp ce se aşeza pe scaunul de lângă el, o adiere slabă de parfum îi gâdilă nasul, făcând ca inima lui care deja bătea repede, să-şi accelereze ritmul.

— Bane, şopti ea, vorbind încet chiar dacă nu exista nimeni altcineva în arhivă care să fie deranjat de conversaţia lor. Te-am căutat.

Declaraţia ei îl luă prin surprindere.

— M-ai căutat? De ce?

Ea puse o mână pe antebraţul lui.

— Am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău împotriva lui Sirak.

Apropierea ei, scurtul contact pe braţul său şi parfumul ei atrăgător îl făcură să i se învârtă capul. Îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama ce a vrut să spună, dar odată ce o făcu, interesul ei brusc pentru el deveni evident. Vestea umilirii sale de către Zabrak îi ajunsese la urechi. Venise să-l vadă personal, sperând că va învăţa ceva care să o împiedice să cadă victimă unui eşec similar.

— Nu te pot ajuta cu Sirak, spuse el, întorcându-se de la ea şi îngropându-şi faţa în carte.

Mâna de pe antebraţ se strânse uşor şi el se uită din nou la ea. Ea se aplecase mai aproape, iar el se trezi holbându-se direct în ochii ei de smarald.

— Te rog, Bane. Doar ascultă ceea ce am de spus.

El aprobă din cap, nefiind sigur dacă putea măcar să vorbească cât timp ea era atât de aproape de el. Închise cartea şi se mută uşor în scaun pentru a o privi mai bine. Githany oftă recunoscătoare şi se trase uşor înapoi. El simţi o mică pâlpâire de dezamăgire când mâna ei alunecă de pe braţul său.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat în ringul de duel, începu ea. Ştiu că toată lumea crede Sirak te-a distrus. Că, într-un fel, înfrângerea te-a lăsat fără puteri. Văd că şi tu crezi asta, de asemenea.

Faţa ei căpătă o expresie tristă. Din fericire nu era milă. Bane nu voia asta de la nimeni, mai ales nu de la ea. Dar ea îi arătase un regret autentic atunci când vorbise. Când el nu răspunse, ea respiră profund şi continuă.

— Se înşeală, Bane. Nu-ţi poţi pierde abilitatea de a comanda Forţa. Niciunul dintre noi nu poate asta. Forţa face parte din noi; face parte din fiinţa noastră. Am auzit relatări despre ce i-ai făcut acelui Makurth. Asta arătă ceea ce eşti capabil să faci. A arătat adevăratul tău potenţial; a dovedit că ai fost binecuvântat cu un dar puternic. Făcu o pauză. Privirea ei era intensă. S-ar putea să crezi că ţi-ai risipit acel dar sau că l-ai pierdut. Dar eu ştiu care este problema. Simt puterea în interiorul tău. Pot să o simt. Este încă acolo.

Bane clătină din cap.

— Puterea poate fi acolo, dar capacitatea mea pentru a o controla s-a dus. Nu mai sunt ceea ce eram.

— Asta nu este posibil, spuse ea, cu vocea blândă. Cum poţi să crezi asta?

Deşi ştia răspunsul, el ezită înainte de a răspunde. Era o întrebare pe care şi-o pusese de nenumărate ori în timp ce plutea în lichidul imponderabil al rezervorului bacta. După înfrângere, avusese o mulţime de ocazii să se frământe cu eşecul său şi, în cele din urmă, să realizeze ceea ce mersese prost... deşi nu şi cum putea remedia problema. Nu era sigur că dorea să-şi dezvăluie revelaţia personală unei persoane străine. Dar cui altcuiva putea să-i spună? Nu celorlalţi studenţi; cu siguranţă nu Maeştrilor. Şi chiar dacă abia o ştia pe Githany, ea venise la el. Ea era singura care făcuse asta. Expunerea slăbiciunii personale era ceva ce doar un prost sau un idiot ar risca aici, la Academie. Cu toate acestea, adevărul era că Bane nu mai avea nimic de pierdut.

— Toată viaţa am fost condus de furie, explică el. Vorbea încet, holbându-se la suprafaţa mesei, fiindu-i imposibil să o privească în ochi. Furia m-a făcut puternic. Era legătura mea cu Forţa şi partea întunecată. Când a murit Fohargh – când l-am ucis – am realizat că eram responsabil de moartea tatălui meu. L-am ucis cu puterea părţii întunecate.

— Şi te-ai simţit vinovat? întrebă ea, punând încă o dată o mână moale pe braţul lui.

— Nu. Poate. Nu ştiu.

Mâna ei era caldă; îi putea simţi căldura radiind prin ţesatura mânecii pe pielea de dedesubt.

— Tot ce ştiu este că m-a schimbat conştientizarea acestui lucru. Furia care mă conducea a dispărut. Tot ce a rămas în urmă a fost... ei bine... nimic.

— Dă-mi mâna.

Vocea ei era aspră şi Bane ezită doar o clipă înainte să întindă mâna. Ea îi prinse palma cu ambele mâini.

— Închide ochii, ordonă ea, închizându-i în acelaşi timp pe ai ei.

În întuneric deveni conştient de cât de tare îi strângea mâna: atât de tare încât îi simţea bătăile inimii prin palme. Erau rapide şi insistente şi lui inima, care bătea deja repede, acceleră

ca răspuns. Simţi o furnicătură în degete, ceva dincolo de simplul contact fizic. Ea se întindea spre el cu Forţa.

— Vino cu mine, Bane, şopti ea.

Dintr-o dată se simţi ca şi cum cădea. Nu, nu cădea: se scufunda. Cobora într-un mare abis, o goliciune neagră chiar din interiorul fiinţei sale. Întunericul rece îi amorţi trupul; îşi pierdu toate simţurile în extremităţi. Nu mai simţea mâinile lui Githany strânse în jurul alor lui. Nici măcar nu ştia dacă mai stătea lângă el. Era singur într-un gol îngheţat.

— Partea întunecată este emoţie, Bane. Cuvintele ei veniră spre el de departe, slabe, dar inconfundabile. Furie, ură, dragoste, poftă. Ele ne fac puternici. Pacea e o minciună. Există doar pasiunea. Cuvintele ei erau mai tari acum, îndeajuns de tari pentru a acoperi bătăile inimii sale. Pasiunea ta este încă acolo, Bane. Caută-o. Ia-o înapoi.

Ca răspuns la cuvintele ei emoţiile începură să crească în interiorul lui. Simţi mânie. Furie. Ură pură, pulsantă: ură faţă de ceilalţi studenţi pentru că l-au ostracizat, ură faţă de Maeştri pentru că l-au abandonat. Cel mai mult îl ura pe Sirak.

Şi cu ura veni şi dorinţa de răzbunare. Apoi simţi altceva. O scânteie; o pâlpâire de lumină şi căldură în întunericul rece. Mintea lui se aruncă şi prinse flacăra şi, pentru o scurtă clipă, simţi puterea glorioasă a Forţei arzând încă o dată prin el. Apoi Githany îi dădu drumul la mână şi senzaţia se stinse ca şi cum şi-o imaginase doar. Dar nu şi-o imaginase. Fusese reală. Chiar simţise asta. Îşi deschise ochii cu grijă, ca un om care se trezea dintr-un vis pe care îi era frică că-l va uita.

După expresia de pe faţa lui Githany, ştiu că şi ea simţise ceva.

— Cum ai făcut asta? întrebă el, încercând şi nereuşind să-şi reţină disperarea din vocea.

— Maestrul Handa m-a învăţat când studiam cu el în Ordinul Jedi, recunoscu ea. Am pierdut legătura cu Forţa o dată, la fel ca tine. Încă eram o tânără fată când s-a întâmplat asta. Mintea mea pur şi simplu nu putea face faţă la ceva atât de vast şi infinit. Şi-a creat un zid pentru a se proteja?

Bane dădu din cap, rămânând tăcut ca ea să poată continua.

— Furia ta este încă acolo. La fel şi Forţa. Acum trebuie să spargi zidurile pe care le-ai construit împrejurul ei. Trebuie să

te întorci la începuturi şi să înveţi să te conectezi încă o dată la Forţă.

— Cum să fac asta?

— Prin antrenament? răspunse Githany, ca şi cum ar fi fost evident. Cum altfel înveţi să foloseşti Forţa?

Speranţa slabă pe care revelaţia ei o aprinse în el muri.

— Maeştrii nu mă vor mai antrena, mormăi el. Le-a interzis-o Qordis.

— Te voi antrena eu, spuse Githany timid. Pot împărtăşi cu tine tot ce am învăţat de la Jedi despre Forţă. Şi pot să te învăţ orice aş învăţa de la Maeştri despre partea întunecată.

Bane ezită. Githany nu era un Maestru, dar se antrenase ca Jedi mai mulţi ani. Probabil că ştia multe lucruri despre Forţă care aveau să fie noi pentru el. Cel puţin ar învăţa mai multe cu ajutorul ei, decât fără ea. Şi totuşi ceva îl deranja în legătură cu oferta ei.

— De ce faci asta? întrebă el.

Ea îi aruncă un zâmbet viclean.

— Tot nu ai încredere în mine? Bine. Nici n-ar trebui. Fac asta doar pentru mine. Nu-l pot învinge pe Sirak de una singură. E prea puternic.

— Se spune că este Sith'ari, mormăi Bane.

— Nu cred în profeţii, îl contrazise ea. Dar are aliaţi puternici. Şi ceilalţi ucenici Zabraki de aici îi sunt complet loiali. Dacă o să-l provoc vreodată, am nevoie ca cineva să fie de partea mea. Cineva puternic în Forţă. Cineva ca tine.

Ceea ce spunea avea sens, dar încă mai era ceva care îl deranja.

— Lordul Qordis şi ceilalţi Maeştri nu ar fi de acord cu asta, o avertiză el. Îţi asumi un risc îngrozitor.

— Riscurile sunt singura modalitate de a câştiga recompense, îi răspunse ea. În plus, nu-mi pasă ce cred Maeştrii. În cele din urmă, cei care supravieţuiesc sunt cei care au grijă de ei înşişi.

Îi trebui lui Bane doar o secundă pentru a-şi da seama de ce cuvintele ei îi sunau atât de familiar. Apoi îşi aminti ultimul lucru pe care i-l spusese Groshik înainte să plece de pe Apatros. *În cele din urmă suntem singuri cu toţii. Supravieţuiesc doar cei care ştiu să aibă grijă de ei înşişi.*

— Dacă mă ajuţi să recâştig Forţa, te voi ajuta împotriva lui Sirak, spuse el, întinzându-i braţul.

Ea i-l strânse într-al ei, apoi se ridică să plece. Bane o ţinu strâns, forţând-o să se reaşeze. Apăru o licărire periculoasă în ochii ei, dar el nu îi dădu drumul.

— De ce i-ai părăsit pe Jedi? întrebă el.

Expresia ei se înmuie şi dădu din cap. Îşi întinse mâna liberă şi o puse uşor pe obrazul lui.

— Nu cred că sunt destul de pregătită să împart acest secret cu tine.

El aprobă din cap. Nu trebuia să insiste acum şi ştia că încă nu îşi câştigase acest drept. Mâna de pe obrazul lui căzu şi el îi eliberă braţul. Ea îi aruncă o ultimă privire de apreciere, apoi se ridică şi plecă cu paşi vioi, siguri. Nu se uită înapoi, dar Bane se mulţumi să-i prvească şoldurile până când dispăru din vedere.

Githany ştiu că el o privea cum iese. Bărbaţii o priveau mereu; era obişnuită.

Una peste alta, simţea că întâlnirea mersese destul de bine. Pentru o fracţiune de secundă la sfârşit – când el refuză să-i elibereze braţul – se întrebase dacă nu îl subestimase cumva. Sfidarea lui o luase prin surprindere; se aşteptase la cineva slab şi servil. Dar imediat ce se uită în ochii lui, îşi dădu seama că se agăţa de ea din frică şi disperare. Avuseseră doar o întâlnire şi deja nu putea suporta s-o lase să plece.

Chiar dacă era cu Sith doar o scurtă perioadă de timp, căile părţii întunecate i se potriveau în mod natural. Ea nu simţea milă sau tristeţe pentru el; vulnerabilitatea lui îl făcea doar mai uşor de controlat. Şi, spre deosebire de Jedi, Frăţia Întunericului răsplătea ambiţia. Fiecare rival pe care îl depăşea, îi dovedea valoarea şi îi ridica statutul în cadrul Sithului. Bane era instrumentul perfect pentru a-şi depăşi rivalii, gândi ea. Era incredibil de puternic în Forţă. Chiar mai puternic decât îşi dăduse ea seama iniţial. Fusese uimită de puterea pe care o simţise în el. Şi acum era complet la mâna ei. Trebuia doar să se asigure că va rămâne aşa.

Îl va ajuta încet, ţinându-l mereu în urma propriilor ei abilităţi. Era un joc periculos, dar era unul pe care ea ştia că îl putea juca bine. Cunoaşterea însemna putere şi doar ea va controla ce cunoştinţe va câştiga el. Ea îl va învăţa. Îl va purta

după ea, răsucindu-l după voinţa ei, utilizându-l apoi pentru a-l zdrobi pe Sirak. Şi apoi, dacă va simţi că Bane devine prea puternic, îl va distruge şi pe el.

* * *

Noaptea căzu peste Korriban; torţele sfârâitoare aruncau umbre stranii pe holurile Academiei. Bane străbătea sălile înfăşurat într-o mantie neagră, fiind ceva mai mult decât o umbră. Ucenicilor le era interzis să-şi părăsească camerele după stingere – una dintre măsurile luate de Qordis pentru a reduce decesele *inexplicabile* care păreau să fie mult prea comune academiilor populate de elevi rivali care studiau partea întunecată. Bane ştia că dacă era prins, pedeapsa va fi severă. Dar acum era singura dată când putea acţiona fără teama de a fi văzut de ceilalţi studenţi. Îşi croi drum pe palierul dormitoarelor care îi adăpostea pe studenţi până când ajunse la scările care duceau la nivelurile superioare şi la camerele Maeştrilor. Aruncă o privire rapidă dintr-o parte în alta, privind umbrele pâlpâitoare aruncate pe zidurile de piatră.

Se opri, ascultând orice sunet pentru ca să nu-l prindă cineva pe holuri. Memorase rutele santinelelor de noapte care patrulau coridoarele după lăsarea întunericului; ştia că va dura aproape o oră până când se vor întoarce la acest etaj al Templului. Dar mai erau şi alţi acoliţi – echipa de la bucătărie, echipa de curăţenie, îngrijitorii – care serveau nevoile Academiei şi care ar fi putut umbla pe acolo.

Neauzind nimic, urcă scările. Trecu rapid de camerele personale ale lui Qordis, oarecum uşurat să vadă că până şi Maestrul Sith simţea nevoia să închidă şi să-şi încuie uşa pe timp de noapte. Trecu de alte şase uşi, oprindu-se numai atunci când ajunse la uşa camerei Maestrului săbiilor. Bătu o dată încet, atent să nu-i trezească pe ceilalţi. Înainte să poată bate a doua oară, uşa se deschise pentru a-l dezvălui pe Twi'lek. Pentru o fracţiune de secundă Bane crezu că acesta fusese în picioare de partea cealaltă a uşii aşteptându-l pe el. Dar asta era imposibil, desigur. Cel mai probabil reflexele foarte exersate ale Maestrului săbiilor reacţionaseră de la prima lovitură atât de repede încât acesta traversase deja camera şi deschisese uşa înainte de a doua bătaie. Era îmbrăcat cu o pereche de

pantaloni, dar avea corpul gol, arătându-şi pieptul tatuat şi plin de cicatrice. Expresia lui confuză confirmă presupunerea lui Bane că Maestrul săbiilor nu ştia că va veni şi viteza cu care se întinse să-l prindă pe Bane şi să-l tragă în cameră îi confirmară suspiciunile cu privire la reflexele lui extraordinare. Înainte ca Bane să-şi dea seama ce se întâmpla, uşa era închisă şi încuiată în spatele lui, blocându-i pe cei doi împreună în camera mică şi întunecată. Gazda aprinse o tijă luminoasă mică de pe un suport de lângă pat şi se întoarse să se holbeze la oaspetele său neinvitat.

— Ce cauţi aici? sâsâi el, păstrându-şi vocea joase.

Bane ezită, nefiind sigur cât de mult să-i spună. Se gândi la oferta lui Githany şi la ceea ce îi spusese ea. Decisese că avea dreptate: trebuia să aibă grijă de el dacă voia să supravieţuiască. Asta însemna că el trebuia să fie cel care să-l doboare pe Sirak, nu ea.

— Vreau să mă antrenezi din nou, şopti Bane. Vreau să mă înveţi tot ce ştii despre arta luptei cu sabia de lumină.

Drept răspuns, Kas'im clătină din cap, dar Bane crezu că vede o scurtă ezitare înainte ca el să facă asta.

— Qordis nu va permite niciodată acest lucru. A spus foarte clar că niciunul dintre Maeştri nu trebuie să mai piardă timp cu tine.

— Nu cred că trebuie să ascultaţi de Qordis, contracară Bane. Nu sunt egali toţi Maeştrii în Frăţia Întunericului?

Era un apel flagrant la mândria Maestrului săbiilor şi Twi'lekul înţelese asta imediat. Zâmbi, amuzat de îndrăzneala lui Bane.

— Destul de adevărat, recunoscu el. Dar aici, pe Korriban, ceilalţi Lorzi ascultă de Qordis. Astfel, se evită... unele complicaţii.

— Qordis nu trebuie să ştie, sublinie Bane, observând faptul că Kas'im nu îl refuzase. Antrenează-mă în secret. Ne putem întâlni noaptea pe acoperişul Templului.

— De ce ar trebui să fac asta? întrebă Twi'lekul, încrucişându-şi braţele sale musculoase. Ceri să înveţi de la un Lord Sith, dar ce îmi oferi în schimb?

— Îmi cunoşti potenţialul, insistă Bane. Qordis m-a dat deoparte. Dacă reuşesc acum, nu-şi mai poate asuma meritul. Dacă voi deveni un luptător expert pentru Frăţie, Lordul Kaan va

şti că tu ai fost cel care m-a antrenat. Şi dacă eşuez, nu-ţi va suspecta nimeni rolul avut. Nu ai nimic de pierdut.

— Nimic altceva decât timpul meu, răspunse celălalt, scărpinându-şi bărbia. Ţi-ai pierdut voinţa de a lupta. Ai dovedit asta împotriva lui Sirak.

Cozile lui lekku tremurară foarte uşor şi Bane o luă ca pe un semn că, în ciuda vorbelor sale, îi lua în serios oferta. Bane ezită din nou. Cât de mult să îndrăznească să-i dezvăluie? Încă mai plănuia să o lase pe Githany să-l înveţe despre Forţă şi căile părţii întunecate. Dar îşi dădea seama că dacă ea era singura lui profesoară, ar fi fost pentru totdeauna la mâna ei. Dacă voia să fie cel care îl elimina pe Sirak, avea nevoie de ajutorul lui Kas'im... şi trebuia să păstreze totul secret faţă de ea.

— Voinţa mea de a lupta s-a întors, spuse el în cele din urmă, decizând să nu dezvăluie implicarea lui Githany în învierea lui bruscă. Sunt gata să îmbrăţişez din nou puterea părţii întunecate.

Kas'im aprobă din cap.

— De ce faci asta?

Bane ştia că ăsta era ultimul test. Kas'im era un Lord Întunecat Sith. Talentul şi priceperea lui erau rezervate pentru cei care se vor ridica într-o zi pentru a se alătura Lorzilor Frăţiei Întunericului. El voia mai mult decât dovada că Bane era cu adevărat gata pentru asta. El voia dovada că Bane merita.

— Vreau răzbunare, răspunse Bane după o analiză atentă. Vreau să-l distrug pe Sirak. Vreau să-l strivesc ca pe o insectă sub călcâiul cizmei mele.

Maestrul săbiilor zâmbi cu o satisfacţie sumbră la răspunsul lui.

— Vom începe mâine.

Capitolul 15

Bane mergea pe hol cu paşi atenţi, măsuraţi. Dar, deşi ritmul său era sumbru şi supus, starea lui de spirit era una de triumf entuziasmat. În săptămânile scurse de la întâlnirea sa decisivă cu Githany lui situaţia se schimbase complet.

Aşa cum îi promisese, ea îl învăţa. Primele câteva sesiuni au mers încet în timp ce ea îl ajuta să treacă de frica metală faţă de propriul său potenţial. Vălul negru era smuls puţin câte puţin. Bucată cu bucată, ea îl ajuta să revendice ceea ce pierduse, până când, din nou, el simţi puterea părţii întunecate prin venele sale. De atunci, antrenamentul mersese mult mai repede. Foamea de răzbunare îi conducea studiile. Îi alimenta abilitatea de a folosi Forţa. Îi permitea să înţeleagă lecţiile pe care i le predau Maeştrii lui Githany şi pe care ea i le transmitea lui. În ciuda faptului că era ignorat de instructori, învăţa din nou tot ceea ce erau învăţaţi ceilalţi ucenici. Şi învăţa rapid.

Când trecea un alt elev, Bane îşi pleca capul, menţinând pretextul umilinţei. Era important ca niciunul dintre ceilalţi să nu suspecteze că se schimbase ceva. Îşi păstra antrenamentul cu Githany ascuns de toată lumea, chiar şi de Kas'im... La fel cum antrenamentul cu Maestrul săbiilor era ţinut secret faţă de ea. Kas'im ştia că îi crescuse formidabil capacitatea de la lupta cu sabia, dar nu ştia că face progrese similare şi în alte domenii. Githany putea vedea progresul în dezlănţuirea adevăratului său potenţial în Forţă, dar nu ştia că stăpâneşte şi complexităţile luptei cu sabia. Ca urmare, amândoi îi subestimau adevărata dimensiune a abilităţilor sale. Lui Bane îi plăcea avantajul subtil care i-l dădea acest lucru.

Zilele lui erau acum umplute cu studiu şi antrenament. În cele mai întunecate ore dinaintea primei lumini a dimineţii se întâlnea cu Kas'im pentru a practica lovituri şi tehnici. La prânz se întâlnea cu Githany în arhive, unde ea îşi putea împărtăşi antrenamentele cu el, fără teama de a fi întrerupţi sau descoperiţi. Şi restul timpului, când nu avea antrenamente cu Kas'im sau studia cu Githany, citea textele antice.

Se apropie un alt ucenic, iar Bane se dădu într-o parte, proiectând o imagine de slăbiciune şi teamă pentru a-şi ascunde metamorfoza remarcabilă. Aşteptă până când se stinseră paşii celuilalt ucenic, înainte de a coborî scările spre cărţile aflate la cele mai joase niveluri ale templului. Qordis sau vreunul dintre ceilalţi Maeştri ar fi putut străpunge imaginea falsă pe care o proiecta şi să-i simtă adevărata putere, dacă nu ar fi fost orbiţi de propria lor aroganţă. Îl respinseseră ca pe un rebut; acum nu mai era demn de atenţia lor. Din fericire, acest anonimat i se potrivea perfect lui Bane.

Abia dacă mai dormea. Se părea că trupul său nu mai avea nevoie de somn; se hrănea cu creşterea puterii lui în partea întunecată. O oră sau două de meditaţie în fiecare zi erau suficiente pentru a-i păstra corpul energizat şi mintea revigorată. Absorbea cunoştinţele cu apetitul unui rancor înfometat, devorând tot ce primea de la mentorii săi secreti şi tânjind mereu după mai mult. Maestrul săbiilor era uimit de progresul său, şi chiar Githany – în ciuda anilor ei de studiu cu Jedi – se simţea presată să se menţină înaintea lui. Tot ce învăţa de la ei, completa cu înţelepciunea anticilor. La prima sa sosire simţise valoarea arhivelor, dar le întorsese spatele, fiind atras în rutina de zi cu zi şi de lecţiile intense ale Academiei. Acum înţelegea că instinctele sale iniţiale fuseseră, până la urmă, bune: cunoştinţele din pergamentele îngălbenite şi din manuscrise legate în piele aveau aceeaşi valoare în timp. Forţa era eternă, şi deşi Maeştrii de la Academie aleseseră acum o cale diferită de cea a strămoşilor lor Sith, cu toţii căutau răspunsuri în partea întunecată. Zâmbi la ironia acestei vieţi. Era un proscris, era studentul pe care Qordis dorise să fie lăsat în urmă.

Însă cu Githany, Kas'im şi propriile sale studii ale arhivelor, el primea mult mai multă educaţie decât orice alt ucenic de pe Korriban. Adevărul va fi dezvăluit destul de curând. La momentul potrivit, Sirak va descoperi că îl subestimase pe Bane.

Cu toţii vor descoperi asta.

— Excelent! spuse Kas'im când Bane blocă artificiul Lordului Întunecat şi contracară cu unul de-al său.

El nu reuşise de fapt, o lovitură propriu-zisă, dar îl făcuse pe Maestrul săbiilor să facă un pas complet înapoi sub furia atacului său.

Dintr-o dată Twi'lekul sări în aer, învârtindu-se şi răsucindu-se astfel încât să îl poată lovi pe Bane în timp ce trecea peste el. Dar Bane era pregătit, trecând de la ofensivă la apărare atât de lin, încât păru să fie o singură mişcare. Pară ambele lame ale armei lui Kas'im chiar în timp ce se ferea şi se rostogolea pentru a fi în siguranţă.

Se răsuci ca să-şi înfrunte adversarul, dar îl văzu pe Kas'im coborându-şi arma, ceea ce semnifica sfârşitul lecţiei.

— Foarte bine, Bane, spuse Twi'lekul, oferindu-i un plecăciune uşoară. M-am gândit că s-ar putea să te prind nepregătit cu mişcarea asta, dar ai fost în măsură să anticipezi şi să te aperi cu o tehnică aproape perfectă.

Bane se bucură de lăuda maestrului său, dar îi păru rău să afle că sesiunea se terminase. Respira greu, muşchii îi străluceau de sudoare şi pulsau de adrenalină, dar simţea că ar fi putut continua lupta ore în şir. Acum, antrenamentele şi exerciţiile deveniseră pentru el mult mai mult decât un simplu efort fizic. Fiecare mişcare, fiecare lovitură şi împingere, deveniseră o extensie a Forţei care acţiona prin cochilia materială a corpului său făcut din carne şi oase.

Tânjea să se angajeze cu un alt adversar în ringul de duel. Tânjea după o provocare pentru a se testa împotriva celorlalţi ucenici. Dar nu era timpul potrivit. Nu încă. Nu era destul de bun pentru a-l învinge pe Sirak, şi până când nu-l putea doborî pe Zabrak, trebuia să-şi păstreze ascuns talentul său dezvoltat atât de rapid.

Kas'im îi aruncă un prosop. Bane era încântat să vadă că Twi'lekul era transpirat, deşi nu era nici pe departe la fel de ud ca el.

— Este ceva ce trebuie să lucrez pentru mâine? întrebă Bane nerăbdător. O secvenţă nouă? O formă nouă? Ceva?

— Ai trecut cu mult dincolo de secvenţe şi forme, spuse Maestrul săbiilor. În ultima luptă ai întrerupt atacul în mijlocul unei secvenţe şi ai venit asupra mea dintr-un unghi complet diferit şi neaşteptat.

— Am făcut-o? fu surprins Bane. Eu... Nu am vrut cu adevărat să o fac.

— Tocmai asta a făcut-o să aibă un potenţial atât de devastator, îi explică Kas'im. Acum laşi Forţa să-ţi conducă sabia. Acţionezi fără să gândeşti sau să ai motiv. Eşti condus de pasiune: mânie, furie... chiar şi ură. Sabia ta a devenit o extensie a părţii întunecate.

Bane nu se putu abţine să nu zâmbească, dar apoi fruntea i se încruntă.

— Dar încă nu am putut trece de apărarea dumneavoastră, spuse el, încercând să recreeze lupta în minte. Indiferent ce încercase să facă, se părea că una dintre cele două lame ale armei Twi'lekului era mereu acolo pentru a-i para atacul. În mintea lui se strecură o sămânţă de îndoială când îşi aminti că Sirak folosea acelaşi tip de armă. Vă oferă vreun avantaj sabia cu două lame? întrebă el.

— Da, dar nu în modul în care crezi tu, răspunse Kas'im.

Bane rămase tăcut, aşteptând cu răbdare explicaţiile suplimentare. După câteva secunde, Maestrul îi făcu pe plac.

— După cum ştii deja, Forţa este cheia reală a victoriei în orice confruntare. Cu toate acestea, ecuaţia nu este atât de simplă. Cineva bine antrenat în lupta cu săbii de lumină poate învinge un adversar care este mai puternic în Forţă. Forţa îţi permite să anticipezi mişcările adversarului tău şi să le contracarezi cu ale tale. Dar cu cât adversarul tău are la dispoziţie mai multe opţiuni, cu atât este mai dificil să prezici care vor fi alese.

Bane crezu că înţelege.

— Deci, arma cu două lame vă oferă mai multe opţiuni?

— Nu, răspunse Kas'im. Dar tu crezi că o face, astfel încât efectul este acelaşi.

Bane se gândi câteva secunde la cuvintele ciudate ale Maestrului săbiilor, încercând să le descifreze. În cele din urmă trebui să se recunoască înfrânt.

— Încă nu înţeleg, Stăpâne.

— Tu ştii bine sabia cu o singură lamă; o utilizezi şi i-ai văzut pe cei mai mulţi dintre ceilalţi ucenici utilizând-o, de asemenea. Arma mea cu două lame ţi se pare ciudată. Familiară. Tu nu înţelegi pe deplin ce poate şi nu poate face.

După lipsa de nerăbdare sau exasperare din tonul Twi'lekului, Bane putu să-şi dea seama că era ceva ce nu ar fi putut să înţeleagă pe cont propriu.

— În luptă, mintea ta încearcă să fie atentă la fiecare lamă separat, dublând efectiv numărul posibilităţilor. Dar cele două lame sunt conectate: cunoscând locaţia uneia, eşti în mod automat conştient la locaţia celeilalte. În practica reală, sabia cu două lame este mai limitată decât sabia tradiţională. Poate face mai multe daune, dar este mai puţin precisă. Este nevoie de mişcări mai lungi, care nu se sudează bine într-o lovitură rapidă sau într-o împungere. Cu toate acestea, pentru că arma este mai dificil de stăpânit, puţini dintre Jedi – sau chiar Sith – reuşesc să o înţeleagă. Ei nu ştiu să atace sau să se apere eficient împotriva sa. Asta oferă celor care o folosesc un avantaj faţă de majoritatea adversarilor.

— Ca biciul lui Githany! exclamă Bane.

Githany evitase armele tradiţionale în favoarea biciului de energie, foarte rar: doar una dintre multele trăsături care o făceau să iasă în evidenţă dintre ceilalţi ucenici. Acesta funcţiona pe aceleaşi principii de bază ca o sabie de lumină, dar în loc de o lumină constantă, energia cristalelor era proiectată într-o panglică flexibilă, care se răsucea, se întorcea şi biciuia atât ca răspuns la mişcările fizice ale lui Githany cât şi la folosirea Forţei.

— Exact. Biciul de energie este mult mai puţin eficient decât oricare dintre săbiile de lumină. Cu toate acestea, nimeni nu practică vreodată împotriva biciului. Githany ştie că ezitarea duşmanilor ei de a se confrunta cu biciul îi dă un avantaj.

— Spunându-mi acest secret, ai renunţat la avantajul tău, menţionă Bane, zâmbind în timp ce arăta spre sabia dublă a lui Kas'im.

— Numai într-o măsură foarte mică, spuse Twi'lekul. Acum înţelegeţi de ce este mai dificil să te aperi împotriva unei arme exotice sau a un stil necunoscut, dar până când nu vei deveni expert într-un anumit stil, în focul luptei mintea ta va lupta în continuare să-şi depăşească limitările.

Bane continuă să insiste, dornic să transforme această nouă dezvăluire în ceva practic pe care îl putea folosi.

— Deci, studiind stiluri diferite, aş putea depăşi acel avantaj?

— În teorie. Dar timpul petrecut studiind alte stiluri înseamnă timp irosit pentru stăpânirea formei care ţi se

potriveşte. Cel mai bun progres va veni atunci când te vei concentra mai mult pe tine şi mai puţin pe adversarul tău.

— Atunci de ce te mai deranjezi spune-mi toate astea? izbucni Bane, frustrat.

— Cunoaşterea înseamnă putere, Bane. Scopul meu este să-ţi dau această cunoaştere. Depinde de tine să-ţi dai seama cum să o foloseşti cel mai bine.

Cu aceste cuvinte, Maestrul săbiilor îl părăsi, coborând scările templului pentru a fura câteva ore de dormi înainte de răsăritul soarelui. Bane rămase în urmă, luptându-se cu lecţia primită până când veni timpul să o întâlnească pe Githany în arhive.

* * *

Mirosul de ozon ars stăruia prin arhive, umplând nările lui Githany în timp ce îl privea pe Bane cum practica ultimul său exerciţiu. Camera trosni şi sfârâi în timp ce el canaliza energia Forţei şi o arunca prin cameră în fulgere mari cu energie albastru-violetă. Githany stătea cu Bane în centrul unui uragan. Un vânt puternic se învârtea în jurul lor, fâlfâindu-i părul şi faldurile robei. Lovea şi zguduia rafturile de cărţi, dărâmând manuscrisele pe podea şi fluturându-le paginile. Aerul în sine era încărcat cu electricitate, făcând-o să o usture pielea. În mijlocul acestui haos, Bane râse, apoi ridică braţele triumfător şi lansă o altă salvă care ricoşă în peretele îndepărtat. De fiecare dată când izbucnea fulgerul, intensitatea lui îi ardea retina lui Githany, făcând-o să-şi protejeze ochii. Ea observă că Bane nu se uita în altă parte: ochii lui erau larg deschişi şi ameţiţi de fluxul de putere. Tunetul era aproape asurzitor, iar furtuna se înteţea încă şi mai tare. Dacă Bane nu era atent, ecourile ar fi putut ajunge la nivelurile de deasupra arhivelor, dezvăluind restului Academiei terenul lor secret de antrenament. Mişcându-se cu grijă, Githany se întinse şi îi atinse braţul. El îşi mişcă brusc capul ca să o privească şi nebunia din ochii lui aproape că o făcu să se ferească. În schimb, ea îi zâmbi.

— Foarte bine, Bane! strigă ea, încercând să-şi facă vocea auzită peste vacarm. Este de ajuns pentru astăzi!

Ea îşi ţinu respiraţia aşteptând până când el aprobă din cap şi coborî braţele. Instantaneu, ea simţi puterea furtunii

scăzând. În câteva secunde dispăru, rămânând doar dezordinea pe care o făcuse.

— Nu... Nu am mai simţit niciodată aşa ceva, gâfâi Bane, cu faţa încă plină de bucurie.

Githany aprobă din cap.

— Este o senzaţie remarcabilă, fu ea de acord. Dar trebuie să ai grijă să nu te pierzi în ea.

Parafraza cuvintele lui Qordis, care o învăţase să invoce fulgerul Forţei cu doar câteva zile în urmă. Cu toate acestea, ea nu invocase nimic care să se apropie ca măreţie de ceea ce tocmai dezlănţuise Bane.

— Trebuie să menţii controlul sau s-ar putea să fii măturat de furtună, împreună cu duşmanul tău, îi spuse ea, încercând să imite tonul uşor condescendent, calm, utilizat de Maeştri cu ucenicii lor.

Nu putea să-i spună că deja o depăşise la acest nou talent. Nu putea să-i spună că simţise strânsoarea rece a fricii în timpul spectacolului său. El se uită în jur la rafturile răsturnate, văzând cărţile şi pergamentele împrăştiate prin cameră.

— Mai bine am curăţa totul înainte să vadă cineva şi să se întrebe ce s-a întâmplat aici.

Ea aprobă din nou şi cei doi se apucară să restabilească arhiva la starea ei anterioară. În timp ce lucrau, Githany nu se putut opri să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală luându-l ca aliat pe Bane. Doar ucenicii de top fuseseră prezenţi când Qordis îi învăţase să folosească partea întunecată pentru a transforma Forţa într-o furtună mortală. Niciunul dintre ei – nici măcar Sirak – nu fuseseră în stare să creeze în prima zi ceva mai mult decât nişte fulgere slabe de energie. Cu toate acestea, la doar o oră după ce îl învăţase tehnica, Bane invocase suficientă energie pentru demola o cameră întreagă. Nu era prima dată când Bane lua o lecţie pe care îl învăţa şi îi depăşea realizările de la prima încercare. Era mult mai puternic în Forţă decât realizase ea şi părea să crească tot mai mult în fiecare zi. Se temu că îl putea pierde de sub control. Era atentă, desigur. Nu era atât de proastă să-i spună tot ce învăţa de la Maeştrii Sith. Cu toate acestea, asta nu părea să-i ofere un avantaj faţă de elevul ei. Uneori se întreba dacă nu cumva studierea acelor texte antice îi oferea lui de fapt un avantaj asupra ei. Să înveţi cu un maestru adevărat ar trebui să fie mai benefic decât să

citeşti lucrările teoretice scrise cu mii de ani în urmă. Asta doar dacă Sithul din prezent nu mergea cumva pe o cale greşită. Din păcate, nu ştia cum să-şi testeze teoria. Dacă începea dintr-o dată să petreacă ore întregi în arhive, în fiecare zi, Bane s-ar fi putut întreba ce pune la cale. Ar putea decide că învăţăturile ei nu erau la fel de valoroase ca ceea ce putea învăţa pe cont propriu. Ar putea decide că nu mai avea nevoie de ea. Şi dacă se ajungea la o confruntare, nu mai era sigură că-l poate învinge.

Dar Githany se mândrea cu adaptabilitatea ei. Planul ei iniţial de a-l păstra ca ucenic servil nu mai era viabil. Totuşi, încă îl voia pe Bane de partea ei; el se putea dovedi a fi un aliat puternic – începând cu uciderea lui Sirak.

Munciră în tăcere în următoarea oră, adunând cărţile şi îndreptând rafturile. Până când camera reveni la o aparenţă de ordine, pe Githany o durea spatele de la aplecările, ridicările, şi întinderile cuntinue. Se prăbuşi într-un scaun, oferindu-i lui Bane un zâmbet obosit.

— Sunt epuizată, spuse ea cu un oftat exagerat.

Veni spre ea şi păşi în spatele ei, punându-i mâinile mari pe umeri, chiar la baza gâtului ei lung. Începu să-i maseze muşchii, mâinile lui fiind surprinzător de blânde pentru un bărbat atât de mare.

— Mmm... ce bine este, acceptă ea. Unde ai învăţat să faci acest lucru?

— Munca în minele de cortoză te învaţă multe despre usturimi şi dureri, răspunse el, degetele lui lucrând adânc între omoplaţiei ei.

Ea respiră convulsiv şi îşi arcui spatele, apoi se relaxă încet, moale, în timp ce muşchii se topeau sub atingerea lui. El vorbea rareori despre viaţa sa anterioară, deşi în timpul petrecut împreună ea pusese cap la cap cea mai mare parte a acesteia. În schimb, ea era întotdeauna mult mai atentă cu ceea ce îi dezvăluia despre ea.

— M-ai întrebat o dată de ce i-am părăsit pe Jedi, mormăi ea, simţindu-se bine cu presiunea ritmică a degetelor lui pe gâtul ei. Nu ţi-am răspuns niciodată, nu-i aşa?

— Cu toţii avem lucruri în trecutul nostru, la care am prefera, mai degrabă, să nu ne gândim, răspunse el fără să se oprească. Ştiam că îmi vei spune când vei fi pregătită.

Ea închise ochii şi lăsă capul pe spate în timp ce el continua să-i frământe umerii.

— Maestrul meu a fost un Cathar, spuse ea încet. Maestrul Handa. Am studiat sub conducerea lui aproape de când mă ştiu; părinţii mei m-au dat Ordinului atunci când eram doar un copil mic.

— Am auzit Jedilor nu le pasă de obligaţiile care ţin familiile laolaltă.

— Le pasă doar de Forţă, recunoscu ea după o clipă de gândire. Ataşamentele lumeşti – prieteni, familie, iubiţi – umbresc mintea cu emoţie şi pasiune.

Bane chicoti cu un sunet profund, scăzut, pe care ea îl simţit prin vârfurile degetelor sale.

— Pasiunea duce către partea întunecată. Sau, cel puţin, aşa am auzit.

— Nu este o glumă pentru Jedi. Mai ales pentru maestrul Handa. Catharii sunt cunoscuţi ca fiind o specie cu sânge fierbinte. Ne avertiza întotdeauna pe mine şi pe Kiel cu privire la pericolele accesării emoţiile noastre.

— Kiel?

— Kiel Charny. Un alt Padawan al lui Handa. Ne-am antrenat împreună, adesea; el era doar cu un an mai în vârstă decât mine.

— Un alt Cathar? întrebă Bane.

— Nu, Kiel era om. De-a lungul anilor am devenit apropiaţi. Foarte apropiaţi.

Creşterea uşoară a presiunii atingerii sale îi spuse că Bane pricepuse sensul deplin al cuvintelor ei. Ea se prefăcu că nu observă.

— Kiel şi cu mine eram iubiţi, continuă ea. La Jedi sunt interzise astfel de ataşamente. Maeştrii se tem că pot întuneca mintea cu emoţii periculoase.

— Ai fost într-adevăr atrasă de el, sau doar de ideea de a nu-l asculta pe Maestrul tău?

Ea se gândi la asta o lungă perioadă de timp.

— Un pic din ambele, probabil, spuse ea în cele din urmă. Era destul de chipeş. Puternic în Forţă. Exista o atracţie de netăgăduit.

Bane doar mârâi ca răspuns. Mâinile lui se opriră din masaj şi acum se odihneau pe gâtul ei.

— Odată ce am devenit iubiţi nu a durat mult până să afle Maestrul Handa. În ciuda tuturor predicilor sale despre controlul emoţiilor, mi-am dat seama că era furios. Ne-a poruncit să lăsăm sentimentele deoparte şi ne-a interzis să ne continuăm relaţia.

Bane pufni dispreţuitor.

— Chiar credea că va fi atât de simplu?

— Jedi văd emoţia ca parte a naturii noastre bestiale. Ei cred că trebuie să ne depăşim instinctele noastră de bază. Dar eu ştiu că pasiunea este cea care ne face puternici. Jedi se tem de ea doar pentru că îi face pe Padawani imprevizibili şi dificil de controlat. Reacţia maestrului Handa m-a făcut să-mi dau seama de adevăr. Tot ce cred Jedi despre Forţă este o perversiune a realităţii, o minciună. În sfârşit am înţeles că nu-mi voi atinge niciodată întregul potenţial sub Maestrul Handa. Acela a fost momentul în care am întors spatele Ordinului şi am început să-mi planific dezertarea către Sith.

— Ce s-a întâmplat cu Kiel Charny?

Acum îi masa umerii, din nou, dar mâinile lui erau un pic mai dure.

— L-am rugat să vină cu mine, mărturisi ea. I-am spus că are de ales: Jedi, sau noi doi. I-a ales pe Jedi.

Tensiunea din mâinile lui Bane se atenuă foarte puţin.

— E mort?

Ea râse.

— Vrei să spui: dacă l-am ucis? Nu, era încă în viaţă ultima dată când am auzit. De atunci, s-ar putea să fi murit luptându-se cu Sithul pe Ruusan, dar nu am simţit nevoia să-l omor chiar eu.

— Atunci cred că sentimentele tale pentru el nu au fost atât de puternice precum ai crezut.

Githany se încordă. Se putea să fi fost o glumă, dar ştia că există ceva adevăr în cuvintele lui Bane. Kiel fusese ceva convenabil. Deşi exista o atracţie fizică, el devenise mai mult decât un prieten, mai ales din cauza situaţiei ei: studierea zi şi noapte, împreună, sub Maestrul Handa; presiunea de a se ridica până la nivelul idealurilor nerealiste ale Jedilor; stresul de a fi prinsă într-un războiul aparent fără sfârşit pe Ruusan.

Bane îi masa gâtul cu mâinile, cu atingerea lui fermă, dar nu dură. Se apleacă şi îi şopti la ureche, făcând-o să tremure la căldura şi apropierea respiraţiei sale.

— Când o să mă trădezi, în cele din urmă, sper că o să-ţi pese suficient de mult încât să încerci să mă omori chiar tu.

Ea sări de pe scaun, lovindu-i mâinile şi întorcându-se ca să-l privească. Pentru o fracţiune de secundă văzu o expresie de automulţumire pe faţa lui. Apoi dispăru, fiind înlocuită de o privire de scuză îngrijorată.

— Îmi pare rău, Githany. A fost doar o glumă. N-am vrut să te supăr.

— Am deschis o parte dureroasă a trecutului meu, Bane, spuse ea cu grijă. Nu e ceva de vreau să râd.

— Ai dreptate, spuse el. Eu... Mă duc.

Ea îl studie când el se întoarse şi ieşi din arhive. Arăta de parcă îi părea cu adevărat rău pentru ceea ce spusese, ca şi cum ar fi regretat că o rănise. Situaţia perfectă pentru a-i da pârghia emoţională pe care o căuta pentru... Asta, dacă n-ar fi văzut pâlpâirea aia diferită.

Imediat ce el dispăru, ea îşi scutură capul, încercând să înţeleagă situaţia. Bane arăta ca o brută mare, greoaie, de om, dar exista înţelepciune şi viclenie sub fruntea aia grea şi craniul chel. Se gândi la ultimele douăzeci de minute, încercând să afle când pierduse controlul situaţiei. A fost o scânteie între ei, aşa cum îşi dorise ea. Bane nu făcuse nimic pentru a ascunde dorinţa; îi simţise căldura în timp ce-i mângâia gâtul. Totuşi, ceva mersese prost cu seducţia ei atent planificată.

Era posibil să simtă ceva pentru el?

Githany îşi muşcă fără să gândească buza inferioară. Bane era puternic, inteligent şi îndrăzneţ. Avea nevoie de el dacă voia să-l elimine pe Sirak. Dar el avea talentul de a o surprinde. Continua să-i provoace şi să-i sfideze aşteptările.

Trebuia să recunoască că îl găsea uluitor, în ciuda tuturor acestor lucruri. Sau poate din cauza lor. Bane era tot ceea ce nu fusese Kiel: ambiţios, impulsiv, imprevizibil. În ciuda intenţiilor ei, o mică parte din ea era atrasă de el.

Şi asta, mai mult decât orice altceva, îl făcea un foarte periculos aliat.

Capitolul 16

Sus, în vârful templului de pe Korriban, sub lumina unei luni roşii, două siluete stăteau în picioare: un om şi un Twi'lek. Un vânt rece mătura acoperişul dar, deşi ambii combatanţi îşi dezbrăcaseră robele pentru a lupta cu pieptul gol, niciunul nu tremura de frig. Ar fi putut fi statui, nemişcate şi tari ca piatra, dacă nu ar fi fost căldura care mocnea în ochii lor.

Fără avertisment siluetele ţâşniră, deplasându-se atât de repede, încât unui observator i-ar fi fost imposibil să spună care acţionase şi care reacţionase. Se întâlniră cu o încleştare fulgerătoare şi sălbatică a lamelor.

Chiar în timp ce lupta cu disperare să nu cedeze teren, Bane îl studia cu atenţie pe Kas'im. Era conştient de fiecare fentă şi lovitură, analizând şi memorând orice blocare, paradă şi contralovitură. Maestrul săbiilor îi spusese că timpul său ar fi fost mai bine petrecut concentrându-se pe îmbunătăţirea propriei lui tehnici, dar Bane era hotărât să nege avantajul lui Sirak prin absorbţia a tot ce putea din stilul de luptă cu două lame al Twi'lekului.

Schimbul durã mai bine de un minut, fără vreo pauză sau perioadă de calm în acţiune, până când Bane se desprinse ca să se regrupeze. Simţise că atacurile sale alunecaseră într-o tipar inconştient şi predictibilitatea însemna moarte împotriva unui adversar atât de priceput precum Kas'im.

Mai căzuse în capcana aia săptămâna precedentă. Nu era pe cale să facă de două ori aceeaşi greşeală. Cei doi combatanţi se priviră din nou, nemişcaţi, cu excepţia ochilor lor, care căutau orice semn le-ar putea folosi pentru a obţine une avantaj cât de mic.

În ultima lună, sesiunile de antrenament deveniseră mai puţin frecvente, dar mult mai intense. O parte din Bane credea că Kas'im chiar găsea plăcere în duelul împotriva lui: Maestrul săbiilor trebuie să se fi plictisit încrucişând lamele cu ucenici şi studenţi aflaţi atât de mult sub nivelul său.

Desigur, Bane nu reuşise încă să-l lovească pe Maestrul său. Dar de fiecare dată când luptau el simţea că se apropia din

ce în ce mai mult de o victorie. Forma şi tehnica lui Kas'im erau impecabile, dar Bane era conştient că cea mai mică eroare era oportunitatea de care avea nevoie. Ambii luptători respirau greu; sesiunea durase mult mai mult decât oricare alta dinainte.

Luptele lor se încheiau de obicei atunci când Twi'lekul aplica o lovitură în urma căreia unul dintre membrele elevului său devenea inert de la arsura veninului pelko. În această noapte, totuşi, Kas'im nu reuşise încă să-i aplice o astfel de lovitură.

Kas'im atacă, şi sunetul ciocnirii armelor lor răsună peste acoperiş într-un ritm sacadat, ascuţit. Stăteau în picioare, lovindu-se unul de celălalt, fără să cedeze teritoriu. În cele din urmă, Bane fu forţat să se desprindă, întrerupând lupta înainte ca abilităţile superioare ale Maestrului săbiilor să treacă de apărarea lui.

De data asta, Bane fu cel care porni atacul. Încă o dată, săbiile lor de antrenament se loviră iar şi iar şi, încă o dată, ambii combatanţi se despărţiră nevătămaţi. Cu toate astea, de data asta, rezultatul luptei nu mai putea fi pus la îndoială. Bane îşi lăsă capul în jos şi îşi coborî lama într-o recunoaştere a înfrângerii. În ultima luptă îl ţinuse pe Kas'im la distanţă, dar cu fiecare lovitură de sabie devenea mai lent cu o microsecundă.

Se instala oboseala. Nici măcar Forţa nu îi putea ţine muşchii proaspeţi pentru totdeauna şi duelul aparent fără sfârşit îl obosise până la urmă. Pe de altă parte, Maestrul săbiilor nu pierduse aproape deloc nici din viteză, nici din claritate.

Bane se îndoia că va trece de următoarea luptă şi, chiar dacă ar face-o, cea de după aceea îi va aduce o înfrângere sigură. Era inevitabil, aşa că n-avea rost să preseze până la punctul în care să sufere durerea de a fi lovit. Kas'im păru momentan surprins de cedare, apoi aprobă din cap acceptând victoria.

— Ai fost inteligent să recunoşti faptul că lupta s-a terminat, dar m-am aşteptat să lupţi până la sfârşit. Este puţină onoare în predare.

— Onoarea este premiul proştilor, răspunse Bane, recitând un pasaj dintr-un volum pe care îl citise recent în arhivă. Gloria nu este de niciun folos pentru cei morţi.

După ce se gândi un moment la cuvintele sale, Maestrul săbiilor dădu din cap.

— Bine spus, tânărul meu ucenic.

Bane nu fu surprins de faptul că Kas'im nu recunoscuse citatul. Cuvintele fuseseră scrise de Darth Revan cu aproape trei milenii în urmă. Maeştrii aveau aceleaşi îndoieli ca şi studenţii atunci când era vorba de studierea scrierilor antice. Se părea că Academia întorsese spatele foştilor campioni ai părţii întunecate.

Este adevărat, Revan se întorsese în cele din urmă la Jedi şi la lumină după ce fusese trădat de Darth Malak. Cu toate acestea, Revan şi Malak ajunseseră la un fir de păr de distrugerea Republicii. Era prostesc să negi tot ce realizaseră, şi chiar mai şi prostesc să ignori lecţiile care puteau fi învăţate de la ei.

Cu toate acestea, Qordis şi ceilalţi refuzau cu încăpăţânare să-şi petreacă timpul studiind istoria Ordinului Sith. Din fericire pentru Bane era o trăsătură pe care le-o transmiseseră elevilor lor.

Asta îi oferea un avantaj incontestabil faţă de ceilalţi ucenici. În definitiv, îi arăta adevăratul potenţial al părţii întunecate. Arhivele erau pline cu relatări despre fapte incredibile de putere: oraşe prefăcute în pulbere, lumi distruse, sisteme stelare întregi înghiţite când un Lord Întunecat făcuse ca soarele să devină o novă.

Unele dintre acele poveşti erau probabil exagerări, mituri care crescuseră la fiecare repovestire înainte să fie aşternute pe un pergament. Cu toate acestea, îşi aveau rădăcinile în adevăr, şi acel adevăr îl inspirase pe Bane să se forţeze pe sine mai departe şi mai repede decât ar fi îndrăznit în mod normal. Gândul la Revan şi la Lorzii Sith din trecut îi aduse în minte o altă întrebare care îl tulbura de ceva timp.

— Stăpâne, de ce Sithul nu mai foloseşte titulatura Darth?

— A fost decizia Lordului Kaan, îi spuse Twi'lekul în timp ce se ştregea cu prosopul. Tradiţia Darth este o relicvă din trecut. Reprezintă ceea ce a fost Sithul cândva, nu ceea ce suntem acum.

Bane dădu din cap, nemulţumit de răspuns.

— Trebuie să fie mai mult decât atât, spuse el, oprindu-se să-şi ia roba pe care o aruncase la începutul duelului. Lordul Kaan nu ar ignora tradiţiile antice fără o justificare.

— Văd că nu vei fi mulţumit cu un răspuns simplu, spuse Kas'im cu un oftat, trăgând pe el propriul halat. Foarte bine. Pentru a înţelege de ce titlul nu mai este folosit, trebuie să înţelegi cu adevărat ce reprezintă. Titulatura Darth era mai mult decât un simbol al puterii; era o revendicare a supremaţiei. Fusese folosit de acei Lorzi Întunecaţi care au încercat să-şi impună voinţa asupra celorlalţi Maeştri. Era o provocare – un avertisment, să se supună sau să fie distruşi.

Bane ştia deja acest lucru din studiile sale, dar nu i se păru înţelept să îl întrerupă. În schimb, îşi încrucişă picioarele şi coborî într-o poziţie de şezut, uitându-se în sus la Maestrul său şi ascultând.

— Desigur, puţini dintre Lorzii Întunericului s-ar supune vreodată voinţei altuia pentru mult timp, continuă Kas'im. Ori de câte ori cineva din Ordinul nostru prelua titlul de Darth, înşelăciunea şi trădarea erau întotdeauna aproape la îndemână pentru a i-l smulge. Nu poate exista pace pentru un Maestru care îndrăzneşte să folosească numele de Darth.

— Pacea este o minciună, răspunse Bane. Există doar pasiune?

Kas'im ridică o sprânceană exasperat.

— *Pacea* a fost o alegere proastă a cuvintelor. Ceea ce am vrut să spun era *stabilitate*. Acei Maeştri care alegeau titlul de Darth petreceau la fel de mult timp păzindu-se împotriva presupuşilor lor aliaţi, pe cât petreceau luptând cu Jedi. Kaan a vrut să pună capăt acestei risipe.

Din punctul lui de vedere, lui Bane i se păru că Maestrul săbiilor încerca să se convingă la fel de mult pe sine, cât şi pe elevul său.

— Kaan vrea ca noi să ne concentrăm toate resursele pe adevăratul nostru inamic în loc să ne luptăm unul cu altul, afirmă Kas'im. De aceea suntem cu toţii egali în Frăţia Întunericului.

— Egalitatea este un mit pentru a-i proteja pe cei slabi, argumentă Bane. Unii dintre noi sunt puternici în Forţă, alţii nu. Numai un prost crede altfel.

— Există şi alte motive pentru care a fost abandonată titulatura de Darth? insistă Kas'im un pic frustrat. Atrage atenţia Jedilor, de exemplu. Îi dezvăluie inamicului identitatea conducătorii noştri; îi face ţinte uşoare pentru a fi eliminaţi.

Bane tot nu era convins. Jedi ştiau cine erau adevăraţii lideri ai Sithului; nu conta dacă se numeau Darth sau Lordul sau Maestrul. Dar putea să-şi dea seama că Twi'lekul era stingherit de discuţie şi ştia suficient pentru a lăsa problema moartă.

— Iertaţi-mă, Lord Kas'im, spuse el, plecându-şi capul. Nu am vrut să vă jignesc. Am încercat doar să mă bazez pe înţelepciunea dumneavoastră pentru a explica ceea ce nu am putut înţelege eu însumi.

Kas'im se uită în jos la el cu aceeaşi expresie pe care o folosise când Bane îşi încheiase brusc duelul cu câteva momente mai devreme. În cele din urmă, îl întrebă.

— Deci, acum vezi înţelepciunea din spatele deciziei Lordului Kaan de a pune capăt tradiţiei?

— Desigur, minţi Bane. El acţionează pentru binele nostru, al tuturor.

În timp ce se ridica în picioare gândi: Kaan se poartă ca unul dintre Jedi. Îşi face griji pentru binele suprem. Încearcă să aducă armonie şi cooperare în Ordinul nostru. Partea întunecată se ofileşte şi moare în astfel de condiţii!

Kas'im se holbă la Bane ca şi cum ar fi vrut să spună mai multe. În cele din urmă, lăsă subiectul închis.

— Este de ajuns pentru ziua de azi, spuse el.

În depărtare, cerul căpăta culoarea gri slabă a primei lumini; zorile erau la doar o oră distanţă.

— Ceilalţi studenţi vor sosi în curând pentru antrenamentele lor.

Bane se închină încă o dată înainte de a pleca. În timp ce cobora treptele templului, îşi dădu seama că Kas'im, cu toată priceperea lui cu sabia de lumină, nu-l putea învăţa ceea ce avea nevoie cu adevărat să ştie. Twi'lekul întorsese spatele trecutului; abandonase rădăcinile individualiste ale Sithului în favoarea Frăţiei lui Kaan. Misterele adevăratului potenţial al părţii întunecate erau dincolo de el – şi, probabil, dincolo de fiecare Maestru de la Academie.

* * *

Githany putea simţi că ceva îl deranja pe Bane. Abia îi acorda atenţie în timp ce îi împărtăşea ceea ce învăţase de la

Maeştrii Sith în cele mai recente lecţii. Nu ştia ce îl deranjează. De fapt, nici nu îi păsa. Decât dacă interfera cu planurile ei.

— Este ceva în mintea ta, Bane, şopti ea.

Pierdut în gândurile sale, îi trebui un moment pentru a reacţiona.

— Sunt ... Îmi pare rău, Githany.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea, încercând să pară cu adevărat îngrijorată. La ce te gândeşti?

Nu îi răspunse din prima; părea să-şi cântărească cu atenţie cuvintele înainte de a vorbi.

— Crezi în puterea părţii întunecate? întrebă el.

— Desigur.

— Şi este ceea ce ţi-ai imaginat? Academia se ridică la aşteptările tale?

— Puţine lucruri o fac vreodată, răspunse ea cu o urmă de zâmbet. Dar am învăţat multe de la Qordis şi ceilalţi de când am venit aici. Lucruri pe care Jedi nu m-ar fi putut învăţa niciodată.

— Cel mai mult am învăţat din cărţi astea.

El flutură o mână spre rafturi. Neştiind ce să spună în continuare, ea tăcu.

— Mi-ai spus odată că Maeştrii nu ştiu totul, continuă Bane. Te-ai referit la Maeştrii Jedi la momentul respectiv, dar am început să cred că se aplică şi Sithului, de asemenea.

— Au greşit când ţi-au întors spatele, spuse ea, văzând oportunitatea pe care o aşteptase de mult timp. Dar trebuie să dai vina pe cine trebuie. Amândoi ştim cine e responsabil pentru acest lucru.

— Sirak, spuse el, scuipând numele ca şi cum ar fi otravă.

— Trebuie să plătească pentru ceea ce ţi-a făcut, Bane. Am aşteptat destul. E timpul.

— Timpul pentru ce?

Githany permise să-i apară o urmă de tremur în voce.

— Mâine dimineaţă o să-l provoc în ringul de duel.

— Ce? Bane clătină din cap. Nu fi proastă, Githany! Te va distruge!

— Nu am de ales, Bane, spuse ea grav. Ţi-am spus deja că nu cred în legenda Sith'ari. Sirak poate fi cel mai bun elev din şcoală, dar nu e invincibil.

— Poate că nu este Sith'ari, dar este prea puternic pentru tine. Nu-l poţi înfrunta în ringul de duel. Githany. L-am studiat. Ştiu cât de bun e. Nu-l poţi învinge.

Ea lăsă cuvintele să plutească în aer pentru o lungă perioadă de timp înainte să plece capul înfrântă.

— Ce altă alegere mai există? Trebuie să-l distrugem, şi singura cale este să-l înfruntăm în ringul de duel.

Bane nu răspunse imediat; ea ştia că se gândeşte la o altă soluţie. Amândoi ştiau că nu era decât o singură posibilitate de acţiune, un răspuns la care el va ajunge în mod inevitabil. Trebuia să-l ucidă pe Sirak în afara inelului. Să-l asasineze.

Era o încălcare flagrantă a regulilor Academiei şi avea urmări grave dacă erau prinşi. De aceea trebuia ca Bane să fie cel care vine cu ideea.

Dacă o făcea, Githany era încrezătoare că-l putea manevra s-o facă cu adevărat de unul singur. Era planul perfect: scăpa de Sirak şi Bane îşi asuma toate riscurile.

Mai târziu, îi putea – accidental – informa pe Maeştri despre implicarea lui Bane... Dacă va fi nevoie. Totuşi, nu mai eram atât de sigură de acea parte a planului. Nu era convinsă că vrea să-l trădeze pe Bane. Dar nu era nicio supărare dacă îl manipula.

El inspiră o dată lung, pregătindu-se să vorbească. Ea se pregăti să scoată o exclamaţie de surpriză foarte convingătoare şi foarte deliberată.

— Tu nu te poţi confrunta cu Sirak în ring, dar eu pot, spuse el.

— Ce? Surpriza lui Githany era complet autentică. Aproape te-a omorât în bătaie data trecută! Te va ucide cu siguranţă de data asta!

— De data aceasta am de gând să câştig.

Felul în care vorbi o făcu pe Githany să-şi dea seama că îi lipseşte o informaţie.

— Ce se întâmplă, Bane? întrebă ea.

El ezită un moment înainte să admită.

— M-am antrenat cu Lordul Kas'im în secret.

Avea sens, văzu ea. De fapt, ar fi trebuit să-şi dea seama singură. *Poate că ai fi făcut-o dacă, dacă nu l-ai fi lăsat pe Bane să-ţi intre în suflet*, se mustră singură. *Ştiai că începi să ai sentimente pentru el; l-ai lăsat să-ţi întunece judecata*.

Cu voce tare, spuse altceva.

— Nu-mi place să fiu luată de proastă, Bane.

— Nici mie, spuse el. Nu sunt prost, Githany. Ştiu ce ai vrut de la mine. Ştiu ce aşteptai de la mine să spun. Mă voi răzbuna pe Sirak. Dar o voi face în felul meu.

Fără să-şi dea seama, ea începu să-şi muşte buza inferioară.

— Când?

— Mâine dimineaţă. Aşa cum ai spus tu că vrei să faci.

— Dar ştii că nu am vorbit serios.

— Iar eu ştiu că sunt.

Neoprit, degetul lui Githany începu să împletească o şuviţă de păr. Îşi trase braţul în jos imediat ce îşi dădu seama ce face.

Bane întinse o mână şi o lăsă să se odihnească uşor pe umărul ei.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură el. Nu va şti nimeni că ai fost implicată.

— Nu de asta sunt eu îngrijorată, şopti ea.

El îşi înclină capul într-o parte, studiind-o îndeaproape pentru a vedea dacă era sinceră cu el. Spre marea ei surpriză, chiar era. Bane trebuie să-i fi simţit sinceritatea, pentru că se aplecă spre ea şi o sărută încet pe buze. Se retrase încet, lăsându-şi mâna să cadă de pe umărul ei. Fără vreun alt cuvânt, se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşa arhivei. Ea îl privi mergând în tăcere apoi, în ultima secundă, strigă după el.

— Mult noroc, Bane. Fii atent.

El se opri ca şi cum ar fi primit un foc de blaster în gât, cu corpul rigid.

— Voi fi, răspunse el fără să privească înapoi.

Şi apoi dispăru.

Câteva momente mai târziu, Githany îşi simţi faţa arzând. Îşi şterse absentă o lacrimă care îi cădea pe obraz, apoi ridică mâna încet, holbându-se neîncrezătoare la palma ei umedă. Dezgustată de propria slăbiciune, îşi şterse lacrima pe faldurile mantiei. Se ridică de pe scaun şi aruncă umerii înapoi, încordă coloana vertebrală şi îşi ţinu capul sus şi mândru.

Şi ce dacă lucrurile nu au mers conform planului? Dacă Bane îl va ucide pe Sirak în ring, rivalul ei tot ar fi mort. Iar dacă

Bane eşua, putea găsi pe altcineva care să-l asasineze pe Zabrak. Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla asta.

Dar în timp ce pleca din cameră, o parte din ea ştia că nu era adevărat. Indiferent cum se va termina pronlema asta, lucrurile nu vor fi deloc aşa cum şi le imaginase.

* * *

Cerul dimineţii era întunecat, cu nori de furtună. La distanţă mare se puteau auzi tunetele huruind peste câmpiile goale care separau templul de Valea Lorzilor Întunericului.

Bane nu dormise în noaptea aceea. După discuţia cu Githany, se întorsese în camera lui ca să mediteze. Chiar şi asta se dovedi dificil; mintea lui se frământa cu prea multe gânduri pentru a putea să se concentreze în mod corespunzător.

Amintirile bătăii înspăimântătoare pe care o suferise continuau să iasă la suprafaţă, aducând cu ele îndoieli şi teama de eşec. Până acum reuşise să reziste şoaptelor care îi ameninţau hotărârea şi rămăsese ferm la planul său iniţial.

Ucenicii se adunau, unii aruncând priviri morocănoase la norii de deasupra lor. Acoperişul templului era complet expus elementelor naturii, dar indiferent cât de uzi, înfriguraţi şi mizerabili deveneau elevii, ştiau că exerciţiile şi provocările nu vor fi anulate. Un pic de ploaie nu însemna nimic pentru un Sith, după cum îi plăcea lui Kas'im să spună.

Bane îşi găsi locul în mijlocul mulţimii care se pregătea pentru exerciţiile de grup. Ucenicii din jurul lui îi ignorau cu grijă prezenţa. Fusese aşa de când pierduse în faţa lui Sirak: era ocolit; devenise anatemă pentru ceilalţi elevi. Deşi se antrena cu ei în toate sesiunile de grup, era ca şi cum nu ar fi existat cu adevărat. Era o umbră tăcută ascunsă pe margini, exclus în spirit, dacă nu ca prezenţă fizică reală.

Scană mulţimea pentru a o găsi pe Githany, dar când îi prinse privirea, ea se uită repede în altă parte. Totuşi, îi găsi prezenţa liniştitoare. El credea că ea voia ca el să reuşească, sau cel puţin o parte din ea o dorea. Credea că o parte din ceea ce simţeau unul pentru celălalt era mai mult decât un element al jocului pe care îl jucaseră amândoi.

Când începură exerciţiile, se hotărî să nu se uite la Sirak. Îl studiase pe Zabrak în cele mai chinuitoare detalii în ultimele

luni; tot ce se întâmpla să observe acum l-ar face doar să se răzgândească. În schimb, se concentră pe propria lui tehnică. În trecut, introducea intenţionat erori şi greşeli în rutinele sale în timpul exerciţiilor, în scopul de a menţine talentul său în creştere ascuns de orice student care se putea întâmpla să arunce o privire în direcţia lui.

Acum, cu toate acestea, nu mai era timp pentru secrete. După provocările de azi va şti toată lumea ce era el capabil – sau va fi mort şi uitat pentru totdeauna.

Ploaia începu să cadă. Încet la început; cu picături grele distanţate suficient de mult pentru a putea auzi fiecare sunet de cădere. Dar apoi norii se deschiseră şi ploaia veni constant, ritmat.

Bane abia dacă observă. Se închisese în el însuşi, săpând adânc ca să-şi înfrunte frica. În timp ce trupul său trecea prin poziţiile de atac şi de apărare de bază, împreună cu restul clasei, el transformă încet frica în furie.

Lui Bane îi era imposibil să spună cât timp durase sesiunea de antrenament: păru să dureze foarte mult dar, în realitate, Kas'im probabil că o scurtase, având în vedere că ploaia torenţială constantă îngreuna atacurile.

Până când se încheie şi ucenicii se adunară în cercul familiar din jurul ringului de duel, tânărul îşi transformase furia într-o ură incandescentă.

La fel cum făcuse ultima dată când îl provocase pe Sirak, intră în ring înainte ca altcineva să aibă şansa să i-o ia înainte, făcându-şi loc prin mulţime din poziţia sa de pe marginea cea mai îndepărtată. Se auzi un murmur de surpriză atunci când ceilalţi îl recunoscură pe cel care ieşise în faţă.

Putea simţi partea întunecată în el, o furtună mult mai aprigă decât cea care se desfăşura pe cer. Era timpul ca ura lui să-l elibereze.

— Sirak! strigă, vocea lui ridicându-se peste vântul în creştere. Te provoc!

Capitolul 17

Provocarea lui Bane rămase în aer, ca şi cum căderile neobosite de ploaie i-ar fi prins cumva cuvintele. Prin întunericul furtunii văzu cum mulţimea se desparte şi Sirak păşeşte încet înainte.

Zabrakul se mişca cu o încredere liniştită. Bane sperase că provocarea neaşteptată îl va tulbura pe duşmanul său. Dacă îl putea zgudui pe Sirak, să-l prindă nepregătit sau să-l zăpăcească, ar avea un avantaj înainte ca lupta să înceapă. Dar dacă adversarul său simţise ceva, atunci ascundea totul cu grijă sub o faţă rece, calmă.

Sirak îi înmână sabia sa lungă, cu două lame, lui Yevra, unul dintre fraţii Zabraki care întotdeauna părea să vină în urma lui, apoi dezbrăcă de pe el pelerina grea, îmbibată de ploaie. Sub robă, purta o pereche simplă de pantaloni scurţi şi o vestă fără mâneci. Fără un cuvânt întinse mantaua şi Llokay, celălalt Zabrak, fugi din mulţime şi i-o luă. Apoi Yevra reveni pentru a pune arma în mâna lui deschisă.

Bane îşi dezbrăcă propria mantie şi o lăsă să cadă la pământ, încercând să ignore înţepătura rece a ploii pe corpul său gol. Nu se aştepta cu adevărat ca Sirak să fie tulburat de provocarea lui, dar cel puţin sperase că Zabrakul va fi prea încrezător. Cu toate acestea, exista o eficienţă nemiloasă în pregătirea lui Sirak – nişte mişcări economice şi precise – care îi spuneau lui Bane că privea foarte serios acest duel.

Sirak era arogant, dar nu era prost. Era destul de deştept să înţeleagă că Bane nu l-ar fi provocat din nou dacă nu ştia că are un plan de victorie. Până când înţelegea care era planul, nu avea de gând să-şi desconsidere adversarul.

Bane ştia că acum era foarte probabil să îl poată învinge pe Sirak. Ca şi Githany, nu credea în legenda unui ales care se va ridica din rândurile Sith: era convins că Sirak nu era, de fapt, Sith'ari. Cu toate acestea, nu voia doar să-l bată. El voia să-l distrugă, aşa cum îl distrusese Sirak la ultima lor întâlnire. Dar Sirak era prea bun; nu s-ar lăsa niciodată expus aşa o făcuse

Bane. Nu de la început. Decât dacă Bane îl ademenea cumva într-o capcană.

De partea cealaltă a inelului, Sirak se pregăti pe poziţie. Pielea lui udă de ploaie părea să strălucească în întuneric: un demon galben ieşit din umbra unui coşmar în lumina aspră a realităţii. Bane sări înainte, deschizând lupta cu o serie de atacuri complexe, agresive. Se mişca repede... dar nu foarte repede.

Se auziră murmure de uimire din mulţime pentru abilităţile lui evidente şi neaşteptate, deşi Sirak îi respinse atacul destul de uşor. Ca răspuns la inevitabilul contraatac, Bane se lăsă să se clatine înapoi într-o retragere poticnită. Pentru o clipă, îl văzu pe adversar întinzându-se prea mult şi lăsând braţul drept vulnerabil la o lovitură care ar fi încheiat imediat lupta. Luptându-se cu instinctele sale bine ascuţite, Bane se dădu înapoi. Muncise prea mult şi prea din greu pentru a pretinde victoria în urma unei simple lovituri la braţ.

Lupta continuă într-un ritm familiar, cu fluxuri şi refluxuri de atacuri şi apărări. Bane avu grijă ca atacurile sale să fie eficiente dar simple, încercând să-şi convingă inamicul că era un adversar periculos dar, în cele din urmă, inferior. De fiecare dată când îndepărta unul dintre atacurile lui Sirak, îşi înfrumuseţa manevrele defensive, transformând paradele în lovituri lungi, rapide, neîndemânatice, care păreau să ţină sabia cu două lame la distanţă mai mult printr-un noroc chior decât prin intenţie. Cu fiecare atac Bane îl pipăia uşor cu Forţa, testând şi căutând o slăbiciune pe care să o poată exploata. Dură doar câteva minute până când o recunoscu. În ciuda antrenamentului său, Zabrakul nu avea deloc experienţă reală în lupte de lungă durată, epuizante – niciunul dintre adversarii săi nu rezistase vreodată suficient de mult pentru a-l epuiza cu adevărat. Imperceptibil, loviturile duşmanului său deveneau mai puţin clare, paradele erau mai puţin precise şi tranziţiile mai puţin elegante în timp ce Sirak obosea treptat.

Ceaţa epuizării îi întuneca încet mintea şi Bane ştia că era doar o chestiune de timp, până când va face eroare o crucială – şi fatală. Cu toate acestea, chiar dacă lupta cu Zabrakul, lupta reală a lui Bane era cu el însuşi. Trebuise de multe ori să se retragă pentru a nu profita de oportunităţile oferite de atacurile lui disperate.

El înţelesese că victoria zdrobitoare pe care o căuta va veni doar prin răbdare – o virtute care, în mod normal, nu era încurajată la adepţii părţii întunecate. În cele din urmă răbdarea lui fu răsplătită. Sirak deveni din ce în ce mai frustrat pe măsură ce încerca încontinuu şi nu reuşea să-l pună la pământ pe adversarul său confuz şi poticnit. Pe măsură ce efortul fizic prelungit începea să-şi spună cuvântul, loviturile sale deveniră sălbatice şi nesăbuite, până când abandonă orice încercare de apărare în efortul de a pune capăt duelului care simţea că îi scapă de sub control.

Când disperarea Zabrakului se transformă în lipsă de speranţă, fiecare impuls din Bane ţipă de dorinţă să ia iniţiativa şi să pună capăt luptei. În schimb, el lăsă apropierea ispititoare a înfrângerii lui Sirak să-i hrănească apetitul pentru răzbunare.

Foamea creştea cu fiecare secundă care trecere până când deveni o durere fizică care îl rupea pe dinăuntru: partea întunecată îl umpluse şi el o simţi pe punctul de a-l rupe în bucăţi, despicându-i pielea şi ţâşnind afară ca o fântână de sânge negru.

Aşteptă până în ultima secundă înainte de a dezlănţui energia îmbuteliată în interiorul lui într-o scurgere extraordinară de putere. O canaliză prin muşchi şi membre, mişcându-se atât de repede încât părea că timpul se oprise pentru restul lumii. Într-o clipită zbură sabia din mâna lui Sirak, lovind în jos pentru a-i sfărâma antebraţul, apoi se răsuci şi îşi aduse sabia spre partea inferioară a picioarelor adversarului său. Se rupseră sub impact şi Sirak ţipă când ciotul rupt de os alb tăie prin muşchi, tendon şi, în cele din urmă, piele.

Pentru o clipă niciunul dintre spectatori nu fu măcar conştient de ceea ce se întâmplase; minţilor lor le trebui un moment pentru a prinde din urmă şi a procesa ceaţa de mişcare care avusese loc atât de repede, încât ochii lor nici nu putură vedea.

Sirak zăcea mototolit la pământ, zvârcolindu-se în agonie şi ţinându-se cu mâna bună de bucata de os care ieşea din tibia lui. Bane ezită o fracţiune de secundă, savurând momentul, înainte să se apropie pentru a-l termina… dându-i astfel lui Kas'im posibilitatea de a interveni.

— Destul! strigă Maestrul săbiilor şi ucenicul ascultă, oprindu-şi sabia chiar în timp ce o cobora spre duşmanul său neajutorat. S-a terminat, Bane.

Încet, Bane îşi coborî sabia şi păşi înapoi. Furia şi concentrarea care îl transformaseră într-o conductă a puterii de neoprit a părţii întunecate dispăruseră, fiind înlocuite de o hiperconştientizare a împrejurimilor sale fizice. Era pe acoperişul templului în mijlocul unei furtuni violente, udat de ploaia rece, cu corpul pe jumătate îngheţat. Începu să tremure în timp ce se aplecă spre sol după pelerina pe care o aruncase. O ridică, dar, pentru că era complet udă, nu se deranjă să o îmbrace.

Kas'im ieşi din mulţime, plasându-se uşor între Bane şi neajutoratul Zabrak.

— Astăzi aţi fost martorii unei victorii uimitoare, spuse el mulţimii adunate, strigând ca să fie auzit pe deasupra ploii. Triumful lui Bane a fost la fel de mult un rezultat al strategiei sale geniale ca şi al abilităţilor sale superioare.

Bane abia asculta cuvintele. Stătea doar în centrul inelului, tăcut, cu excepţia clănţănitului din dinţi.

— A fost răbdător şi atent. El nu a vrut doar să-şi învingă adversarul. A vrut să-l distrugă! A realizat un Dun Möch[24] – nu pentru că a fost mai bun decât Sirak, ci pentru că a fost mai inteligent.

Meastrul săbiilor întinse o mână şi o puse pe umărul gol al lui Bane.

— Să fie o lecţie pentru voi toţi, concluzionă el. Secretul poate fi cea mai mare armă a voastră. Păstraţi-vă ascunsă adevărata putere până când sunteţi gata să dezlănţuiţi lovitura ucigătoare.

Îi dădu drumul umărului lui Bane şi şopti.

— Ar trebui să te duci în interior înainte să iei vreo răceală.

Apoi se întoarse pentru a li se adresa fraţilor Zabraki, uimiţi, care stăteau la marginea cercului de elevi.

---

[24] Dun Möch – formă de luptă care folosea distragerile şi îndoielile, de obicei prin batjocură, împreună cu lupta cu sabia de lumină. Dun Möch implica în mod obişnuit batjocuri, zeflemele şi glume care expuneau punctele slabe sau îndoielile interioare ale adversarului, care aveau ca rezultat final erodarea voinţei adversarului. Atacurile mentale erau, de asemenea, folosite în timpul luptei, pentru a elimina concentrarea cu Forţa, făcând ca adversarul să fie mai puţin precis şi eficient.

— Duceţi-l pe Sirak la centrul medical.

În timp ce ei înaintau pentru a-şi lua campionul care gemea, abia conştient, Bane se întoarse spre scări. Kas'im avea dreptate: trebuia să plece din ploaie.

Simţindu-se ciudat de ireal, merse rigid spre scările care duceau la căldura şi adăpostul camerelor de jos. Mulţimea se despărţi repede să-l lase să treacă. Cei mai mulţi dintre ceilalţi ucenici se holbau la el cu expresii clare de frică şi minunare, dar el abia îi băgă în seamă. Coborî treptele de la etajul principal al templului, mergând într-o ameţeală care se întrerupse doar atunci când o auzi pe Githany strigându-l.

— Bane! strigă ea, iar el se întoarse pentru a o vedea grăbindu-se în jos pe scări după el.

Părul ud îi cădea la întâmplare pe faţă şi pe frunte. Hainele îmbibate se mulau strâns pe corpul ei, accentuând fiecare curbă a formelor bine conturate. Respira greu, deşi nu putea spune dacă de emoţie sau de la efortul de a-l prinde din urmă.

El o aşteptă la baza scărilor să se apropie. Ea fugi în jos pe scări după el şi pentru un moment el crezu că va sări în braţele lui. În ultima secundă, ea se opri însă şi rămase la doar câţiva centimetri de el. Githany avu nevoie de o secundă să-şi tragă răsuflarea înainte să vorbească. Când o făcu, cuvintele ei erau dure, deşi vocea era joasă.

— Ce s-a întâmplat acolo? De ce nu l-ai ucis?

O parte din el se aşteptase la această reacţie, deşi o altă parte din el sperase că ea venea să-l felicite pentru victoria lui. Nu se putu abţine să nu se simtă dezamăgit.

— El m-a trimis în rezervorul de bacta la primul nostru duel. Acum, i-am făcut acelaşi lucru, răspunse el. Asta este răzbunarea mea.

— Asta-i o prostie! răspunse ea. Crezi că Sirak va uita? Va veni din nou după tine, Bane. La fel cum ai venit tu după el. Aşa merg treburile. Ai ratat şansa de a pune capăt pentru totdeauna acestui conflict şi vreau să ştiu de ce.

— Am ridicat lama pentru lovitura de ucidere, îi aminti Bane. Lordul Kas'im a intervenit înainte să-l pot termina pe Sirak. Maeştrii nu vor ca unul dintre elevii lor de top să sfârşească mort.

— Nu, spuse ea, scuturându-şi capul. Ai ridicat lama, dar nu Kas'im te-a oprit. Ai ezitat. Ceva te-a tras înapoi.

Bane ştia că are dreptate. Ezitase. Nu era sigur de ce. Încerca să-i explice... lui Githany şi lui însuşi.

— Am ucis deja un adversar în ring. Qordis m-a pedepsit pentru moartea lui Fohargh. M-a avertizat să nu se întâmple din nou. Cred... Cred că am fost îngrijorat de ceea ce mi-ar face Maeştrii dacă aş ucide un alt ucenic.

Ochii lui Githany se subţiară de furie.

— Am crezut că, în cele din urmă, am încetat să ne mai minţim între noi, Bane.

Nu era o minciună. Nu chiar. Dar nici nu era în întregime un adevăr. Se fâţâi incomodat, simţindu-se vinovat sub privirea ei furioasă.

— Nu ai putut să o faci, spuse ea, întinzându-se şi împungându-l cu degetul tare în piept. Ai simţit cum te înghite partea întunecată şi ai dat înapoi.

Acum era rândul lui Bane să se enerveze.

— Te înşeli, izbucni el, împingând mâna ei acuzatoare. M-am ferit de partea întunecată după ce am l-a ucis pe Fohargh. Ştiu cum m-am simţit. Acum este diferit.

Cuvintele lui aveau greutatea adevărului. Ultima dată se simţise gol pe dinăuntru, ca şi cum i-ar fi lipsit ceva. De data asta încă putea simţi Forţa curgând prin el în toată gloria ei salbatică, umplându-l cu căldura şi puterea sa. De data asta, partea întunecată rămăsese sub comanda lui.

Githany nu era convinsă.

— Încă nu eşti dispus să te predai pe deplin părţii întunecate, spuse ea. Sirak a arătat slăbiciune şi tu i-ai arătat milă. Nu asta este calea Sith.

— Ce ştii tu despre căile Sith? strigă el. Eu sunt cel care a citit textele antice, Nu tu! Tu eşti blocată cu învăţăturile Maeştrilor care au uitat de trecutul lor.

— Unde spune în textele antice să-i arăţi compasiune unui inamic doborât? întrebă ea, cu vocea plină de dispreţ.

Înţepat de cuvinte, Bane o împinse brusc înapoi şi se întoarse. Ea făcu un pas rapid pentru a se echilibra, dar păstrî distanţa.

— Eşti doar supărat pentru că s-a destrămat planul tău, mormăi el, brusc nedorind să se confrunte cu ea.

Voia să spună mai multe, dar ştia că restul elevilor vor veni în curând. Nu voia să-i vadă cineva vorbind împreună, aşa că, pur şi simplu, plecă şi o lăsă singură.

Githany îl urmări cu ochi reci şi calculaţi. Fusese impresionată văzându-l cum se jucase cu Sirak în ring; părea invincibil. Dar când nu reuşise să-l omoare pe neajutoratul Zabrak, ea recunoscu şi identifică rapid ceea ce se întâmplase.

Era un defect în caracterul lui Bane, o slăbiciune pe care refuza să o recunoaacă. Cu toate astea, oricum, era acolo. Odată ce pasiunea momentului se stingea – odată ce nu mai era condus de partea întunecată – setea lui clocotitoare de sânge se potolea. Nici măcar nu era în stare să-şi ucidă cel mai detestat inamic, nu fără provocare. Ceea ce însemna că, probabil, nu va putea nici să o omoare pe Githany dacă se ajungea la asta.

Cunoaşterea acestui lucru schimbă natura relaţiei lor, încă o dată. În ultimul timp începuse să se teamă de Bane, ştiind că dacă se va întoarce împotriva ei, nu va fi suficient de puternică să-i stea împotrivă. Acum ştia că nu se va întâmpla aşa ceva. Pur şi simplu, nu era capabil să ucidă un aliat fără justificare.

Din fericire, ea nu avea aceleaşi limitări.

* * *

Mai târziu în acea noapte, Bane încă se gândea la ceea ce spusese Githany, în timp ce stătea în pat, incapabil să doarmă. De ce nu fusese în stare să-l omoare pe Sirak? Avea ea dreptate? Se retrăsese dintr-un sentiment greşit de compasiune?

Voia să creadă că îmbrăţişase partea întunecată, dar dacă ar fi făcut-o, l-ar fi tăiat pe Sirak în două, fără să gândească de două ori – indiferent de consecinţe.

Cu toate acestea, mai erau şi alte lucruri care îl deranjau. Era frustrat de felul în care lăsase lucrurile cu Githany. Era atras de ea, incontestabil; era hipnotică şi convingătoare. De fiecare dată când se lipea de el, simţea frisoane pe şira spinării.

Chiar şi atunci când erau despărţiţi, se gândea adesea la ea, amintindu-şi mirosul parfumului ei ameţitor. Noaptea, părul ei lung şi negru, şi ochii periculoşi îi bântuiau visele.

Şi crezuse sincer că şi ea simţea ceva pentru el, deşi se îndoia că va recunoaşte asta vreodată. Cu toate acestea, deşi se apropiaseră foarte mult în timpul lecţiilor lor secrete, nu merseseră niciodată până la capăt. I se păruse greşit cât timp Sirak încă era cel mai bun ucenic al Academiei.

Obiectivul de bază pentru ei a fost să-l învingă pe el; niciunul nu dorea vreo distragere a atenţiei de la acest obiectiv. El era duşmanul comun care îi unise într-o singură cauză, dar în multe alte feluri, el era, de asemenea, zidul care îi despărţea.

Doborârea lui Sirak ar fi trebuit să doboare zidul. Dar Bane văzuse dezamăgirea de pe faţa lui Githany, după luptă. Îi promisese să-şi ucidă duşmanul, iar ea crezuse în el. Cu toate acestea, în cele din urmă, acţiunile sale dovediră că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor ei şi zidul dintre ei deveni brusc mult mai puternic.

Cineva bătu încet în uşa camerei. Era mult după ora de stingere a luminilor; niciunul dintre ucenici nu avea niciun motiv să fie pe holuri. Se putea gândi doar la o singură persoană care putea umbla pe holuri la ora asta. Sărind din pat, traversă camera dintr-un singur pas şi smuci uşa. Îşi mască rapid dezamăgirea de a-l vedea pe Lordul Kas'im, în picioare, dincolo de prag.

Maestrul săbiilor păşi prin uşa deschisă fără să aştepte invitaţia; odată ce intră, îi făcu lui Bane un semn să închidă uşa. Bane făcu cum i se spusese, întrebându-se de scopul vizitei nocturne neanunţate.

— Am ceva pentru tine, spuse Twi'lekul, dând deoparte faldurile mantiei şi întinzându-se spre sabia de lumină de la curea.

Bane îşi dădu seama că nu era sabia lui de lumină. Mânerul armei lui Kas'im era considerabil mai mare decât majoritatea, putând să găzduiască două cristale, câte unul pentru fiecare lamă. Acest mâner era mult mai mic şi avea cu o formă ciudată, curbă, oferindu-i aspectul unui cârlig. Maestrul săbiilor aprinse sabia de lumină. Lama sa avea o culoare roşie închisă.

— A fost arma Maestrului meu, îi spuse el lui Bane. Când eram copil, priveam ore în şir în timp ce Maestrul meu îşi făcea antrenamentele. Amintirile mele cele mai vechi sunt ale dansului luminii rubinii care se deplasa prin secvenţele de luptă.

— Nu vă amintiţi de părinţi? întrebă Bane, surprins.

Kas'im negă din cap.

— Părinţii mei erau vânduţi în pieţele de sclavi din Nai Hutta. Acolo m-a găsit Maestrul Na'daz. El îmi observase familia pe panourile de licitaţie; poate că fusese atras de ei pentru că eram Twi'leki, la fel ca el. Chiar dacă abia eram îndeajuns de mare ca să stau în picioare, Na'daz putea simţi Forţa din mine. M-a cumpărat şi m-a adus înapoi pe Ryloth, să mă crească ca ucenic al său printre semenii noştri.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

— Nu ştiu, răspunse Kas'im cu o ridicare din umeri indiferentă. Ei nu au avut nicio legătură specială cu Forţa, aşa că Maestrul meu n-a avut niciun motiv să îi cumpere. Erau slabi şi, astfel, au fost lăsaţi în urmă.

Vorbise normal, ca şi cum faptul că părinţii săi trăiseră şi, probabil, muriseră ca sclavi în serviciile huttilor nu avea niciun efect asupra lui. Într-un fel, apatia lui era de înţeles. Nu îşi cunoscuse niciodată părinţii, aşa că nu avea legături emoţionale cu ei, bune sau rele. Bane se întrebă o secundă cum ar fi putut fi diferită viaţa lui dacă ar fi fost crescut de altcineva. Dacă Hurst ar fi fost ucis în minele de cortoză când el era doar un copil, ar mai fi ajuns aici, la Academia de pe Korriban?

— Maestrul meu a fost un mare Lord Sith, continuă Kas'im. Era în mod special un adept al artelor de luptă cu sabia de lumină – o abilitate pe care mi-a trecut-o mie. M-a învăţat să folosesc sabia cu două lame, deşi, după cum poţi vedea, a preferat un design mai tradiţional pentru el însuşi. Cu excepţia mânerului, desigur.

Lama dispăru pâlpâind când el o opri şi i-o aruncă lui Bane, care o prinse cu uşurinţă, închizând palma în jurul mânerului în formă de cârlig.

— Se simte ciudat, mormăi el.

— Este nevoie de o variaţie minoră în felul în care o ţii, explică Kas'im. Ţine-o mai mult în palmă, cât mai departe de vârful degetelor.

Bane făcu cum i se spuse, lăsându-şi corpul să se obişnuiască cu mânerul şi echilibrul ei ciudat. Mintea lui începuse deja să treacă prin implicaţiile noi ţineri. I-ar da mai multă putere în loviturile întoarse, şi i-ar schimba unghiul de

atac cu doar o fracţiune de grad. Suficient cât să deruteze şi să dezorienteze un adversar nebănuitor.

— Unele miscari sunt mai dificile cu acest tip de armă, îl avertiză Kas'im. Dar multe altele sunt mult mai eficiente. În cele din urmă cred că vei găsi că sabia asta de lumină se va potrivi destul de bine stilului tău personal.

— Mi-o dai mie? întrebă Bane neîncrezător.

— Astăzi ai dovedit că o meriţi.

Bane o aprinse, ascultând zumzetul dulce al pachetului de putere şi sfârâitul trosnit al lamei de energie. Făcu câteva scheme simple, apoi o închise brusc.

— Qordis a aprobat asta?

— Decizia este a mea, nu a lui, declară Kas'im. Aproape părea ofensat. Nu am păstrat sabia asta zece ani doar ca să poată decide Qordis cui i-o dau.

Bane răspunse cu o plecăciune respectuoasă, pe deplin conştient de marea onoare pe care tocmai i-o acordase Kas'im.

— Maestrul tău ţi-a dat-o când a murit? întrebă el pentru a umple tăcerea inconfortabilă care urmă.

— Am luat-o când l-am ucis.

Bane fu atât de uimit încât nu îşi putu acoperi reacţia. Maestrul săbiilor o văzu şi zâmbi uşor.

— Am învăţat tot ce am putut de la Na'daz. Pe cât de puternic a fost el în partea întunecată, eu am fost şi mai puternic. Fiind la fel de priceput ca el cu sabia de lumină, am devenit mai bun.

— Dar de ce l-ai omorât? întrebă Bane.

— A fost un test. Să văd dacă sunt atât de puternic pe cât credeam. Asta a fost înainte să vină la putere Lordul Kaan; eram încă prinşi în vechile obiceiuri. Sithul împotriva Sithului, Maestrul împotriva ucenicului. Asmuţindu-ne prosteşte unul împotriva celuilalt pentru a ne dovedi supremaţia. Din fericire, Frăţia Întunericului a pus capăt la toate astea.

— Nu complet, mormăi Bane, gândindu-se la Fohargh şi Sirak. Cei slabi încă mai cad pradă celor puternici. Asta este inevitabil.

Kas'im îşi înclină capul într-o parte, încercând să cântărească sensul din spatele cuvintelor sale.

— Nu-ţi permite să fii orbit de această onoare, îl avertiză el. Nu eşti pregătit să mă provoci, tinere ucenic. Te-am învăţat tot ce ştii, dar nu te-am învăţat tot ce ştiu eu.

Bane nu se putu abţine să nu zâmbească. Noţiunea de a-l înfrunta pe Kas'im într-o luptă adevărată era absurdă. Ştia că nu se putea pune cu Maestrul săbiilor. Încă nu.

— Voi ţine minte asta, Stăpâne.

Mulţumit, Kas'im se întoarse să plece. Chiar înainte ca Bane să închidă uşa în urma lui, adăugă:

— Lordul Qordis vrea să te vadă mâine dimineaţă la prima oră. Du-te în camera lui înainte antrenamentul de dimineaţă.

Nici chiar perspectiva sobră de a se întâlni cu supraveghetorul sumbru al Academiei nu putu să-i domolească starea de spirit lui Bane. De îndată ce rămase singur în cameră, reaprinse sabia de lumină şi începu să practice secvenţe de luptă. Au trecut multe ore înainte să pună, în cele din urmă, arma deoparte şi să se târască obosit în pat, cu toate gândurile la Githany alungate demult din mintea sa.

Prima lumină a dimineţii îl găsi pe Bane la uşa camerelor private ale Lordului Qordis. Trecuseră multe luni de când mai fusese aici. Atunci fusese pedepsit pentru uciderea lui Fohargh. De data aceasta îi rănise grav pe unul dintre elevi de top ai Academiei – una dintre persoanele preferate ale lui Qordis. Se întrebă ce va mai urma acum. Adunându-şi curajul, bătu o dată în uşă.

— Intră, se auzi vocea din interior.

Încercând să ignore sentimentul de agitaţie, Bane făcu ce i se spusese. Lordul Qordis era în centrul camerei, îngenuncheat pe salteaua lui de meditaţie. Era ca şi cum nu s-ar fi mişcat: poziţia lui era exact aceeaşi ca la ultima lor întâlnire.

— Stăpâne, spus Bane, făcând o plecăciune adâncă.

Qordis nu se deranjă să se ridice.

— Văd că ai la curea o sabie de lumină.

— Lordul Kas'im mi-a dat-o. A simţit că am câştigat-o odată cu ultima mea victorie din ring.

Bane se simţi brusc foarte defensiv, ca şi cum ar fi fost atacat.

— Nu am nicio dorinţă să-l contrazic pe Maestrul săbiilor, răspunse Qordis, deşi tonul său sugera altceva. Cu toate astea,

deşi acum porţi o sabie, nu uita că încă eşti ucenic. Încă datorezi supunere şi loialitate faţă de ceilalţi Lorzi din Academie.

— Desigur, Lord Qordis.

— Modul în care l-ai învins pe Sirak a lăsat o impresie bună celorlalţi studenţi, continuă Qordis. Acum vor căuta să te imite. Trebuie să le dai un exemplu.

— Voi face tot ce pot, Stăpâne.

— Asta înseamnă că sesiunile tale private cu Githany trebuie să înceteze.

Un fior trecu prin Bane.

— Aţi ştiut?

— Sunt un Lord Sith şi Maestru al acestei Academii. Eu nu sunt un prost şi nu sunt orb la ceea ce este se întâmplă între zidurile templului. Am tolerat un astfel de comportament când erai proscris pentru că nu le făcea niciun rău celorlalţi ucenici. Acum, totuşi, mulţi dintre studenţi vor fi cu ochii pe tine. Nu vreau să-ţi urmeze calea şi să încerce să se antreneze unul pe altul într-o încercare greşită pentru a duplica succesul tău?

— Ce se va întâmpla cu Githany? Va fi pedepsită?

— Voi vorbi cu ea la fel cum vorbesc cu tine. Trebuie să fie clar pentru restul ucenicilor că voi doi nu vă antrenaţi împreună în particular. Asta înseamnă că nu o mai poţi vedea. Trebuie să evitaţi orice contact, cu excepţia lecţiilor de grup. Dacă îmi daţi amândoi ascultare, nu vor mai fi alte consecinţe.

Bane înţelesese preocupările Lordului Qordis, dar simţi că soluţia mergea prea departe. Nu era nevoie să-l izoleze atât de mult de Githany. Se întrebă dacă Maeştrii ştiau de atracţia lui pentru ea. Se temeau că îi va distrage atenţia?

Nu, îşi dădea seama că nu despre asta era vorba. Era vorba doar de control. Bane îl sfidase pe Lordul Qordis; reuşise în ciuda faptului că fusese ocolit de restul Academiei. Acum, Qordis voia să revendice *dreptul de proprietate* asupra realizărilor lui Bane.

— Asta nu e tot, continuă Qordis, întrerupând gândurile lui Bane. De asemenea, trebuie să pui capăt studiului arhivelor.

— De ce? izbucni Bane, surprins şi furios. Manuscrisele conţin înţelepciunea Sithului antic. Am învăţat multe despre căile părţii întunecate din ele.

— Arhivele sunt relicve ale trecutului, contracară Qordis dur. Sunt dintr-o era care a dispărut demult. Ordinul s-a

schimbat. Am evoluat dincolo de ceea ce ai învăţat în acele manuscrise şi volume mucegăite. Ai fi înţeles asta dacă ai fi studiat cu Maeştrii în loc să te grăbeşti să o iei pe calea ta.

Tu eşti cel care m-a forţat să o iau pe calea aia, gândi Bane.

— Poate că Sithul s-a schimbat, dar încă ne putem baza pe cunoaşterea celor care au fost înaintea noastră. Cu siguranţă că înţelegeţi asta, Stăpâne. Altfel, de ce aţi fi reconstruit Academia pe Korriban?

Apăru un fulger de furie în ochii Lordului Întunecat. E clar că nu îi plăcea să fie provocat de unul din studenţi. Când vorbi, vocea lui era rece şi ameninţătoare.

— Partea întunecată este puternică pe această lume. Ăsta este singurul motiv pentru care am ales să venim aici.

Bane ştia că ar fi trebuit să o lase baltă, dar nu era pregătit să dea înapoi. Era prea important.

— Dar cum rămâne cu Valea Lorzilor Întunecaţi? Cum rămâne cu mormintele tuturor Lorzilor Întunecaţi îngropaţi pe Korriban şi secretele ascunse în interiorul lor?

— Asta este ceea ce cauţi? îl batjocori Qordis. Secretele morţilor? Jedi au jefuit mormintele când a căzut Korriban acum trei mii de ani. Nu a rămas nimic de valoare.

— Jedi sunt slujitorii luminii, protestă Bane. Partea întunecată are secrete pe care nu le vor putea înţelege niciodată. S-ar putea să le fi scăpat ceva.

Qordis râse cu un lătrat aspru şi dispreţuitor.

— Eşti într-adevăr atât de naiv?

— Se spune că spiritele puternicilor Lorzi Sith persistă în mormintele lor, insistă Bane, refuzând încăpăţânat să se lase. Ele apar doar celor care sunt demni. Ei nu s-ar fi dezvăluit Jedilor.

— Chiar crezi că fantomele şi spiritele încă persistă în mormintele lor, aşteptând să le spună misterele părţii întunecate celor care le caută?

Gândurile lui Bane se întoarseră la studiile sale. Erau prea multe astfel de relatări documentate în arhive ca să fie doar o legendă. Trebuiau să fie adevărate.

— Da, răspunse el, deşi ştia că l-ar înfuria şi mai mult pe Qordis. Cred că pot afla mai multe de la fantomele din Valea

Lorzilor Întunecaţi decât de la Maeştrii în viaţă de aici, din Academie.

Qordis sări în picioare şi îl pălmui pe Bane peste faţă, unghiile sale ca nişte gheare dându-i sângele. Bane rămase pe loc; nici măcar nu clipi.

— Eşti un prost neruşinat! strigă Lordul. Îi venerezi pe cei care sunt morţi. Crezi că deţin vreo mare putere, dar nu sunt nimic altceva, decât praf şi oase!

— Te înşeli, spuse Bane.

Putea simţi sângele care i se scurgea din zgârieturile de pe faţă, dar nu ridică mâna să-l şteargă. Pur şi simplu rămase nemişcat ca piatra în faţa Maestrului său.

Chiar dacă Bane nu se mişcă, Qordis făcu un pas înapoi. Când vorbi, vocea lui era mai calmă, deşi încă se simţea furia din ea.

— Ieşi afară, spus el, întinzând un deget lung, osos, spre uşă. Dacă preţuieşti atât de mult înţelepciunea morţilor, atunci pleacă. Lasă templul. Du-te în Valea Lorzilor Întunecaţi. Găseşte-ţi răspunsurile în mormintele lor.

Bane ezită. Ştia că era un test. În cazul în care şi-ar fi cerut scuze acum – dacă se umilea şi implora iertarea Lordului – Qordis, probabil că l-ar fi lăsat să rămână.

Dar el ştia că Qordis se înşeală. Sithul antic era mort, dar moştenirea lor rămăsese. Asta era şansa lui de o cuceri.

Îi întoarse spatele Lordului Qordis şi plecă din cameră fără să spună nimic. Nu mai avea niciun rost să continue cearta. Singurul mod în care putea câştiga era să găsească dovezi. Şi nu avea să le găsească stând aici.

Capitolul 18

Bane lipsi de la şedinţa de antrenament de dimineaţă. Lui Kas'im nu îi fu greu să-şi dea seama cine era responsabil pentru absenţa sa. Nu se deranjă să bată la uşa Lordului Qordis; pur şi simplu folosi Forţa pentru a sparge încuietoarea, apoi o trânti de perete. Din păcate, elementul surpriză la care sperase fusese pierdut. Qordis era cu spatele la uşă, examinând una dintre tapiseriile magnifice care atârnau lângă patul lui supradimensionat. Nu se întors când Kas'im dădu buzna; nu reacţionă deloc. Ceea ce însemna că se aştepta la o asemenea intruziune.

Kas'im gesticulă violent cu mâna, iar uşa se închise trântindu-se. Elevii nu trebuiau să audă ceea ce avea el de spus.

— Ce naiba ai făcut, Qordis?

— Presupun că te referi la ucenicul Bane, se auzi răspunsul mult prea calm.

— Desigur că mă refer la Bane! Termină cu jocurile, Qordis. Ce i-ai făcut?

— Lui? Nimic. Nu în felul la care te gândeşti. Am încercat doar să mă înţeleg cu el. Să-l fac să înţeleagă necesitatea de a conlucra în cadrul structurii acestei instituţii.

— L-ai manipulat, spus Kas'im cu un oftat de resemnare.

Ştia că lui Qordis nu-i plăcea de Bane. Nu cu lordul Kopecz, rivalul său de mult timp, fiind cel care îl adusese aici. Maestrul săbiilor îşi dădea seama că ar fi trebuit să-l avertizeze pe tânărul ucenic să fie în gardă.

— I-ai sucit cumva mintea, continuă el, încercând să scoată o reacţie. L-ai forţat să meargă pe o cale pe care voiai să o ia. O cale spre ruină.

Nu veni niciun răspuns imediat. Obosit să se holbeze la spatele lui Qordis, făcu un pas înainte şi ridică mâna să-l apuce de umăr pe omul înalt, învârtindu-l ca să-l poată privi.

— De ce, Qordis?

În prima secundă în care supraveghetorul Academiei fu învârtit, Kas'im prinse o frântură de incertitudine şi confuzie în trăsăturile sale supte. Apoi, aceste trăsături se răsuciră într-o

mască de furie, ochi negri arzând în orbitele adânci. Qordis îi dădu o palmă mâinii lui Kas'im.

— Bane şi-a făcut-o cu mâna lui! A fost încăpăţânat! Era obsedat de trecut! Nu ne este de niciun folos până când acceptă învăţăturile acestei Academii!

Kas'im fu luat prin surprindere: nu de izbucnirea bruscă, ci de privirea neaşteptată de incertitudine care o precedase. Dintr-o dată se întrebă dacă întâlnirea nu decursese altfel decât plănuise. Poate că Qordis încercase să-l manipuleze pe Bane şi dăduse greş. Nu ar fi fost prima dată când îl subestimau pe ucenicul lor neobişnuit.

Acum Kas'im era mai mult curios decât furios.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Qordis. Unde este Bane acum?

Qordis oftă, aproape cu regret.

— A plecat în pustietăţi. Se îndreaptă spre Valea Lorzii Întunericului.

— Ce? De ce ar face asta?

— Ţi-am spus: e obsedat de trecut. El crede că există acolo secrete care i se vor dezvălui. Secretele ale părţii întunecate.

— L-ai avertizat de pericole? Despre roiurile de pelko? Despre tuk'ata?

— Nu mi-a dat nicio şansă. Oricum nu m-ar fi ascultat.

Asta, cel puţin, Kas'im o putea crede. Cu toate astea, nu era sigur dacă să creadă restul poveştilor lui Qordis. Maestrul şef Academiei era subtil, viclean. Ar fi stilul lui să păcălească pe cineva să se aventureze prin Valea mortală a Lorzilor Întunecaţi. Dacă ar fi vrut să-l elimine pe Bane fără să fie tras la răspundere, acesta ar fi fost unul dintre modurile în care să poată face acest lucru – cu excepţia unui mic detaliu.

— El va supravieţui, declară Kas'im. E mai puternic decât crezi.

— Dacă supravieţuieşte, răspunse Qordis, întorcându-se la tapiserie, va afla adevărul. Nu există secrete în vale. Nu mai sunt. Tot ce era de valoare a fost luat: luat în primul rând de către cei din Sith în încercarea de a păstra viu Ordinul şi mai târziu de către Jedi care doreau să-i şteargă urmele. Nu a mai rămas nimic în morminte, decât camere goale şi movile de praf. Odată ce vede el însuşi asta, va renunţa la idealizarea

prostească a Sitului antic. Abia atunci va fi pregătit să se alăture Frăţiei Întunericului.

Conversaţia se terminase; asta era clar. Cuvintele lui Qordis aveau sens, în cazul în care acest lucru făcea parte dintr-o lecţie mai mare pentru a-l face pe Bane să abandoneze în cele din urmă vechile căi şi să accepte noul Ordin Sith şi Frăţia lui Kaan. Cu toate acestea, pe când se întorcea şi părăsea camera, Kas'im nu se putu scutura de sentimentul că Qordis gândise evenimente după ce se întâmplaseră. Qordis voia ca ceilalţi să creadă că el controlase tot timpul discuţia, dar privirea bântuită pe care o zărise Kas'im dovedea adevărul real: Qordis era speriat de ceva ce făcuse sau spusese Bane. Acest gând aduse un zâmbet pe buzele lui Twi'lekului. Avea toată încrederea că Bane va supravieţui călătoriei sale în Valea Lorzilor Întunecaţi. Şi era foarte interesat să vadă ce se va întâmpla când se va întoarce tânărul.

* * *

Sirak se mişcă cu grijă. Îşi petrecuse ultimele treizeci şi şase de ore într-un bazin cu bacta şi, deşi rănile lui erau complet vindecate, corpul său încă reacţiona instinctiv la amintirea rănilor provocate de sabia lui Bane. Încet, îşi adună lucrurile personale, nerăbdător să se întoarcă la împrejurimile familiare ale propriei camere şi să lase în urmă singurătatea centrului medical. Unul dintre droizii medicali pluti spre el, aducându-i o pereche de pantaloni, o cămaşă şi o robă de ucenic.

Hainele miroseau a dezinfectant; era o practică normală să se sterilizeze totul înainte să fie adus în centrul medical. Hainele se potriveau, dar el ştiu de îndată ce le puse pe el cu nu mai fuseseră purtate niciodată înainte.

Nu mai văzuse pe nimeni altcineva decât pe droizii medicali, de când fusese transportat inconştient de la inelul de duel. Nimeni nu venise să-l verifice în timp ce plutea în lichidul de vindecare: nici Qordis, nici Kas'im, nici măcar Llokay sau Yevra. Nu îi învinovăţea. Sithul dispreţuia slăbiciunea şi eşecul. Ori de câte ori ucenicii pierdeau în ringul de duel, erau lăsaţi singuri cu ruşinea înfrângerii lor până când erau suficient de puternici pentru a-şi relua studiile. Se întâmplase cu toată

lumea, mai devreme sau mai târziu... doar că lui Sirak nu i se mai întâmplase niciodată.

El fusese invincibil, de neatins – ucenicul de top la fiecare disciplină. Auzise zvonurile şi şoaptele. I se spunea Sith'ari, fiinţa perfectă. Doar că acum nu îi vor mai spune Sith'ari. Nu după ceea ce îi făcuse Bane. Se întoarse spre uşă şi o găsi pe Githany stând acolo şi privindu-l.

— Ce vrei? întrebă el vigilent.

Ştia cine era, deşi nu vorbise niciodată cu ea. În ziua sosirii ei, el o identificase ca fiind o posibilă ameninţare. O urmărise şi o văzuse privindu-l, fiecare cântărindu-l şi măsurându-l pe celălalt, încercând să determine cine avea avantaj. Sirak era precaut de toţi potenţiali contestatari, sau cel puţin aşa crezuse – asta până când îl doborâse singurul student de care se temea cel mai puţin.

— Am venit să vorbesc cu tine, răspunse ea. Despre Bane.

El tresări involuntar la numele lui, apoi se blestemă pentru reacţia lui. Githany nu dădu niciun indiciu că ar fi observat-o.

— Ce-i cu el? întrebă el scurt.

— Sunt curioasă care sunt planurile tale sunt acum. Ai de gând să te ocupi de această situaţie?

Se chinui să-şi adune vechea aroganţă, dar reuşi cumva un rânjet satisfăcător.

— Planurile mele sunt doar ale mele.

— Ai de gând să te răzbuni? insistă ea.

— În timp, poate că da, recunoscu el în cele din urmă.

— Te pot ajuta.

Ea făcu un pas în cameră. Chiar şi în acel singur pas, Sirak putu vedea că ea se mişca cu graţia senzuală a unei dansatoare Zeltron cu voal.

Îşi îngustă ochii suspicios.

— De ce?

— L-am ajutat pe Bane să te învingă, spuse ea. I-am recunoscut potenţialul din momentul în care l-am văzut pentru prima dată. Când Qordis şi ceilalţi Maeştri i-au întors spatele, l-am învăţat în secret lecţiile lor despre Forţă. Ştiam că partea întunecată e puternică în el. Mai puternică decât în mine. Mai

puternică decât în tine. Poate chiar mai puternică decât în Maeştri înşişi.

Sirak nu putu vedea finalul poveştii ei.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai obţinut ce ai vrut de la Bane. De ce să mă ajuţi acum?

Ea dădu din cap cu regret.

— M-am înşelat în privinţa lui Bane. M-am gândit că dacă l-aş ajuta să devină puternic, ar îmbrăţişa partea întunecată. Atunci aş putea învăţa de la el şi aş câştiga putere. Dar el este incapabil să îmbrăţişeze partea întunecată. Toţi ceilalţi cred că triumful lui asupra ta a fost o mare victorie. Doar eu am recunoscut-o ca pe un eşec.

Se juca cu el. Îşi batea joc de el. Şi nu îi plăcea asta.

— Nimeni nu m-a bătut vreodată în ringul de duel înainte de Bane! se răsti el. Cum poţi să-l numeşti un eşec?

— Eşti încă în viaţă, spuse ea pur şi simplu. Când a venit momentul să te doboare şi să-ţi pun capăt vieţii, a ezitat. Nu s-a putut hotărî să o facă. A fost slab.

Intrigat, Sirak nu răspunse imediat. În schimb, aşteptă ca ea să detalieze.

— A complotat şi planificat luni de zile cum să se răzbune pe tine, continuă ea. Ura lui i-a dat puterea de a te depăşi... şi în ultima clipă, a arătat milă şi te-a lăsat să trăieşti.

— Şi eu l-am lăsat în viaţă la sfârşitul primului nostru duel, îi aminti Sirak.

— Aia nu a fost milă, a fost dispreţ. Credeai că l-ai distrus definitiv. Dacă ai fi ştiut că se va ridica într-o zi să te provoace din nou, i-ai fi luat viaţa indiferent de regulile Academiei. L-ai subestimat. O greşeală pe care ştiu că n-o s-o mai faci. Dar Bane nu te subestimează. Ştie că eşti destul de puternic ca să reprezinţi o ameninţare adevărată. Şi totuşi te-a lăsat în viaţă, ştiind că într-o zi vei căuta răzbunare împotriva lui. Este ori slab, ori prost, concluzionă ea, şi eu nu vreau să fiu aşa.

Era ceva adevăr în ceea ce spunea ea, dar Sirak încă nu era convins.

— Îţi schimbi loialităţile prea repede, Githany. Chiar şi pentru un Sith.

Ea tăcu pentru o lungă perioadă de timp, încercând să-şi dea seama ce să răspundă. Apoi, dintr-o dată, se uită în jos spre

podea şi când ridică din nou privirea, ochii ei erau plini de ruşine şi umilinţă.

— Bane a fost cel care a pus capăt acestei alianţe, nu eu, recunoscu ea, aproape sufocându-se cu cuvintele. M-a abandonat, continuă ea, fără să încerce să-şi ascundă amărăciunea. A părăsit Academia. Nu mi-a spus niciodată de ce. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

Dintr-o dată totul se potrivi. Sirak înţelese dorinţa ei bruscă de a se alătura cu el într-un parteneriat împotriva fostului ei aliat. Githany era obişnuită să controleze situaţia. Era obişnuită să fie la conducere. Era obişnuită să fie cea care sfârşea lucrurile. Şi nu-i plăcea să fie de partea cealaltă.

Era ca vechea expresie Corelliană: *Teme-te de mânia unei femei dispreţuite*.

— Unde s-a dus? întrebă el.

— Elevii spun că Qordis l-a trimis în Valea Lorzilor Întunecaţi.

Sirak fu aproape gata să spună *Atunci este deja mort!* dar în ultima secundă îşi aminti de îndemnul ei de a nu-l subestima din nou pe Bane. În schimb, spuse altceva.

— Te aştepţi să se întoarcă.

— Sunt sigură de asta.

— Atunci vom fi gata, promise Sirak. Când se va întoarce, îl vom distruge.

* * *

În timp ce Bane străbătea nisipul ars al pustietăţilor de pe Korriban, observă că soarele se scufunda rapid sub linia orizontului. Mersese timp de ore întregi sub căldura sa; micul oraş Dreshdae şi templul care se ridica deasupra lui erau cu mult în urma lui. Deveniseră simple pete la orizont; dacă s-ar uita înapoi, abia ar fi în măsură să le deosebească în lumina din ce în ce mai redusă.

Nu se uită înapoi. Merse mai departe încăpăţânat. Căldura arzătoare nu îl încetinise; nu o vor face nici temperaturile care erau pe cale să scadă la limita îngheţului odată cu apusul soarelui. Disconfortul fizic – căldura, setea, foamea, oboseala – nu aveau niciun efect semnificativ asupra lui, aşa cum era susţinut de puterea Forţei.

Şi totuşi, era tulburat. Îşi aminti de prima dată când pusese piciorul pe Korriban. Simţise puterea lumii: Korriban era vie în partea întunecată. Cu toate astea, sentimentul era slab şi îndepărtat. În timpul cât fusese în Academie se obişnuise atât de mult cu zumzetul aproape subconştient încât abia dacă îl mai băga în seamă.

Când părăsise templul şi portul spaţial, se aşteptase ca acel sentiment să devină mai puternic. Cu fiecare pas care-l apropia de Valea Lorzilor Întunecaţi crezuse că va simţi partea întunecată crescând în intensitate. În schimb, nu simţea nimic. Nicio schimbare cât de cât notabilă. Era la doar câţiva kilometri de intrarea în vale; putea vedea contururile umbrite ale celor mai apropiate morminte sculptate în zidurile de piatră. Şi totuşi partea întunecată nu era mai puternică decât un simplu ecou, nu mai mult decât amintirea persistentă a unor cuvinte rostite în trecutul îndepărtat.

Lăsând deoparte îndoielile şi rezervele, îşi dublă ritmul. Voia să ajungă în vale înainte de să se lase întunericul. Luase o mână de baghete luminoase înainte să părăsească Academia; le putea folosi pentru a-şi găsi drumul dacă era necesar.

Din păcate, lumina s-ar comporta în întuneric ca un far, semnalând locaţia lui oricui – sau la orice. Cu sabia sa de lumină nouă era încrezător că poate supravieţui aproape oricărei întâlniri, dar erau unele lucruri care pândeau pe lângă morminte, a căror atenţie ar fi de preferat să nu o atragă.

Ultimele raze de lumină încă atârnau pe cer când ajunse, în cele din urmă, la destinaţie. Valea Lorzilor Întunecaţi se întindea în faţa lui, ascunsă sub acoperirea obscurităţii amurgului. Se gândi pentru scurtă vreme să se oprească pentru noapte şi să-şi facă tabără până în zori, dar apoi respinse ideea. Zi sau noapte, nu era nicio diferenţă odată ce se afla în interiorul mormintelor: va trebui să utilizeze baghetele luminoase, indiferent de oră. Şi acum, că era în sfârşit aici, era prea nerăbdător să vadă ce poate găsi ca să mai amâne cercetarea.

Alese cel mai apropiat templu, singurul pe care îl putu vedea în lumina slabă. Ca toate mormintele, acesta fusese săpat în stâncile înalte de piatră care mărgineau valea pe fiecare parte. Arcada mare de la intrare era construită în faţa

stâncii, dar camerele care adăposteau rămăşiţele Lordului Întunecat înhumat în interior erau săpate în adâncul stâncii.

Pe măsură ce se apropie, putu să facă deosebească desenele complicate sculptate în arcadă. În partea de sus era scris ceva, cu litere pe care nu le putu recunoaşte. Înţelese că măiestria sculpturii ar fi inspirat veneraţie la un moment dat, dar veacurile de vânturi deşertice distruseseră cele mai multe dintre detalii.

Făcu o pauză în prag, luând notă de aerul de mister interzis care înconjura intrarea în mormânt. Cu toate acestea, nu simţi nicio schimbare în Forţă. Trecând de intrare, fu şocat să vadă că placa mare de piatră a uşii era despicată. Îşi trecu degetele de-a lungul marginilor fisurii. Era netedă. Erodată. Cel care spărsese uşa o făcuse cu mult timp în urmă.

Bane se ridică drept şi intră cu îndrăzneală prin portalul spulberat. Îşi croi drum în jos prin tunelul lung de intrare, deplasându-se încet prin beznă. După câţiva metri, întunericul deveni absolut, aşa că scoase o baghetă luminoasă şi o activă.

O lumină albastră, stranie, umplu tunelul, făcând ca micul roi de insecte pelko mortale să se refugieze dincolo de cercul slab de lumină. Îl urmăreau, apropiindu-se din toate părţile. Încă le putea simţi acolo, pândind în umbre, peste tot în jurul lui, dar nu îi era frică. La urma urmei, nu lumina le ţinea la respect.

Insectele pelko, la fel ca multe dintre creaturile indigene de pe Korriban, erau acordate la Forţă. Simţiseră sosirea lui Bane chiar înainte ca el să intre în mormânt; puterea lui le va atrage inevitabil. Dar, de asemenea, le ţinea – pe ele şi ţepii lor paralizanţi – la o distanţă sigură. Instinctiv, insectele pelko puteau simţi adevărata dimensiune a puterilor lui; ele se temeau de el. Nu s-ar apropia suficient de mult pentru a-l ataca, ceea ce le făcea să nu fie mai mult de o simplă belea. Prădători mai mari, cum ar fi tuk'ata, ar putea reprezenta o ameninţare reală. Dar se va ocupa de ei dacă şi când le venea timpul. Acum era mai preocupat de potenţialele pericole pe care le-ar fi putut lăsa în urmă constructorii mormântului. Mausoleele Sith erau notorii pentru capcanele lor letale. Bane se întinse spre Forţă, sondând cu atenţie pereţii, solul şi tavanul în faţa lui dar nu descoperi nimic ieşit din comun. Era uşurat şi uşor dezamăgit să

nu descopere nimic. O parte din el sperase că va da peste o cameră nedescoperită, ceva ce rataseră Jedii.

Continuă în jos prin tunel, trecând prin diferite camere în care fuseseră îngropate bogăţiile şi comorile Lordului Întunecat decedat, împreună cu slujitorii săi – încă vii – de importanţă mai mică. Camerele nu prezentau niciun interes pentru el; nu era un jefuitor de morminte. În schimb, continuă tot mai adânc până când ajunse în camera mortuară. Insectele pelko îl urmaseră în drumul său, dându-i târcoale la nesfârşit imediat dincolo de lumina albastră aruncată de bagheta lui luminoasă. Putea auzi clicăitul ascuţit al roiului frustrat: neputincios să-şi atace prada, dar atras irezistibil de trecerea lui.

Camera mortuară fu uşor de identificat după sarcofagul enorm de piatră din centrul camerei, aşezat pe un mic piedestal de piatră. Era doar cu puţin mai mult decât o umbră la marginea luminii baghetei luminoase, dar îl umplu cu un sentiment atât de frică, cât şi de veneraţie.

Încă folosind Forţa pentru a scana după capcane, se apropie cu prudenţă de mormânt, nerăbdarea lui crescând pe măsură ce lumina albastră trecea peste el dezvăluind tot mai multe detalii. Piatra era sculptată cu simboluri similare cu cele de la intrarea în criptă, dar acestea nu suferiseră de pe urma nenumăratelor secole de eroziune. Ieşeau în evidenţă – puternice, brutale şi ascuţite. Nu putu să citească limba necunoscută sau să-l identifice pe Lordul Întunecat după blazon, dar ştia că acesta era locul de odihnă al unei fiinţe străvechi şi puternice.

Ajunse la platformă; se ridica un pic mai sus decât genunchiul lui. Puse un picior pe ea, apoi se întinse pentru a apuca o margine proeminentă a unuia dintre simbolurile sculptate pe partea laterală a sarcofagului. Se aşteptase pe jumătate să primească un şoc ascuţit sau o scuturare, dar nu simţi sub palmă decât piatra rece.

Folosindu-şi poziţia pentru a-şi menţine echilibrul, se ridică ca să stea cu ambele picioare pe platformă, uitându-se în jos la partea superioară a mormântului. Spre oroarea lui, acum putu vedea că placa de piatră care sigila sarcofagul era practic distrusă. Dispăruse orice ar fi fost înăuntru, fiind înlocuit de moloz, praf şi câteva bucăţi de os rupt, care ar fi putut fi cândva

degetele de la mână sau de la picioare ale rămăşiţelor scheletice ale Lordului Întunecat.

Coborî de pe platformă, frustrat, dar încă nedorind să renunţe. Se învârti încet într-un cerc mare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească rămăşiţele furate într-un colţ al camerei de înmormântare. Dar nu era nimic: mormântul fusese jefuit şi pângărit.

Bane nu era sigur ce se aşteptase să găsească, dar în niciun caz asta. Spiritele vechilor Lorzi Întunecaţi erau fiinţe de energie pură a părţii întunecate; erau la fel de eterni ca şi Forţa însăşi. Spiritul ar zăbovi secole – milenii, chiar – până când venea un succesor demn. Sau, cel puţin, aşa îl făcuseră să creadă textele din arhivă.

Cu toate acestea, dovezile dure din faţa lui erau de netăgăduit. Manuscrisele antice îl amăgiseră. Jucase totul pe adevărul din cuvintele lor – chiar îl sfidase pe însuşi Qordis – şi pierduse.

Disperat, îşi lăsă capul pe spate şi ridică braţele spre stânca brută a tavanului de deasupra.

— Sunt aici, Stăpâne! strigă el. Am venit să învăţ secretele tale! Făcu o pauză, ascultând după vreun răspuns. Nu auzi nimic, aşa că strigă: Arată-te! Pe toată puterea părţii întunecate, arată-te!

Cuvintele lui reverberară de pereţi, sunând goale şi seci. Căzu în genunchi, cu braţe în lateral şi capul în piept. În timp ce ecoul dispărea, singurul sunet pe care îl auzea, venea de la clicurile insectelor pelko.

* * *

Kopecz scuipă pe pământ în timp ce privea tabăra. Era înconjurat de o armată, dar era o armată de inferiori. Oriunde se uita, vedea slujitori ai Sithului: luptători, asasini şi ucenici. Dar erau foarte puţini Lorzi Sith. Războiul aparent fără sfârşit împotriva Jedilor de pe câmpurile de luptă ale lui Ruusan afectaseră Frăţia Întunericului a lui Kaan. Fără întăriri, vor fi forţaţi să se retragă – sau riscau să fie distruşi de către Generalul Hoth şi detestata lui Armată a Luminii.

Twi'lekul bine făcut se ridică în picioare, impulsionat de conştientizarea că trebuia făcut ceva. Îşi croi drum printre

grupurile împrăştiate de soldaţi, observând cât de mulţi erau răniţi, epuizaţi, sau pur şi simplu învinşi. Când ajunse la intrarea în cortul Lordului Kaan, dispreţul simţit pentru aşa-zisa Frăţie ajunsese la punctul de fierbere. Când intră Kopecz, Lordul Kaan îi aruncă o privire şi îşi alungă consilierii cu o fluturare dură a mâinii.

Ei se îndepărtară, niciunul dintre ei neîndrăznind să se apropie prea mult.

— Ce este, vechiul meu prieten? întrebă Kaan.

Vocea lui era fermecătoare ca întotdeauna, dar ochii îi erau larg deschişi şi sălbatici, ca ai unui animal vânat.

— Ai văzut ce fel de armată avem acolo? mârâi Kopecz, împungând cu degetul peste umăr în timp ce înainta încet. Dacă asta e tot avem ca să-l înfruntăm pe Lordul Hoth, am putea la fel de bine să ardem robe noastre negre şi să începem practicarea Codului Jedi.

— Ne vin întăriri, îl asigură Lordul Kaan. Încă două divizii complete de soldaţi, încă un nucleu de lunetişti. Jumătate de pluton de repulsoare înarmate cu arme grele. Există mulţi care sunt atraşi de gloria cauzei noastre. Din ce în ce mai mulţi în fiecare zi. Frăţia Întunericului nu poate să dea greş.

Kopecz nu se linişti cu promisiunile sale. Lordul Kaan fusese întotdeauna personificarea puterii Frăţiei Întunericului, omul care îi adunase pe Lorzii Întunecaţi sub o singură cauză prin măreţia personalităţii şi a viziunii sale. Acum, cu toate astea, arata ca un om aflat pe marginea prăpastiei. Tensiunea luptei constante cu Jedii îl zdrobise.

Kopecz dădu din cap dezgustat.

— Eu nu sunt unul dintre consilierii tăi sicofanţi, spuse el, ridicând vocea. Nu mă voi umili şi nu mă voi târî în faţa ta, Lord Kaan. Nu-ţi voi lăuda capul prost când pot vedea cu ochii mei că ne conduci spre propria noastră distrugere!

— Vorbeşte încet! se răsti Kaan. Sau vei distruge moralul trupelor noastre!

— Nu mai au niciun moral rămas ca să am ce distruge, strigă Kopecz înapoi, deşi scăzu tonul. Nu-i putem învinge pe Jedi cu soldaţi obişnuiţi. Sunt prea mulţi şi noi suntem prea puţini.

— Prin *noi* te referi la cei demni de să se alătura Lorzilor Întunericului, răspunse Kaan.

Oftă şi se uită în jos la holoharta întinsă pe masa dinaintea lui.

— Ştii ce trebuie să faci, îi spuse Kopecz, vocea lui pierzând o parte din furie. El alesese să-l urmeze pe Kaan; nu-l va abandona acum. Dar nu avea de gând să stea degeaba ca să fie înfrânt. Ne confruntăm cu o armată de Cavaleri şi Maeştri Jedi. Nu putem sta împotriva lor fără Lorzii noştri de la Academie. Şi studenţii, de asemenea. Toţi.

— Sunt simpli ucenici, protestă Kaan.

— Ei sunt cei mai puternici din Ordinul nostru, îi aminti Kopecz. Amândoi ştim că până şi cei mai slabi dintre studenţii de pe Korriban sunt mai puternici decât jumătate dintre aşa-zişii Lorzi Întunecaţi de pe Ruusan.

— Munca lui Qordis nu este încă finalizată. Elevii de acolo mai au atât de multe de învăţat, insistă Kaan, deşi fără prea multă forţă. Au atât de mult potenţial neexploatat. Academia reprezintă viitorul Sith.

— Dacă nu-i putem învinge pe Jedi aici, pe Ruusan, atunci nu vor mai avea niciun viitor! insistă Kopecz.

Lordul Kaan se prinse cu mâinile de cap, ca şi cum o mare durere ameninţa să-i spargă craniul în două. Începu să tremure în strânsoarea unei neputinţe teribile. Kopecz făcu un pas involuntar înapoi.

Kaan avu nevoie de doar câteva secunde pentru a-şi recăpăta calmul şi a-şi coborî mâinile. Privirea bântuită din ochii lui dispăruse, fiind înlocuită de un aplomb calm, care atrăsese pe atât de mulţi în Frăţie, la începuturi.

— Ai dreptate, prietene, spuse el.

Vocea îi era calmă; vorbea ca şi cum o mare greutate îi fusese ridicată de pe umeri. Radia încredere şi putere. Părea să strălucească cu o aură violetă, ca şi cum era întruchiparea părţii întunecate. Şi dintr-o dată, inexplicabil, Kopecz era asigurat.

— Îi voi trimite vorbă lui Qordis, continuă Kaan, Forţa emanând din el în valuri palpabile. Ai dreptate. Este timpul ca cei din Academia de pe Korriban să se alăture cu adevărat rândurilor Sithului.

Capitolul 19

Bane nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de flămând.

I se răsucea stomacul în noduri, făcându-l să se cocoşeze în timp ce se târa încet spre Dreshdae, prin pustiurile Korribanului. Timp de treisprezece zile căutase în mormintele din Valea Lorzilor Întunecaţi, menţinându-se doar cu Forţa şi cu tablete de hidratare luate pentru călătoria în deşert. Nu dormise deloc, dar îşi odihnise din când în când mintea prin meditaţie. Cu toate acestea, cu toată puterea sa, nici măcar Forţa nu putea crea ceva din nimic. Putea supravieţui fără să mănânce pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna.

De două ori fusese pus faţă în faţă cu haitele de tuk'ata, dulăii păzitori care cutreierau criptele foştilor Maeştri. Prima dată îi alungase cu Forţa, prinzând corpul masculului alfa şi aruncându-l în restul haitei, rănind mai multe dintre fiare. Se îndepărtaseră scoţând nişte urlete înalte care i-au trimis fiori pe şira spinării. Al doilea atac a fost mult mai sângeros. În timp ce explora unul dintre mormintele mai recente, se trezi înconjurat de o duzină de tuk'ata: o haită de două ori mai mare decât prima. Îşi dezlănţuise sabia de lumină pe ele, tăind în carne şi oase. Când haita se rupse în cele din urmă şi fugi, mai trăiau doar patru dintre tuk'ata.

După aceea, tuk'ata l-au lăsat în pace, ceea ce era un lucru bun, pentru că nu mai era sigur că va fi în măsură să le ţină la respect în cazul în care îl atacau din nou. Ca să-şi alimenteze muşchii pentru căutarea continuă de la un mormânt la altul, se folosise rezervele corpului său, devorându-se literalmente din interior spre exterior.

Acum, plătea preţul. Ar fi putut să-şi uşureze suferinţa intrând într-o transă meditativă, încetinindu-şi bătăile inimii şi funcţiile vitale pentru a-şi păstra energia. Cu toate acestea, în cele din urmă, asta nu ar rezolva nimic. Nu ar veni nimeni să-l caute şi, în cele din urmă, chiar şi o stare de hibernare s-ar termina într-o moarte lentă, chiar dacă relativ nedureroasă.

Moartea nu era o opţiune pe care era pregătit să o ia în considerare. Încă nu. În ciuda căutării sale inutile, în ciuda

dezamăgirii zdrobitoare, el nu era gata pentru aşa ceva. Nu şi dacă asta însemna că adevărul pe care-l descoperise ar muri cu el. Aşa că îndură durerea şi îşi convinse trupul care ceda rapid să o ia înapoi. Înapoi spre Academie.

La începutul misiunii sale îi trebuise doar o zi să ajungă în vale. Acum era în cea de-a treia zi a călătoriei sale înapoi. Când pornise în căutarea sa, fusese puternic şi proaspăt; acum era înfometat şi slab. Dar acum mai era ceva care îl făcea să fie încet, în afară de simpla epuizare fizică. Înainte era susţinut de aşteptări. Acum era îngreunat de povara eşecului. Qordis avusese dreptate: vechii Lorzi ai Întunericului de pe Korriban dispăruseră. Trecuseră aproape trei mii de ani între momentul în care Sithul fusese alungat de pe Korriban de Revan şi ziua în care Frăţia Întunericului a lui Kaan revendicase oficial această lume pentru Ordin. În tot acest timp, moştenirea Sithului Original fusese complet ştearsă. Plecase în deşert căutând iluminare, dar găsise doar deziluzie. Korriban nu mai era leagănul Întunericului; era doar o coajă, un cadavru ofilit, uscat, care fusese curăţat de necrofagi. Qordis avusese dreptate… dar Bane înţelegea acum că, de asemenea, greşea foarte, foarte mult.

Bane nu găsise în morminte ceea ce căutase. Dar în lunga călătorie înapoi prin deşert, mintea lui devenise în sfârşit clară. Foamea, setea, epuizarea – suferinţa fizică – îi limpeziseră gândurile. Îndepărtaseră toate iluziile şi evidenţiaseră minciunile lui Qordis şi ale Academiei. Spiritele Sith dispăruseră de pe Korriban pentru totdeauna. Dar Frăţia Întunericului a Lordului Kaan era de vină, nu Jedi. Ei răsuciseră şi pervertiseră Ordinul Sith antic. Învăţăturile Academiei păleau în faţa a tot ceea ce învăţase Bane în arhive despre căile părţii întunecate.

Kaan aruncase deoparte adevărata putere individuală şi o înlocuise cu gloria falsă a sacrificiului de sine în numele unei cauze nobile. Încerca să-i distrugă pe Jedi mai degrabă prin puterea armatelor, decât prin viclenie. Cel mai rău dintre toate era că proclamase faptul că erau cu toţii egali în Frăţia Sithului. Dar Bane ştia că egalitatea era un mit. Cei puternici erau meniţi să conducă; cei slabi, să-i servească.

Frăţia Întunericului reprezenta tot ceea ce era în neregulă cu Sithul modern. Deviaseră de la calea adevărată. Eşecul lor era motivul pentru care dispăruseră spiritele Lorzilor

Întunecaţi. Nimeni de pe Korriban – nici Maeştrii, nici ucenicii – nu erau demni de înţelepciunea lor; niciunul nu era demn de puterea lor. Pur şi simplu se stinseseră, împrăştiaţi ca o mână de praf aruncată pe nisipul deşertului. Bane putea vedea acum adevărul, atât de clar. Cu toate acestea, Qordis şi ceilalţi erau orbi pentru totdeauna. Îl urmau pe Kaan ca şi i-ar fi legat de el cu o vrajă secretă.

O rafală de vânt slab îi aduse la urechi sunetul unor voci îndepărtate. Ridicând privirea, fu surprins să vadă templul Academiei profilându-se în faţa lui la mai puţin de un kilometru distanţă. Prins în gândurile lui filozofice, nu îşi dăduse seama cât de departe ajunsese. Era destul de aproape ca să poată vedea micile siluete care se mişcau la baza clădirii: servitori, sau, poate, câţiva studenţi din Academie, rătăcind prin împrejurimi. Unul dintre ei îl observă apropiindu-se şi se grăbi înapoi în interior, probabil pentru a-i duce vestea întoarcerii sale lui Qordis şi altor Maeştri.

Bane nu era sigur cum va fi primit. Într-adevăr, nici nu-i păsa, atâta timp cât îi dădeau de mâncare. Dincolo de asta, nu-i mai erau de folos. Îi dispreţuia pe toţi: Maeştrii şi ucenici deopotrivă. Nu erau mai buni decât Jedii care jefuiseră Korribanul acum trei mii de ani. Academia era o monstruozitate, care dovedea cât de rău deviase Sithul de la adevăratele idealuri ale părţii întunecate.

Numai Bane înţelesese asta. El singur văzuse adevărul. Şi el singur va putea conduce Sithul înapoi pe căile părţii întunecate. Nu va fi atât de prost să le spună asta, desigur. Frăţia nu-l va urma niciodată pe el; nici Qordis sau oricare dintre ceilalţi de la Academie. Slabi şi ignoranţi cum erau, încă mai puteau să-l copleşească cu numărul lor. Dacă avea să readucă Sithul la adevărata lui glorie, va avea nevoie de un aliat. Nu unul dintre Maeştri: erau cu toţii prea apropiaţi de Kaan. Iar ucenicii nu erau decât nişte slujitori umili, care îşi urmau orbeşte stăpânii. Nu înţelegeau cu adevărat partea întunecată. Nu simţiseră că erau conduşi pe o pistă falsă. Niciunul dintre ei nu era demn. Nu, se corectă Bane. Unul era demn. Githany. Nu fusese intimidată de Maeştri. Îi sfidase ca să-l antreneze pe Bane. Faptul că o făcuse din motive egoiste nu făcea decât să ofere dovezi suplimentare că ea înţelegea adevărata natură a părţii întunecate. Acum îşi dorea să fi vorbit cu ea înainte să

părăsească Academia. Ar fi putut cel puţin să încerce să-i explice de ce trebuise să plece. Fusese dezamăgită de el pentru că îl lăsase pe Sirak să supravieţuiască. Pe bună dreptate.

Dar, în cele din urmă, el fusese cel care îi întorsese spatele. El o lăsase în urmă în timp ce pleca în căutarea secretelor ascunse ale Korribanului. Ce putea ea, eventual, să creadă acum despre el?

Când ajunse la marginea templului, pluti până la el mirosul mesei de prânz pregătite în bucătării, alungându-i orice alte gânduri din minte. Salivând puternic şi cu stomacul ghiorţăind, îşi grăbi paşii spre perspectiva unei mese tot mai apropiate.

Vestea că se întorsese Bane nu fu pe placul lui Qordis. Momentul nu putea fi mai prost ales. Lordul Kaan trimisese un mesaj urgent: toată lumea din Academie trebuia să meargă la Ruusan ca să se alăture luptei împotriva Jedilor. Ucenicii urmau să primească săbii de lumină şi locuri în Frăţia Întunericului, fiind ridicaţi la ranguri de Lorzi Întunecaţi Sith. Nu era bine să meargă acolo cu unul dintre cei mai puternici studenţi ai săi fiind atât de sfidător, cum fusese Bane la ultima lor întâlnire. Era şi mai rău dacă Bane respingea oferta şi pleca pe cont propriu, neascultând porunca de a merge la Ruusan. Lordul Kaan reuşise să ţină Frăţia unită, dar fusese întotdeauna o alianţă pe punctul de a se dezintegra. În faţa repetatelor eşecuri de a-i alunga pe Jedi de pe Ruusan, refuzul unui Sith proeminent de a face ce i se spune, putea fi tot ce trebuia pentru a destrăma totul. O dezertare putea duce la altele şi lucrurile s-ar întoarce la starea de haos de dinainte: Sithul luptând împotriva Sithului, diverşi Lorzi ai Întunericului încercând să-şi domine şi să-şi distrugă rivalii. Jedi vor supravieţui şi vor reconstrui Ordinul, râzând în tot acest timp de prostia duşmanilor lor de moarte.

Era bine dacă Bane ar fi pierit în deşeurile din Korriban!

Din păcate, revenise, şi Qordis nu mai putea face nimic ca să-l elimine acum. Nu după ordinul lui Kaan. Aveau nevoie de fiecare sabie de lumină şi de fiecare Sith, mai ales unul atât de puternic precum Bane. De dragul Frăţiei – de dragul viziunii glorioase a Lordului Kaan, Qordis trebuia să găsească o cale de a se împăca.

Vestea că se întorsese Bane se răspândi rapid prin Academie. Sirak nu fu surprins. Mai mult, era chiar uşurat. Când

Maestrul Qordis îi informase pe elevi că vor merge în curând pe Ruusan, se temuse că vor pleca înainte să se întoarcă Bane, răpindu-i astfel şansa de răzbunare. În schimb, norocul îi zâmbise. Totuşi, trebuia să acţioneze rapid. Odată ce părăseau Korribanul, avea să fie prea târziu. Lordul Kaan îi va pune pe toţi ucenicii să jure de loialitate şi fidelitate unul faţă de celălalt când se vor alătura Frăţiei. Uciderea duşmanului său după aceea, ar fi fost un act de trădare pedepsit cu moartea. Voia răzbunare, dar nu cu preţul propriei vieţi.

Ştia că Yevra şi Llokay îl vor ajuta, dar va avea nevoie de mai mult decât ei pentru a distruge un inamic atât de puternic precum Bane. Avea nevoie de Githany.

Bătând la uşa camerei ei, aşteptă ca ea să spună *Intră* înainte de pătrunde în cameră. Ea era întinsă pe pat, arătând nepăsătoare şi relaxată. În schimb, Sirak se simţea încordat ca un fir întins dincolo de limita sa.

— S-a întors, fu tot ce putu el să spună.

— Când?

Nu avea nevoie să întrebe despre cine era vorba.

— A intrat clătinându-se acum vreo oră. Poate mai puţin. S-a dus direct la bucătărie.

— La bucătărie?

Părea surprinsă. Sau ofensată. Fără îndoială că se aşteptase ca el să vină mai întâi la ea.

— Este vulnerabil, sublinie Sirak, mâna căzându-i pe mânerul sabiei sale de lumină nou achiziţionate. Este pe jumătate înfometat. Epuizat. Ar trebui să mergem după el, acum.

— Nu fi prost, izbucni ea. Ce ne-ar face Maeştrii dacă l-am tăia în bucătărie?

Avea dreptate.

— Ai vreun plan?

Ea aprobă din cap.

— În seara asta. Aşteaptă în arhive. O să ţi-l aduc acolo.

— O să-i aduc pe Yevra şi Llokay.

Pe fata ei apăru o grimasă acră.

— Presupun că vom avea nevoie de ei, recunoscu ea, nefăcând niciun efort de a-şi ascunde antipatia.

Gura lui Sirak se răsuci într-un rânjet crud.

— Îţi mai cer doar un singur lucru. Lasă-mă să fiu eu cel care îi dă lovitura de moarte.

* * *

Bane se prăbuşi în pat, cu burta atât de plină că era să-i explodeze. Se îndopase în bucătărie, sfâşiind mâncarea cu manierele unui soldat gamorrean. Se umpluse cu tot ce avea la îndemână până când foamea lui teribilă se potoli.

Abia atunci îşi aminti că, de fapt, nu dormise de aproape două săptămâni. Foamea lăsă loc epuizării şi el rătăci, ameţit, din bucătărie spre camera lui. În câteva secunde căzu într-un somn adânc, fără vise. Se trezi câteva ore mai târziu, auzind un ciocănit la uşa lui. Încă ameţit, se forţă să se ridice în picioare, aprinse o baghetă luminoasă şi deschise uşa. Pe hol stătea Qordis.

Dădu buzna fără să aştepte vreo invitaţie, închizând uşa în urma lui. Bane era prea ocupat încercând să scape de ultimele urme ale somnului pentru a mai protesta.

— Bine ai revenit, Bane, spuse Maestrul. Am încredere că vizita ta a fost... educaţională.

Nedumerit de tonul cordial al lui Qordis, Bane aprobă din cap.

— Sper că ai înţeles acum de ce te-am lăsat să pleci, spuse Qordis.

Pentru că ai fost prea laş pentru a încerca să mă opreşti, gândi Bane, dar nu spuse nimic cu voce tare.

— Asta a fost faza finală a antrenamentului tău, continuă Maestrul. Trebuia să înţelegeţi de ce am abandonat vechile căi. Asta este o nouă eră şi tu puteai înţelege asta numai dacă recunoşteai că vechea eră a dispărut cu adevărat.

Bane îşi menţinu stoic tăcerea, nefiind de acord cu Qordis, dar nedorind să îi contrazică ideea.

— Acum că ţi-ai învăţat lecţia finală, Academia nu mai are nimic să te înveţe.

Cel puţin aici, erau în deplin acord.

— Nu mai eşti ucenic, Bane. Acum eşti potrivit să te alături rândurilor Maeştrilor. Acum eşti un Lord Întunecat Sith.

Se opri, ca şi cum se aştepta la o reacţie.

Bane rămase nemişcat la fel ca statuile de piatră pe care le văzuse păzind mormintele vechiului Sith în unele dintre criptele mai vechi.

Qordis îşi curăţă gâtul, rupând tăcerea inconfortabilă.

— Ştiu că Lordul Kas'im ţi-a dat deja o sabie de lumină. Şi eu am un dar pentru tine.

Întinse mâna, având în palmă un cristal de sabie de lumină. Când Bane ezită, Qordis vorbi din nou.

— Ia-l, Lord Bane, spuse el punând accent pe noul titlu.

Suna acru în urechile lui Bane: o onoare fără valoare, acordată de un prost care se credea Maestru. Dar nu spuse nimic în timp ce celălalt continuă să vorbească.

— Acest cristal sintetic este mai puternic decât cel care îţi alimentează acum sabia de lumină, îl asigură Qordis. Şi este mult, mult mai puternic decât cristalele naturale pe care le folosesc Jedi în propriile lor arme.

Mişcându-se încet, Bane se întinse şi îl luă în mână. La început era rece la atingere, dar imediat ce o apucă, piatra cu şase laturi deveni caldă foarte rapid.

— Momentul întoarcerii tale din deşert nu putea fi mai bun, continuă Qordis. Facem pregătiri să părăsim Korribanul. Lordul Kaan are nevoie de noi pe Ruusan. Toţi cei din Sith trebuie să ne unim în Frăţia Întunericului dacă vrem să-i învingem pe Jedi.

— Frăţia va eşua, spuse Bane, declarând cu îndrăzneală ceea ce ştia că era adevărat, doar pentru că ştia că celălalt nu-l va crede. Kaan nu înţelege partea întunecată. Vă conduce în jos pe o cale vare vă va ruina.

Qordis inspiră o dată ascuţit, apoi suflă aerul afară într-un sâsâit furios.

— Unii ar putea considera vorbele tale ca fiind o trădare, Lord Bane. Ai face bine ca în viitor să păstrezi astfel de idei doar pentru tine.

Se întoarse şi merse furios spre uşă, smucind-o pentru a o deschide. Reacţia lui fusese exact aşa cum se aşteptase Bane.

Maestrul cel înalt se întoarse să-l mai privească pe Bane încă o dată.

— Poate că eşti un Lord Întunecat acum, Bane. Dar există încă multe lucruri despre partea întunecată pe care nu le

înţelegi. Alătură-te Frăţiei şi te putem învăţa ceea ce ştim. Respinge-ne şi nu vei găsi niciodată ceea ce cauţi.

Maestrul ieşi; Bane privi în tăcere cum uşa se trânti în spatele lui.

Qordis se înşela în privinţa Frăţiei, dar avea dreptate despre un singur lucru: încă mai erau multe lucruri despre partea întunecată pe care Bane trebuia să le înţeleagă. Şi era un singur loc în galaxie unde putea să le înveţe.

Capitolul 20

Bane se târî înapoi în pat după ce plecă Qordis. Se gândi să meargă să o vadă pe Githany, dar încă era epuizat. Mâine, se gândi el în timp ce adormea.

Câteva ore mai târziu, era din nou deranjat de un ciocănit la uşa lui. De data asta se simţi mai odihnit atunci când se trezi. Se ridică repede şi aprinse o baghetă luminoasă, aducând în cameră o lumină moale. Nu erau ferestre la camera lui, dar ghici că trebuie să fie aproape de miezul nopţii: mult după ora de stingere.

Se ridică în picioare şi se duse să-şi întâmpine al doilea vizitator neinvitat. De data asta nu fu dezamăgit când deschise uşa.

— Pot să intru? şopti Githany.

Bane se dădu la o parte, simţind mirosul parfumului când ea trecu pe lângă el. În timp ce el închidea în tăcere uşa în spatele ei, ea se duse la pat şi se aşeză pe marginea lui. Bătu cu palma locul de lângă ea, şi Bane se aşeză, întorcându-se uşor ca să o poată privi în ochi.

— De ce eşti aici? întrebă el.

— De ce ai plecat? răspunse ea.

— E... E greu de explicat. Ai avut dreptate în legătură cu ce s-a întâmplat cu Sirak. Ar fi trebuit să-l termin, dar nu am făcut-o. Am fost prost şi slab. Nu am vrut să recunosc asta faţă de tine.

— Ai părăsit Academia ca să nu trebuiască să mă înfrunţi?

Cuvintele păreau pline de compasiune, ca şi cum ea căuta să-l înţeleagă. Dar Bane putea simţi dispreţul din ele.

— Nu, explică el. Nu am plecat din cauza ta. Am plecat pentru că tu ai fost singura care mi-am recunoscut eşecul. Toată lumea mă felicita pentru marea mea victorie: Kas'im, Qordis... Toată lumea. Erau orbi la adevărata natură a părţii întunecate. La fel de orbi cum am fost şi eu până când mi-ai deschis tu ochii. Am plecat pentru că Academia nu mai avea nimic să-mi

ofere. M-am dus în Valea Lorzilor Întunecaţi în speranţa de a găsi răspunsurile pe care nu le-am putut găsi aici.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să vii să-mi spui toate astea?

Vocea ei se schimbase; vălul de compasiune falsă dispăruse. Acum părea furioasă. Furioasă şi rănită. Bane fu uşurat că ea încă mai simţea ceva îndeajuns de puternic pentru el, ca să arate o emoţie reală.

— Ar fi trebuit să vin la tine, recunoscu el. Am acţionat pripit. Am permis furiei mele pentru Qordis să mă conducă.

Ea dădu din cap: pasiunea şi acţiunile nesăbuite erau ceva cu care Githany era obişnuită.

— Am răspuns la întrebările tale, spuse el. Acum răspunde-mi tu la a mea. De ce eşti aici?

Ea ezită, cu dinţii muşcând încet din buza inferioară. Bane recunoscu gestul inconştient; asta însemna că era pierdută în gânduri, încercând să aleagă ceva.

— Nu aici, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se rigid din pat. Am ceva să-ţi arăt. În arhivă.

Fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă el o urma, ea dispăru din camera lui în holul slab luminat de dincolo, deplasându-se rapid. Bane se ridică în picioare şi porni după ea, alergând pentru a ţine pasul. Ea se uita doar înainte, cizmele ei scoţând sunete aspre în timp ce loveau podeaua de piatră la fiecare pas vioi. Sunetul ascuţit răsună prin sălile goale, dar lui Githany nu părea să-i pese.

Bane putea ghici că o deranja ceva, dar nu ştia ce poate fi.

Găsiră deschisă uşa arhivei. Githany nu păru surprinsă; intră direct înăuntru fără să încetinească. Bane se opri doar o clipă înainte să o urmeze.

În partea îndepărtată a camerei, dincolo de rândurile de rafturi, ea se opri şi se întoarse să-l privească. Avea o expresie pe care nu o putea descifra pe trăsăturile ei arogante, dar frumoase. El veni spre mijlocul camerei, apoi se opri scurt atunci când ea ridică mâna, cu palma întinsă.

— Githany, spus el, nedumerit, ce se întâmplă...

Cuvintele sale fură oprite de sunetul gol al uşii arhivei trântindu-se în spatele lui. Se întorse ca să-l vadă pe Sirak, flancat de Yevra şi Llokay. Buzele galbene pal ale Zabrakului

erau despărţite într-un zâmbet crud atât de larg încât îi dădea aspectul unui craniu rânjind. Bane nu se putu abţine să nu observe mânerele săbiilor de lumină care atârnau de curelele celor trei. Când Githany vorbi din spatele lui, trebui să reziste tentaţiei de a se întoarce să o privească. N-ar fi înţelept să-şi expună spatele trioului de Zabraki.

— De ce ai venit după mine, Bane? întrebă ea, vocea ei fiind un amestec de furie, dezgust şi regret. Cum ai putea fi atât de prost? Nu ţi-ai dat seama că intrai într-o capcană?

Gitany îl trădase. Conversaţia din camera lui fusese un test – unul pe care el îl picase. O cunoştea destul de bine ca să se aştepte la ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să fie conştient de capcană. În schimb, fusese un prost orb şi ascultător. Ştia că şi-o făcuse cu mâna lui. Acum trebuia să găsească o cale de ieşire.

— Asta este ceea ce vrei, Githany? întrebă el, încercând să tragă de timp.

— Ea vrea ceea ce vor toţi din Sith, răspunse Sirak pentru ea. Putere. Victorie. Ea ştie să fie de partea celui puternic.

— Sunt mai puternic decât el, îi spuse Bane lui Githany. Am dovedit-o în ringul de duel.

— Puterea înseamnă mai mult la decât putere fizică, răspunse Sirak, aprinzând sabia de lumină.

Era o sabie cu două lame. Ochii lui Bane se concentraseră strict pe lamele roşii strălucitoare, dar auzi trocnetul celorlalte două lame ale Zabrakilor. Githany, cu toate astea, încă nu-şi pornise biciul.

— Puterea înseamnă mai mult decât capacitatea de a utiliza Forţa, continuă Sirak, începând să avanseze. Înseamnă inteligenţă. Viclenie. Cruzime.

— Ştii cât de uşor te-am învins în ring, spuse Bane în cele din urmă, vorbind direct cu Sirak, deşi cuvintele lui încă îi erau destinate lui Githany. Eşti atât de sigur că mă poţi învinge acum?

— Suntem patru contra unu, Bane. Şi ţi-ai lăsat sabia de lumină în cameră. Îmi plac şansele astea.

Bane râse şi îi întoarse spatele lui Sirak. Zabrakul era destul de aproape ca să se năpustească şi să-l omoare cu o singură lovitură, dar Bane conta pe faptul că se va abţine, fiindu-i teamă să nu fie ademenit într-o capcană. Era un joc

periculos, dar el voia să se uite direct în ochii lui Githany atunci când spuse ceea ce ar fi putut fi ultimele lui cuvinte.

— Prostul ăsta chiar crede că m-ai adus aici de dragul lui, îi spuse el.

Putea simţi în spatele lui confuzia şi incertitudinea lui Sirak. Încă nu-l atacă. Githany îi întâlni privirea cu nişte ochi reci, neclintiţi şi nu îi răspunse. Dar dinţii îi muşcau buza inferioară.

— Amândoi ştim de ce m-ai adus aici, Githany, spuse el, vorbind repede. Sirak va mai aştepta mult timp. Nu vrei să fii de partea lui Sirak. Ai complotat ca să mă faci să-l omor încă de când ai venit în Academie.

— Destul! strigă Sirak.

Bane se aruncă în faţă, rostogolindu-se în ultima secundă, în timp ce sabia de lumină cu două lame tăie o brazdă adâncă în locul unde fusese. În timp ce revenea în picioare, o văzu pe Githany mişcându-se; când îi aruncă sabia de lumină, el întinsese deja mâna şi folosi Forţa pentru a ghida mânerul în palma lui.

Arma prinse viaţă şi el se întoarse la timp pentru a bloca atacul lui Sirak. Yevra şi Llokay erau un câţiva metri în urmă, grăbindu-se să se alăture luptei. Bane contraatacă, lovins la picioarele lui Sirak. Zabrakul pară lovitură şi lamele lor se ciocniră cu un zumzet de ardere. La marginea conştientizării, Bane înregistră sunetul aprinderii biciului lui Githany. O fluturare rapidă a sabiei îl făcu pe Sirak să se retragă. Bane fentă ca şi cum ar fi atacat în continuare, apoi făcu un pas înapoi, deschizând un metru de spaţiu între ei. Asta îi dădu suficient timp să-şi arunce braţul în direcţia lui Yevra care nu suspecta nimic, prinzând-o cu Forţa şi aruncând-o întrunul dintre rafturile din apropiere, suficient de tare pentru a rupe lemnul.

Ea căzu la podea, ameţită. Înainte să aibă şansa să se ridice, Githany o lovi cu biciul şi puse capăt vieţii femelei Zabrak. Bane abia avu timp să-i înregistreze moartea înainte să îl atace Llokay. Zabrakul cu piele roşie nu era pe măsura lui, dar durerea şi furia îi dădeau putere şi, cu o serie brutală de lovituri disperate, îşi făcu adversarul să dea mult înapoi.

Împleticindu-se înapoi, Bane aproape că fu prea distras ca să-l vădă pe Sirak dezlănţuind un fulger albastru către el. Se răsuci în ultima secundă şi prinse explozia potenţial letală cu

lama sabiei sale de lumină, absorbindu-i energia. Fusese o mişcare instinctivă şi ca ultimă soluţie, care îl lăsă vulnerabil la loviturile rapide ale lui Llokay. Dar biciul lui Githany şfichiuia şi lovea spre ochii şi faţa lui Llokay, iar lama sa fu prea ocupată, respingând frenetic loviturile.

Bane îşi îndreptă atenţia către Sirak, care ezită. În acel moment se auzi un ţipăt dinspre Llokay. Judecase greşit urma neregulată a biciului de energie al lui Githany şi îşi pierduse un ochi. Ar fi urmat un al doilea ţipăt, dar ea îi deschise o rană la gât, iar vârful arzător al armei îi tăiase corzile vocale, aşa că muri într-o agonie tăcută. În inferioritate numerică, Sirak îşi stinse sabia de lumină, lăsând-o să cadă la pământ şi se lăsă într-un genunchi.

— Te rog, Bane, imploră el, cu vocea tremurând. Mă dau bătut. Eşti cu adevărat un Lord Sith. Acum ştiu asta.

— Termină-l acum, Bane, şopti Githany.

Bane avansă până când ajunse deasupra duşmanul său. Dintr-o dată nu îl mai văzu doar pe Sirak. Văzu pe toată lumea pe care o doborâse vreodată. Toate vieţile pe care le luase vreodată. Fohargh, Makurthul. Soldatul fără nume al Republicii pe care îl omorâse pe Apatros. Tatăl lui. El era responsabil pentru moartea lor. Chiar şi acum îl apăsau. Vinovăţia pentru moartea lui Fohargh îl lăsase amorţit în partea întunecată timp de luni de zile. Îl încătuşase ca fierul. Nu voia să mai sufere din nou aşa ceva.

— Ascultă-mă, pledă Sirak. Te voi servi. Voi face tot ce-mi porunceşti. Poţi să mă foloseşti. Pot să te ajut. Te rog, Bane, ai milă!

Bane se întări pe sine.

— Cei care cer milă, răspunse el rece, sunt prea slabi pentru a o merita.

Lama lui îl decapită pe duşmanul său neajutorat. Corpul îi rămase în poziţie verticală pentru o secundă, cu marginile carbonizate ale ciotului cauterizat, unde fusese cândva ataşat capul, încă fumegând. Apoi se răsturnă spre înainte. Uitându-se la el, Bane simţi un singur lucru: eliberarea. Vinovăţia, ruşinea, greutatea, toate dispărură în urma acelei singure mişcări decisive. Se deschisese complet spre partea întunecată. Curgea prin el, umplându-l cu încredere şi putere.

Prin putere, câştig victoria. Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte.

Se întoarse să o vadă pe Githany, care zâmbea cu ochii flămânzi.

— Dintre toţi oamenii, eu ar fi trebuit să ştiu cel mai bine că nu trebuie să te subestimez, spuse ea. M-ai văzut luându-ţi sabia de lumină! De aceea ai venit după mine.

— Nu, răspunse Bane, încă ameţit de plăcerea uciderii inamicul său. Nu am văzut nimic. Doar am ghicit.

Pentru o clipă scurtă expresia ei se întunecă; apoi izbucni în râs.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti, Lord Bane.

— Nu-mi spune aşa, zise el.

— De ce nu? întrebă ea. Qordis le-a dat tuturor elevilor rangul de Lord Întunecat Sith.

Văzându-l că tresare, păşi înainte şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, privindu-l în faţă.

— Bane, vorbi ea încet, vom lupta cu Jedi! Ne vom alătura Frăţiei Întunericului a Lordului Kaan!

Întinse braţele şi prinse mâinile ei delicate în propriile sale mâini masive, apoi i le desfăcu uşor din jurul gâtului. Nedumerită, ea nu se opuse când îi aduse mâinile împreună la pieptul său, ale ei fiind încleştate una într-alta. Cum ar putea s-o facă să înţeleagă? El aparţinea acum părţii întunecate; execuţia lui Sirak fusese ultimul pas. Trecuse pragul; nu mai era cale de întoarcere. Nu va mai ezita niciodată. Nu se va mai îndoi niciodată. Transformarea începută când venise pentru prima dată la Academie era completă: era un Sith. Acum, mai mult ca niciodată, înţelegea eşecurile Frăţiei.

— Kaan este un prost, Githany, spuse el, uitându-se cu atenţie în ochii ei pentru a-i citi expresia.

Ea se retrase uşor şi încercă să-şi retragă mâinile. El i le ţinu strâns.

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe Lordul Kaan, spuse ea apărându-se. Eu, da. E un mare om, Bane. Un om cu viziune.

— Este la fel de orb ca un melc Orkellian de peşteră[25], insistă Bane. Frăţia Întunericului, această Academie, tot ceea ce

---

[25] Melc Orkellian de peşteră – cunoscut şi sub numele de melci Orkellian spaţiali, erau creaturi oarbe originare din sistemul Orkellia, din regiunea Inelului Mijlociu a galaxiei.

a devenit Sithul, sunt un monument al ignoranţei sale! Îi strânse mâinile şi mai tare. Vino cu mine. Nu ne-a mai rămas nimic de făcut pe Korriban, iar pe Ruusan ne aşteaptă doar moartea. Dar eu ştiu un alt loc unde putem merge. Un loc unde partea întunecată este încă puternică.

Îşi smulse mâinile din strânsoare şi se îndepărtă de el.

— Lordul Kaan a unit Sithul într-o singură cauză glorioasă. Ne putem alătura lor pe Ruusan.

— Atunci du-te! mârâi Bane. Alătură-te celorlalţi pe Ruusan. Uneşte-te cu ei în înfrângere.

Se întoarse şi ieşi ca o furtună, furios, în timp ce ea striga după el.

— Aşteaptă, Bane. Aşteaptă!

Dacă ea ar fi făcut vreo mişcare ca să-l urmeze, el s-ar fi putut opri.

* * *

Bane lovi uşa camerei lui Qordis pentru a o deschide; se izbi de perete cu un sunet care reverberă de-a lungul holului. Maestrul şef al Academiei era deja treaz şi îmbrăcat, meditând pe salteaua din centrul camerei. De data asta sări în picioare, mânia întunecându-i faţa.

— Ce înseamnă asta?

— L-ai trimis cumva pe Sirak să mă omoare? întrebă Bane.

Nu mai era timp pentru subtilităţi.

— Ce? Eu... S-a întâmplat ceva cu Sirak?

— L-am ucis. Şi pe Yevra şi Llokay, de asemenea. Trupurile lor sunt în arhivă.

Oroarea şi şocul reacţiei sale arătară clar că Qordis nu ştia nimic despre atac.

— Ai făcut asta în ajunul plecării noastre pe Ruusan? întrebă el, vocea lui devenind tot mai stridentă.

Câţiva dintre ceilalţi Maeştri se adunară pe coridorul de afară, atraşi de sosirea zgomotoasă a lui Bane. La fel şi o mână de studenţi. Lui Bane nu-i mai păsa.

— Puteţi merge pe Ruusan, izbucni Bane. Eu nu voi avea nimic de-a face cu Frăţia Întunericului.

— Eşti student al acestei Academii, îi aminti Qordis. Vei face cum ţi se spune!

— Sunt un Lord Întunecat Sith, contracară Bane. Eu nu servesc pe nimeni altcineva în afară de mine însumi.

Uitându-se peste umărul lui Bane la mulţimea de spectatori curioşi, Qordis scăzu vocea până la o şoaptă ameninţătoare.

— Plecăm mâine pe Ruusan, Lord Bane. Vei veni cu noi. Asta nu e o chestiune ce poate fi discutată.

— Plec în seara asta, răspunse Bane, coborând vocea pentru a se potrivi şi pentru a-şi bate joc de tonul lui Qordis. Şi niciunul dintre voi nu este suficient de puternic ca să mă oprească!

Se întoarse cu spatele la şeful Academiei şi ieşi încet din cameră. Pentru o fracţiune de secundă îl simţi pe Maestru adunând Forţa, şi se pregăti de confruntare. Dar o secundă mai târziu, îl simţi cum renunţă.

Se opri în prag. Când vorbi, se adresă atât mulţimii adunate cât şi lui Qordis.

— Cineva de aici mi-a spus odată că titulatura de Darth nu mai este folosită pentru că promovează rivalitatea în Sith. Le dădea Jedilor o ţintă uşoară. A fost mai uşor să se renunţe la obicei. Pentru ca toţi Maeştrii Sith să folosească acelaşi titlu de Lord Întunecat. Ridică uşor vocea, vorbind destul de tare pentru ca să-l audă cu toţii. Dar eu ştiu adevărul, Qordis. Ştiu de ce niciunul dintre voi nu mai pretinde numele ăsta pentru sine. De frică. Sunteţi laşi. Se întoarse pe jumătate şi se uită la Qordis. Nimeni din Frăţie nu este demn de numele Darth. Tu, cu atât mai puţin.

Se auzi un suspin de la mulţimea adunată. Unii dintre elevi se retraseră, aşteptându-se la o reacţie. Bineînţeles că nu fu niciuna. Scuturându-şi capul de dezgust, Bane îi lăsă acolo. În timp ce trecea pe lângă ceilalţi Maeştri, Kas'im păşi în faţa lui, punându-i o mână pe piept.

— Nu pleca, spuse Maestrul săbiilor. Hai să vorbim despre asta. Dacă te vei întâlni cu Kaan, vei înţelege. Asta e tot ce-ţi cer, Bane.

— Darth Bane, spuse el, pălmuind mâna Twi'lekului deoparte şi trecând pe lângă el.

Nimeni altcineva nu încercă să-l oprească în timp ce îşi croia drum prin sălile templului. Nimeni nu încercă să-l urmeze sau chiar să-l strige în timp ce urca scările până la mica rampă de aterizare de pe acoperiş.

În port era o singură navă: *Valcyn*, un crucişător personal de clasă T, cu rază lungă de acţiune. Nava în formă de lamă era una dintre cele mai bune din flota Sith, fiind echipată cu cea mai recentă şi mai avansată tehnologie. Sosise cu doar o zi înainte: un cadou de la Kaan pentru Qordis, în semn de recunoaştere a muncii sale cu ucenicii de la Academie.

Bane coborî trapa de acces şi intră înăuntru. În timpul stagiului său în armată, primise un antrenament rudimentar despre elementele de bază ale pilotării unei nave cu hiperpropulsie standard. Din fericire, controalele lui *Valcyn* se potriveau cu toate standardele intergalactice şi fuseseră proiectate pentru a facilita utilizarea.

Se aşeză pe scaunul pilotului şi porni propulsoare, introducând coordonatele hiperspaţiale ale destinaţiei sale chiar în timp ce începea secvenţa de decolare. Un moment mai târziu, *Valcyn* se ridică de pe suprafaţa rampei de aterizare şi trecu ca un glonţ prin atmosferă, lăsând în urmă Academia şi Korribanul.

PARTEA A TREIA

Capitolul 21

Lordul Hoth, Maestru Jedi şi General interimar al forţelor Republicii de pe Ruusan, stătea ghemuit pe un ciot în afara cortului său şi se uita la norii negri care pluteau deasupra taberei. Se încruntă la cerul clocotitor ca şi cum ar fi putut alunga, cu ferocitatea expresiei sale, furtuna care venea.

— Te frământă ceva, Lord Hoth?

Vocea Maestrului Pernicar, prietenul său de mult timp şi mâna dreaptă în timpul acestei campanii fără sfârşit, îl făcu să revină cu atenţia acolo unde îi era locul.

— Ce nu mă deranjează, Pernicar? întrebă el cu un oftat greu. Nu prea mai avem mâncare şi medicamente. Răniţii noştri sunt mai numeroşi decât cei sănătoşi. Cercetaşii raportează că întăririle sunt pe drum ca să-l ajute pe Kaan şi Sithul lui. Se pălmui cu mâna mai jos pe un genunchi. Tot ce putem aduce în ajutorul nostru sunt tinerii şi copiii.

— Copii care sunt puternici în Forţă, îi aminti Pernicar. Dacă nu i-am recruta de partea noastră, cei din Sith i-ar atrage de partea lor?

— La naiba, Pernicar, sunt doar copii! Eu am nevoie de Jedi complet antrenaţi. Tot ce putem aduce. Dar există încă membri ai Ordinului, care refuză să ne ajute.

— Poate că de vină e modul în care le-o ceri, spuse o voce nouă din spatele lui.

Hoth se frecă la tâmple, dar nu se întoarse spre vorbitor. Lordul Valenthyne Farfalla a fost unul dintre primii Maeştri Jedi care s-au alăturat Armatei Luminii de pe Ruusan. Luptase în aproape fiecare confruntare şi cei din Sith ajunseseră să-l cunoască destul de bine: Farfalla era greu de confundat chiar şi în haosul luptei. Avea bucle lungi, graţioase, de păr auriu care îi atârnau pe umeri. Platoşa lui era aurie, de asemenea, fiind lustruită până când strălucea, înainte de fiecare bătălie. Avea mâneci de culoare roşie deschisă şi era împodobită cu rubine care se potriveau cu culoarea ochilor săi şi contrastau cu pielea sa palidă. Lordul Hoth îl găsea insuportabil. Farfalla era un slujitor loial al luminii, dar era, de asemenea, un prost vanitos

care petrecea mai mult timp cu selectarea garderobei înainte de fiecare bătălie decât cu planificarea strategiei. Farfalla era ultima persoană cu care voia să aibă de-a face acum.

— Dacă aţi fi arătat mai mult tact, Lord Hoth, continuă Farfalla, apărând la vedere, aţi fi putut aduna mai mulţi Jedi la cauza dumneavoastră.

— Nu ar trebui să fie nevoie să-i conving! mârâi Hoth, sărind în picioare şi fluturându-şi braţele exasperat. Farfalla sări uşor într-o parte. Ne luptăm cu Sithul! Partea întunecată trebuie distrusă! Am putea s-o facem dacă ar fi aici mai mulţi Jedi!

— Există unii care nu văd lucrurile aşa, spuse Pernicar calm.

Se obişnuise cu izbucnirile lui Hoth în timpul petrecut pe Ruusan şi învăţase să le ignore, în cea mai mare parte.

— Există mai multe lumi ale Republicii în afară de aceasta, care sunt atacate, interveni Farfalla. Mulţi Jedi sunt cu trupele Republicii din alte sectoare, ajutându-le împotriva flotelor Sith.

Hoth scuipă pe jos şi fu încântat să vadă dezgustul îngrozit al lui Farfalla.

— Poate că flotele astea zboară cu însemnele Sith, dar sunt alcătuite din fiinţe obişnuite. Republica are capacitatea să le respingă. Nu au nevoie de ajutor Jedi pentru a o face. Sithul adevărat – Lorzii Întunecaţi – sunt aici, acum. Dacă învingem Frăţia Întunericului, rebeliunea Sith se va prăbuşi. Ei nu înţeleg asta?

Se lăsă o tăcere lungă în timp ce ceilalţi doi schimbau priviri neliniştite.

Pernicar fu cel care găsi în cele din urmă curajul să răspundă.

— Unii Jedi cred că n-ar trebui să fim aici. Ei simt că singurul lucru care ţine împreună Frăţia este ura lor faţă de Armata Luminii. Ei pretind că dacă ne împrăştiem şi predăm Ruusanul, atunci cei din Sith se vor întoarce unul împotriva celuilalt, iar Frăţia se va destrăma.

Hoth dădu din cap neîncrezător.

— Ei nu văd ce oportunitate avem aici? Îi putem distruge pe adepţii părţii întunecate o dată pentru totdeauna!

— Unii argumentează că nu ăsta este scopul Ordinului, sugeră uşor Farfalla. Jedi sunt apărătorii Republicii. Ei cred că

Armata Luminii prelungeşte rebeliunea prin întărirea hotărârii Sithului. Ei spun că, de fapt, îi faci rău Republicii pe care ai jurat să o aperi.

— Asta crezi tu? mârâi Hoth.

— Lordul Farfalla este cu noi de la început, îi aminti Pernicar. El doar îţi spune ceea ce spun alţii – acei Jedi care nu au venit la Ruusan.

— Sithul primeşte întăriri de pe Korriban, mormăi Hoth. Abia suntem destui ca să le facem faţă atâţi câţi sunt acum. Chiar trebuie să-i fac să înţeleagă asta!

— Ai putea avea, probabil, mai mult succes dacă i-ar aborda altcineva, spuse Farfalla. Sunt unii care cred că asta a devenit o vendetă personală pentru tine. Ei nu văd Ruusanul ca pe lupta finală dintre lumină şi întuneric, ci mai degrabă ca pe o ceartă între tine şi Lordul Kaan.

Hoth se aşeză obosit.

— Atunci suntem terminaţi. Fără întăriri vom fi copleşiţi.

Farfalla se lăsă jos alături de el, punând o mână cu manichiură perfectă, puternic parfumată, pe umărul musculos al lui Hoth. Generalului îi trebui fiecare dram de disciplină Jedi ca să nu i-o scuture de pe umăr.

— Trimite-mă pe mine, spuse Farfalla cu sinceritate. Sunt aici de la început; cred în asta cauza la fel de mult ca şi tine.

— De ce te-ar asculta pe tine mai mult decât pe mine?

Farfalla lăsă să-i scape un râset puternic, ciripit, care îi sterpezi dinţii lui Hoth.

— Domnule, cu toate priceperea dumitale în luptă şi toată puterea în Forţă, eşti oarecum lipsit de arta delicată a diplomaţiei. Eşti un general strălucit, iar natura taciturnă te ajută bine atunci când trebuie să dai ordine trupelor. Din păcate, îi deranjează pe cei care nu sunt sub comanda ta.

— Eşti prea direct, clarifică Pernicar.

— Asta este ceea ce tocmai am spus, insistă Farfalla cu o mică urmă de supărare. Apoi, continuă. Pe de altă parte, pe mine, oamenii mă găsesc spiritual şi fermecător. Pot fi destul de convingător atunci când este necesar. Lasă-mă să plec să-i recrutez pe ceilalţi pentru cauza noastră şi mă voi întoarce cu o sută – nu, cu trei sute! – de Jedi gata să se alăture Armatei Luminii.

Hoth îşi lăsă din nou capul în mâini. Templele îi pulsau: Farfalla părea să aibă, întotdeauna, acest efect asupra lui.

— Du-te, mormăi el fără să privească în sus. Dacă eşti atât de sigur că-mi poţi aduce întăriri, atunci adu-le.

Farfalla făcu o plecăciune extravagantă, apoi se întoarse şi plecă, şuviţele sale aurii fluturând în urma lui în vântul tot mai puternic al furtunii care venea. Imediat ce nu-i mai putea auzi, Pernicar vorbi din nou.

— Este înţelept? Şi aşa suntem puţini. Cât crezi că putem supravieţui fără el?

Ploaia începu să cadă cu picături mari şi grele, şi îi dădu o idee lui Hoth.

— Sithul nu ne poate învinge dacă nu le stăm în faţă să luptăm, spuse el. Nu le vom da şansa asta. Începe sezonul umed; ploile vor face imposibil pentru urmăritorii lor să ne găsească. Ne vom ascunde în pădure, hărţuindu-i cu atacuri rapide şi ambuscade înainte de a dispărea înapoi în copaci.

— Această strategie nu va funcţiona odată ce vine sezonul uscat, îl avertiză Pernicar.

— Dacă Farfalla nu mi-aduce întăriri până atunci, nu mai contează, zise Hoth.

* * *

Cele cinci nave de tip *Interlop* – nave mici pentru transportul diverselor trupe, cu rază medie de acţiune, folosite de Sith – zburară în jos peste orizontul Ruusanului. Fiecare navă transporta un echipaj de zece persoane, format în întregime din foşti studenţi şi Maeştri ai Academiei de pe Korriban. În nava din frunte, Githany manevra controalele cu precizia calmă a unui pilot foarte bine instruit. Ea învăţase, de fapt, să zboare pe o navă a Republicii, dar elementele de bază erau aceleaşi. *Interlopii* erau mai uşoare şi mai rapide decât transportoarele *Bivuac* preferate de Republică. *Interlopii* aveau mai puţin blindaj, sacrificând siguranţa ocupanţilor din interior pentru o manevrabilitate şi o viteză mai mari. Ca pentru a dovedi acest lucru, ea înclină nava în jos şi tare spre stânga, aducându-o atât de aproape de suprafaţa planetei încât frunzele copacilor din marea pădure ruusană tremurară în urma lăsată de motorul ionic. Celelalte nave îi urmară exemplul, fără să rupă formaţia.

Legaţi de Githany prin intermediul Forţei, ceilalţi piloţi reacţionau perfect la unison, la fiecare mişcare a ei. Dacă făcea o greşeală, cădea întregul convoi. Dar Githany nu făcea greşeli.

— Ar fi mai sigur să urci deasupra liniei copacilor, observă Lordul Qordis de pe locul său de lângă Githany, din carlingă.

— Nu vreau ca Jedi să ne prindă pe scanerele lor, îi explică ea, atenţia fiindu-i concentrată pe evitarea zdrobirii navei de oceanul de pădure aflat la doar câţiva metri sub cocă. Frăţia nu a asigurat încă această regiune. Dacă vreo echipă de căutători se fixează pe noi, transportoarele astea nu sunt echipate cu suficientă putere de foc pentru a le ţine la distanţă.

În depărtare, la mare distanţă, apăru o jumătate de duzină de nave de luptă mici, traiectoria lor aducându-le pe o linie directă pentru a intercepta *Interlopii*. Qordis înjură şi Githany se pregăti să înceapă manevrele de evitare. O secundă mai târziu, ea recunoscu conturul distinctiv al *Vulturilor* Sith şi scăpă un oftat de uşurare.

— A venit escorta noastră, spuse ea.

Ar putea ajunge în tabăra de bază Sith în câteva minute şi, cu *Vulturii* acolo pentru a-i apăra de navele de luptă Jedi, nu mai era nevoie să zboare atât de periculos de aproape de vârfurile copacilor. Ar fi putut trage înapoi de manşă pentru a aduce nava la o altitudine mai sigură. În schimb, ea menţinu cursul. Se bucura de fiorul de a fi la o mică greşeală de un sfârşit instantaneu şi înfierbântat. Din postura sa rigidă în scaunul copilotului, era clar că Qordis nu îi împărtăşea opinia.

Odată ce trecură de pădure, reduse viteza, apoi coborî nava cu graţie pe câmpul de aterizare de la marginea taberei Lordului Kaan. O mică colecţie de Maeştri Sith, cu Kaan în frunte, aşteptau să salute întăririle în timp ce debarcau. Poate că erau doar cincizeci la număr, dar fiecare dintre ei era un Lord Sith: mai puternic decât o întreagă divizie de soldaţi. În timp ce cobora pe rampa de ieşire a navei, Githany înţelese rapid de ce prezenţa lor fusese atât de urgent solicitată. Dincolo de adunarea Lorzilor Întunecaţi, restul taberei de întindea până la limitele vederii ei, şi tot ce putu vedea, era o imagine a disperării sumbre. Corturile zdrenţuite şi dărăpănate aranjate în inele strânse de câte cinci, adăposteau cea mai mare parte a armatei: domicilii de pânză pătată şi sfâşiată de ploaie şi vânt.

Împrăştiate printre ele erau navetele repulsoare cu turele blindate şi alte echipamente de război. Totul era mânjit cu noroi uscat şi pete de rugină, ca şi cum eforturile de a le păstra întreţinute în mod corespunzător fuseseră abandonate. Trupele erau împrăştiate în găşti mici, înghesuite în jurul focurilor de gătit făcute în cercul corturilor. Uniformele lor erau pline de praf şi murdărie; mulţi purtau bandaje murdare pe deasupra rănilor pentru care renunţaseră la orice speranţă de a le păstra curate sau sterile. Feţele lor erau toate zguduite de gustul amar al mult prea multor înfrângeri, şi lipsa de speranţă din expresiilor lor era cea care făcea cea mai mare impresie. Lordul Qordis părea surprins în mod similar de scena sumbră, şi se strâmbă în timp ce se apropia Lordul Kaan.

Kaan părea slab, cu faţa trasă şi marcată de linii de îngrijorare. Părul îi era murdar şi neîngrijit. Barba de o zi îi umbrea falca, făcându-l să pară bătrân şi obosit. Părea mai mic, fizic, decât îşi amintea Githany. Diminuat. Mai puţin impunător.

Scânteia pe care ea o găsise atât de convingătoare atunci când se întâlnise prima dată el, nu mai era acolo. Ochii lui arseseră cândva cu focul unui om absolut încrezător în succesul său iminent. Acum ardeau din alte cauze. Disperare. Nebunie, poate. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Bane nu avusese cumva dreptate.

— Bine ai venit, Lord Qordis, spuse Kaan, apucând braţul noului venit într-un salut. Îşi eliberă strânsoarea şi se întoarse să li se adreseze celorlalţi. Bine aţi venit cu toţii, pe Ruusan.

— Nu mă aşteptam să văd armata într-o stare atât de jalnică, mormăi Qordis.

O privire care ar fi putut fi de furie pâlpâi peste trăsăturile lui Kaan. Apoi dispăru, fiind înlocuită de încrederea deplină pe care şi-o amintea Githany. El îşi trase umerii spre înapoi şi păru să stea un pic mai drept.

— Nu poţi judeca învingătorul unui război fără să vezi starea ambelor părţi, spuse el. Jedi sunt într-o formă mult mai proastă. Informatorii mei raportează că pierderile lor sunt mult mai mari decât ale noastre. Proviziile lor sunt pe ducă; numărul lor este în scădere. Noi avem medicamente, produse alimentare, şi suntem mai mulţi. Şi ei nu au întăriri proaspete. Îşi ridică vocea astfel încât să se audă prin tabără, cuvintele lui

bubuind pe deasupra corturilor. Acum că sunteţi aici, Frăţia Întunericului este, în sfârşit, întreagă!

Trupele din tabără se opriră şi se uitară la el. Câţiva se ridicară încrezători în picioare. Era atâta foc în acea unică declaraţie îndrăzneaţă, încât reaprinse speranţa din cenuşa oboselii şi desperării lor.

— Puterea deplină a Lorzilor Sith este acum reunită aici pe Ruusan, continuă el, ajungând cu cuvintele sale chiar şi la cei mai îndepărtaţi dintre adepţii săi. Atingându-i cu puterea incontestabilă a Forţei, îi hrăni, îi întineri şi le umplu spiritele goale. Suntem puternici. Mai puternici decât Jedii. Suntem campionii părţii întunecate şi îl vom zdrobi pe Lordul Hoth şi pe slujitorii luminii lui!

Un urlet puternic se ridică de la trupele sale. Cei care stăteau jos, săriră în picioare. Cei care erau în picioare îşi aruncară pumnii în aer. Ecoul uralelor lor zgudui tabăra ca un cutremur. Githany o simţi la fel de clar ca şi restul trupelor. Era mai mult decât cuvintele în sine. Era modul în care le spusese. Toate îndoielile şi temerile ei dispărură, pur şi simplu, zdrobite de greutatea acelui scurt discurs. Era ca şi cum fusese obligată să se supună unei puteri mai mari decât ea însăşi.

Îşi croiră drum prin tabără, delectându-se cu optimismul trupelor în timp ce Lordul Kaan îi conducea către marele cort unde îşi convoca sesiunile de război. Un Twi'lek bine făcut apăru la pas alături de Lordul Qordis, chiar înaintea lui Githany. Furată de acest moment, îi trebuiră câteva secunde să şi-l amintească: Lordul Kopecz.

— Unde este Bane? îl întrebă pe Qordis, cu vocea atât de joasă încât, probabil, îl auziseră doar Qordis şi Githany.

— Bane s-a dus, răspunse Qordis.

— Ce s-a întâmplat? L-ai omorât? mormăi Kopecz, încercând să-şi ascundă dispreţul.

— Încă mai trăieşte. Dar a întors spatele Frăţiei Întunericului.

— Avem nevoie de el, insistă Kopecz. E prea puternic ca să-l laşi să plece.

— A fost alegerea lui, nu a mea! izbucni Qordis.

Continuară să meargă fără să vorbească. Kopecz rupse în sfârşit tăcerea, oftând când puse întrebarea.

— Ştii măcar unde s-a dus?

— Nu, spuse Qordis. Nimeni nu ştie.

* * *

Bane scoase *Valcyn* din hiperspaţiu la marginea cea mai îndepărtată a sistemului izolat, apoi porni motorul ionic şi continuă încet spre singura planetă locuibilă: o lume mică, blocată pe orbită în jurul unei stele de un galben pal.

Numele oficial al planetei era Lehon – la fel ca al sistemului solar – dar era mai des denumită *Lumea Necunoscută*. Acum aproape trei mii de ani, în acest sistem nesemnificativ situat dincolo de marginile cele mai îndepărtate ale spaţiului explorat, Darth Revan şi Darth Malak îi descoperiseră pe Rakata: o specie antică de utilizatori de Forţă care condusese galaxia cu mult înainte de naşterea Republicii. Descoperiseră, de asemenea, Star Forge[26], o staţie spaţială orbitală incredibilă... şi un monument al puterii părţii întunecate. Aici se dusese o mare bătălie, între Republica condusă de Maestrul Jedi Revan, şi Sithul lui Darth Malak. Malak căzuse, Sith fusese împrăştiat, iar Star Forge fusese distrusă, deşi cu costuri mari pentru Republică. Chiar şi acum se vedeau rămăşiţele acelei bătălii titanice. Navele din ambele flote fuseseră înghiţite în explozia cataclismică care distrusese Star Forge. Tot ce fusese prins în unda de şoc a exploziei, inclusiv fabrica în sine, fusese deformat şi mărunţit de forţa zdrobitoare, apoi fuzionaseră în căldura exploziei în bucăţi – de nerecunoscut – de metal topit.

O mare parte dintre epave se coagulaseră într-o bandă largă care încercuia mica planetă Lehon precum inelele comune multor giganţi gazoşi din întreaga galaxie. Celelalte resturi erau împrăştiate prin întregul sistem, orbitând în jurul soarelui ca un

---

[26] Star Forge – şantier naval gigantic, automatizat, conceput pentru a crea cea mai puternică armată din toate timpurile. Fiind construit de *Imperiul Infinit Rakatan* cu 30.000 de ani înainte de Bătălia de pe Yavin, cu cinci mii de ani înainte de apariţia Republicii Galactice, extrăgea energie şi materie dintr-o stea din apropiere care, combinată cu puterea Forţei, era capabilă să creeze o sursă nesfârşită de nave, droizi şi alte materiale de război. Această minune tehnologică avu un cost teribil, întrucât Rakata erau din fire o specie crudă şi sălbatică; Star Forge începu să se hrănească cu trăsăturile negative inerente ale creatorilor săi, devenind, ca rezultat, un instrument imens de putere al părţii întunecate.

vast câmp de asteroizi care făcea navigarea dificilă, dacă nu imposibilă.

Bane trecu pe comenzi manuale şi preluă controlul. Folosind Forţa, manevră nava cu atenţie pe traseul cu obstacol înşelătoare. Avu nevoie de aproape o oră pentru a ajunge la destinaţie, şi până când trecu în cele din urmă dincolo de inel şi în siguranţa relativă a atmosferei *Lumii Necunoscute*, era transpirat de la concentrarea intensă. Nu exista niciun alt trafic de nave de care să se îngrijoreze, desigur. Nimeni nu îl salută când căzu din cer spre suprafaţa planetei, în căutarea unui loc unde să aterizeze. Rakata era o specie pe moarte, pe cale de dispariţie când îi descoperiseră Revan şi Malak. Practic, toate dovezile existenţei lor dincolo de mica lor lume fuseseră distruse; fuseseră şterşi din memoria galactică. Nimic nu se schimbase semnificativ după *Bătălia de la Star Forge* pentru a modifica acest fapt. Oficialii Republicii ştiau de ei, desigur, dar existenţa lor nu fusese niciodată recunoscută oficial dincolo de rapoartele secrete ale conflictului. Se credea că populaţia în general nu ar fi reacţionat bine la reapariţia bruscă a unei specii antice care odată înrobise cea mai mare parte a galaxiei cunoscute. Puţinii Rakata supravieţuitori refuzaseră să-şi părăsească casa strămoşească şi numărul lor fusese insuficient pentru a menţine o rezervă genetică viabilă. În câteva generaţii, extincţia lentă a speciei lor va fi, în sfârşit, completă.

Păstrarea secretului existenţei Rakata se dovedise a fi o sarcină surprinzător de simplă. Sistemul nu atrăsese niciodată prea multă atenţie după bătălie. Deşi exista o mare cantitate de materialul bun pentru navele spaţiale, rămasă de la distrugerea Star Forge, nu se făcuse nicio încercare de a salva ceva. În loc să profaneze mormintele plutitoare ale soldaţilor săi, Republica alesese să onoreze memoria celor morţi prin desemnarea sistemului Lehon drept *site istoric protejat*. Asta făcea, din punct de vedere tehnic, să fie ilegal ca orice navă să intre în sistem fără autorizaţie oficială.

Nimeni nu se deranja vreodată să ceară o astfel de permisiune. Sistemul nu avea nicio valoare sau resurse inerente, altele decât resturile de nave protejate. Era situat mult dincolo de oricare dintre rutele hiperspaţiale şi comerciale stabilite – atât de departe încât nici măcar contrabandiştii nu se deranjau să vină aici. O notă mică a locaţiei sale fusese adăugată în

înregistrările oficiale ale Republicii, şi începu să apară ca un fir de praf nesemnificativ pe marginile unor hărţi stelare mai detaliate. Dincolo de asta, ar fi putut la fel de bine să nici nu existe.

Bane înţelese că nu era atât de simplu. *Lumea Necunoscută* era un loc în care Forţa era puternică. Se putea să fi fost chiar locul de naştere al primilor servitori ai părţii întunecate – liderii Rakata, care îşi conduseseră poporul în cucerirea şi înrobirea a sute de lumi, cu zece mii de ani înainte ca restul galaxiei să fi descoperit măcar tehnologia motorului hiperspaţial. Acea putere fusese concentrată şi focusată în Star Forge şi fusese apoi eliberată la distrugerea sa. Jedi înţeleseseră asta, şi se temeau de răul care putea creşte într-un astfel de loc. Oficialii Republicii acţionaseră conform instrucţiunilor lor, izolând întregul sistem, carantinându-l în mod efectiv de restul galaxiei. În secolele care urmaseră, Jedi îşi păstraseră secretele ascunse.

Povestea Revan şi Malak trăise mai departe, la fel ca zvonurile şi speculaţiile cu privire la Rakata, dar adevărata natură a *Lumii Necunoscute* fusese îngropată sub un giulgiu de secrete şi minciuni. În arhivele Academiei, Bane dăduse peste frânturi şi bucăţi de informaţii care făceau aluzie la adevăr. La început, nici măcar nu îşi dăduse seama de implicaţiile a ceea ce citea. O mică menţiune despre planetă, aici. O aluzie, dincolo. Înţelegerea venise încet, în timp ce dezlega misterele părţii întunecate.

Pe măsură ce cunoştinţele sale crescuseră, se apropiase din ce în ce mai mult de asamblarea întregului puzzle. Crezuse că îl va finaliza în Valea Lorzilor Întunecaţi, dar eşuase. Acum, venise aici pentru a căuta piesa finală.

Sub el, planeta era un mozaic de insule mici, tropicale, separate de un ocean albastru strălucitor. El folosi senzorii lui *Valcyn* pentru a identifica cea mai mare suprafaţă de teren, apoi o survolă în căutarea unui loc unde să aterizeze. Insula era aproape complet acoperită cu o junglă deasă, luxuriantă, şi nu existau defrişări suficient de mari pentru nava sa. În cele din urmă, închise acceleraţia şi începu o coborâre lentă, aterizănd cu *Valcyn* pe plaja de nisip cristalin de pe marginea insulei.

De îndată ce picioarele lui Bane atinseră suprafaţa *Lumii Necunoscute*, îl simţi: un zumzet adânc, similar cu ceea ce simţise Bane prima dată pe Korriban, dar mult, mult mai

puternic. Chiar şi aerul se simţea diferit: îngreunat ce istorie antică şi secrete demult uitate. Stând cu spatele la ocean, holbându-se la peretele de pădure practic impenetrabil care acoperea interiorul insulei, mai simţi ceva, de asemenea: o prezenţă; o forţă de viaţă de dimensiuni şi puteri imense. Se îndrepta spre el. Rapid.

Câteva secunde mai târziu, îl auzi deplasându-se prin tufişuri. Probabil fusese atras de nava care aterizase pe plajă, un vânător enorm căutând o pradă proaspătă.

Rancorul năvăli dintre copaci şi începu să sară pe nisip, scoţând urletul său teribil. Bane rămase pe loc, privindu-l cum vine, minunându-se de viteza cu care se deplasa fiara masivă. Când se apropie la mai puţin de cincizeci de metri, ridică calm o mână şi se întinse spre Forţă pentru a atinge mintea monstrului care ataca.

La comanda sa nerostită se opri şi rămase acolo, gâfâind. Având grijă să păstreze instinctele de prădător ale creaturii sub controlul său ferm, Bane se apropie de rancor. Rămase nemişcat, docil ca un tauntaun care era inspectat de călăreţul său. După mărimea sa, Bane putu vedea că era un mascul în toată firea, deşi culoarea strălucitoare a blănii şi numărul mic de cicatrici sugerau că trebuia să fi ajuns abia de curând la maturitate. Îşi puse palma pe unul dintre picioarele sale masive, simţind muşchii tremurând pe sub piele în timp ce sonda mai adânc în creierul său animalic.

Nu găsi niciun fel conştientizare, concept, sau înţelegere a Maeştrilor care îmblânziseră cândva astfel de fiare pentru utilizarea ca gardieni sau pentru călărit. Nu fu surprins: Rakata dispăruseră cu multe secole înainte să se fi născut acest rancor.

Dar Bane căuta altceva. Îl asaltă un colaj de imagini şi senzaţii. Nenumărate vânători prin pădure, cele mai multe terminându-se cu o reuşită. Ruperi de oase şi tendoane. Ospăţurile cu carnea încă caldă a prăzii. Căutarea unei partenere. Lupta cu un alt rancor pentru dominaţie. Şi apoi, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta.

Îngropată dânc în amintirile creaturii era imaginea unei piramide mari de piatră cu patru laturi, ascunsă adânc în inima junglei. Rancorul o văzuse doar o singură dată, atunci când era încă un pui în îngrijirea mamelor turmei sale. Cu toate acestea, structura lăsase un semn de neşters în mintea brutei.

Rancorul era un animal, aflat în partea de sus a lanţului alimentar din *Lumea Necunoscută*. Nu cunoştea teamă, dar lăsă să-i scape un geamăt scăzut când Bane scoase la suprafaţă amintirea templului. Fiara se cutremură, ştiind ce se aştepta de la ea, dar nu putea să fugă; Forţa îl obliga să se supună. Se ghemui la pământ, iar Bane se urcă pe spatele lui. Se ridică cu grijă pe picioarele sale, cu călăreţul cocoţat pe umerii săi mari, cocoşaţi. La comanda lui Bane, rancorul porni, lăsând plaja în urmă şi luând-o înapoi prin pădure, ducându-l spre vechiul Templu Rakatan.

Capitolul 22

Dură aproape o oră până când Bane ajunse la destinaţie. Vegetaţia din jurul lui era plină de viaţă, dar în timp ce era purtat prin junglă, nu văzu nimic altceva decât insecte sau păsări mici. Cele mai multe creaturi se împrăştiau înainte să apară rancorul, dispărând cu mult înainte ca Bane să se ajungă îndeajuns de aproape pentru a le putea vedea. Cu toate acestea, deşi dispăreau, simţul mirosului foarte puternic al rancorului le prindea adesea urma şi Bane trebui, de mai multe ori, să domine instinctele de vânător ale fiarei pentru a-l menţine pe drumul dorit. Oricât de dificil era să împiedice bestia să plece în căutarea următoarei mese, deveni şi mai dificil să o facă să meargă înainte pe măsură ce se apropiau de templu. Încerca, la fiecare câţiva paşi, să o ia într-o parte sau o lua brusc departe de drumul său.

O dată, chiar încercă să se ridice şi să-l dea jos de pe umeri.

Bane nu putea vedea mai mult de câţiva metri în faţă, prin vegetaţia groasă, dar acum ştia că erau aproape. Putea simţi puterea Templului, chemându-l din spatele cortinei impenetrabile de liane încâlcite şi ramuri răsucite. Adâncindu-se în partea întunecată, zdrobi ultima dorinţă a puternicului rancor de a-i rezista şi îl îndemnă înainte. Pătrunseră deodată într-un luminiş, un cerc de aproape o sută de metri în diametru. Chiar în centru, se afla Templul Rakatan. Structura se ridica la aproape douăzeci de metri în aer, un monument de rocă şi piatră sculptată. Singura intrare era o arcadă largă, aflată în vârful unei scări enorme sculptate într-un perete exterior al Templului în sine. Suprafaţa sa era curată: desăvârşită şi pură, nepătată de muşchi sau iederă căţărătoare. În împrejurimi nu creştea nimic altceva în afară de un covor de iarbă scurtă, moale. Era ca şi cum jungla se temea să se înainteze şi să revendice piatra pătată. Bane sări de pe spatele rancorului, cu atenţia concentrată asupra structurii falnice din faţa lui. Eliberat de la puterea lui, rancorul se întoarse şi dispăru înapoi în tufişuri. Cacofonia teribilă a zgomotelor evadării lui se suprapuse cu

urlete sale torturate, dar Bane nu auzi niciun sunet. Nu mai avea nevoie de rancor; găsise ceea ce căuta. Făcu un pas înainte, tremurând, apoi se opri scurt. Scutură din cap ca să şi-l limpezească. Partea întunecată era puternică aici, atât de puternică încât îl făcea să se simtă ameţit. Asta însemna că era un loc periculos; nu-şi putea permite să rătăcească ameţit. Conform relatărilor pe care le citise în arhive, Templul fusese cândva protejat de un scut energetic puternic, unul pentru care fusese nevoie de un întreg trib Rakatan – fiecare individ fiind un utilizator puternic al Forţei – ca să-l doboare. Nu simţea o astfel de barieră, dar numai un prost ar înainta fără precauţie.

La fel cum făcuse în mormintele de pe Korriban, începu să sondeze zona din jurul lui cu Forţa. Simţi ecourile capcanelor care protejaseră cândva Templul, dar erau atât de slabe, încât păreau aproape inexistente. Asta nu îl surprinse. Scuturile din jurul Templului fuseseră alimentate de puterea staţiei Star Forge aflată pe orbită. Odată cu distrugerea acesteia, scuturile căzură, împreună cu toate celelalte măsuri defensive care făcuseră din *Lumea Necunoscută* un cimitir de nave.

Întrebându-se ce altceva se mai pierduse în distrugerea violentă a Star Forge, traversă împrejurimile şi urcă treptele Templului. Scara era abruptă, dar lată, iar piatra nu era nici erodată şi nici crăpată, în ciuda vârstei sale. Se termina cu o mică platformă care duce la arcada de piatră a intrării, înaltă cât trei sferturi din templu. Se opri în prag, apoi intră. Avu o scurtă senzaţie a ceea ce trebuie să fi simţit cei de dinaintea lui: anticiparea, fiorul descoperirii. Odată intrat, însă, avu nevoie de doar câteva minute de explorare pentru ca entuziasmul său să se estompeze.

Ca şi pe Korriban, Templul era deposedat de tot ce era de valoare. Căută ore întregi, începând cu ultimul etaj prin care pătrunsese şi continuând tot mai adânc, până când ajunse la nivelul inferior, pieptănând fiecare centimetru din sălile goale şi camerele părăsite. Cu toate acestea, chiar dacă căutarea se dovedi inutilă, nu era disperat. Criptele din Valea Lorzilor Întunecaţi le simţise goale – uscate şi epuizate. *Lumea Necunoscută* se simţea diferită. Aici încă mai era putere. Trebuia să fie ceva pe care să-l găsească. Era sigur de asta. Refuza să accepte un alt eşec.

Căutarea lui obsesivă se termină, în cele din urmă, la cel mai scăzut nivel al Templului, mult sub suprafaţa planetei. Când intrase pentru prima dată în cameră, atenţia îi fusese atrasă imediat de rămăşiţele unui computer masiv, dar, în mod clar, nu mai era nicio speranţă de a fi reparat. Şi apoi observă ceva pe peretele de piatră din spatele computerului. Suprafaţa era gravată cu nişte simboluri misterioase: în limba Rakata, probabil. Nu însemnau nimic pentru el şi ar fi trecut peste ele fără să le studieze prea mult. Doar că unul dintre ele strălucea. Aproape că nu îl observase la început. Era subtil: o nuanţă violetă, slabă, pe marginile unuia dintre simbolurile neobişnuite. Era aproape perfect la nivelul ochilor. În timp ce-l privea, strălucirea deveni mai puternică. Se apropie şi îl atinse cu mâna. Lumina clipi, speriindu-l şi făcându-l să dea un pas înapoi. Se întinse din nou, dar de data asta, în loc de mână, folosi Forţa. Caracterul de piatră izbucni la viaţă. Luptându-se să-şi stăpânească nerăbdarea, întinse din nou mâna şi apăsă tare pe simbolul strălucitor. Se auzi un sunet de roţi care se învârteau şi pietre care se frecau una de alta. Un pătrat mic – cu latura de mai puţin de o jumătate de metru – prinse formă în perete, în timp ce o secţiune de piatră ieşi în afară. Bane se retrase la timp căci bucata căzu de pe perete şi se sfărâmă de pământ la picioarele lui, dezvăluind o mică gaură cubică în spatele ei. Fără să ezite, băgă mâna în întuneric pentru a lua ceea ce era înăuntru.

Degetele lui se strânseră în jurul ceva rece şi greu. Îl scoase şi se uită uimit la artefactul din mâna lui. Era puţin mai mare decât pumnul său şi avea forma unei piramide pe patru laturi – o mică replică a templului în care se afla. Bane recunoscu imediat premiul drept ceea ce era: un holocron Sith, un depozit de cunoştinţe interzise care aştepta să fie deblocat. Arta construirii holocronilor era pierdută de nenumărate milenii, dar din studiile sale Bane aflase câte ceva din teoria de bază din spatele designului lor. Informaţiile pe care le conţineau erau stocate într-o matrice digitală întreţesută, autocriptată. Sistemele de protecţie ale unui holocron nu puteau fi eludate sau sparte; informaţiile nu puteau fi rupte sau copiate. Era doar o singură modalitate de a accesa cunoştinţele din el. Fiecare holocron era imprimat cu personalitatea unuia sau mai multor Maeştri care serveau ca gardieni. Atunci când este accesat de

cineva capabil să-i înţeleagă secretele, holocronul proiecta imagini holografice mici şi simple ale diferiţilor gardieni. Prin interacţiunea cu elevul, simulacrul programat le preda şi îi instruia, în mare parte, la fel ca un mentor în carne şi oase. Cu toate astea, toate relatările despre holocronii Sith făceau referire la simbolurile antice care împodobeau cele patru feţe ale piramidei. Holocronul pe care-l ţinea în mână era aproape complet gol. S-ar fi putut ca acesta, eventual, să preceadă chiar holocronii Sithului antic? Oare era chiar o relicvă Rakata? Erau gardienii acestui holocron Maeştrii extratereştri dintr-o epocă chiar dinainte de naşterea Republicii?

Şi dacă da, ar fi dispuşi să-l înveţe secretele lor? Îi vor răspunde? Mişcându-se cu atenţie, aşeză holocronul uşor pe podea, apoi se aşeză în faţa lui. Îşi încrucişă picioarele şi începu respiraţia profundă şi lentă a unei transe meditative. Adunând şi concentrând energie, Bane proiectă un val de putere întunecată a Forţei care să învăluie mica relicvă de pe podea. Ca răspuns, holocronul începu să strălucească şi să scoată scântei. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând, nefiind sigur ce va urma. Apăru o mică rază de lumină în partea de sus, proiectând particule împrăştiate şi difuze. Apoi, începu să se schimbe şi să se învârtă, formând o siluetă cu mantie, cu trăsăturile complet ascunse de gluga robei sale grele. Apoi, se auzi o voce, aspră şi clară.

— *Sunt Darth Revan, Lord Întunecat Sith*.

Sălile goale ale Templului de deasupra tremurară de la reverberaţiile râsetelor triumfătoare şi tot mai puternice ale lui Bane. I se părea că învăţăturile conţinute în holocron le depăşeau pe cele din arhivele Academiei. Revan descoperise multe dintre ritualurile Sith antice şi, în timp ce avatarul din holocron le explica natura şi scopul, Bane abia reuşea să discearnă întregul lor potenţial minunat. Unele ritualuri erau atât de teribile – atât de periculoase chiar şi pentru un Maestru Sith adevărat – încât se îndoia că va îndrăzni vreodată să le folosească. Cu toate acestea, le copie conştiincios pe flimsiplasturi, păstrându-le pentru a le putea studia mai târziu.

Şi erau depozitate în interiorul holocronului mult mai mult informaţii decât vechile practici ale vrăjitorilor întunecaţi. În doar câteva săptămâni va învăţa mai multe despre adevărata natură a părţii întunecate decât o făcuse în tot timpul petrecut

pe Korriban. Revan fusese un adevărat Lord Sith, spre deosebire de Maeştrii fandosiţi care i se închinaseră lui Kaan şi Frăţiei sale. Şi, în curând, toate cunoştinţele sale – înţelegerea lui despre partea întunecată – îi vor aparţine lui Bane.

* * *

Githany se trezi tresărind, aruncând pătura de pe pat, pe podeaua de pământ a cortului. Era transpirată şi epuizată, dar nu din cauza căldurii. Ruusan intrase în sezonul ploilor şi, deşi zilele erau calde şi umede, noaptea, temperatura scădea atât de mult, încât santinelele de serviciu îşi puteau vedea norii ceţoşi ai respiraţiei.

Îl visase pe Bane. Nu, nu îl visase. Detaliile erau prea clare pentru a-l numi vis; experienţa fusese prea vie şi reală. Fusese o viziune. Exista o legătură între ei doi, o legătură stabilită de-a lungul timpului cât studiaseră împreună Forţa. O legătură între mentor şi student nu era ceva nemaiîntâlnit, deşi Githany nu mai era sigură cine fusese cu adevărat Maestrul şi cine ucenicul în relaţia lor. Viziunea ei fusese foarte clară: Bane urma să vină pe Ruusan. Dar el nu venea să se alăture Frăţiei. Venea să o distrugă. Tremura, transpiraţia răcorindu-i pielea în aerul rece al nopţii. Se rostogoli din pat şi îşi trase pelerina grea peste hainele ei subţiri de dormit. Trebuia să vorbească cu Kaan despre asta. Nu putea să aştepte până dimineaţa.

Noaptea era întunecată: luna şi stelele erau blocate de norii de furtună care umpluseră cerul de când sosiseră ea şi ceilalţi de pe Korriban. Din cer cădea o ceaţă uşoară – o mică îmbunătăţire faţă de burniţa constantă care cădea atunci când se târâse obosită în pat. Prin tabără mai rătăceau câţiva Sith. Unii dintre ei mormăiră saluturi neinteligibile când trecu pe lângă ei, dar cei mai mulţi îşi ţinuseră capul în jos, mergând hotărâţi prin noroi. Ardoarea pe care le-o inspirase Kaan atunci când sosiseră întăririle se atenuase în fluxul aparent fără sfârşit de zile posomorâte, umede.

Vor mai trece câteva săptămâni până când se opreau ploile şi lăsau loc căldurii sufocante a verii lungi a lui Ruusan. Până atunci, adepţii lui Kaan vor continua să sufere de umezeală şi frig. Lui Githany nu-i păsa. Fiind concentrată pe misiunea ei, încetini doar atunci când ajunse la intrarea în marele cort pe

care Kaan îl folosea pentru nevoile sale personale. În interior ardea o lumină; Lordul Kaan era treaz. Intră ezitând. Ceea ce avea de spus era doar pentru urechile lui. Din fericire, îl găsi singur, dar se opri la intrare, uitându-se cu fascinaţie morbidă la arătarea din faţa ei. În strălucirea estompată a felinarului care servea ca sursă de lumină în cort, Kaan arăta ca un om nebun. Mergea rapid de-a lungul cortului, cu paşi inegali şi haotici. Se cocoşase aproape de două ori mai tare, mormăind în barbă şi scuturându-şi capul. Mâna stângă îi rătăcea în mod constant, trăgând de o şuviţă de păr, ca apoi să se smucească rapid în jos ca şi cum ar fi fost prinsă făcând ceva interzis. Nu-i venea să creadă că această fiinţă nebună era bărbatul pe care alesese să-l urmeze. Era posibil să fi avut Bane dreptate în tot acest timp? Era pe punctul de a dispărea înapoi în noaptea udă, când Kaan se întoarse şi, în cele din urmă, o observă. Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui arătară o panică sălbatică: ardeau cu frica şi disperarea unui animal închis în cuşcă. Apoi, dintr-o dată, reveni la înălţime maximă, stând drept şi înalt. Privirea terorizată dispăru din ochii lui, fiind înlocuită de o furie rece.

— Githany, spuse el, primirea fiind la fel de rece ca şi expresia lui de gheaţă. Nu mă aşteptam la vizitatori.

Acum ea era cea care simţea frică. Lordul Kaan radia putere: putea s-o zdrobească la fel de uşor cum zdrobea ea gândacii mici care uneori se strecurau pe podeaua cortului ei. Dispăruse amintirea omului fricos şi terminat, fiind alungată din mintea ei de aura copleşitoare a autorităţii lui Kaan.

— Iartă-mă, Lord Kaan, spus ea cu o aplecare uşoară a capului. Trebuie să vorbesc cu tine.

Furia lui păru să se înmoaie, deşi îşi menţinu atitudinea de comandant incontestabil.

— Desigur, Githany. Întotdeauna am timp pentru tine.

Cuvintele lui erau mai mult decât o cordialitate formală; se afla ceva în adâncul lor. Githany era o femeie atrăgătoare; era obişnuită să fie obiectul aluziilor şi al dorinţelor abia ascunse a bărbaţilor. De obicei, îi provocau repulsie, dar în cazul lui Kaan îi aduse o culoare caldă în obraji. El era fondatorul Frăţiei Întunericului, un om cu viziune şi destin. Cum ar fi putut să nu fie flatată de atenţia lui?

— Am avut o premoniţie, îi explică ea. Am văzut… L-am văzut pe Darth Bane. Venea pe Ruusan să ne distrugă.

— Qordis m-a înştiinţat în amănunt despre opiniile lui Bane, spuse el, dând din cap. Nu este neaşteptat.

— El nu vede gloria cauzei noastre, spuse Githany, cerându-şi scuze pentru Bane. Nu te-a întâlnit niciodată în persoană. Singura lui înţelegere a Frăţiei vine prin Qordis şi ceilalţi Maeştri – cei care i-au întors spatele.

Kaan îi aruncă o privire nedumerită.

— Ai venit să mă avertizezi că Bane plănuieşte să ne distrugă. Acum, se pare că încerci să-i justifici acţiunile.

— Forţa ne arată ceea ce poate fi, nu neapărat ceea ce va fi, îi aminti ea. Dacă îl putem convinge pe Bane să ni se alăture, ar fi un aliat valoros împotriva Jedilor.

— Înţeleg, spuse Kaan. Simţi că dacă îl aducem în Frăţie, atunci premoniţia nu se va adeveri. Făcu o pauză lungă şi apoi întrebă: Eşti sigură că sentimentele tale personale pentru el nu îţi întunecă judecata în chestiunea asta?

Jenată, Githany nu putu să-i întâlnească privirea.

— Nu sunt singura care se simte aşa, mormăi ea, holbându-se spre pământ. Mulţi dintre ceilalţi de pe Korriban sunt deranjaţi de absenţa sa. I-au simţit puterea. Se întreabă de ce a respins Frăţia cineva atât de puternic în partea întunecată.

Îşi ridică privirea când Kaan îi puse, consolator, o mână pe umăr.

— S-ar putea să ai dreptate, Githany. Dar nu pot acţiona conform sugestiei tale. Nimeni nu ştie unde e Bane.

— Eu ştiu. Există o... o legătură între noi. Pot să vă spun unde a plecat Bane.

Kaan se întinse luându-i bărbia în palmă, apoi îi înclină uşor capul pe spate.

— Atunci voi trimite pe cineva după el, îi promise. Ai făcut ceea ce trebuia venind la mine, Githany, adăugă el, eliberând-o uşor şi oferindu-i un zâmbet liniştitor.

Githany, îi zâmbi înapoi, strălucind de mândrie. Plecă după câteva minute, nu înainte să-i explică unde se dusese Bane şi de ce. Kaan o privi plecând. Cuvintele ei îl tulburaseră, deşi fusese atent să nu o lase să vadă asta. El îi atenuase temerile şi era încrezător că ea va rămâne loială Frăţiei, în ciuda atracţiei evidente pentru Bane. Githany se imagina pe sine obiectul dorinţei fiecărui bărbat, dar Kaan putea vedea o dorinţă similară, arzând luminos în ea: tânjea după putere şi glorie. Şi el

era chiar foarte dispus să-i hrănească mândria şi ambiţia cu flirtul, lauda şi promisiunile sale.

Totuşi, nu era sigur ce să facă cu viziunea ei. Deşi era puternic în Forţă, talentele lui erau de altă natură. Putea schimba cursul unui război cu meditaţia sa de luptă. Putea inspira loialitate în ceilalţi Lorzi prin manipulări subtile ale emoţiilor lor.

Dar nu experimentase niciodată o premoniţie ca cea care o adusese în cortul lui în mijlocul nopţii întunecate. Prima sa reacţie fu să respingă grijile ca fiind nefondate, fiind iscate de moralul scăzut. Întăririle de pe Korriban îi făcuseră să fie siguri de sfârşitul rapid al lungului război de pe Ruusan. Dar Generalul Hoth era prea deştept ca să-şi lase Armata Luminii să fie zdrobită de puterea superioară a Sithului. Schimbase tactica, începând un război de hărţuire, trăgând de timp în încercarea de a obţine mai mult sprijin pentru propriile sale forţe. Acum, cei din Sith deveneau nerăbdători şi neliniştiţi. Glorioasa victorie pe care le-o promisese Kaan cu săptămâni în urmă, nu se materializa. În schimb, se târâiau prin noroaie şi ploi fără sfârşit, încercând să învingă un inamic care nici măcar nu stătea să lupte. Vizita lui Githany nu îl surprinsese. Singura surpriză reală era că nu veniseră mai mulţi Lorzi Întunecaţi să-şi exprime nemulţumirea. Dar asta făcea ca avertismentele lui Githany să fie şi mai periculoase. Bane respinsese Frăţia în mod public; toţi recruţii de pe Korriban pretindeau că îl văzuseră personal. Povestea se răspândise prin tabără ca o boală. La început, îşi bătuseră joc de aroganţa şi încăpăţânarea lui; el alesese să meargă singur şi nu avea să împărtăşească triumful Frăţiei. Totuşi, în absenţa acestui triumf, unii dintre recruţi începuseră să se întrebe dacă Bane nu avusese dreptate.

Lordul Kaan avea spioni printre Lorzii Întunecaţi. Şoaptele lor îi ajunseseră la urechi. Lorzii nu erau, încă, gata să acţioneze pe baza îndoielilor lor, dar determinarea lor slăbise – împreună cu loialitatea lor. El crease o coaliţie de rivali înverşunaţi şi duşmani. Deşi Frăţia Întunericului părea puternică precum duroţelul, o voce fermă, disidentă, o putea rupe într-o mie de piese fragile.

Luă felinarul din cort şi ieşi în burniţa nopţii, pasul său lung purtându-l rapid prin tabără. Se va ocupa de Bane, aşa cum

îi promisese lui Githany. În cazul în care tânărul recalcitrant nu putea fi convins să li se alăture, trebuia să fie eliminat.

În câteva minute, Kaan ajunse la destinaţie. Se opri la uşă, amintindu-şi de furia sa la intrarea neaşteptată a lui Githany în cortul lui. Nedorind să antagonizeze cu cel pe care venise să-l vadă, îl strigă.

— Kas'im?

— Intră, răspunse vocea o secundă mai târziu şi auzi trosnetul inconfundabil al unei săbii de lumină care se stingea.

Intră şi îl găsi pe Maestrul săbiilor Twi'lek îmbrăcat numai în pantaloni scurţi, transpirat şi respirând din greu.

— Văd că eşti treaz, menţionă el.

— Nu-i uşor să dormi în ajunul bătăliei. Chiar şi a unei bătălii care nu pare să mai vină.

Kas'im era un războinic; Kaan ştia că îl chinuie inactivitatea lor. Exerciţiile şi antrenamentele nu îi puteau potoli apetitul pentru o luptă reală. La Academia de pe Korriban, Maestrul săbiilor îşi făcuse datoria fără să se plângă. Dar aici, pe Ruusan, promisiunea unei bătălii era prea apropiată, prea insistentă. Mirosul de sânge era întotdeauna în aer, amestecat cu sudoarea fricii şi a anticipării. Aici, Kas'im ar fi putut fi mulţumit doar dacă stătea faţă în faţă cu un inamic. În curând frustrarea lui se va transforma în rebeliune, iar Kaan nu-şi putea permite să piardă loialitatea celui mai bun luptător din tabăra sa. Din fericire, avea o modalitate de a se ocupa de ambele sale probleme – Bane şi Kas'im – în acelaşi timp.

— Am o misiune pentru tine. O misiune de mare importanţă.

— Trăiesc pentru a servi, Lord Kaan.

Răspunsul lui Kas'im fusese calm, dar cozile cefalice îi tresăriră de anticipare.

— Trebuie să te trimit departe de Ruusan. Până la capătul galaxiei. Trebuie să te duci pe Lehon.

— *Lumea Necunoscută*? întrebă Maestrul săbiilor, nedumerit. Nu este nimic acolo, decât cimitirul celei mai mari înfrângeri a Ordinului nostru.

— Bane este acolo, îi explică Kaan. Trebuie să te duci la el ca trimis al meu. Explică-i că trebuie să se alăture restului Sithului aici, pe Ruusan. Spune-i că cei care nu sunt alături de Frăţie, sunt împotriva ei.

Kas'im dădu din cap.

— Mă îndoiesc că va face o diferenţă. Odată ce s-a hotărât să facă ceva, poate fi... încăpăţânat.

— Partea întunecată nu poate fi unită în Frăţie dacă el stă singur, îi explică Kaan. În timp ce vorbea, se întinse spre Forţă, zgândărind foarte uşor sentimentul de mândrie rănită a Twi'lekului. Ştiu că v-a respins, pe tine şi pe ceilalţi Maeştri de pe Korriban. Dar trebuie să-i mai faci încă o dată oferta.

— Şi dacă refuză?

Kas'im rostise cuvintele rapid şi pe un ton ascuţit. Kaan zâmbi în interior la furia crescândă a Maestrului săbiilor, chiar şi în timp ce forţa lucrurile şi mai mult.

— Atunci trebuie să-l omori.

Capitolul 23

— *Cei ce folosesc partea întunecată sunt, de asemenea, obligaţi să o servească. Dacă înţelegi acest lucru, înţelegi filozofia de bază a Sithului*.

Bane stătea nemişcat, cu ochii fixaţi pe avatarul Lordului Întunecat mort acum trei mii de ani. Imaginea proiectată a lui Revan se stinse, apoi pâlpâit încet, reapărând. Holocronul ceda. Murea. Materialul folosit pentru a-l construi – cristalul care canaliza energia Forţei ca să dea viaţa artefactului – nu era bun. Cu cât Bane îl folosea mai mult, cu atât devenea mai puţin stabil. Cu toate acestea, nu îl putea lăsa deoparte, nici măcar pentru o singură zi. Devenise obsedat să afle toată cunoştinţele lui şi, astfel, petrecea ore întregi sorbind cuvintele lui Revan cu aceeaşi determinare pe care a folosise atunci când extrăgea cortoză pe Apatros.

— *Partea întunecată oferă putere de dragul puterii. Tânjeşte după ea, râvneşte-o. Trebuie să cauţi puterea mai presus de orice, fără nicio rezervă sau ezitare*.

Aceste cuvinte erau valabile mai ales pentru Bane, ca şi cum personalitatea preprogramată a Maestrului său virtual simţea că i se apropie sfârşitul şi îşi adapta ultimele sale lecţii special pentru el.

— *Forţa te va schimba. Te va transforma. Unii se tem de această schimbare. Învăţăturile Jedi sunt axate pe combaterea şi controlul acestei transformări. De aceea cei care slujesc lumina sunt limitaţi în ceea ce pot realiza. Adevărata putere poate veni doar la cei care îmbrăţişează transformarea. Nu poate exista niciun compromis. Mila, compasiunea, loialitatea: toate aceste lucruri te vor împiedica să pretinzi ceea ce este al tău de drept. Cei care urmează partea întunecată trebuie să arunce deoparte aceste concepte. Cei care nu o fac – cei care încearcă să meargă pe o cale moderată – vor eşua, fiind traşi în jos de propria lor slăbiciune*.

Cuvintele îl descriau aproape perfect pe Bane aşa cum fusese în timpul petrecut la Academie. În ciuda acestui lucru, nu simţi nicio ruşine sau regret. Acel Bane nu mai exista. Aşa cum îl

dăduse la o parte pe minerul de pe Apatros, atunci când îşi luase numele Sith, la fel îl dăduse deoparte pe ucenicul nesigur, atunci când revendicase titulatura de Darth pentru el însuşi. Când îi respinsese pe Qordis şi Frăţia, începuse transformarea despre care vorbea Revan, iar cu ajutorul holocronului era în sfârşit pe punctul de a o finaliza.

— Cei care acceptă puterea părţii întunecate trebuie să accepte, de asemenea, provocarea de a o deţine, continuă Revan. Prin însăşi natura sa, partea întunecată invită rivalitatea şi conflictele. Asta este cea mai mare putere a Sithului: îi sacrifică pe cei slabi din Ordinul nostru. Cu toate astea, această rivalitate poate fi, de asemenea, şi cea mai mare slăbiciune. Cei puternici trebuie să fie atenţi ca nu cumva să fie copleşiţi de ambiţiile celor de sub ei care lucrează împreună. Orice Maestru care instruieşte mai mult de un ucenic în căile părţii întunecate este un prost. În timp, ucenicii îşi vor uni puterea şi îl vor răsturna pe Învăţător. Este inevitabil. Axiomatic. De aceea, fiecare Maestru trebuie să aibă un singur elev.

Bane nu răspunse, dar buzele i se răsuciră instinctiv de dezgust în timp ce îşi amintea de instrucţia de la Academie. Qordis şi ceilalţi îi treceau pe ucenici de la o clasă la alta, ca şi cum ar fi fost copii în şcoală, nu moştenitori Sith. Era de mirare că trebuise să se chinuiască să-şi atingă potenţialul maxim, într-un astfel de sistem defectuos?

— Acesta este, de asemenea, motivul pentru care nu poate exista decât un singur Lord Întunecat. Sithul trebuie condus de un singur lider: întruchiparea tăriei şi a puterii părţii întunecate. În cazul în care liderul devine slab, un altul trebuie să se ridice pentru a prelua mantia. Cel puternic conduce; cel slab este menit să-l slujească. Acesta este modul în care trebuie să se întâmple lucrurile.

Imaginea pâlpâi şi sări, apoi replica mică a lui Darth Revan îşi plecă capul, ridicând gluga pentru a-şi ascunde încă o dată trăsăturile.

— Timpul meu s-a terminat. Ia ce te-am învăţat şi foloseşte totul cât mai bine.

Şi apoi Revan dispăru. Strălucirea emanată de holocron se stinse. Bane recuperă mica piramidă de cristal de pe podea, dar era rece şi lipsită de viaţă în mâinile lui. Nu mai simţi nicio urmă a Forţei în el. Artefactul nu-i mai era de folos. Aşa cum îl

învăţase Revan, acesta trebuia, prin urmare, să fie aruncat. Îl lăsă să cadă pe podea. Apoi, foarte încet şi deliberat, îl zdrobi cu puterea Forţei, până când rămase doar praful.

* * *

Vulturul Sith pătrunse în atmosfera lui Lehon şi se prăbuşi prin cerul senin şi albastru. Aflat la controale, Kas'im făcu unele mici modificări pentru a menţine nava pe curs, în linie dreaptă spre baliza de localizare a navei *Valcyn*. Se aşteptase ca Bane să fi dezactivat baliza, sau cel puţin să-i fi schimbat frecvenţa. Dar, deşi era conştient de ea – baliza fiind standard pe aproape toate navele – o lăsase în pace. Aproape ca şi cum nu se temea de nimeni care ar fi putut să vină după el. Ca şi cum l-ar fi invitat.

În câteva minute, Kas'im îşi văzu ţinta. Nava care aparţinuse cândva – pentru scurt timp – lui Qordis, înainte să o ia Bane pentru el, se odihnea pe o plajă de nisip alb, cu apele azurii ale vastelor oceane ale *Lumii Necunoscute* de o parte şi jungla impenetrabilă de cealaltă. Scanările nu arătau semne de viaţă prin apropiere, iar Kas'im, precaut, ateriză propria sa navă alături de cealaltă. Dezactivă *Vulturul* şi ieşi pe trapă. Simţi energia lumii şi, inconfundabil, prezenţa lui Bane, aparent emanând din inima întunecată a junglei. Sărind la pământ, ateriză cu o bufnitură înfundată pe nisipul moale, picioarele sale scufundându-se uşor în el. O examinare sumară a navei *Valcyn* îi confirmă ceea ce bănuia deja: prada lui nu era aici.

Orice urmă pe care o lăsase Bane în nisip fusese spălată de maree sau ştearsă de briză. Cu toate acestea, ştia unde să se ducă. Înaintea lui, jungla se profila luxuriantă şi vibrantă, deasă şi interdictivă: un zid de vegetaţie aproape impenetrabil, cu excepţia unei cărări largi tăiată prin ea. Cineva sau ceva de dimensiuni şi puteri colosale rupsese acea cale prin copaci şi tufăriş. Jungla încerca deja să o revendice. Muşchiul creştea gros pe pământ şi o reţea vastă de liane târâtoare îşi croiau drum pe suprafaţa sa. Dar era destul de clară pentru ca Twi'lekul să poată să o urmeze.

Din junglă îl priveau ochi ascunşi: chiar şi fără Forţă le-ar fi simţit privirile studiindu-l, evaluându-l, urmărind fiecare mişcare a sa, într-un efort de a determina dacă acest nou-venit

în ecosistem era vânător sau pradă. Pentru a ajuta la clarificarea rolului său, îşi scoase sabia mare şi aprinse lamele gemene, apoi începu să alerge încet pe cărare. În timp ce fugea, cerceta frunzişul din jur cu Forţa. Majoritatea creaturilor pe care le simţea constituiau o ameninţare prea mică. Totuşi, era precaut. Ceva tăiase traseul pe care-l urma acum. Ceva mare. După aproape zece kilometri – pe care îi alergase în aproape o oră – Maestrul săbiilor întâlni în cele din urmă primul său rancor. Poteca făcuse o curbă bruscă spre est şi, în timp ce trecea de colţ, creatura năvăli dintre copacii din jur, mârâind şi urlând. Kas'im nu fu surprins deloc de ambuscadă. Simţise prezenţa rancorului de la câteva sute de metri distanţă, la fel de sigur cum acesta îi luase mirosul şi îl urmărise de la distanţă mare. Întâlni atacul creaturii cu o eficienţă calmă şi nemiloasă. Ferindu-se sub prima labă cu gheare, făcu o tăietură adâncă de-a lungul piciorului din faţă stâng al bestiei. Când aceasta se dădu înapoi urlănd de durere, îi făcu o altă tăietură adâncă pe burta sa moale. Rancorul nu căzu imediat; era mult prea masiv pentru a fi doborât de două tăieturi de sabie de lumină. În schimb, durerea îl aduse într-o stare de furie înnebunită. Începu să lovească cu dinţii şi ghearele, învârtind, rupând şi tăind tot ceea ce era în jurul lui.

Kas'im se răsuci şi se feri, sărind peste un atac, căzând apoi la pământ şi rostogolindu-se pe sub un altul. Se mişca atât de repede încât era doar o ceaţă dacă rancorul n-ar fi fost orbit de furie. Şi cu fiecare evitare, aplica o nouă lovitură, tăind muntele de tendoane şi carne ca un maestru sculptor care lucra o bucată de lommit.

Rancorul se zbătu greoi şi poticnindu-se, ca şi cum ar fi fost un pilot beţiv care dansa. În schimb, Kas'im era rapid şi precis. Cu fiecare secundă care trecea, adversarul său încetinea, părăsit de puteri. Într-un final, cu un geamăt deznădăjduit, fiara căzu în faţă şi rămase nemişcată. Lăsând bestia acolo unde se prăbuşise, Kas'im plecă mai departe, accelerând ritmul de deplasare. Bătălia, scurtă şi simplă, aşa cum se dovedise, fusese prima în care se testa într-o luptă adevărată pe viaţă şi pe moarte, de când fusese de acord să-l ajute pe Qordis să antreneze studenţii de la Academie. Era încântat să vadă că abilităţile sale nu se diminuaseră în lunga pauză. Kas'im avea

sentimentul că va avea nevoie din nou de aceste abilităţi, înainte să se termine ziua.

* * *

Bane stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua de piatră a camerei centrale de la nivelul superior al Templului Rakatan. Medita la cuvintele lui Revan, aşa făcuse adesea între lecţiile holocronului.

Acum, că artefactul fusese distrus, era chiar şi mai important să se gândească la ceea ce aflase despre natura părţii întunecate... şi calea pe care îl conducea.

Prin însăşi natura sa, partea întunecată invită rivalitatea şi conflictele. Asta este cea mai mare putere a Sithului: îi sacrifică pe cei slabi din Ordinul nostru.

Lupta constantă a Sithului de la începutul istoriei înregistrate servea unui scop necesar: păstra puterea părţii întunecate concentrată în câteva persoane puternice. Frăţia schimbase toate astea. Acum erau o sută sau chiar mai mulţi Lorzi Întunecaţi care îl urmau pe Kaan, dar cei mai mulţi erau slabi şi inferiori. Erau mai mulţi Sith decât fuseseră vreodată, dar ei tot pierdeau războiul împotriva Jedilor.

Puterea părţii întunecate nu poate fi dispersată printre mase. Trebuia să fie concentrată în acei puţinii care erau demni de această onoare.

Puterea celor mulţi era o capcană... una care îi prinsese pe toţi marii Lorzi Sith din vechime. Naga Sadow, Exar Kun, Darth Revan: fiecare fusese puternic. Fiecare atrăsese ucenici, învăţându-i căile părţii întunecate. Fiecare adunase o armată de adepţi şi îi dezlănţuise împotriva Jedilor. Cu toate astea, de fiecare dată, slujitorii luminii biruiau. Jedi rămâneau mereu uniţi în cauza lor. Sithul scădea întotdeauna din cauza luptelor interne şi a trădărilor. Chiar trăsăturile care îi conduceau către măreţia şi gloria individuală – ambiţia necruţătoare, foamea neostoită de putere – îi condamnau în cele din urmă, pe toţi. Acesta era paradoxul inevitabil al Sithului.

Kaan încercase să rezolve problema făcându-i pe toţi egali în Frăţie. Dar soluţia lui era eronată. Arăta că nu înţelesese problema reală. Nici că înţelegea natura reală a părţii întunecate. Sithul trebuia să fie condus de un singur lider:

întruchiparea însăşi a tăriei şi puterii părţii întunecate. Dacă erau egali cu toţii, atunci niciunul nu era puternic. Deci, oricine se ridica din rândurile umflate şi îngâmfate ale Sithului să revendice mantia de Lord Întunecat nu va fi niciodată în măsură s-o păstreze. *În timp, ucenicii îşi vor uni puterea şi îl vor răsturna pe Învăţător. Este inevitabil*. Împreună, cei slabi l-ar copleşi pe cel puternic, într-o pervertire brută a ordinii naturale.

Dar mai era o soluţie. O modalitate de a rupe ciclul fără sfârşit care trăgea Sithul în jos. Bane înţelegea asta, acum. La început, crezuse că răspunsul putea fi să înlocuiască Ordinul Sith cu un singur Lord Întunecat, atotputernic. Fără alţi Maeştri. Fără ucenici. Doar o singură persoană care să cuprindă toate cunoştinţele şi puterea părţii întunecate. Dar respinsese rapid ideea. În cele din urmă, chiar şi un Lord Întunecat ar îmbătrâni şi ar muri; atunci, toate cunoştinţele Sithului vor fi pierdute. *În cazul în care liderul devine slab, un altul trebuie să se ridice pentru a prelua mantia*. Unul singur nu va funcţiona niciodată. Dar dacă ar fi doi...

Slujitorii şi lacheii puteau fi atraşi în serviciul părţii întunecate de ispita puterii. Ei puteau gusta câte puţin din ceea ce oferea aceasta, la fel cum un proprietar putea da frimiturile de la masă câinelui său credincios. În cele din urmă, deci, putea exista doar un singur Maestru Sith adevărat. Şi, pentru a-l servi, putea fi doar un singur ucenic adevărat. Deci, ar trebui să fie Doi; nici mai mult, nici mai puţin.

Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească. *Regula celor doi*.

Asta era cunoaşterea care va duce partea întunecată într-o nouă eră. Revelaţia care va pune capăt luptelor interne care au definit Ordinul timp de o mie de generaţii. Sithul ar renaşte, vechile căi ar dispărea – şi Bane va fi cel care va face acest lucru.

Dar mai întâi va trebui să distrugă Frăţia. Kaan, Qordis – toţi cei care au studiat cu el pe Korriban, toţi Maeştrii de pe Ruusan – trebuiau curăţaţi până când nu mai rămânea niciunul.

Darth Bane, Lord Sith. Titlul era al lui de drept; nu exista niciunul suficient de puternic în partea întunecată ca să-l provoace. Singurele întrebări care rămâneau, erau: cine putea fi demn să fie ucenicul său şi cum îi va elimina pe ceilalţi.

— Bane! Vocea lui Kas'im îl întrerupse în timp ce gândea. Am venit cu o invitaţie de la Lordul Kaan.

Bane sări în picioare, scoţând sabia de lumină, înfuriat de faptul că fusese deranjat de pe calea iluminării. Se uită la Kas'im, la fel de supărat pe el însuşi pentru că fusese prea absorbit de propriile gânduri, ca să mai simtă prezenţa Twi'lekului înainte să fie întrerupt.

— Cum m-ai găsit? întrebă el, lansându-se cu mintea pentru a vedea cine altcineva mai invadase Templul Rakatan şi sanctuarul său interior.

Simţi un amestec de uşurare şi dezamăgire când îşi dădu seama că Kas'im era singur. Sperase să mai fie o persoană... dar, probabil că ea alesese să nu vină.

— Lordul Kaan mi-a spus că ai venit pe planeta asta. Odată ce am intrat în atmosferă, am urmat pur şi simplu baliza de pe *Valcyn*, răspunse Maestrul săbiilor. Cum de ştia Lordul Kaan că vei fi aici, nu pot spune.

Bane suspecta că îi spusese Githany, dar nu se obosi să-i spună asta Twi'lekului. În schimb, întrebă:

— Kaan te-a trimis să mă omori?

Kas'im aprobă uşor din cap.

— Dacă nu te alături Frăţiei, îţi voi lăsa cadavrul în această lume stearpă şi uitată.

— Stearpă? repetă Bane, nevenindu-i să creadă. Cum poţi spune asta? Partea întunecată e puternică aici. Mult mai puternică decât a fost vreodată pe Korriban. Aici vom găsi puterea de a-i distruge pe Jedi. Nu în Frăţia lui Kaan!

— Korriban a fost, de asemenea, cândva un loc cu o mare putere, contracară fostul său instructor. De-a lungul secolelor, mii de Sith au explorat secretele sale şi niciunul dintre ei nu a descoperit vreo superstrategie pentru a-i învinge pe duşmanii noştri. Twi'lekul îşi aprinse sabia de lumină cu două lame înainte să continue. Este timpul să terminăm această căutare prostească, Bane. Vechile căi au murit. Jedi i-au învins pe cei care le-au urmat: Exar Kun, Darth Revan... Cu toţii au pierdut! Trebuie să găsim o nouă filozofie dacă vrem să învingem.

Pentru o clipă, Bane simţi pâlpâirea slabă a emoţiei. Cuvintele lui Kas'im aveau ecouri în propriile sale gânduri. Era posibil ca Maestrul săbiilor să fi fost ucenicul pe care îl căuta?

Următoarele cuvinte ale lui Kas'im făcură să se prăbuşească speranţele lui Bane.

— Kaan înţelege asta. De-asta a creat Frăţia. Frăţia e viitorul părţii întunecate.

Maestrul săbiilor era la fel de orb ca toţi ceilelţi. Pentru asta, trebuia să moară.

— Kaan se înşeală. Nu-l voi urma niciodată. Nu mă voi alătura niciodată Frăţiei.

Kas'im oftă.

— Atunci viaţa ta se termină aici.

Şi sări înainte, arma sa mişcându-se cu mult mai multă viteză decât arătase vreodată în timpul sesiunilor lor de antrenamente. Parând prima secvenţă, Bane îşi dădu seama că, atunci, fostul său Maestru nu dăduse tot ce putea... la fel cum făcuse Bane însuşi în primele faze ale luptei sale cu Sirak. Abia acum vedea adevăratele abilităţi ale lui Kas'im şi abia era în stare să se apere. Abia, dar încă era în stare.

Adversarul său mârâi de surpriză când Bane îl opri, apoi se retrase pentru a se regrupa. Atacase dur şi rapid, aşteptându-se să pună rapid capăt luptei. Acum, trebuia să-şi reevalueze strategia.

— Eşti mai bun decât erai când ne-am luptat ultima dată, spuse el, în mod clar impresionat şi nefăcând nicio încercare să o ascundă.

— Şi tu la fel, răspunse Bane.

Kas'im atacă din nou şi camera se umplu cu sâsâitul şi zumzăitul săbiilor de lumină care se loveau una de alta de şase de ori în intervalul a două bătăi ale inimii. Bane ar fi fost făcut bucăţi dacă ar fi încercat să reacţioneze la fiecare mişcare în parte. În schimb, el apelă pur şi simplu Forţa, lăsând-o să curgă prin el şi să-i ghideze mâna. Se predă complet părţii întunecate, fără rezerve. Arma lui deveni o extensie a Forţei şi el răspunse atacului de neoprit al Twi'lekului cu o apărare impenetrabilă.

Apoi atacă. În trecut, îi fusese întotdeauna frică să-şi predea voinţa emoţiilor pure care alimentau partea întunecată. Acum, nu mai avea astfel de limitări; apelă pentru prima dată la întregul său potenţial. Îl conduse pe Kas'im înapoi cu lovituri furioase, forţându-l pe fostul mentor să se retragă împacientat. Kas'im sări înapoi şi afară prin uşă, în sala de dincolo, dar Bane

era neobosit în urmărirea lui, sărind înainte şi fiind foarte aproape să dea o lovitură care ar fi schilodit piciorul Twi’lekului.

Lovitura lui fu respinsă în ultima secundă, dar continuă rapid cu o altă serie de lovituri puternice şi înjunghieri. Maestrul săbiilor continua să piardă teren, fiind împins inexorabil înapoi de către furtuna violentă a atacurilor lui Bane. De fiecare dată când încerca să schimbe tacticile sau formele, Bane anticipa, reacţiona, şi profita de avantaj. Rezultatul era inevitabil. Bane era, pur şi simplu, prea puternic în Forţă.

Doar o manevră neaşteptată l-ar fi putut salva pe Kas'im, dar cei doi luptaseră de prea multe ori în trecut pentru ca să-l mai surprindă pe Bane. Pe parcursul antrenamentului său, Bane văzuse fiecare secvenţă posibilă, fiecare serie, mişcare şi truc cu sabia de lumină cu două lame şi ştia cum să le pareze şi să le anuleze pe toate. Maestrul săbiilor deveni disperat. Sărea, se învârtea, se rostogolea, se ferea: era sălbatic şi nesăbuit în retragerea lui, căutând acum doar să scape cu viaţă. Dar el nu cunoştea Templul la fel ca Bane. Bane îi tăia rutele spre exterior, îndreptându-şi încet adversarul spre un hol blocat. Recunoscând ceea ce se întâmpla, Kas'im deschise cu Forţa uşa grea a unei camere laterale şi intră înăuntru. Bane ştia că nu mai exista nicio altă ieşire şi se opri în pragul camerei pentru a-şi savura victoria.

Twi'lekul stătea în centrul camerei goale, gâfâind puternic, uşor aplecat, cu capul în piept. Ridică privirea când Bane intră pe uşă. Dar când privirea lui o întâlni pe cea a lui Bane, nu exista nicio urmă de înfrângere în ochii lui.

— Ar fi trebuit să mă termini când ai avut ocazia, spuse el.

Erau mai puţin de cinci metri între ei, dar Kas'im avu suficient spaţiu pentru a răsuci rapid mânerul sabiei sale de lumină. Mânerul lung se separă la mijloc şi, dintr-o dată, nu mai era înarmat cu o sabie de lumină cu lamă dublă, ci cu două săbii cu o singură lamă, câte una în fiecare mână. Bane ezită. Puţini dintre studenţii de la Academie încercaseră vreodată să folosească două săbii în acelaşi timp.

Maestrul săbiilor îi descurajase întotdeauna de la această variaţie a celei de-a patra forme, spunând că era în mod inerent eronată. Acum, când văzu expresia crudă şi vicleană de pe faţa duşmanului său, Bane înţelese adevărul real. Lupta începu din

nou, dar acum Bane era cel care se retrăgea încontinuu. Fără o pregătire adecvată, nici chiar puterea sa enormă în Forţă nu putea anticipa secvenţele necunoscute ale stilului de luptă cu două săbii. Mintea lui era inundată cu un milion de opţiuni despre ceea ce ar fi putut încercare adversarul său şi nu avea nicio experienţă pe care să se bazeze pentru a elimina pe oricare dintre ele. Copleşit, se clătină înapoi, zbătându-se cu disperarea unui om care se îneacă. Din primele câteva atacuri, Bane ştiu că nu putea câştiga. Kas'im se antrenase întreaga viaţă pentru acest moment. După ani de studiu, el stăpânea toate cele şapte forme de luptă cu sabia de lumină. Apoi îşi exersase talentul timp de zeci de ani, perfecţionând fiecare mişcare şi secvenţă până când devenise arma perfectă şi cel mai mare spadasin în viaţă din galaxie. Poate chiar cel mai mare spadasin din toate timpurile. Bane nu se putea măsura cu el.

Maestrul săbiilor era neobosit în atacurile sale. Părea să mânuiască şase lame, nu două: ataca cu un ritm ciudat, conceput pentru a menţine duşmanul dezechilibrat, atacând în acelaşi timp cu o lamă sus şi cu cealaltă jos, lovind din părţi opuse şi din unghiuri ciudate şi opuse. Bane nu avea altă opţiune, decât să se retragă... iar şi iar. Acum lupta cu un singur scop: să scape cumva cu viaţă. O singură speranţă îi dădea puterea să continue în faţa şanselor dezastruoase; avea un avantaj pe care Twi'lekul nu-l avusese în timpul retragerii sale. Ştia templul şi putea merge, încet, spre ieşire.

Luptând prin săli şi coridoare, combatanţii dădură un colţ pentru a ajunge în faţa singurei intrări a Templului Rakatan: arcada largă şi mica platformă de dincolo, cu scara care ducea înapoi la sol, aproape douăzeci de metri de mai jos.

În secunda care îi trebui lui Kas'im să recunoască unde se aflau şi să-şi dea seama că adversarul său încă mai putea să scape, Bane îl împinse cu Forţa. Îl dezechilibră pe Twi'lek pentru o secundă, apoi sări înapoi prin arcadă şi pe platformă.

Ateriză ghemuit, cu faţa spre adversarul său. Dar în grabă lui, Bane sări prea departe; se afla într-un echilibru precar pe marginea prăpastiei ultimei trepte, cu scara coborând abrupt în spatele lui. Kas'im îi răspunse folosind Forţa pentru a-l arunca pe Bane înapoi, trimiţându-l să se rostogolească în jos pe marea scară de piatră, departe de Maestrul săbiilor. Căderea i-ar fi rupt gâtul – sau cel puţin i-ar fi fracturat un braţ sau un picior – dacă

Bane nu s-ar fi învăluit în Forţă. Chiar şi aşa, ajunse jos învineţit, lovit şi, pentru moment, ameţit. Pe platforma de deasupra Kas'im stătea sub arcul masiv de la intrarea în Templu, holbându-se la el.

— Te voi urma oriunde o să fugi, spuse el. Oriunde te duci, te voi găsi în cele din urmă şi te voi ucide. Nu-ţi trăi viaţa temându-te, Bane. Mai bine să terminăm acum.

— Sunt de acord, răspunse Bane, aruncând valul de energie a Forţei pe care îl adunase în timpul discursul Maestrului săbiilor.

Nu era nimic subtil în atacul lui Bane: unda de şoc masivă zgudui chiar temeliile marelui Templu Rakatan. Lovitura zdrobitoare avu suficientă putere pentru a sparge fiecare os din corpul lui Kas'im şi pentru a-i pulveriza carnea într-o masă moale, lichidă. Dar în ultima clipă, acesta ridică un scut pentru a se proteja de atac.

Din păcate, nu putu proteja şi Templul din spatele lui. Pereţii explodară în bucăţi mari de resturi. Arcada se prăbuşi într-un duş de pietre, îngropându-l pe Kas'im sub tone de rocă şi ciment. O secundă mai târziu, restul acoperişului se prăbuşi, înecând ţipetele de moare ale Twi'lekului cu un huruit asurzitor.

Bane privi spectacolul imploziei Templului de la adăpostul solului de la poalele scărilor. Norii de praf se rostogoliră dinspre ruine şi coborâră scările spre el. Epuizat de lunga luptă cu sabia de lumină şi stors de dezlănţuirea bruscă a Forţei, zăcu pur şi simplu acolo, lăsându-se acoperit cu un strat de pulbere albă, fină.

În cele din urmă, se chinui obosit să se ridice în picioare. Întinzându-se cu Forţa, căută un semn că Kas'im ar mai fi putut fi încă în viaţă sub muntele de piatră. Nu simţi nimic. Kas'im – mentorul său, singurul instructor la Academie care îl ajutase vreodată – era mort.

Darth Bane, Lordul Întunecat Sith, se întoarse cu spatele şi plecă.

Capitolul 24

Nu era nici timp şi nici vreun motiv pentru a jeli moartea lui Kas'im. Cu toate că fusese folositor în trecut, devenise pur şi simplu un obstacol în calea lui Bane. Un obstacol care acum dispăruse. Cu toate astea, sosirea sa pe Lehon l-a determinat pe Bane să acţioneze. Se separase de prea mult timp de evenimentele din galaxie, căutând înţelepciune, înţelegere şi putere. Odată cu distrugerea Templului, nu mai avea niciun motiv să rămână pe *Lumea Necunoscută*. Şi astfel, începu lunga călătorie prin junglă, pe jos, urmând aceeaşi cărare pe care o urmase Kas'im cu doar câteva ore înainte. Ar fi putut folosi Forţa pentru a chema un alt rancor care să-l ducă mai repede, dar avea nevoie de timp pentru a se gândi la ce se întâmplase... şi la cum se va ocupa de Frăţie. Kaan pervertise întregul Ordin Sith, transformându-l într-un ansamblu bolnăvicios de sicofanţi sclifosiţi. Îi păcălise să creadă că puteau obţine victoria asupra Jedilor prin puterea armatelor, dar Bane ştia că nu era adevărat. Jedi erau mulţi şi câştigau putere atunci când se uneau împotriva unui duşman comun: asta era natura părţii luminoase. Cheia înfrângerii lor nu erau flotele sau armatele. Secretul şi înşelăciunea erau armele care puteau să-i doboare. Victoria putea veni doar prin subtilitate şi viclenie. Subtilitatea era ceva ce îi lipsea lui Kaan. Dacă ar fi fost deştept, l-ar fi trimis pe Kas'im pe Lehon deghizat într-un adept nemulţumit. Maestrul săbiilor ar fi putut veni cu o poveste despre cum a întors el spatele Frăţiei. Bane l-ar fi acceptat ca aliat. Ar fi fost suspicios, desigur, dar în timp vigilenţa lui ar fi scăzut. Mai devreme sau mai târziu, ar fi lăsat garda jos şi Kas'im l-ar fi putut ucide. Asasinarea ar fi fost rapidă, curată şi eficientă. În schimb, Kas'im venise şi aruncase o provocare deschisă, urmând regulile unui cod de onoare prostesc. Nu exista nicio onoare în sfârşitul său. Nu exista nici ceea ce se numea *moarte nobilă*. Onoarea era o minciună, un lanţ care se înfăşura în jurul celor suficient de proşti încât să o accepte şi îi trăgeau în jos pentru a-i învinge. *Prin victorie, lanţurile mele sunt rupte*.

Bane urmă cărarea lăsată de rancor printre copaci fără alte incidente; locuitorii junglei se fereau de el. Surprinse o haită de feline cu şase picioare care curăţau cadavrul unui rancor aflat pe cărare, dar ele s-au împrăştiat imediat la apropierea lui. Au aşteptat mult timp după ce trecuse el, înainte să se strecoare înapoi pentru a-şi continua masa. Până să ajungă pe plajă, îşi pusese la punct planul. Nava lui Kas'im stătea pe nisip, alături de a sa, şi o deposedă repede de provizii, inclusiv de dronele mesagere. Le trase în propria navă, apoi făcu o inspecţie rapidă prin *Valcyn* şi pe dinafară. Găsind toate sistemele în stare perfectă de lucru, se îmbarcă. Înainte de decolare, programă cursul unei drone cu ajutorul coordonatelor pe care le descărcase de pe nava lui Kas'im. Câteva minute mai târziu, *Valcyn* se lansă de pe suprafaţa *Lumii Necunoscute*, urcând din ce în ce mai sus până când părăsi atmosfera, intrând în golul negru al spaţiului. Bane introduse coordonatele hiperspaţiale ale destinaţiei sale, apoi trimise drona mesageră. Drona va ajunge pe Ruusan în câteva zile, oferindu-i lui Kaan un armistiţiu şi livrându-i un cadou – pe care bănuia că Kaan era prea prost şi prea orb pentru a-l recunoaşte drept ceea ce era cu adevărat.

Frăţia nu-i va învinge niciodată pe Jedi. Şi atâta timp cât exista, Sithul va fi viciat, afectat ca un puţ otrăvit la sursa. Bane trebuia să-i distrugă. Pe toţi. Pentru a face asta, trebuia să folosească armele pe care Kaan fusese prea mândru sau prea orb pentru a le utiliza împotriva lui: înşelăciunea şi trădarea. Armele părţii întunecate.

* * *

— Nu-mi place că ne divizam trupele în felul ăsta, şopti Pernicar, urmându-l îndeaproape pe Lordul Hoth.

Generalul se uită înapoi de-a lungul liniei de soldaţi care se strecurau prin pădure. Mai puţin de douăzeci în total, jumătate înfometaţi, cei mai mulţi fiind răniţi şi slab echipaţi, arătau mai mult ca nişte refugiaţi decât ca războinici în Armata Luminii. Transportau provizii de la punctul de aterizare înapoi în tabără, la fel cum făceau alte două caravane care urmau rute diferite.

— Era prea periculos să călătorească într-un grup mare, insistă Hoth. Avem nevoie de aceste provizii. Divizarea în trei caravane ne dă o şansă mai bună ca cel puţin unele dintre ele să ajungă înapoi în tabără.

Hoth se uită înapoi de-a lungul cărării pe care veniseră, căutând semne de urmărire. Ploile se opriseră acum aproape o săptămână, dar solul încă era moale. Trecerea trupelor sale lăsa urme adânci în solul argilos.

— Chiar şi un Gamorrean orb ne-ar putea urmări acum, mormăi el.

În tăcere, îşi dori să se întoarcă ploile pentru a se putea ascunde, deşi le blestemase atât de des în aceste ultime câteva luni în timp ce stătea ghemuit şi tremurând sub adăposturi inadecvate confecţionate din frunze şi ramuri căzute. Cu toate acestea, ştia că nu de urmăritori trebuia să-şi facă griji. Se întinse cu Forţa, încercând să simtă duşmanii care se puteau ascunde, aşteptând, în copacii din faţă. Nu era nimic. Desigur, dacă ar exista vreun Sith, acesta ar fi proiectat imagini false pentru a-şi ascunde prezenţa, pentru că ei...

— Ambuscadă! ţipă una dintre extreme şi apoi Sithul năvăli peste ei.

Veneau de peste tot: războinici mânuind săbii de lumină, soldaţi înarmaţi cu blastere şi lame vibratorii. Ciocnirile de duroţel şi şuieratul lamelor de energie încrucişate, se amestecau cu ţipetele celor vii şi ale muribunzilor: ţipete de furie şi triumf; de agonie şi disperare. O salvă de blaster lovi prin liniile sale, doborându-i pe acei Padawani care erau prea lipsiţi de experienţă pentru a le devia. Al doua salvă trecu prin învălmăşeala de corpuri. Loviturile ricoşară sălbatic în timp ce Sithul şi Jedii, deopotrivă, le respingeau, fără să facă vreun rău real, dar sporind haosul.

Lordul Hoth stătea în mijlocul celei mai crâncene lupte, tăindu-i pe toţi duşmanii care erau îndeajuns de proşti încât să se apropie de arma lui feroce. Nările lui erau pline de duhoarea onctuoasă şi dulce a cărnii carbonizate şi un zid de cadavre se ridica în jurul lui. Şi totuşi, continuau să vină, roind în jurul lui ca gândacii pe un cadavru proaspăt, încercând să-l doboare prin superioritate numerică.

Pernicar dispăruse sub marea de inamici şi Hoth îşi dublă eforturile de a ajunge la prietenul său căzut. Era de neoprit în

furia lui, o furtună devastatoare la fel ca Foalele[27] însăşi. Când ajunse la el, Pernicar era deja mort. La fel vor fi şi restul, în curând. O explozie de la marginea bătăliei îi atrase pentru scurt timp atenţia spre cer. O slujitoare Sith se aruncă înainte, nerăbdătoare, căutând glorie dincolo de cele mai sălbatice aşteptări ale ei, încercând să-l omoare pe puternicul general în timp ce era neatent. Hoth nici măcar nu îşi întoarse privirea, ci doar se întinse cu Forţa, blocând-o într-un câmp de stază. Ea rămase acolo neajutorată, îngheţată pe loc până când fu lovită de o lamă vibratorie neatentă, mânuită de unul din tabăra ei. Moartea ei abia se înregistră în gândurile conştiente ale lui Hoth. El privea cele patru swoopere[28] care năvăleau în luptă, armele lor grele lovind în liniile inamice. Ambuscada Sith se împrăştie, incapabilă sau nedorind să se împotrivească sprijinului aerian greu.

Jedilor lui Hoth le trebui toată pregătirea lor, pentru a se abţine să alerge după ei şi să-i măcelărească din spate în timp ce fugeau spre siguranţa oferită de copaci. Un moment mai târziu swooperele aterizară în mijlocul uralelor a zece sau mai mulţi Jedi care încă mai erau în picioare.

Lordul Valenthyne Farfalla, arătând la fel de festiv ca întotdeauna, coborî şi făcu o plecăciune joasă în faţa generalului său.

— Am auzit că aduci provizii, Lord Hoth, spuse el, ridicându-se cu toată eleganţa afectată a unui Senator de pe Coruscant. Ne-am gândit să venim să vă oferim o escortă.

— Mai sunt încă două caravane, izbucni Hoth. În loc să stai aici, să te dai mare, ar trebui să te duci să le ajuţi.

Farfalla îşi strânse buzele nemulţumit, cu o expresie acră, bosumflată.

— Avem alte swoopere care le escortează deja.

Ezită ca şi cum analiza dacă să vorbească în continuare. Hoth îl împuse cu o privire furioasă, care aproape că ţipă la el să

---

[27] Roiul Maw – sau pur şi simplu Foalele, aşa cum era denumit uneori, era un grup instabil şi, în cea mai mare parte, inaccesibil, de găuri negre, situat în apropierea planetei Kessel. Singurul motiv pentru care Foalele erau vizibile se datora gazelor ionizante pe care le atrăgeau.
[28] Swoop – cunoscut şi ca bicicletă swoop, era un tip de vehicul repulsorlift similar cu o bicicletă speeder; de fapt, era pur și simplu o versiune mai puternică, fiind descrisă drept „motor cu scaun”. Swooperele erau pentru speederele biciclete, ceea ce erau speederele aeriene pentru cele de teren.

rămână tăcut. În ciuda acestui lucru – sau poate din cauza lui – el vorbi mai departe.

— M-am gândit că vei fi mai bucuros pentru întăririle mele.

— Ai fost plecat de luni de zile! Mârâi Hoth. În timp ce tu făceai pe diplomatul, noi am fost blocaţi aici, într-un război.

— Am făcut aşa cum am promis, răspunse rece Farfalla. Am adus trei sute de întăriri Jedi. Vor fi în tabăra ta imediat ce vom avea suficiente nave de luptă pentru a trece transportoarele prin blocada planetară Sith.

— Asta contează prea puţin pentru cei care şi-au dat viaţa aşteptându-te să vii, răspunse Hoth furios.

Farfalla aruncă o privire spre cadavrele împrăştiate pe pământ. Văzându-l pe Pernicar printre ei, expresia lui dispăru. Se ghemui lângă corpul lui şi şopti câteva cuvinte scurte, apoi îl atinse pe soldatul căzut, o dată, în centrul frunţii înainte de a se ridica din nou în picioare.

— Pernicar a fost şi prietenul meu, spuse el, cu un ton mult mai moale acum. Moartea lui mă doare la fel de mult ca şi pe tine, Generale.

— Mă îndoiesc, mormăi Hoth furios. Nici măcar nu ai fost aici să vezi asta.

— Nu lăsa durerea să te consume, îl avertiză Farfalla, cu voce rece, din nou. Calea asta duce spre partea întunecată.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre partea întunecată! strigă Hoth, ridicând furios un deget în faţa lui Farfalla. Eu sunt cel care a fost aici luptându-mă cu Frăţia lui Kaan! Îi cunosc căile mai bine decât oricine! Am văzut durerea şi suferinţa pe care le aduce. Şi ştiu ce este nevoie să fac pentru a-l învinge. Am nevoie de soldaţi. Provizii. Am nevoie de Jedi dispuşi să lupte cu inamicul cu aceeaşi ură pe care o simt şi ei pentru noi. Coborî degetul şi se întoarse. Ceea ce nu am nevoie este ca un dansator monden să-mi ţină prelegeri cu privire la pericolele părţii întunecate.

— Moartea lui Pernicar nu este din vina ta, spuse Farfalla, înaintând pentru a pune o mână pe umărul lui Hoth, consolator. Lasă vinovăţia să se ducă. Nu există nicio o emoţie. Există doar pace.

Hoth se întoarse şi îl lovi peste mână.

— Lasă-mă în pace! Ia-ţi întăririle şi fugi înapoi pe Coruscant ca nişte laşi ce sunteţi! Aici nu avem nevoie de cei ca tine!

Acum, Farfalla fu cel care se întoarse, năpustindu-se furios către swooperele lui în timp ce restul grupului privea în tăcere, şocaţi şi îngroziţi. Aruncă un picior lung peste scaun şi porni motoarele.

— Poate că ceilalţi Jedi au avut dreptate în privinţa ta! spus el, strigând ca să se facă auzit peste urletele swooperului. Acest război te-a consumat. Te-a condus la nebunie. Nebunie care te va duce spre partea întunecată!

Hoth nu se deranjă să-i privească pe Farfalla şi celelalte swoopere cum se îndepărtau. În schimb, se ghemui lângă corpul celui mai vechi prieten al său şi deplânse sfârşitul său brutal, fără sens.

* * *

Când Githany veni, în cele din urmă, Kaan trebuit să se abţină să nu urle la ea. Ea îl văzuse deja cu garda jos: incert, nesigur. Trebuia să fie atent atunci când se ocupa de ea, acum, că îi pierduse loialitatea. Şi avea nevoie de ea mai mult ca oricând. În schimb, vorbi pe un ton lejer, care ascundea doar o urmă de dezaprobare îngheţată.

— Am trimis după tine acum aproape trei ore.

Ea îi arătă un zâmbet feroce şi sălbatic.

— A fost o operaţiune împotriva unuia dintre convoaiele Jedi de aprovizionare. Am decis să merg cu ei.

— Nu am auzit încă rapoartele. Care a fost rezultatul?

— A fost glorios, Lord Kaan! râse ea. Încă trei Maeştri, şase Cavaleri Jedi, o mână de Padawani... toţi morţi!

Kaan aprobă din cap. Sorţii luptelor se schimbau mereu pe Ruusan şi, odată cu sfârşitul sezonului ploios, balanţa înclina din nou în favoarea Sithului. Bineînţeles că ştia că nu doar schimbarea vremii restaurase moralul trupelor sale şi le adusese un şir de victorii răsunătoare. Armata Luminii era ruptă. Numărul lor pe Ruusan era în scădere. Valenthyne Farfalla orbita deasupra planetei cu întăriri, dar spionii lui Kaan raportaseră o ruptură între Hoth şi Lordul Farfalla care îi împiedica pe noii veniţi să se alăture luptei. Fără Maestrul

Pernicar care să le îmblânzească animozităţile, antipatia reciprocă a celor doi Maeştri Jedi dăuna efortului de război al Jedilor. Ironia situaţiei nu îi scăpa lui Kaan. De data asta, Jedii erau împărţiţi de lupte interne şi rivalităţi, în timp ce Frăţia Întunericului rămânea unită şi puternică. O parte din el găsea tulburătoare ciudata inversare. În nopţile lungi când nu putea dormi, păşea adesea pe podeaua cortului său luptându-se cu paradoxul aparent. Trecuseră armatele de pe Ruusan graniţa într-un tărâm în care lumina şi întunericul se întâlneau? Oare conflictul fără sfârşit între Armata Luminii şi Frăţia Întunericul le atrăsese pe amândouă într-o zonă în care ideologiile se împleteau fără speranţă? Erau acum cu toţii utilizatori ai Forţei Crepusculare, prinşi între cele două părţi şi nemaiaparţinând vreuneia? Cu toate acestea, sosirea soarelui de dimineaţă alunga în mod inevitabil astfel de gânduri cu ştiri despre încă o altă victorie Sith pe câmpul de luptă. Şi doar un prost punea la îndoială metodele atunci când câştiga. Acesta era motivul pentru care nu era sigur ce să înţeleagă din mesajul primit recent de la Darth Bane.

— Kas'im este mort, îi spus el lui Githany, trecând direct la subiect.

— Mort?

Reacţia ei şocată îi confirmă lui Kaan decizia de a nu împărtăşi această veste cu restul Frăţiei. Avusese grijă să păstreze secretă plecarea Maestrului săbiilor până când afla rezultatul confruntării.

— Jedii l-au omorât? întrebă ea.

— Nu, recunoscu el, alegându-şi cuvintele cu atenţie. L-am trimis să negocieze cu Lordul Bane. Kas'im credea că-l poate convinge să ni se alăture. În schimb, Bane l-a ucis.

Ochii lui Githany se îngustară.

— V-am avertizat în legătură cu el.

Kaan aprobă din cap.

— Îl cunoşti mai bine decât oricare dintre noi. Îl înţelegi. De aceea am nevoie de tine acum. Bane mi-a trimis un mesaj.

Se întinse şi porni drona mesageră care stătea pe masă. O hologramă mică a Lordului Întunecat foarte musculos, se materializă în faţa lor. Chiar dacă detaliile expresiei sale erau dificil de înţeles la dimensiunile acelea, era clar că era tulburat.

— Kas'im e mort. Eu... Eu l-am ucis. Dar m-am gândit la ceea ce mi-a spus înainte... înainte să moară.

Githany îi aruncă lui Kaan o privire curioasă. El ridică din umeri şi îşi înclină capul spre holograma care continua să vorbească.

— Am venit aici ca să caut ceva. Nu sunt... Nici măcar nu sunt sigur ce anume. Dar nu am găsit nimic. La fel cum nu am găsit nimic nici în Valea Lorzilor Întunecaţi de pe Korriban. Şi acum Kas'im e mort şi eu... Nu ştiu ce să fac...

Proiecţia îşi plecă capul: pierdut, confuz şi singur. Kaan putea vedea în mod clar dispreţul din expresia lui Githany în timp ce privea spectacolul dinaintea ei. În cele din urmă, silueta păru să se adune şi ridică din nou privirea.

— Nu vreau ca moartea lui Kas'im să fie în zadar, spuse Bane categoric. Ar fi trebuit să-l ascult de la început. Eu... Vreau să mă alătur Frăţiei.

— Ei bine? o întrebă pe Githany. E serios? Sau este doar o capcană?

Ea îşi muşcă buza inferioară.

— Cred că e sincer, spuse ea în cele din urmă. Cu toată puterea lui, Bane este încă slab. Nu se poate preda pe deplin părţii întunecate. Încă se simte vinovat când foloseşte Forţa ca să ucidă.

— Qordis a spus ceva similar, zise Kaan. Mi-a spus că Bane a avut şansa să ucidă un rival în ringul de duel de la Academie, dar s-a retras în ultimul moment.

Githany aprobă din cap.

— Sirak. Nu s-a putut decide s-o facă. Şi Kas'im a fost mentorul lui. Dacă Bane a fost forţat să-l omoare, va fi chiar mai greu pentru el să accepte una ca asta.

— Deci, eu ar trebui să trimită un emisar să se întâlnească cu el?

Ea scutură din cap.

— Bane este mai mult o problemă. Acum este vulnerabil, dar când îi va reveni încrederea, va deveni la fel de încăpăţânat ca întotdeauna. Va crea disensiuni printre noi. În plus, adăugă ea, nu mai avem nevoie de el. Câştigăm.

— Deci, cum propui să ne ocupăm de el? Cu Asasini?

Ea râse.

— Dacă l-a putut omorî pe Kas'im, atunci mă îndoiesc că oricine altcineva va avea vreo şansă împotriva lui. În afară de mine.

— De tine?

Githany zâmbi.

— Bane mă place. N-aş spune chiar că are încredere în mine... Dar vrea să aibă încredere în mine. Lasă-mă să mă duc eu la el.

— Şi ce vei face când îl vei găsi?

— Îi voi spune că mi-e dor de el. Că ne-am gândit la oferta lui şi că vrem să se alăture Frăţiei. Apoi, când va coborî garda, îl voi ucide.

Kaan îşi ridică sprâncenele.

— Faci să pară foarte simplu.

— Spre deosebire de Kas'im, eu ştiu cum să mă ocup de el, îl asigură ea. Trădarea este o armă mult mai eficientă decât sabia de lumină.

Părăsi cortul câteva momente mai târziu, luând drona şi coordonatele trimise de Bane pentru întâlnire. Kaan avea toată încrederea în ea că îşi va face treaba cum trebuie. Şi nu văzu niciun motiv să-i spună despre pachetul mic care călătorise în compartimentul de stocare al dronei mesagere. Bane i-l trimisese Lordului Kaan ca pe o ofertă de pace; o modalitate de a se răscumpăra pentru moartea lui Kas'im. Nu era cine ştie ce: un text înregistrat pe mai multe folii flimsi, scris înghesuit şi grăbit ca şi cum fusese înregistrat în timp ce altcineva vorbea. Cu toate acestea, paginile sale conţineau o descriere detaliată a uneia dintre cele mai de temut creaţii ale Sithului antic: bomba gândurilor[29]. Fiind un ritual antic care necesita voinţa combinată a mai multor Lorzi Sith puternici, bomba gândurilor dezlănţuia energia pur distructivă a părţii întunecate. Erau implicate şi riscuri, desigur. Acea putere era extrem de volatilă, ceea ce o făcea să fie dificil de controlat chiar şi pentru cei care aveau puterea de a o invoca. Era posibil ca explozia să poată anihila întreaga Frăţie împreună cu Armata Luminii a lui Hoth. Vidul din

---

[29] Bomba gândurilor – rezultatul unui ritual străvechi care, prin puterea de voinţă concentrată a multor Lorzi Sith, dezlănţuia volatilitatea deplină a părţii întunecate a Forţei. Când era detonată, bomba gândurilor anihila integritatea – corporală şi necorporală – a fiecărei fiinţe sensibile la Forţă prinse în raza exploziei şi le absorbea sufletele fragmentate într-un vortex de chinuri perpetue materializat într-o bulă argintie.

centrul exploziei putea suge spiritele fără trup ale celor din Sith şi ale Jedilor, deopotrivă, prinzându-i împreună, pentru eternitate, într-o stare indestructibilă de echilibru în centrul unei sfere îngheţate de energie pură.

Kaan se îndoia că va avea nevoie de o asemenea armă pentru a-i termina pe Jedi aici, pe Ruusan. În definitiv, câştiga războiul. Cu toate astea, în timp ce începea o altă noapte lungă şi fără somn, nu se putu abţine să nu studieze, iar şi iar, ritualul bombei gândurilor.

Capitolul 25

De la distanţă, Ambria arăta minunat. Fiind o lume portocalie cu inele violet izbitoare, era clar cea mai mare planetă locuibilă din sistemul Stenness. Cu toate acestea, oricine debarca pe lumea aceea vedea rapid că frumuseţea dispărea la scurt timp după intrarea în atmosferă. Cu multe secole înainte, ritualurile nereuşite ale unei puternice vrăjitoare Sith, dezlănţuiseră pe suprafaţa lumii, din greşeală, un val cataclismic de energie a părţii întunecate. Vrăjitoarea fusese distrusă, împreună cu aproape orice alte vieţuitoare de pe Ambria. Ceea ce supravieţuise era cu puţin mai mult decât piatră stearpă şi, chiar şi acum, parcelele de pământ fertil erau puţine şi foarte rare. Nu existau oraşe reale pe Ambria; cele câteva colonii abia locuibile de pe suprafaţa sa, erau împrăştiată atât de departe una de alta, încât ar fi putut, la fel de bine, să trăiască singure pe planetă. Jedi încercaseră o dată să cureţe Ambria de pata sa întunecată, dar puterea părţii întunecate zguduise lumea pentru totdeauna. Fiind incapabili să o purifice, reuşiseră doar să concentreze şi să limiteze întunericul la o singură sursă: Lacul Natth. Fermierii destul de curajoşi să îndure pustiul de pe Ambria, ocoleau de la distanţă lacului şi apele sale otrăvite.

Desigur, Bane îşi pusese tabăra chiar pe ţărmurile sale.

Ambria era situată la marginea Regiunii de Expansiune, la doar un mic salt hiperspaţial distanţă de Ruusan. Peste tot se vedeau dovezi ale mai multor bătălii, care se purtaseră între trupele Republicii şi cele ale Sithului, în timpul celei mai recente campanii. Armele şi armurile distruse murdăreau peisajul înţepenit; vehiculele arse şi swooperele avariate erau vizibile de la kilometri distanţă pe câmpiile dure, reci.

În afară de câţiva dintre coloniştii locali care le dezmembrau pentru piese, nimeni nu se deranjase să cureţe rămăşiţele. Planeta inelată era nesemnificativă: avea prea puţine resurse şi prea puţini oameni pentru ca flotele Republicii care controlau acum sectorul să îşi facă griji. Bane auzise că un vindecător destul de bun – un om pe nume Caleb – venise

imediat ce se terminaseră luptele. Un prost idealist hotărât să vindece rănile războiului; un om care nici măcar nu merita dispreţul lui Bane. Până acum, chiar şi acel om părăsise, probabil, lumea asta cănd văzuse cât de puţin mai poate fi salvat aici. Din toate punctele de vedere, lumea era uitată.

Era locul perfect pentru a-l întâlni pe trimisul lui Kaan. O flotă Sith ar fi fost detectată rapid de navele Republicii care patrulau prin regiune, dar o navă mică şi un pilot iscusit se puteau strecura fără nicio problemă. Bane nu avusese deloc intenţia să stabilească întâlnirea într-un loc unde Kaan şi-ar fi putut trimite flota să-l distrugă.

Aşteptă în tabăra sa, cu răbdare, să sosească emisarul lui Kaan. Ocazional, mai arunca câte o privire spre cer sau se uita înspre orizont, dar nu era îngrijorat că se va furişa cineva până la el. Putea vedea o navă care ateriza de la kilometri distanţă. Şi dacă veneau la el într-un vehicul de teren – precum şenilata care stătea la marginea taberei sale – ar auzi sunetul motoarelor sau ar simţi vibraţiile inconfundabile ale şenilelor sale grele în timp ce veneau spre el peste terenul neregulat.

În schimb, tot ce auzea, era clipocitul blând, pe ţărm, al apelor întunecate ale lacului Natth, aflat la nici cinci metri de locul unde stătea. Şi în tot acest timp, mintea lui se lupta cu singura întrebare pentru care încă nu avea un răspuns.

Ar trebui să fie Doi; nici mai mult, nici mai puţin. *Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească*. Odată ce scăpa galaxia de Frăţia Întunericului, unde va putea găsi un ucenic demn?

Scâncetul motoarelor unui *Vultur* îl smulse din gândurile sale. Se ridică în picioare în timp ce nava căzu din cer şi încercui tabăra, o dată, înainte să aterizeze la mică distanţă. Când se lăsă rampa de aterizare şi văzu cine cobora, nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Githany, spuse el, venind să o întâmpine după ce ea se apropiase. Chiar speram să te trimită Lordul Kaan.

— Nu el m-a trimis, răspunse ea. Eu i-am cerut să vin.

Inima lui Bane începu să bată un pic mai repede. Era bucuros să o vadă; prezenţa ei îi trezea o foame pe care aproape că o uitase. Totuşi, încă era tulburat. Dacă era cineva care să poată vedea prin şiretlicul lui, ea era aceea.

— Ai văzut mesajul? întrebă el, studiind-o cu atenţie pentru a-i evalua reacţia.

— Am crezut că ai trecut peste asta, Bane. Autocompătimirea şi regretul sunt pentru cei slabi.

Uşurat, el îşi înclină capul pentru a continua şarada.

— Ai dreptate, mormăi el.

Ea păşi mai aproape de el.

— Nu mă poţi păcăli, Bane, şopti ea şi muşchii lui se tensionară aşteptând ceea ce va face în continuare. Cred că eşti aici pentru altceva.

În timp ce ea se apropia încet, el rămase nemişcat, gata să reacţioneze la cel mai mic semn de ameninţare sau pericol. Îşi lăsă garda jos doar atunci când ea îşi frecă buzele uşor de ale sale. Instinctiv, mâinile lui se ridicară şi o apucară de umeri, trăgând-o mai aproape, sărutând-o şi strângându-i cu putere corpul de al său, ca şi cum ar fi băut-o. Ea îşi aruncă braţele în jurul umerilor şi gâtului său, întorcându-i dorinţa cu a ei proprie. Căldura ei îi învălui pe amândoi. Sărutul păru să dureze o eternitate; mirosul ei plutea în jurul lor atât de puternic, încât el simţi că îl îneca. Când ea se despărţi, în sfârşit, el îi putu vedea în ochi dorinţa aprigă şi încă mai putea gusta focul dulce al buzelor ei. Dar mai putea gusta ceva, de asemenea.

Otravă!

Vrăjit de sărutul ei, îi trebui o secundă să-şi dea seama ce se întâmpla. Nu mai conta dacă Githany îl credea sau nu. Îi ceruse lui Kaan s-o lase să vină aici ca să-l poată ucide. Pentru o fracţiune de secundă se îngrijoră... Asta, până când recunoscu gustul slab metalic al veninului de worrt[30] de stâncă. Râse, gâfâind uşor după aer.

— Magnific, murmură el.

Secret. Viclenie. Trădare. Poate că Githany era coruptă de influenţa Frăţiei, dar încă înţelegea ce anume făcea puternică partea întunecată. Era posibil ca ea să fie singurul ucenic demn, în ciuda loialităţii ei faţă de Frăţie?

Ea zâmbi timidă la complimentul lui.

— Prin pasiune câştigăm putere.

---

[30] Worrt – specie non-simţitoare care provenea din deşertul planetei Tatooine. Aceste creaturi îndesate, cu gură mare, stăteau în nisip şi îşi foloseau limba violetă pentru a prinde rozătoarele sau insectele care treceau pe lângă ele. Aveau, de asemenea, dinţi suficient de veninoşi pentru a omorî o bantha.

Bane putea simţi otrava răspândindu-se prin corpul său. Efectele erau subtile. Dacă puterea lui crescută în partea întunecată, nu i-ar fi făcut simţurile hiperactive, probabil că nu i-ar fi observat prezenţa timp de mai multe ore. Totuşi, încă o dată, Githany îl subestima. Veninul de worrt era suficient de puternic pentru a ucide o bantha, dar existau toxine mult mai rare – şi mai letale – de unde ar fi putut alege.

Partea întunecată curgea prin el, la fel de groasă ca sângele din vene. Acum, el era Darth Bane, un adevărat Lord Întunecat. Nu avea de ce să se teamă de otrava ei.

Faptul că ea crezuse că nu o va detecta pe buzele ei – faptul că ea crezuse că avea să-i facă rău – însemna că ea trebuie să-i fi crezut reprezentaţia. Bănuia că se îndepărtase din nou de partea întunecată; îl credea slab.

Era bucuros: asta făcea ca decizia de a fi de partea lui Kaan să poată fi iertată. Poate că încă mai era speranţă pentru ea, până la urmă. Dar trebuia să fie sigur.

— Îmi pare rău că te-am abandonat, spuse el încet. Am fost orbit de visele de glorie din trecut. Exar Kun, Darth Revan – am tânjit după puterea marilor Lorzi Întunecaţi din trecut.

— Cu toţii tânjim după putere, răspunse ea. Asta este natura părţii întunecate. Dar există putere în Frăţie. Kaan este pe punctul de a reuşi acolo unde toţi ceilalţi de dinaintea lui au eşuat. Câştigăm pe Ruusan, Bane.

Bane clătină din cap, dezamăgit. Cum de încă mai putea fi atât de oarbă?

— Kaan se poate să fi câştigat pe Ruusan, dar adepţii lui pierd peste tot. Marea armată Sith s-a prăbuşit fără lideri ei. Republica i-a alungat şi a reocupat majoritatea lumilor pe care le-am cucerit. În câteva luni rebeliunea va fi zdrobită.

— Nimic din toate astea nu contează dacă-i putem distruge Jedi, îi explică ea nerăbdătoare, cu ochii aprinşi. Războiul a taxat mult Republica. Odată ce Jedi sunt terminaţi, ne putem aduna cu uşurinţă trupele şi vom întoarce sorţii războiului. Tot ce trebuie să facem este să-i eliminăm şi victoria finală va fi a noastră! Tot ce trebuie să facem este să câştigăm pe Ruusan!

— Mai există şi alţi Jedi în afară de cei de pe Ruusan, răspunse el.

— Câţiva, dar sunt împrăştiaţi, câte unul sau câte doi, prin toată galaxia. Dacă Armata Luminii este distrusă, îi putem vâna în timpul liber.

— Chiar crezi că Kaan va câştiga? A mai proclamat victorii iminente înainte, apoi nu a reuşit să facă ceea ce a promis.

— Pentru unul care pretinde că vrea să se alăture Frăţiei, remarcă ea oarecum suspicioasă, nu pari deosebit de dedicat cauzei.

Braţul lui Bane se întinse şi o apucă de talie, trăgând-o mai apropiere pentru un alt sărut sălbatic. Ea ţipă uşor de surpriză, apoi închise ochii şi se predă plăcerii fizice a momentului. De data asta, ea a fost cea care s-a retras, în cele din urmă, cu un oftat slab.

— Ai avut dreptate când ai spus că m-am întors pentru altceva, spuse el, încă ţinând-o aproape.

Otrava trădătoare de pe buzele ei avu un gust la fel de dulce şi a doua oară.

— Frăţia nu poate da greş, promise ea. Jedi sunt pe fugă, furişându-se şi ascunzându-se prin păduri.

Îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele la ea. Voia cu disperare să creadă că era capabilă să devină ucenicul său odată ce îi distrugea pe Kaan şi Frăţia. Dar încă nu era sigur. Dacă ea credea cu adevărat în ceea ce reprezenta Frăţia, atunci nu mai exista nicio speranţă.

— Eu nu pot accepta ceea ce predică Lordul Kaan, mărturisi el. El spune că toţi suntem egali. Dar, dacă toţi sunt egali, atunci niciunul nu poate fi puternic.

Ea înaintă în spatele lui şi îi puse mâinile pe umerii, presându-i blând până când el se întoarse să o privească din nou. Expresia ei era una de amuzament.

— Nu crede tot ce spune Kaan, îl avertiză ea, şi el îi putu auzi ambiţia pură din voce. *Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească*. Odată ce Jedi sunt distruşi, mulţi dintre cei care îl urmează vor descoperi că unii dintre noi sunt mai egali decât alţii.

O ridică pe Githany în braţele sale puternice, cu un râset vesel, învârtind-o iar şi iar, în timp ce îi dădea un alt sărut lung, puternic. Asta voia să audă! Când în cele din urmă o puse jos,

ea se împletici înapoi o jumătate de pas, nesigură după izbucnirea lui neaşteptată. Îşi recăpătă echilibrul şi râse uimită.

— Cred că accepţi, spuse ea cu un zâmbet uşor pe buzele ei otrăvitoare. Strânge-ţi bagajele. Voi merge înainte pentru a-i spune lui Kaan că vii.

— Abia aştept să-i văd faţa, atunci când o să-i spui despre întâlnirea asta, răspunse el, încă pretinzând că nu ştia de otrava care se dezlănţuise necontrolată prin sângele lui.

— Şi eu la fel, răspunse ea, vocea ei netrădând nimic. Şi eu la fel.

* * *

În timp ce suprafaţa Ambriei dispăru sub ea şi apărură inelele glorioase, Githany nu se putu abţine să simtă un junghi de regret. Pasiunea pe care o trezise în Bane îi dăduse o putere bruscă, surprinzătoare; o simţise în fiecare sărut. Dar era clar că Bane era mai interesat de ea, nu să se alăture Frăţiei Întunericului.

Introduse coordonatele pentru saltul înapoi spre Ruusan şi se lăsă pe spate în scaunul ei. Capul i se învârtea de la otrava care îi acoperea buzele. Nu de la veninul de worrt; ăla era acolo doar pentru a-l ademeni pe Bane într-un fals sentiment de siguranţă. Dar synoxul pe care îl amestecase cu el – toxina incoloră, inodoră, fără gust, preferată de asasinii infami ai GenoHaradan – îşi făcea efectul în ciuda antidotului pe care îl luase. Nu avea nicio îndoială că Bane se va simţi în curând mult mai rău decât ea. Un singur sărut ar fi fost de ajuns ca să-l omoare şi el primise o doza triplă. Avea să-i fie dor de Bane, îşi dădu ea seama. Dar el era o ameninţare pentru tot ceea ce făcea Lordul Kaan. Tebuia să fie de partea cuiva, aşa că, în mod natural, ea o alese pe cea care comanda o întreagă armată Sith.

Era, la urma urmei, natura părţii întunecate.

* * *

Bane privi *Vulturul* până când dispăru pe cer, înainte să îşi îndrepte atenţia spre strângerea taberei. Acum trebuia să acţioneze cu atenţie. Githany îi va spune lui Kaan că încercase să-l otrăvească. Când va apărea în tabără, încă în viaţă, lucrurile

ar putea deveni... dificile. Putea sta, pur şi simplu, deoparte şi să lase evenimente să-şi urmeze cursul. Jedi de pe Ruusan se vor aduna, întorcând încă o dată sorţii bătăliei.

Era ceva sigur. Bane se baza pe asta. Disperat, Kaan îşi va întoarce atenţia spre darul pe care îl primise de la Bane. Va detona bomba gândurilor, fără să ştie adevărata sa natură. Şi atunci, fiecare utilizator de Forţă de pe Ruusan – Sith şi Jedi deopotrivă – va fi distrus. Ăsta era cel mai probabil scenariu. Dar Bane ajunsese prea departe ca să lase sfârşitul Frăţiei Întunericului la voia întâmplării.

Când armata lui Kaan se va clătina din nou, erau unii în tabără – precum Githany – care s-ar putea întoarce împotriva lui. Ar fi putut fugi de pe Ruusan, împrăştiindu-se în faţa Jedilor. Şi atunci, Bane va trebui să se ocupe separat de fiecare dintre rivalii săi, înainte să poată deveni liderul de necontestat al Sithului.

Mai bine să fie aproape, ghidând evenimentele către rezultatul dorit. Asta, totuşi, însemna că va trebui să vină cu o poveste plauzibilă pentru a explica dorinţa de a se alătura Frăţiei, chiar şi după un asasinat eşuat.

Se gândi la asta aproape o oră, luând în considerare şi renunţând la o serie de idei. În cele din urmă, nu exista decât un singur motiv pentru care ei vor putea crede că s-a întors. Trebuia să-i facă pe toţi să creadă că voia să-l răstoarne pe Kaan ca să devină noul lider al Frăţiei. Bane zâmbi la frumuseţea subtilă a planului. Kaan va fi suspicios, desigur. Dar tot efortul şi atenţia lui se vor concentra pe menţinerea sa la putere. Nu îşi va da seama de adevăratul scop al rivalului său: acela de a extermina complet Frăţia; să distrugă fiecare Sith de pe Ruusan. În plus, exista avantajul de a mai avea o oportunitate să o convingă pe Githany să i se alăture. Odată ce ea înţelegea ceea ce devenise el cu adevărat – şi cum îl manipulase pe Kaan şi pe ceilalţi aşa-zişi Lorzi Întunecaţi – s-ar putea să accepte oferta de a-i deveni ucenic. În cel mai rău caz, va avea şansa să-i vadă faţa, când îşi va da seama că otrava ei nu a reuşit să...

— Hmmm! scăpă el un mormăit şi se aplecă în faţă când o durere vicioasă îi trecu prin stomac.

Încercă să se îndrepte, dar corpul său fu brusc chinuit de o criză prelungită de tuse. Ridică mâna pentru a-şi acoperi gura,

şi când o lăsă jos, era acoperită de pete roşii de sânge. Imposibil, gândi el, chiar în timp ce o altă durere îl înjunghie în intestine, făcându-l să cadă în genunchi. Revan îi arătase cum să folosească Forţa pentru a îndepărta otrava şi boala. Nicio toxină atât de simplă nu ar trebui să poată afecta pe cel care era suficient de puternic în partea întunecată pentru a fi un Lord Sith. O altă criză de tuse îl paraliză până scăpă de ea. Întinse mâna să-şi şteargă sudoarea care i se rostogolea pe faţă şi simţi ceva cald şi lipicios pe obraz. Din colţul ochiului îi curgea un şuvoi de lacrimi sângerii. Se ridică tremurând în picioare, întorcându-şi concentrarea spre interior. Otrava era încă acolo. Se răspândise prin tot corpul, poluând şi arzându-i organismul, şi deteriorându-i organele vitale.

Avea hemoragie internă, sângerând din ochi şi nas.

Githany! Ar fi râs dacă nu ar fi fost într-o agonie atât de insuportabilă. Fusese atât de încrezător, atât de arogant. Atât de convins că ea îl subestima.

În schimb, el o subestimase pe ea. O greşeală pe care se jură să nu o mai facă niciodată... Asta, dacă supravieţuia. Citise destule despre synox ca să-i recunoască simptomele. Dacă ar fi detectat-o imediat, ar fi fost în măsură să-şi cureţe organismul, la fel cum făcuse cu veninul de worrt care îi ascunsese prezenţa. Dar synoxul era cea mai subtilă otravă; toxina insidioasă îi afectase puterea pe măsură ce se răspândise neobservată prin tot corpul. Invocându-şi toate resursele, încercă să scoată otrava din corp, arzând-o cu focul rece al părţii întunecate. Dar otrava era prea puternică... sau, mai degrabă, el era prea slab. Prejudiciul fusese deja făcut. Synoxul îl schilodise, lăsându-i doar o simplă umbră din puterea avută cu doar câteva ore mai devreme.

Putea să-i estompeze efectele, să-i încetinească progresul şi să ţină temporar la distanţă cele mai letale simptome. Dar nu se putea vindeca singur. Nu acum, când era atât de slăbit. Exista putere întunecată în lacul Natth, dar era o putere pe care nu putea să se bazeze. Jedi antici avuseseră grijă să blocheze partea întunecată, în siguranţă, în adâncurile sale. Apele negre şi stagnante erau singura dovadă a puterii care era prinsă pentru totdeauna sub suprafaţa sa. Disperat să găsească o altă cale de a supravieţui, se clătină până la şenilata aflată la marginea taberei. Ignorând protestele membrelor sale brusc

obosite, se înghesui la volan şi începu să conducă. Avea nevoie de un vindecător. Dacă cel numit Caleb mai era pe lumea asta, Bane trebuia să-l găsească. Era singura lui şansă.

Se îndreptă spre cel mai apropiat câmp de luptă, o câmpie stearpă aflată la câţiva kilometri distanţă, unde rămăşiţele celor care luptaseră şi muriseră încă se mai zăreau pe suprafaţa solului. Hurducăielile dure ale şenilatei îl măcinau de fiecare dată şi îşi încleştă dinţii din cauza durerii agonizante. În timp ce conducea, lumea lui deveni un coşmar de întuneric şi umbre, toate mânjite în roşu. Abia mai era conştient unde se ducea, lăsând Forţa să-l ghideze chiar în timp ce încerca să o folosească pentru a-şi împiedica organismul să cedeze efectelor otrăvii lui Githany. Îl cuprinse frica de moarte, sufocându-i gândurile. Voinţa începea să i se clatine; ar fi atât de uşor să cedeze acum şi să se termine totul. Să lase totul să se ducă şi să se odihnească. Scutură capul mârâind, trăgându-şi gândurile înapoi de pe marginea prăpastiei prin repetarea, iar şi iar, a primului rând din Mantra Sith: *Pacea este o minciună*. Se întoarse la antrenamentul său de soldat, luând frica şi transformând-o în furie pentru a-i da putere. *Eu sunt Darth Bane, Lord Întunecat Sith*. *Voi supravieţui*. *Cu orice preţ*.

Mult în faţă, la limita vederi sale care se estompa rapid, văzu un alt vehicul care se deplasa încet de cealaltă parte a câmpului de luptă. Colonişti, care recuperau ce se mai putea din resturile împrăştiate.

Schimbă direcţia şenilatei înspre ei, gemând din cauza efortului necesar pentru a învârti, pur şi simplu, volanul. Se întinse cu Forţa, încercând să atingă spiritele celor care muriseră aici. Cu doar câteva luni mai devreme, muriseră zeci de fiinţe. Încercă să bea ceea ce mai rămăsese din sfârşitul lor torturat, sperând că agonia ultimelor lor momente îi va întări propria putere epuizată. Dar nu era de ajuns; suferinţa lor era prea îndepărtată, ecoul ţipetelor lor era prea slab.

Privind în sus, observă că vehiculul său începuse să se abată de la curs, luând-o mult într-o parte din cauză că îi slăbise strânsoarea pe volan. Braţele îi erau amorţite şi îl furnicau; deveniseră aproape complet inerte. Îşi simţea inima muncind cu fiecare bătaie. Partea din faţă a şenilelor lovi o stâncă mare şi tractorul se întoarse brusc, aruncându-l pe Bane pe pământul tare şi pietros. Încercă să se uite din nou în sus pentru a-i

localiza pe cei pe care îi văzuse în depărtare, dar efortul de a ridica capul era prea mare. Epuizat, căzu în bezna uitării.

Huruitul greu al unui şenilat îl trezi din nou, agitat. Venise celălalt vehicul. Se îndoia că-l vor vedea: trupul său căzuse în spatele şenilatei răsturnate şi ei se apropiaseră din partea opusă. Chiar dacă îl vedeau, ei nu mai puteau face nimic pentru a-l salva. Cu toate astea, era ceva ce putea face *el* pentru a se salva. Motoarele se opriseră şi auzi sunetul vocilor: voci de copii. Trei băieţi tineri apărură din spatele şenilatei şi începură să cerceteze cu nerăbdare prin epavă.

— Mikki! se auzi vocea tatălui lor, strigându-l pe unul dintre fiii săi. Nu te duce prea departe.

— Uite! strigă unul dintre băieţi. Uite ce am găsit!

Cei slabi trebuie să-i servească pe cei puternici. Asta este calea părţii întunecate.

— Uau! E adevărată? Pot să o ating?

— Lasă-mă să văd, Mikki! Lasă-mă să văd!

— Liniştiţi-vă, băieţi, spuse tatăl obosit. Hai să aruncăm o privire.

Bane ascultă scârţâitul cizmelor lui peste pietrele mici în timp ce se apropia.

Eu sunt puternic. Ei sunt slabi. Sunt nimicuri.

— E o sabie de lumină, tată. Dar mânerul este ciudat. Vezi? Arată ca un cârlig ciudat.

Simţi teama bruscă cuprinzând, ca o menghină, pieptul tatălui.

Voi supravieţui. Cu orice preţ.

— Arunc-o, Mikki! Acum!

Era prea târziu. Sabia de lumină prinse viaţă în mâna băiatului, învârtindu-se în aer şi lovindu-l, pe loc, de moarte. Tatăl ţipă; fraţii lui încercară să fugă. Lama sări după cel mai mare, tăindu-l din spate.

Bane, trăgând putere din oroarea morţii lor, se ridică în picioare, apărând la vedere ca o nălucă ieşită din măruntaiele planetei.

— Nu, urlă tatăl, ţinându-şi cu disperare fiul cel mic la piept. Cruţă-l, Stăpâne! imploră el, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Este cel mai tânăr. Este tot ce am.

Cei îndeajuns de slabi încât să cerşească mila, nu o merită.

Încă prea slab pentru a ridica chiar şi braţele, Bane se întinse încă o dată cu Forţa, ridicând sabia de lumină ca să plutească deasupra victimelor sale neajutorate. Aşteptă, lăsând să le crească groaza, apoi înfipse lama arzătoare în inima băiatului. Tatăl îi strânse cadavrul la piept, lamentările sale torturate plutind peste câmpul de luptă gol.

— De ce? De ce a trebuit să-i omori?

Bane se ospătă cu suferinţa lui, îmbuibându-se, simţind partea întunecată crescând mai puternică în el. Simptomele otrăvii se retraseră suficient pentru a-şi putea ridica braţul fără ca să-i tremure muşchii. Sabia de lumină îi sări în mână.

Tatăl se prăbuşi înaintea lui.

— De ce m-ai făcut să privesc? De ce ai…

O lovitură rapidă de sabia de lumină îl tăie în două, dându-i tatălui acelaşi sfârşit tragic ca al fiilor săi.

Capitolul 26

Lordul Hoth se smuci şi se întoarse, incapabil să adoarmă. Scârţâitul patului se uni cu bâzâitul plângăcios al roiului de insecte care îi urmau armata oriunde îşi făceau tabăra. Zgomotul era agravat de zbârnâitul păsărilor de noapte, cu aripi mici, care se năpusteau să se ospăteze cu insectele care se hrăniseră cu soldaţii săi. Rezultatul era o cacofonie stridentă, înnebunitoare, care plutea la marginile auzului.

Dar nu zgomotele îl ţineau treaz, sau căldura necruţătoare care îi lăsa pe frunte o strălucire constantă de sudoare, chiar şi pe timpul nopţii. Nu erau nici strategiile militare sau planurile de luptă care rulau în mod constant prin mintea lui.

Nu era niciunul dintre aceste lucruri, ci mai degrabă suma lor – şi faptul că nu părea să vadă sfârşitul acestui război nenorocit, blestemat. Neplăcerile minore, tolerabile în primele luni pe Ruusan, erau amplificate în chinuri insuportabile din cauza frustrării şi inutilităţii. Cu un mârâit furios, dădu deoparte pătura subţire sub care dormea, aruncând-o în colţul îndepărtat al cortului. Îşi legănă picioarele într-o parte şi se ridică pe marginea pătuţului, aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi şi capul prins între mâini.

De doi ani standard îşi ducea lupta împotriva Frăţiei Întunericului, aici pe Ruusan. La început, se adunaseră mulţi Jedi de partea lui. Şi muriseră mulţi Jedi – prea mulţi. Se sacrificaseră sub comanda Lordului Hoth, oferindu-şi propriile vieţi de dragul unei cauze. Cu toate acestea, acum, după şase bătălii majore – ca să nu mai vorbim de nenumăratele încăierări, raiduri, ciocniri minore şi simple angajamente – nu se întâmplase nimic. Sângele a mii de oameni îi pătau mâinile, dar nu era mai aproape de vreun sfârşit.

Frustrarea începea să cedeze disperării. Moralul era mai scăzut ca niciodată. Mulţi dintre soldaţi mârâiau că Farfalla avusese dreptate: Generalul lăsase ca Ruusan să devină obsesia lui nebună şi îi conducea la moarte.

Hoth nici măcar nu mai avea puterea să se certe cu ei. Uneori se simţea ca şi cum uitase motivul venirii aici. Poate că

existase, cândva, virtute în ducerea acestui război, dar trecuse mult timp de când îşi pierduse toată nobleţea.

Acum lupta pentru a se răzbuna în numele acelor Jedi care muriseră. Lupta din ură faţă de partea întunecată şi tot ceea ce reprezenta. Lupta din mândrie şi din refuzul de a admite înfrângerea. Dar mai presus de toate, lupta doar pentru că nu mai ştia nimic altceva.

Totuşi, dacă ar renunţa acum, ar conta? Dacă ar ordona trupelor sale să se retragă, să evacueze planeta cu navele lui Farfalla, s-ar schimba ceva? Dacă s-ar da la o parte şi ar lăsa altcuiva povara luptei cu Sithul – pe Ruusan sau în altă parte a galaxiei – ar găsi în cele din urmă pacea? Sau i-ar trăda pe toţi cei care au crezut în el?

Dacă desfiinţa Armata Luminii acum, în timp ce Frăţia Întunericului încă mai exista, dezonora memoria tuturor celor care pieriseră în conflict. Dacă va continua, însemna că vor muri mult mai mulţi – şi el însuşi ar putea fi pierdut pentru lumină, definitiv.

Se întinse pe spate şi închise ochii din nou. Dar somnul nu venea.

— Când toate opţiunile sunt greşite, mormăi el pentru sine în întuneric, ce mai contează pe care o aleg?

— Când calea dinaintea ta nu este clară, îi răspunse o voce eterică, lasă-ţi acţiunile să fie ghidate de înţelepciunea Forţei.

Hoth ridică brusc capul pentru a privi prin întunericul cortului. O siluetă abia vizibilă stătea în umbre, de partea cealaltă a cortului.

— Pernicar! exclamă el, apoi brusc întrebă. Eşti real? Sau chiar dorm în patul meu şi toate acestea nu sunt decât un vis?

— Visul este doar un alt fel de realitate, spuse Pernicar cu o scuturare amuzată a capului.

Merse încet prin cort, apropiindu-se. Când ajunse lângă el, Hoth îşi dădu seama că putea vedea prin el. Apariţia se aşeză pe pat. Arcurile nu scârţâiră; era ca şi cum nu ar fi avut nici greutate, nici substanţă.

Trebuie să fi fost un vis, îşi dădu seama Hoth.

Dar nu voia să se trezească. În schimb, se agăţă disperat de şansa de a-şi revedea vechiul prieten, chiar dacă era doar o iluzie invocată de propria minte.

— Mi-e dor de tine, spuse el. De sfatul şi înţelepciunea ta. Am nevoie pe ele, acum mai mult ca niciodată.

— Nu erai atât de dornic să mă asculţi când eram în viaţă, răspunse Pernicar cel din vis, lovind direct în vina cea mai secretă şi în regretele îngropate adânc în subconştientul lui Hoth. Ai fi putut învăţa multe de la mine.

Un gând amuzant îi veni în minte Generalului.

— Am fost Padawanul tău în tot acest timp, Maestre Pernicar? Atât de tânăr şi prost încât nici nu ştiam că încercai să mă instruieşti în căile Forţei?

Pernicar râse uşor.

— Nu, Generale. Niciunul dintre noi nu mai este tânăr, deşi amândoi am avut destule momente nechibzuite.

Hoth încuviinţă din cap. O clipă nu spuse nimic, bucurându-se doar, încă o dată, de prezenţa lui Pernicar, chiar dacă era doar aici în spirit. Apoi, ştiind că trebuie să existe un scop pentru această şaradă elaborată pe care o crease subconştientul său, întrebă:

— De ce ai venit?

— Armata Luminii este un instrument al binelui şi al dreptăţii, îi spuse Pernicar. Te temi că s-ar putea să-ţi fi pierdut drumul, dar priveşte Forţa şi vei şti ce trebuie să faci pentru a îl găsi din nou.

— Faci să sune atât de simplu, spuse Hoth cu o uşoară scuturare din cap. Am decăzut atât de mult încât nici măcar nu-mi mai amintesc cele mai elementare învăţături ale Ordinului nostru?

— Nu e nicio ruşine să cazi, spuse Pernicar, ridicându-se în picioare. Este o ruşine doar să refuzi să te ridici încă o dată.

Hoth oftă puternic.

— Ştiu ce trebuie să fac, dar nu am instrumente pentru a o face. Suntem pe punctul de a intra în colaps: epuizaţi şi depăşiţi. Iar ceilalţi Jedi nu mai cred în cauza noastră.

— Farfalla încă mai crede, remarcă Pernicar. Deşi aţi avut certurile voastre, el a fost întotdeauna loial.

— Cred că l-am pierdut pe Farfalla pentru totdeauna, recunoscu Hoth. Nu vrea să mai aibă de-a face cu Armata Luminii.

— Atunci de ce sunt navele sale încă pe orbită? îl contracară Pernicar. L-ai alungat cu furia ta şi se teme că este

posibil să fi căzut în partea întunecată. Arată-i că nu este aşa şi te va urma din nou.

Pernicar făcu un pas înapoi. Hoth putea să simtă că începea din nou întoarcerea lentă către conştiinţă. Ar fi putut lupta împotriva ei. Ar fi putut lupta să rămână în lumea viselor. Dar avea o treabă de făcut.

— La revedere, prietene, şopti el. Încet, ochii lui se deschiseră, dezvăluind lumea şi întunericul gol al cortului său. La revedere.

Somnul nu s-a mai întors în noaptea aceea. În schimb, se gândi mult şi intens la ceea ce îi spusese Pernicar în vis. Pernicar fusese întotdeauna cel pe care se bazase în vremuri de confuzie şi necazuri. Avea sens ca mintea lui să creeze imaginea celui mai drag prieten al său pentru a-l pune din nou pe calea cea dreaptă. Ştia ce avea de făcut. Îşi va înghiţi mândria şi îi va cere iertarea lui Farfalla. Îşi vor lăsa deoparte problemele lor personale de dragul Ordinului Jedi.

Primul lucru pe care îl făcu în dimineaţa aceea, fu să iasă din cortul său, hotărât să-i trimită un mesager lui Farfalla. Dar, spre surpriza sa, unul dintre oamenii lui Farfalla venise să vorbească cu el.

— M-am întrebat dacă nu cumva am făcut această călătorie în zadar, recunoscu mesagerul odată ce Lordul Hoth o primi în cortul lui. Mi-a fost teamă că vei refuza chiar şi să mă vezi.

— Dacă ai fi venit cu o zi mai devreme, probabil că ai fi avut dreptate, mărturisi el. Aseară am avut o... revelaţie, care a schimbat lucrurile.

— Cred că avem noroc că am venit astăzi, răspunse ea cu o înclinare cordială a capului.

— Da, noroc, mormăi el, deşi o parte din el credea că momentul visului nu avea deloc vreo legătură cu norocul.

Într-adevăr, Forţa era un aliat puternic şi misterios.

* * *

Bane mai putea simţi otrava în organismul său în timp ce conducea şenilata pe câmpiile vaste şi goale ale Ambriei. Zgomotul motorului nu reuşea să înece îndeajuns şi zgomotele resturilor îngrămădite în spate. Zgomotul lor îl împiedica să-i

dea complet uitării pe proprietarii precedenţi ai vehiculului, dar nu simţea nicio remuşcare pentru moartea lor. Le lăsase trupurile acolo unde căzuseră – în mijlocul câmpului de luptă de unde adunaseră resturile.

Moartea lor îi oferise energia de a continua, dar fluxul de putere pe care îl simţise se estompa deja. Mai avea putere să menţină synoxul la distanţă pentru încă vreo câteva ore, dar avea nevoie să găsească o metodă de vindecare permanentă.

Avea nevoie să-l găsească pe Caleb. Dacă va putea ajunge la vindecător, mai exista o speranţă. Dar locuinţa bărbatului era încă la mulţi kilometri distanţă.

Era doar o chestiune de timp până când corpul său ceda paraliziei şi mintea lui era înghiţită de nebunia febrilă provocată de toxină. Deocamdată, însă, furia lui îi permitea să-şi păstreze gândurile limpezi.

Nu era supărat pe Githany. Ea doar acţionase aşa cum ar trebui să o facă un slujitor al părţii întunecate. Furia lui era îndreptată spre interior – spre propria lui slăbiciune şi aroganţă greşită. Ar fi trebuit să anticipeze adevărata profunzime a vicleniei ei. În schimb el o lăsase să-l otrăvească.

Şi dacă murea acum, marea sa revelaţie – *Regula celor Doi*, salvarea Sithului – s-ar încheia odată cu el.

* * *

Caleb simţi apropierea şenilatei cu mult înainte să o poată vedea sau auzi. Când vehiculul se opri înaintea colibei sale era deja afară aşteptându-l.

Omul care coborî din el era mare şi musculos, în contrast puternic cu propria siluetă subţire şi vânjoasă al lui Caleb. Purta îmbrăcăminte întunecată şi o sabie de lumină cu mâner în formă de cârlig îi strălucea din curea. Pielea lui era gri ca cenuşa şi trăsăturile îi erau răsucite într-o expresie de cruzime şi dispreţ. Chiar dacă nu ar fi fost sensibil la căile Forţei, lui Caleb nu i-ar fi fost greu să-l recunoască drept servitor a părţii întunecate. Dar nu ar fi putut simţi cât de puternic era acest vizitator sumbru.

Dar Caleb mai avusese de-a face cu bărbaţi şi femei puternice înainte. Jedi şi Sith, deopotrivă, veniseră la el trecut şi el îi refuzase pe toţi. El era un slujitor al oamenilor de rând, al

celor care nu puteau să se ajute singuri. Nu dorea să ia parte la războiul dintre lumină şi întuneric.

Bărbatul începu să meargă spre el, mişcându-se rigid. Duhoarea neplăcută a otrăvii ieşea prin porii muribunzi ai Sithului, sufocând mirosul ciorbei care fierbea pe focul lui Caleb. Împungând cu un băţ în cărbuni pentru a stârni mai multă căldură, Caleb înţelese acum tenul nefiresc al vizitatorului său. Efectele synoxului erau inconfundabile. Calculă că omul condamnat mai avea cel mult o zi înainte să moară.

Nu vorbi până când omul nu veni chiar lângă el, arătând ca un spectru al morţii.

— Ai venin în corp, spuse Caleb calm. Ai venit pentru leac, continuă el. Nu ţi-l voi da.

Omul nu vorbi. Nu era ceva surprinzător, având în vedere starea lui. Otrava i-ar face limba să crape şi să se umfle, în gura arsă şi plină de băşici. Dar nu avea nevoie de cuvinte pentru a-şi transmite mesajul în timp ce mâna lui coborî pe mânerul sabiei lui de lumină.

— Nu mi-e teamă să mor, spuse Caleb, fără nicio schimbare în glas. Poţi să mă torturezi dacă vrei, adăugă el. Durerea nu înseamnă nimic pentru mine.

Pentru a-şi dovedi punctul de vedere, îşi scufundă mâna în ceaunul care fierbea. Parfumul cărnii arse se amestecă cu mirosurile de supă şi otravă. Expresia lui nu se schimbă deloc, nici chiar când îşi retrase mâna şi o ţinu sus pentru a-i arăta carnea opărită. Văzu îndoiala şi confuzia în ochii noului-venit, o privire la care fusese martor de mai multe ori, înainte. În trecutul stoicismului său îl servise bine, de regulă, împiedicând planurile acelor Sith sau Jedi care îl căutau dintr-un motiv sau altul. Nu îl puteau înţelege şi exact asta dorea şi el. Nu-i păsa deloc de războiul lor sau de ceea ce era de valoare pentru fiecare dintre părţi. De fapt, era un singur lucru de care îl păsa în toată galaxia. Şi reprezentaţia oferită, era singura lui speranţă de a o proteja de monstrul care stătea în faţa lui.

* * *

Omul implacabil dinaintea lui îl nedumerea pe Bane. Singura lui speranţă de supravieţuire tocmai îl refuzase, şi nu era sigur dacă putea face ceva în acest sens.

Putea simţi puterea din acest om, dar nu era puterea părţii întunecate sau a luminii. Nici măcar nu era puterea Forţei în sensul normal al cuvântului. El îşi trăgea puterea din pământ şi piatră; din munte şi pădure; din pământ şi cer. În ciuda acestei diferenţe, Bane putea simţi că puterea bărbatului era formidabilă în felul ei.

Bane îi găsea stranietatea tulburătoare, neliniştitoare. Era posibil să piardă această luptă a voinţelor? Era posibil ca acest om simplu – un bărbat cu doar o foarte slabă pâlpâire a Forţei în interiorul lui – să fie capabil să sfideze un Lord Întunecat Sith? Dacă mintea vindecătorului ar fi fost slabă, Bane l-ar fi putut constrânge, pur şi simplu, să facă ceea ce îi poruncea, dar voinţa lui era la fel de neclintită ca fierul negru al ceaunului în care scufundase mâna. Demonstrase că durerea şi ameninţarea cu moartea ar fi instrumente ineficiente pentru a-l convinge să se răzgândească. Chiar şi acum Bane îi putea simţi mintea construind ziduri pentru a bloca durerea; îngropând-o atât de adânc încât aproape că părea să dispară. Şi mai era ceva ce îngropa, de asemenea. Ceva ce încerca cu disperare să-l împiedice pe Bane să afle. Ochii lui Bane se îngustară când recunoscu ce era. Încerca să ascundă prezenţa altcuiva, protejând persoana respectivă de percepţiile tulburi şi înfierbântate ale Lordului Întunecat. Îşi îndreptă atenţia spre coliba lui mică şi dărăpănată. Bărbatul nu făcu nicio mişcare pentru a-l opri. De fapt, nu avu nicio reacţie.

Uşa nu era blocată decât cu o perdea lungă care de unduia uşor în adierea vântului. Bane păşi înainte şi o dădu deoparte dezvăluind o cameră mică şi dărăpănată. O fată tânără, cu ochii mari de teroare, se ghemuia tăcută lângă zidul îndepărtat. Un zâmbet sumbru, de uşurare, atinse colţurile buzelor lui Bane în timp ce îşi dădea seama de adevăr. Caleb avea o slăbiciune până la urmă; îi păsa de ceva. Toată forţa voinţei sale era inutilă din cauza acestei mici probleme.

Şi Bane nu avea remuşcări să o exploateze pentru a obţine ceea ce avea nevoie. Cu o singură comandă mentală ridică fata înfricoşată în aer, purtând-o afară pentru a o suspenda cu capul în jos deasupra ceaunului care fierbea.

Caleb sări în picioare, arătând pentru prima dată o emoţie adevărată. Se întinse spre ea, apoi îşi trase mâna înapoi,

ochii lui zburând între fiica sa şi bărbatul care îi ţinea literalmente viaţa în strânsoarea sa.

— Tati, şopti ea, ajută-mă.

Capul bărbatului se plecă înfrânt.

— Bine, spuse el. Ai câştigat. Te voi vindeca.

* * *

Ritualul de vindecare durase toată noaptea şi a doua zi.

Caleb se folosea de tot felul de ierburi şi rădăcini: unele erau fierte în apele clocotite ale ceaunului său; altele erau măcinate într-o pastă; altele erau plasate direct pe limba umflată a lui Bane.

De-a lungul întregului procesul Bane fusese pregătit, gata să-şi dezlănţuie răzbunarea împotriva copilului vindecătorului, în cazul în care omul încerca să-l trădeze. Însă, pe măsură ce orele treceau, simţi încet cum synoxul se scurgea din corpul său. Până în seara zilei următoare, toate urmele otravii dispăruseră.

Bane se întoarse în tabăra lui şi împachetă. Câteva ore mai târziu era gata să se ridice de la sol şi să lase Ambria în urmă.

După terminarea ritualului de vindecare, el se gândise pentru scurt timp să-i ucidă pe tată şi pe fiica lui pentru crima de a-l vedea în momentele sale de slăbiciune.

Dar astea erau gândurile unui om orbit de propria lui aroganţă. Întâlnirea sa recentă cu Githany îi arătase pericolele acelui mod de a gândi.

Nici Caleb şi nici fiica sa nu reprezentau vreo ameninţare pentru el sau pentru obiectivele sale. Iar Caleb avea o abilitate de care ar mai putea avea nevoie cândva. Cu toată puterea sa, partea întunecată era slabă în artele vindecării.

Deci îi lăsă să trăiască. Moartea lor nu ar fi avut niciun scop şi nu i-ar fi adus niciun avantaj. Uciderea fără motiv sau câştig era doar o simplă plăcere a sadicilor proşti.

Şi Bane era hotărât – în timp ce introducea coordonatele lui Ruusan în computerul navigaţional – să cureţe partea întunecată de proşti.

Capitolul 27

Când *Valcyn* ajunse la Ruusan, Bane fu surprins să găsească în sistem atât flote Sith cât şi Jedi. Sithul formase un blocaj în jurul planetei, încercând în mod evident să-i împiedice pe Jedi să le aducând întăriri semenilor lor de la suprafaţă. Dar, după cum vedea Bane, se părea că Jedii nu făceau niciun efort să spargă blocada. Navele lor păreau mulţumite să aştepte, pândind chiar dincolo de raza de acţiune a armelor inamicului. Iar Sithul nu putea ataca fără să rupă formaţia şi să-şi expună liniile. Rezultatul era un impas tensionat, în care nicio parte nu era dispusă să facă prima mişcare. În ciuda blocadei, Bane putu să aterizeze cu nava sa pe Ruusan fără să atragă atenţia niciunei flote. Jedii nu se preocupau de navele care mergeau spre planetă, iar Sithul patrula după grile concepute pentru a intercepta incursiunile pe scară largă. Blocajul era menit să oprească transportoarele de trupe, navele de aprovizionare şi escortele acestora; era total inutil împotriva unei singure nave cercetaş sau de luptă. Senzorii lui găsiră tabăra Sith la scurt timp după ce intrase în atmosferă şi atunci, îndreptă *Valcyn* spre partea îndepărtată a planetei. Patrulele de blocadă nu îl descoperiseră şi el dezactivase baliza navei înainte de a părăsi Lehon. Nimeni nu ştia că este aici. Şi intenţiona să păstreze secretul pentru ceva vreme.

Puse nava la adăpost, la poalele unui şir de dealuri aflate la câţiva kilometri de tabără. Atrăgea mai puţin atenţia dacă se apropia pe jos şi voia să păstreze secretă locaţia navei, în caz că avea nevoie de ea pentru a evada rapid. Ieşi din navă şi începu drumul lung pentru a se întâlni cu Kaan şi semenii săi Sith.

Simţea planeta asta cu mult diferit faţă de oricare dintre celelalte pe care mai fusese. Era o lume obosită, muncită şi epuizată de războiul interminabil purtat pe suprafaţa sa. Avea în aer o stare de rău, ca o boală infecţioasă a minţii şi a spiritului.

Forţa era puternică pe Ruusan. Era inevitabil având în vedere numărul mare de Sithi şi Jedi prezenţi acolo. Şi totuşi o simţea agitată, un amestec de confuzie şi conflicte. Nici întunericul, nici lumina nu erau clare. În schimb, se ciocneau şi

se uneau, devenind un gri obscen, indecis. Departe spre est putea vedea marginile imensei păduri Ruusane. Îi simţea pe Jedi ascunzându-se adânc în ea, deşi foloseau lumina pentru a-şi masca locaţia exactă. Tabăra Sith se afla la vest, la câţiva kilometri distanţă de graniţele pădurii. Între ele se întindea o panoramă vastă de dealuri uşor ondulate şi câmpii: locul tuturor marilor bătălii purtate până acum pe Ruusan. Lupta constantă fusese punctată de şase angajamente majore, bătălii în care fiecare parte îşi adusese toată puterea într-un efort de a distruge inamicul – sau cel puţin de a-l alunga de pe planetă. De trei ori avantajul fusese de partea lui Hoth şi a Armatei Luminii; în celelalte trei, fusese de partea lui Kaan şi a Frăţiei sale. Însă niciuna dintre victorii nu fusese suficient de hotărâtoare pentru a pune capăt războiului.

După mirosul înţepător al morţii, Bane bănuia că, de asemenea, fusese purtată recent o luptă mai mică pe acest teritoriu. Suspiciunile sale se confirmară atunci când trecu de o ridicătură şi dădu peste scena măcelului. Era greu de spus cine câştigase: trupurile purtând hainele fiecărei părţi erau pretutindeni, amestecându-se ca şi cum combatanţii ar fi rămas blocaţi împreună în ura lor, mult timp după ce fuseseră ucişi. Cei mai mulţi morţi erau probabil soldaţi din taberele Jedi sau Sith, decât Cavaleri Jedi sau membri ai Frăţiei, deşi observă hainele întunecate Sith pe câteva cadavre.

Pe deasupra câmpului cu morţi planau săritorii[31], o specie unică, originară de pe Ruusan. Erau cel puţin şase, de formă sferică şi de diferite dimensiuni, majoritatea având între unul şi doi metri în diametru. Trupurile lor rotunde erau acoperite cu blană verde groasă, la fel ca şi apendicele ca nişte aripioare care le ieşeau din lateral şi cozile lungi, ca nişte panglici, care fluturau în urma lor. Nu aveau trăsături faciale vizibile, în afară de ochii întunecaţi, fără pleoape. Rapoartele indicau că erau conştiente, totuşi, pentru Bane arătau ca nişte animale care se hrăneau cu rămăşiţele luptei. Când se apropie, îşi dădu seama că puteau comunica, deşi nu aveau gura.

Proiectau cumva imagini mentale de sprijin şi confort, ca şi cum ar fi căutat să vindece rănile din pământul cicatrizat de

---

[31] Bouncer - Creaturi conştiente asemănătoare unui glob, care şi-au primit numele după metoda de locomoţie: propulsate de vânt, săreau peste obstacole pentru a ajunge la înălţimi mari.

sub ele. Se împrăştiară la apropierea lui Bane, strecurându-se ca un banc bizar de peşti capabili să înoate prin aer.

Când se apropie, îşi dădu seama că se adunau deasupra unuia dintre cei căzuţi. Omul nu era mort, deşi rana din burtă arăta clar că nu va supravieţui nopţii. Purta haine Sith şi rămăşiţele zdrobite ale unui mâner de sabie de lumină stăteau lângă mâna lui întinsă. Bane îl recunoscu ca fiind unul dintre studenţii mai slabi ai Academiei de pe Korriban: era atât de slab în partea întunecată, nici măcar nu meritase să se deranjeze să-i afle numele. Şi totuşi el îl cunoştea pe Bane.

Cu un geamăt, bărbatul se rostogoli pe spate şi se ridică într-o poziţie de şezut, sprijinindu-şi capul şi umeri de piatra din apropiere. Ochii săi – strălucitori şi dilataţi – se limpeziră pentru moment şi se focusară.

— Lord Bane, şopti el. Kaan ne-a spus... că ai murit.

Nu avea rost să îi răspundă, aşa că Bane nu spuse nimic.

— Ai ratat lupta, mormăi omul, cuvintele fiind greu de auzit prin bulele sufocante de sânge care i se ridicau în gât.

Un acces de tuse înecă ceea ce voia să spună în continuare. Era prea slăbit chiar şi pentru a-şi ridica mâna ca să-şi acopere gura în timp ce împrăştia pete roşii peste cizmele negre ale lui Bane.

— Bătălia a fost glorioasă, horcăi el. în cele din urmă. Este o onoare să... mori într-o luptă atât de splendidă.

Bane râse tare, singurul răspuns adecvat la o prostie atât de ridicolă.

— Gloria nu înseamnă nimic pentru cei morţi, spuse el, deşi nu era sigur dacă bărbatul îl putea auzi în starea lui febrilă.

Se întoarse să plece, apoi se opri când simţi o tragere slabă de tocul cizmei.

— Ajută-mă, Lord Bane.

Eliberându-şi cizma din mâna care o strângea, Bane îi răspunse:

— Numele meu este Darth Bane.

Se auzi un scârţâit bolnăvicios când cizma lui lovi, strivind craniul bărbatului de piatra care îl susţinea. Corpul lui se mai încordă o dată, apoi rămase nemişcat.

Începuse curăţarea Sithului.

* * *

Lordul Kaan stătea întins pe spate pe patul mic din cortul său, cu ochii închişi, masându-şi uşor templele. Efortul de a-i ţine pe adepţii săi uniţi într-o cauză comună avea efecte dure şi capul îi pulsa constant cu o durere înfundată şi neobosită.

În ciuda succeselor în luptele recente cu Jedii de pe Ruusan, starea de spirit din tabăra Sith era încordată. Erau pe Ruusan de prea mult timp – mult prea mult – şi tot primeau rapoarte despre victoriile Republicii din alte sisteme îndepărtate. Chiar şi cu capacitatea sa de a manipula şi influenţa minţile celorlalţi Lorzi Întunecaţi, era din ce în ce mai dificil să păstreze Frăţia focusată pe lupta lor împotriva Armatei Luminii.

Ştia că exista un mod sigur de a pune capăt războiului şi încă rapid. Bomba gândurilor. Petrecuse multe nopţi întrebându-se dacă să îndrăznească să o folosească.

Dacă îi ademeneau pe Jedi şi dezlănţuiau bomba gândurilor, explozia ei i-ar elimina complet pe duşmani. Dar va fi suficient de puternică voinţa combinată a Frăţiei pentru a supravieţui unei asemenea puteri? Sau vor fi prinşi şi ei în capcană în urma exploziei?

Respingea iar şi iar ideea ca fiind prea periculoasă, o armă atât de îngrozitoare încât chiar şi el – un Lord Întunecat Sith – se temea să o folosească. Cu toate acestea, de fiecare dată se gândea la ea din ce în ce mai mult, înainte să se îndepărteze de marginea prăpastiei.

Un sunet din afara cortului îl determină să deschidă ochii şi să se ridice brusc.

O secundă mai târziu Githany, văzută acum de mulţi ca fiind mâna lui dreaptă, îşi băgă capul în cort.

— Sunt pregătiţi, Lord Kaan.

El aprobă din cap şi se ridică în picioare, stând o secundă pentru a se linişti şi a se aduna. Dacă arăta vreo slăbiciune, ceilalţi se puteau întoarce împotriva sa. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Nu acum, când erau atât de aproape de victoria finală. Acesta era motivul pentru care îi chemase pe ceilalţi Lorzi Întunecaţi: o ultimă adunare pentru a le întări determinarea şi a-şi asigura loialitatea lor continuă.

Githany îi deschidea drumul prin tabără şi el o urma spre cortul cel mare unde îl aşteptau ceilalţi Lorzi Sith. Intră cu

convingere şi hotărâre, proiectând o aură de încredere şi autoritate. Aşa cum se obişnuia ori de câte ori intra într-o cameră, cei din adunare se ridicară în picioare respectuoşi.

Totuşi, unul dintre ei rămase aşezat, cu braţele încrucişate peste pieptul gros.

— Eşti prea greu ca să te ridici, Lord Kopecz? întrebă Githany.

— Am crezut că suntem toţii egali în Frăţie, răbufni Twi’lekul, vorbind mai mult cu Kaan decât cu ea.

Kaan ştia că trebuia să fie atent. Nu era prima dată când Kopecz dădea glas disensiunilor şi mulţi dintre ceilalţi îi urmau exemplul. Din păcate, era şi unul dintre cei mai dificil de influenţat şi controlat.

— Egali. Ai dreptate, Lord Kopecz, spuse el cu un zâmbet obosit. Rămâneţi aşezaţi cu toţii. Nu este nevoie de formalităţile astea inutile.

Restul grupului se conformă şi se aşezară din nou, deşi era clar că toată lumea încă mai simţea tensiunea dintre cei doi. Lăsă un val de linişte să plutească prin cameră în timp ce o traversa spre masa de strategie.

— Războiul împotriva Jedilor este aproape câştigat, declară el. Sunt pe punctul de a se prăbuşi. S-au retras în păduri, dar numai au unde să se ascundă.

Kopecz pufni dispreţuitor.

— Am auzit acest refren de prea multe ori.

Avu nevoie de un efort extraordinar pentru a-şi menţine calmul, dar Lordul Kaan reuşi, cumva, să-i răspundă cu o voce calmă, egală.

— Oricine are îndoieli în privinţa strategiei noastre aici, pe Ruusan, este liber să vorbească, spuse el. Aşa cum s-a arătat deja în această reuniune, suntem toţi egali în Frăţia Întunericului.

— Nu doar pentru Ruusan îmi fac griji, răspunse Kopecz, acceptând momeala şi ridicându-se în picioare. Am pierdut teren peste tot în galaxie. Am făcut Republica să bată în retragere. Dar în loc să-i terminăm, i-am lăsat să se regrupeze!

— Majoritatea victoriilor noastre de dinainte au venit înainte ca Jedii să se alăture cauzei lor, îi reaminti Kaan. Scopul atacării Republicii a fost să-i atragem pe Jedi. Am vrut să-i forţăm să intre într-o luptă favorabilă nouă: această luptă, aici

pe Ruusan. Acum suntem pe punctul de a-i distruge. Şi odată cu dispariţia Jedilor, putem recupera cu uşurinţă lumile care au trecut sub controlul Republicii şi multe altele în plus.

Deşi Kopecz tăcea, celorlalţi Lorzi Sith îşi murmurară acordul. Kaan insistă mai departe.

— Odată ce vom distruge duşmanul de aici, pe Ruusan, armatele noastre vor cuceri galaxia, practic fără nicio opoziţie. Cucerind teritorii în fiecare sector, vom încercui Coruscantul şi celelalte Lumi ale Nucleului ca un laţ, strângându-l tot mai tare până când vom sufoca Republica!

Se auzi un urlet de aprobare din partea mulţimii. Când Kopecz vorbi din nou, chiar şi el părea să-şi fi pierdut o parte din ostilitate.

— Dar victoria de aici nu este încă asigurată. Poate că am înconjurat şi blocat armata lui Hoth, dar există o flotă Jedi cu sute de întăriri care pândesc la marginile acestui sistem.

— Întăririle lor sunt la marginea sistemului, recunoscu Kaan cu o aplecare a capului, fără să se deranjeze să nege ceea ce fiecare dintre ei ştia că este adevărat. Aşa cum au fost şi săptămâna trecută. Şi exact acolo vor rămâne: departe de locul unde sunt necesari. Cea mai mare parte a flotei noastre se află pe orbita Ruusanului, iar Jedilor le lipseşte superioritatea numerică sau puterea de foc ca să spargă blocada. Dacă nu se pot uni cu cei de la suprafaţă, Hoth şi cei care îl urmează vor ceda. Şi după ce i-am terminat, putem să ne ocupăm de rămăşiţele Ordinului în timpul liber.

Kopecz, calmat, avu un ultim comentariu.

— Atunci, hai să-l terminăm repede pe Hoth şi să plecăm de pe stânca asta nenorocită.

— Exact acesta este scopul acestei conferinţe despre strategie, spuse Kaan zâmbind, ştiind că evitase din nou o posibilă schismă în Frăţie. Poate că am pierdut câteva încăierări pe ici pe colo, dar suntem pe cale să câştigăm războiul!

Githany veni şi îi înmână un holohartă cu cele mai recente date din dronele lor de recunoaştere. El îi mulţumi din cap şi o desfăcu pe masă, apoi se aplecă pentru o privire mai atentă.

— Spionii noştri indică faptul că tabăra principală a lui Hoth este localizată aici, spuse el, împungând cu degetul o

secţiune puternic împădurită a hărţii. Dacă îi putem scoate din pădure, s-ar putea să reuşim...

Se opri brusc când o umbră întunecată apăru pe hartă.

— Ce mai este acum? întrebă el, bătând cu pumnul în masă şi ridicându-şi privirea pentru a găsi cauza acestei ultime întreruperi.

Un munte enorm de om stătea în uşă, blocând fluxul de lumină. Era înalt şi complet chel, cu fruntea şi trăsăturile dure, neiertătoare. Purta o armură neagră şi haine Sith şi, într-o parte a centurii, avea o sabie de lumină cu mâner în formă de cârlig. Deşi nu îl mai întâlnise vreodată, Lordul Kaan auzise destul de multe despre el ca să ştie exact cine era.

— Darth Bane! exclamă el.

Aruncă o privire rapidă în direcţia lui Githany, întrebându-se dacă nu cumva îl trădase. Din expresia de pe chipul ei, era evident că era la fel de surprinsă ca şi el să-l vadă pe vizitatorul lor în viaţă şi sănătos.

— Noi... am crezut că eşti mort, începu el nesigur. Cum ai...

— Sunt obosit, îl întrerupse Bane. Te deranjează dacă mă aşez?

— Desigur, acceptă rapid Kaan. Orice pentru un Frate.

Omul cel mare rânji în timp ce se aşeză pe unul dintre scaunele din apropiere.

— Mulţumesc, Frate.

În tonul lui era ceva care îl făcu pe Kaan să se pună în gardă. Ce făcea aici? Ştia că Githany încercase să-l otrăvească? Ştia că o trimisese Kaan?

— Te rog să continui cu strategia, îi ceru Bane cu o mişcare lejeră din mână.

Lui Kaan i se ridică părul pe ceafă. Sunase ca şi cum i s-ar fi dat permisiunea să continue; de parcă Bane ar fi fost conducătorul. Strângând din dinţi, se uită din nou la hartă şi reîncepu de unde rămăsese.

— Aşa cum spuneam, Jedii se ascund în păduri. Îi putem scoate de acolo dacă ne împărţim trupele. Dacă ne desfăşurăm zburătorii[32], putem să-i flancăm pe liniile din sud...

— Hmm! spuse Bane dispreţuitor, bătând cu palma deschisă în masă. Să ne desfăşurăm zburătorii şi să atacăm pe

[32] Zburător – tip de vehicul repulsolift.

flancuri, îl batjocori el, ridicându-se în picioare şi întinzând un deget acuzator către Kaan. Gândeşti ca un simplu general, nu ca un Lord Sith!

În cameră se lăsă o tăcere grea; chiar şi Kaan rămăsese fără cuvinte. Putea să simtă toate privirile aţintite asupra lui, urmărindu-l cu atenţie să vadă ce urma să se întâmple în continuare. Bane se apropie, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui Kaan.

— Cum de ai găsit vreodată curajul să mă otrăveşti? întrebă el într-o şoaptă joasă şi ameninţătoare.

— Eu... nu am fost eu! se bâlbâi Kaan în timp ce Bane îi întoarse spatele.

— Nu-ţi cere scuze că ai folosit viclenia şi păcăleala, îl admonestă omul cel mare, trecând la strategie masa. Te admir pentru asta. Suntem Sith: slujitorii părţii întunecate, continuă el, aplecându-se pentru a studia poziţiile trupelor şi dispunerile tactice răspândite în faţa lui. Acum uită-te la hartă şi gândeşte-te ca un Sith. Nu lupta pur şi simplu în pădure... distruge pădurea!

Githany rupse în sfârşit tăcerea care urmă, punând întrebarea care era în mintea tuturor.

— Şi cum propui să facem asta?

Bane se întoarse spre ei cu un zâmbet rău.

— Pot să vă arat.

* * *

Se lăsase noaptea, dar în luminile focurilor de tabără aprinse, Bane îi văzu pe ceilalţi care se învârteau încoace şi încolo, făcând pregătiri aşa cum îi instruise el.

Când o simţi pe Githany apropiindu-se din spatele său, se întoarse. Ea ţinea în mâini un castron de supă aburindă şi avea o expresie prudentă, incertă.

— Va mai trece o oră până să fie gata să înceapă acest ritual al tău, spuse ea ca o formă de salut. Când el nu îi răspunse, adăugă: Arăţi obosit. Ţi-am adus ceva care să-ţi refacă puterile.

El luă bolul de la ea, dar nu îl ridică la buze.

Descoperise ritualul despre care vorbea ea în timp ce studia holocronul lui Revan: o modalitate de a uni minţile şi

spiritele Lorzilor Sith printr-o singură conductă pentru ca puterea lor să poată fi dezlănţuită asupra lumii fizice. În multe feluri, procesul era similar cu cel folosit pentru a crea bomba gândurilor, deşi era mai puţin puternic decât ritualul pe care i-l trimisese ca ofrandă de pace lui Kaan – şi mult mai puţin periculos.

Îşi dădu seama că Githany încă îl studia îndeaproape, aşa că îşi înclină capul spre bol.

— Ai venit să mă otrăveşti din nou? întrebă el.

În vocea lui se auzea doar o urmă de tachinare jucăuşă.

— Ai ştiut tot timpul, nu-i aşa? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu până când nu ţi-am simţit otrava pe buze.

Ea ridică o singură sprânceană şi îi aruncă un zâmbet cochet.

— Dar te-ai întors pentru o a doua oară. Şi o a treia.

— Otrava nu ar trebui să-i facă rău unui Lord Întunecat, îi spuse el. Apoi recunoscu: Totuşi, aproape că m-a ucis. Se opri, dar ea nu spuse nimic. Sunt prea mulţi Lorzi Sith în Frăţie, continuă el. Prea mulţi care sunt slabi în partea întunecată. Kaan nu înţelege acest lucru.

— Kaan se teme că te-ai întors ca să preiei Frăţia! După o clipă, adăugă: Cred că are dreptate.

Nu să o preiau, gândi el, ci să o distrug. Cu toate astea, nu se deranjă să o corecteze; încă nu era momentul. Avea nevoie de dovezi suplimentare că ea era cea potrivită pentru a deveni ucenicul său. *Ar trebui să fie Doi; nici mai mult, nici mai puţin*. *Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească*. Era o alegere cu care nu avea de gând să se grăbească.

— Pot să-ţi arăt adevărata putere a părţii întunecate, Githany. Putere dincolo de ceea ce îşi poate măcar imagina oricare dintre ceilalţi, spuse el.

— Învaţă-mă, se grăbi ea. Vreau să învăţ. Îmi poţi arăta totul... după ce îi iei locul lui Kaan ca lider al Frăţiei!

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă ea încă mai încerca să-l manipuleze. Voia să-i asmută pe el şi pe Kaan unul împotriva celuilalt? Sau voia să-l facă să îl doboare pe Kaan ca dovadă a puterii sale nou descoperite?

Nu, admise el. Încă nu înţelege că întregul Ordin Sith trebuie sfărâmat şi reconstruit de la zero. Poate că nu va înţelege niciodată.

— Spune-mi ceva, spuse el. A fost ideea ta să mă otrăveşti? Sau a lui Kaan?

Cu un surâs uşor, ea trecu pe sub braţul care ţinea bolul de supă şi se apropie de pieptul lui, privind în sus, direct în ochii lui.

— A fost ideea mea, mărturisi ea, dar am avut grijă să mă asigur că Kaan a crezut că este a lui.

Se poate să mai existe o speranţă pentru ea, gândi Bane.

— Ştiu că am făcut o greşeală, continuă ea, îndepărtându-se de el. Ar fi trebuit să merg cu tine când ai părăsit Korribanul. Nu mi-am dat seama ce căutai; nu am înţeles ce secrete căutai. Dar le înţeleg acum. Tu eşti adevăratul lider Sith, Bane. Te voi urma de-acum înainte. La fel şi restul Frăţiei, după ce vom folosi ritualul tău pentru a-i distruge pe Jedi.

— Da, fu el de acord, păstrându-şi cu grijă vocea neutră şi luând o înghiţitură din bolul aburind. După ce îi vom distruge pe Jedi.

Bane ştia că nu-i vor putea distruge cu adevărat pe Jedi. Nu aici, pe Ruusan. Nu aşa. Jedi vor supravieţui cumva. Niciun război obişnuit nu-i putea elimina complet pe slujitorii luminii. Doar instrumentele părţii întunecate – viclenia, secretul, perfidia, trădarea – ar putea face asta.

Aceleaşi instrumente pe care le va folosi pentru a distruge întreaga Frăţie a Întunericului... începând cu ritualul din seara asta.

Capitolul 28

Kaan, Githany şi restul Lorzilor Întunecaţi se adunaseră pe un platou sterp, cu vedere spre vasta pădure unde se ascundeau Hoth şi armata sa. Veniseră cu zburătorii: vehicule aeriene cu rază scurtă de acţiune, cu un singur loc, având montate în faţă blastere grele. Zburătorii erau parcaţi la marginea platoului, la cincizeci de metri de locul unde cei din Sith se adunaseră într-un cerc lejer.

Începură ritualul. Comunicau prin Forţă, alunecând cu toţii, ca unul singur, într-o transa meditativă. Minţile lor se scufundară din ce în ce mai adânc în fântâna de putere adunată în fiecare individ, luând-o şi focusând-o printr-o singură conductă.

Bane stătea în centrul cercului, îndemnându-i.

— Atingeţi partea întunecată. Partea întunecată este una. Indivizibilă.

Cerul nopţii se umplu de nori întunecaţi şi un vânt aprig începu să se învârtă pe platou, trăgând de mantiile şi pelerinele celor din Sith. Aerul se clătină de la tunetele şi trosnetele furtunii electrice în formare. Fulgerele alb-albastre străbăteau aerul şi temperatura scăzu brusc.

— Predaţi-vă părţii întunecate. Lăsaţi-o să vă înconjoare. Să vă înghită. Să vă devoreze.

Frăţia alunecă şi mai adânc în transa colectivă, abia conştientizând furtuna care acum trăgea de formele lor fizice. Bane stătea în centrul furtunii, atrăgând fulgerele în el, hrănindu-se cu ele. Îşi simţea puterea scurgându-se în timp ce canaliza şi concentra partea întunecată primită de la ceilalţi.

Aşa ar trebui să fie! Toată puterea Frăţiei într-un singur trup! Era singura modalitate de a dezlănţui întregul potenţial al părţii întunecate!

— Te simţi invincibil? Invulnerabil? Nemuritor?

Trebuia să strige pentru a se face auzit pe deasupra vântului şi a tunetelor. O reţea de fulgere izbucniră din corpul său, conectându-l cu fiecare dintre ceilalţi Sith. Se zgudui, apoi

brusc deveni imobil, cu braţele întinse în lateral. Încet, corpul său rigid începu să se ridice în aer.

— Poţi să simţi? urlă el, simţindu-se ca şi cum puterea brută a Forţei care urla prin el putea să-i rupă propria carne în bucăţi. Sunteţi gata să omorâţi o lume?

* * *

Erau foarte puţin lucruri în galaxie care ar fi putut să-l sperie pe un om ca Generalul Hoth. Cu toate acestea, în timp ce verifica ultimele rapoarte situaţionale primite de la cercetaşii săi, simţi primele sclipiri de frică reală gâdilându-l la baza craniului.

Problemele dintre el şi Farfalla fuseseră rezolvate, dar acum nu exista nicio cale de a aduce întăririle pe suprafaţa Ruusanului. Navele mici mesagere, cu un echipaj de unul sau doi oameni, erau capabile să treacă nedetectabile prin blocada Sith, deşi, din când în când, chiar şi aceste nave era prinse şi distruse. Altceva mai mare, n-ar putea trece niciodată. Dar frica lui era mai mult decât rezultatul frustrării de a avea ajutorul atât de aproape şi totuşi atât de imposibil de departe. Era ceva sinistru în aer. Ceva rău. Dintr-o dată o imagine îi sări nestingherită în minte: o premoniţie a morţii şi distrugerii. Se ridică în picioare şi ieşi din cort. Chiar dacă era miezul nopţii, fu doar uşor surprins să vadă că o mare parte a restului taberei era în sculată. Simţiseră şi ei, de asemenea. Ceva care venea după ei. Venea repede.

Se uitară la el pentru îndrumări, aşteptându-l să preia comanda. El o făcu cu un singur ordin strigat.

— Fugiţi!

* * *

Furtuna se rostogoli de pe platou şi bubui în pădure. Din cer căzură sute de fulgere distructive – şi pădurea erupse. Copacii izbucniră în flăcări, vâlvătaia alergând printre ramuri şi răspândindu-se în toate direcţiile. Tufişurile mocniră, fumegară şi se aprinseră; şi un zid de foc străbătu suprafaţa planetei.

Infernul consuma tot ce-i stătea cale.

Căldură şi foc. Nu mai era nimic altceva în lumea lui Bane. Era de parcă ar fi devenit furtuna însăşi: putea vedea lumea dinaintea lui înghiţită în roşu şi portocaliu şi redusă, în câteva secunde, la cenuşă şi tăciuni de furia dezlănţuită a părţii întunecate. Era splendid. Şi apoi, dintr-odată, dispăru.

Se auzi un zgomot discordant când trupul său căzu de unde se înălţase la cinci metri deasupra pământul. Câteva secunde fu complet dezorientat, neputând să-şi dea seama ce se întâmplase. Apoi înţelese: legătura fusese întreruptă.

Se ridică încet în picioare, ameţit. În jurul lui văzu siluetele celor din Sith, care nu mai erau îngenuncheate pentru meditaţie, ci se prăbuşeau sau se rostogoleau pe pământ, minţile lor nerevenindu-şi încă de la întreruperea bruscă a ritualului.

Unul câte unul îşi recăpătau, de asemenea, controlul şi se ridicau, cei mai mulţi dintre ei arătând la fel de confuzi precum fusese Bane cu doar câteva secunde mai devreme. Apoi îl observă pe Lordul Kaan care stătea într-o parte, lângă zburători.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bane furios. De ce te-ai oprit?

— Planul tău a funcţionat, îi răspunse Kaan scurt. Pădurea este distrusă, Jedii au fugit spre zonele libere. Sunt expuşi, vulnerabili. Acum mergem să-i terminăm.

Kaan rupsese legătura şi reuşise cumva să-i tragă şi pe ceilalţi împreună cu el, ca şi cum putea să le stăpânească minţile. Poate că este în stare, gândi Bane. Era o dovadă suplimentară că trebuiau distruşi cu toţii dacă voia să cureţe Sithul.

În timp ce restul îşi recăpătau simţurile, Kaan striga ordine şi planuri de luptă.

— Focul i-a scos pe Jedi la loc deschis. Putem să-i distrugem din aer. Grăbiţi-vă!

Ei se grăbiră la porunca lui, repezindu-se spre vehiculele lor şi ridicându-se în aer cu urlete de luptă şi strigăte de triumf.

— Hai, Bane, spuse Githany, trecând pe lângă el. Să ne alăturăm lor!

El o apucă de braţ, trăgând-o scurt lângă el.

— Kaan încă mai încearcă să câştige acest război prin explozii şi armate, spuse el. Nu asta este calea părţii întunecate.

— Este mult mai distractiv în felul ăsta, spuse ea cu o emoţie evidentă în voce.

Se eliberă din strânsoarea lui.

În timp ce o privea alergând să se alăture celorlalţi, îşi dădu seama că era coruptă de învăţăturile lui Qordis şi ale Academiei de pe Korriban. În ciuda faptului că promisese să-l urmeze pe Bane, nu putea vedea dincolo de Frăţie şi de limitările ei. Era îmblânzită – nepotrivită pentru a fi ucenica lui. Va trebui să moară cu toţi ceilalţi. Avu o mică urmă de regret în timp ce lua decizia, dar regretul era fără substanţă: era ecoul unui sentiment, ultimele vestigii ale unei emoţii. Le alungă repede, ştiind că nu puteau decât să-l facă slab.

— Ne-ai speriat, Bane, spuse o voce din spatele lui.

Se întoarse şi-l văzu pe Kopecz studiindu-l cu atenţie.

— Când focalizam Forţa prin tine, mă simţeam că parcă erai cu dinţii la gâtul meu, continuă Twi'lekul. Ca şi cum încercai să mă sorbi complet.

— Puterea părţii întunecate este mult mai puternică dacă este concentrată într-o singură persoană, răspunse Bane. Nu răspândită în mai mulţi. Am făcut-o de dragul părţii întunecate.

Kopecz clătină din cap şi urcă pe zburătorul lui.

— Ei bine, ştim că nu o făceai pentru noi.

Bane îl urmări cum se îndepărta. Apoi se urcă în propriul său zburător, dar în loc să-l urmeze pe Kaan în luptă, el o luă înapoi în tabăra Sith. Prima fază a planului său de distrugere a Frăţiei era complet. Când se întoarse în tabără, douăzeci de minute mai târziu, nu fu surprins să o găsească complet pustie. Toţi Lorzii Întunecaţi fuseseră pe platou pentru ritual şi zburaseră cu toţii după Kaan, ca să-i înfrunte pe Jedii care deveniseră vulnerabili. Soldaţii, servitorii şi adepţii care formau cea mai mare parte a armatei Sith fuseseră iniţial lăsaţi în tabără, dar apoi primiseră ordine de la Kaan şi ceilalţi să li se alăture pe câmpul de luptă.

Bane ateriză cu zburătorul său în inima taberei, chiar lângă cortul Lordului Kaan. Opri motorul şi fu surprins când auzi urletul îndepărtat al unui alt zburător care se apropia. Se uită în sus, curios. Când vehiculul coborî, îl recunoscu pe pilot.

Vehiculul venea spre el în linie dreaptă. Bane îşi lăsă mâna să cadă pe sabia de lumină, gata să o aprindă

instantaneu. Adună Forţa în el, fiind pregătit să ridice un scut de protecţie dacă blasterele montate pe vehicul deschideau focul.

Dar zburătorul nu îl atacă. În schimb, îi trecu la câţiva metri pe deasupra capului, viră brusc, apoi ateriză lângă al său.

— Nu ai nevoie de armă, spuse Qordis în timp ce cobora. Am venit cu o ofertă.

Dându-şi seama că nu există nicio ameninţare imediată, Bane îşi lăsă mâna să cadă de pe sabie.

— O ofertă? Ce ai putea să-mi oferi?

— Credinţa mea, spuse Qordis, căzând într-un genunchi.

Bane îl privi, expresia lui fiind un amestec de groază, amuzament şi dispreţ.

— De ce ai vrea îmi oferi credinţa ta? întrebă el. Şi de ce ar trebui să o vreau?

Qordis se ridică încet în picioare, un zâmbet viclean pe buze.

— Nu sunt orb, Lord Bane. Te văd vorbind cu Githany. Văd cum îl subminaţi pe Kaan. Ştiu adevăratul motiv pentru care ai venit pe Ruusan.

Perplex, Bane se întrebă dacă era posibil ca Qordis – fondatorul Academiei de pe Korriban, cel mai înfocat susţinător a tot ceea ce era greşit în Sith – să fi văzut în sfârşit adevărul.

— Ce anume propui? întrebă el printre dinţii încleştaţi.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Kas'im. I-a luat partea lui Kaan împotriva ta. A plătit cu viaţa pentru decizia respectivă. Nu sunt atât de prost. Ştiu că ai venit pentru a prelua Frăţia, declară el. Cred că vei reusi. Şi vreau să te ajut.

— Vrei să mă ajuţi să preiau Frăţia? râse Bane; Qordis era la fel de orb şi de rătăcit ca şi restul. Să înlocuieşti un lider cu altul, iar tu şi restul Frăţiei să continuaţi ca mai înainte? Ăsta este planul tău genial?

— Mă pot dovedi destul de util pentru tine, Lordul Bane, insistă Qordis. Mulţi din Frăţie sunt foşti studenţi ai Academiei mele. Încă aşteaptă de la mine înţelepciune şi îndrumare.

— Şi exact aici este problema.

Bane se întinse cu partea întunecată, apucându-l pe Qordis într-o prindere imobilizatoare, zdrobitoare. Adversarul său încercă să se protejeze, ridicând un scut pentru a devia atacul, dar Bane îi depăşi jalnica apărare, distrugând-o de parcă nici măcar n-ar fi fost acolo. Se auzi un strigăt strangulat de

durere din partea lui Qordis, în timp ce Forţa se strânse în jurul lui şi îl ridică de la pământ.

— Înţelepciunea ta ne-a distrus Ordinul, îi explică Bane calm, urmărind cum Qordis se chinuia neputincios deasupra lui. Ai poluat mintea adepţilor tăi; tu şi Kaan i-aţi condus pe calea ruinei.

— N-nu înţeleg, gâfâi Qordis, abia reuşind să vorbească, în timp ce aerul i se scurgea inexorabil din plămâni.

— Asta a fost întotdeauna problema, răspunse Bane. Frăţia trebuie curăţată. Sithul trebuie fi distrus şi reconstruit. Tu, Kaan şi toţi ceilalţi trebuie să fiţi şterşi de pe faţa galaxiei. De aceea m-am întors.

Groaza se răspândi pe trăsăturile lungi, adânci, ale lui Qordis.

— Te rog, gemu el, nu... aşa. Eliberează-mă. Lasă-mă... să-mi scot sabia de lumină. Să ne luptăm... ca Sith.

Bane îşi înclină capul în lateral.

— Cu siguranţă, ştii că te pot ucide la fel de uşor cu sabia de lumină, cum pot cu Forţa.

— Ştiu.

Pielea lui Qordis se înroşea, iar corpul îi tremura în timp ce presiunea se accentua. Făcea eforturi extraordinare pentru fiecare cuvânt pe care îl rostea, dar, într-un fel, muribundul găsi putere pentru pledoaria sa finală.

— Este mai multă... onoare... în... moartea... prin... luptă.

Bane ridică din umeri indiferent.

— Onoarea este pentru cei vii. Mortul este mort.

O ultimă apăsare cu mintea lui strânse menghina invizibilă. Qordis scoase un ţipăt final, dar fără aer în plămâni, ieşi doar un gâfâit zgomotos care se pierdu în zgomotul oaselor sale rupte şi plesnite.

Dacă Bane ar fi fost capabil de asemenea emoţii, ar fi putut să-i pară rău de el. Dar el, pur şi simplu, lăsă cadavrul să cadă la pământ, apoi intră în cortul lui Kaan unde se afla echipamentul de comunicaţii.

Era timpul să treacă la a doua fază a planului său.

* * *

Pe puntea *Căderii Nopţii*, marea navă amiral a flotei Sith, Amiralul Adrianna Nyras, comandantul interimar, răspunse apelului care venea din comunicatorul său privat de la încheietura mâinii.

— Aici este amiralul Nyras, spuse ea. Aştept ordinele dumneavoastră, Lord Kaan.

— Lordul Kaan nu este aici, îi răspunse o voce necunoscută. Aici este Lordul Bane.

Ea ezită doar o secundă înainte de a răspunde. Kaan lăsa rar pe altcineva să-i folosească transmiţătorul personal, dar se mai întâmpla din când în când. Şi cu criptarea de securitate a echipamentului, era practic imposibil ca altcineva să intercepteze frecvenţa. Mesajul trebuia să vină din tabăra Sith, ceea ce însemna că ea chiar vorbea cu unul dintre Lorzii Întunecaţi.

— Iertaţi-mă, Lord Bane, îşi ceru ea scuze. Care sunt ordinele dumneavoastră?

— Raport de stare.

— Neschimbată, răspunse ea, cu voce ascuţită, cu precizie şi eficienţă militară. Blocada este intactă. Flota Jedi încă se află dincolo de raza noastră de acţiune.

— Atacaţi-i.

— Pardon? întrebă ea, atât de surprinsă, încât uită momentan cu cine vorbea.

— M-ai auzit, Amirale, se auzi vocea din celălalt capăt. Atacaţi flota Jedi.

Ordinul nu avea niciun sens. Ultima dată când Kaan vorbise cu ea, îi ordonase să-şi păstreze poziţia cu orice preţ. Atâta timp cât se menţineau pe orbită, blocada lor era practic de nepătruns. Dacă rupeau formaţia şi atacau flota Jedi, cu toate acestea, nu vor mai fi în măsură să oprească navele cu întăriri să aterizeze pe planetă.

Cu toate acestea, ea mai primise înainte ordine ciudate, în timpul serviciului ei în flota Sith. Existau zvonuri conform cărora Kaan avea o anumită putere mistică, un fel de a influenţa rezultatul unei bătălii prin puterea Forţei, care putea face să nu funcţioneze strategiile tradiţionale. Şi dacă un Lord Întunecat îi dădea un ordin direct, folosind echipamentul personal de comunicaţii din cortul Lordului Kaan, ea nu avea de gând să rişte să refuze să se supună.

— După cum ordonaţi, Lord Bane, răspunse ea. Vom ataca flota Jedi.

* * *

Incendiul îi alungă pe Generalul Hoth şi armata sa din adăpostul lor din pădure. Lăsând majoritatea proviziilor şi echipamentelor în urmă, trupele sale fugiră printre copaci, într-o învălmăşeală nebună, pentru a scăpa de căldura apăsătoare şi de flăcări. Cei care se împiedicau sau cădeau erau înghiţiţi instantaneu de incendiu.

Majoritatea reuşi, cumva, să rămână în faţa incendiilor mortale, ieşind, în cele din urmă din pădure, pe câmpiile pietroase pe care duseseră deja atâtea bătălii.

Sithul era acolo, aşteptându-i.

Primul val de adepţi ai lui Hoth care ieşiră din pădure căzură nimiciţi de focuri de blaster. Cei care se aflau în spatele lor au putut să-şi scoată săbiile de lumină şi să devieze multe dintre loviturile mortale, în timp ce alergau pe câmpii, dar mulţimea de soldaţi Sith care se grăbeau să-i atace, îi înghiţi pe loc. Deşi erau copleşiţi numeric, Jedi le făceau faţă cu succes. Îi respinseră pe soldaţii Sith, rupându-le liniile şi aruncându-i înapoi în haos şi dezordine. Dar Hoth ştia că adevărata capcană încă nu se declanşase. Doborând un duşman suficient de nechibzuit încât să intre în raza de acţiune a sabiei sale de lumină, Generalul putea simţi că nu erau adevăratul Sith. Lorzii Întunecaţi nu erau printre ei: acestea erau doar hoardele fără chip, nimic mai mult decât o distragere. Unde erau? Ce făcea Kaan?

Răspunsul veni o clipă mai târziu, când un batalion de zburători apăru la orizont, dezlănţuind un baraj mortal asupra câmpului de luptă. Ghidate de puterea părţii întunecate, armele grele erau mortale în acurateţea lor, decimând trupele lui Hoth şi întorcând sorţii bătăliei în favoarea Sithului.

Hoth se mai confruntase înainte cu situaţii imposibile şi triumfase. Ştia totuşi că această bătălie era destinată să fie ultima pentru el. Dar le va opune o astfel de rezistenţă, încât va fi demnă de poveşti şi cântece, se gândi el sfidător, chiar dacă nu mai rămâne nimeni care să cânte.

Lumea se dizolvă în ceaţa amorţită a războiului. Ţipetele şi sunetele de luptă deveniră un urlet monoton, de neînţeles. Praful şi piatra pulverizate de focurile blasterelor care explodau în pământ, cădeau peste el, amestecându-se cu transpiraţia şi sângele atât al prietenilor, cât şi al duşmanilor.

Devia fiecare lovitură ca şi cum ar fi ultima, ştiind că mai devreme sau mai târziu unul dintre zburători îl va lua la ţintă şi îl va termina.

* * *

Zburătorul Lordului Kaan ardea cărări înainte şi înapoi deasupra masei confuze de soldaţi de pe câmpul de luptă de dedesubt, planând peste haos ca o pasăre de pradă neîndurătoare. Din punctul lui de observaţie, era clar că bătălia era a lor. Cu toate acestea, chiar dacă erau prost echipaţi, depăşiţi numeric şi depăşiţi de departe ca armament, Jedii luptau curajos până la sfârşit. Nu era niciun indiciu de retragere, sau de rupere a rândurilor. Nu se putu abţine să nu admire un asemenea curaj şi un astfel de devotament faţă de cauză, chiar şi în faţa unei morţi sigure.

Dacă propriile sale trupe ar fi fost atât de ferme în loialitatea şi scopul lor, ar fi câştigat acest război cu mult timp în urmă. Nu că nu ar fi avut disciplină: armatele Sith erau la fel bine instruite ca cele ale Jedilor sau ale Republicii. Dar, pur şi simplu, le lipsea convingerea. Mult prea des moralul lor era susţinut doar de forţa pură a voinţei lui Kaan, meditaţia lui de luptă consolidându-le hotărârea ori de câte ori situaţia părea sumbră sau disperată. Dar meditaţia de luptă nu putea face mai mult.

Împotriva unei întregi armate de Jedi, protejaţi împotriva puterilor Forţei Sithului, nu putea face mai mult decât să le insufle un sentiment vag de nelinişte. Un avantaj mic, dar uşor de depăşit. Aici, pe suprafaţa acestei lumi nenorocite, Frăţia Întunericului şi slujitorii ei fuseseră nevoiţi să lupte pe propriile merite, fără intervenţia lui. Şi de prea multe ori ieşiseră în dezavantaj.

Au fost ocazii în care pusese la îndoială capacitatea luptătorilor săi de a reuşi singuri. Au existat cazuri când s-a întrebat dacă trupele Sith deveniseră atât de dependente de

avantajul enorm al meditaţiei sale de luptă încât uitaseră cum să lupte eficient fără ea. Dar acum, în cele din urmă, obţinea victoria finală.

Jedii făceau un ultim efort disperat – plăcut privirii – totuşi rezultatul era inevitabil. Mai rămăsese doar un singur lucru de făcut pentru Lordul Kaan înainte de încheierea luptei. Continua să ţeasă înainte şi înapoi, trăgând sporadic împotriva inamicului de jos, în timp ce-şi căuta adevărata pradă. În cele din urmă, îl văzu: Generalul Hoth, stând chiar centrul încăierării, înconjurat de mai mulţi aliaţi viteji şi de o mare neobosită de duşmani Sith care se lovea de ei iar şi iar şi iar.

Ţintindu-l cu armele zburătorului, atacă cu intenţia de a-l omorî pe rivalul său printr-un bombardament spectaculos. Cu doar o secundă înainte de a trage, o explozie masivă îi zgudui zburătorul, provocând un viraj la stânga. Loviturile sale au sculptat o brazdă adâncă în pământ la câţiva metri în stânga Generalului, lăsându-l în mod miraculos nevătămat. Hoth continuă să lupte de parcă nici nu l-ar fi observat, dar Kaan îşi învârti vehiculul brusc pentru a vedea ce se întâmplase. Înainte să-şi termine întoarcerea, o altă explozie zgudui cerul lângă el şi văzu unul dintre ceilalţi zburători scăpând de sub control şi prăbuşindu-se la pamant.

Se uită în sus, dându-şi seama că era atacat de deasupra. Două de nave masive, puternic înarmate, coborau spre câmpul de luptă, tunurile lor distrugând zburătorii Sith, unul câte unul. În partea de jos a fiecărei nave, erau clar vizibile culorile Maestrului Jedi Valenthyne Farfalla.

Imposibil! Kaan blestemă în tăcere. Nu ar fi avut nicio posibilitate să poată trece prin blocadă! Nu cu nişte nave ca astea! Totuşi, o făcuseră cumva.

O altă serie de explozii distruseră încă trei zbutători mici şi Kaan îşi dădu seama că acum armata lui era, dintr-odată, depăşită. Zburătorii erau mai rapizi şi mai manevrabili decât navele Jedi, dar blasterele lor nu ar fi putut face nici măcar o zgârietură în coca blindată a acelor nave mari.

Pentru o clipă, se gândi că ar putea fi în măsură să-i adune pe ceilalţi Lorzi Întunecaţi. Dacă îşi concentrau atacurile, ar fi putut să fie în stare să distrugă acele nave – deşi propriile pierderi ar fi grele. Dar respinse ideea la fel de repede cum venise.

Nu era singurul care observase sosirea întăririlor Jedi. În faţă unui dezavantaj atât de copleşitor, Lorzii Întunecaţi de sub comanda sa au reacţionat în singura manieră pe care o înţelegeau: salvarea prin fugă. Deja majoritatea celorlalţi zburători îşi întrerupseseră bombardamentele şi executau manevre evazive, intenţionând doar să scape vii de pe câmpul de luptă. Şi cu Lorzii şi Stăpânii lor fugind de luptă, hoardele de soldaţi Sith de la sol aveau să îi urmeze cât de curând.

Victoria iminentă urma să devină o înfrângere dezastruoasă.

Proferând înjurături ticăloase împotriva Jediilor şi a propriilor săi oameni, Lordul Kaan ştia că nu îi mai rămăsese decât o singură opţiune. Accelerând şi ferindu-se pentru a evita o două salve destinate să-l distrugă, se alătură retragerii.

Capitolul 29

Generalul Hoth nu se putu abţine să nu ofere o urmă de zâmbet în ciuda morţilor şi răniţilor care se aflau împrăştiate pe câmpul de luptă. Sithul îşi închisese capcana şi, cumva, Armata Luminii supravieţuise.

Recunoscu culorile lui Farfalla pe navele de luptă care înconjurau acum câmpul de luptă, făcându-i pe soldaţii Sith întârziaţi să se ascundă sub orice adăpost aveau la îndemână, până când trupele de pe teren îi înconjurau şi le cereau să se predea. Majoritatea se conformau rapid. Toată lumea ştia că Jedii preferau să ia prizonieri nu să-şi ucidă duşmanii, la fel cum toată lumea ştia că Jedi îi tratează corect pe prizonierii lor. Nu se putea spune acelaşi lucru despre Sith, desigur.

Un convoi mic de zburători ieşi din nave şi coborâră spre pământ pentru a se alătura supravieţuitorilor. Generalul îl recunoscu pe Farfalla la bordul zburătorului din frunte, chiar când Farfalla îl văzu şi el şi veni să aterizeze.

Tânărul Jedi coborî din zburătorul său, fără să vorbească, dar întinzând mâna într-o formă de salut precaut. Era îmbrăcat în haine la fel de strălucitoare şi ciudate ca întotdeauna, dar din anumite motive, asta nu îl deranjă pe Hoth la fel de mult cum o făcuse odată. Hoth păşi spre el şi îl strânse într-o îmbrăţişare fermă, provocându-i lui Farfalla un râset de surprindere. Nu îl eliberă din îmbrăţişarea aprigă, până când Farfalla nu începu să tuşească şi să bolborosească.

— Salutări, Lord Hoth, spuse Farfalla odată ce fu eliberat, făcând o plecăciune adâncă şi cu gesturi largi.

Se ridică, se uită pe câmpul de luptă, iar expresia lui deveni mai serioasă.

— Singurul meu regret este că nu am putut ajunge aici mai devreme.

— Este un miracol că sunteţi aici, Farfalla, răspunse Hoth. Mi-e teamă chiar şi să întreb cum aţi reuşit să spargeţi blocada, în cazul în care totul se dovedeşte a nu fi altceva decât visul înfocat al unui om condamnat şi muribund.

— Fii sigur, Generale, că sunt destul de real. Cât despre modul în care am ajuns aici, este destul de uşor de explicat: Sithul a rupt rândurile blocadei pentru a ataca flota noastră. Cu navele noastre principale atrăgând atenţia crucişătoarelor şi a Dreadnaughtului, am fost în măsură să trimitem mai multe nave în ajutorul vostru.

— Dar restul flotei noastre? întrebă Hoth îngrijorat. Sithul avea aproape dublul numărului navelor tale.

— Şi-au păstrat poziţiile îndeajuns timp pentru ca noi să trecem de blocadă, apoi s-au retras din luptă şi au plecat lăsând în urmă surprinzător de puţine victime.

— Bine, aprobă din cap Generalul. Apoi se încruntă. Dar tot nu înţeleg de ce ţi-au atacat flota. Nu are niciun sens!

— Pot doar să presupun că au primit ordinul de a face asta de la cineva de aici, de pe planetă.

— Kaan era pe punctul de a ne distruge, insistă Hoth. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să dea ordinul de luptă.

Ambii Jedi tăcură o clipă, gândindu-se la implicaţiile celor întâmplate. În cele din urmă Farfalla întrebă:

— Este posibil să avem vreun aliat necunoscut în Frăţia Întunericului?

Hoth clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Mai degrabă, cei din Sith încep să se întoarcă unul împotriva celuilalt. Era inevitabil.

Maestrul Farfalla aprobă din cap.

— Este calea părţii întunecate, până la urmă.

* * *

Kaan fumega în timp ce zburătorul lui ajunse înapoi în tabăra Sith. Cum se putea ca totul să meargă atât de rău într-un timp atât de scurt? Fuseseră pe punctul de a obţine victoriei şi acum deodată se aflau pe muchie de cuţit.

Porni vijelios prin tabără spre cortul său, ignorând privirile întrebătoare ale lui Githany şi ale celorlalţi. Voiau o explicaţie, dar el nu avea vreuna să le dea. Nu încă. Nu până când nu obţinea un raport de la amiralul Nyras. Cum reuşise Farfalla să treacă de blocada aia nenorocită?

Furia lui era atât de mare încât nu observă zburătorul lui Qordis parcat lângă cortul său sau picăturile de sânge risipite pe pământ, în apropiere. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut cerceta zona şi i-ar fi găsit cadavrul ascuns în tufişurile din apropiere. Dar toată atenţia lui Kaan se focusa pe ajungerea în cort şi la echipamentul de comunicaţii din interior. Îl găsi pe Bane, care îl aştepta acolo, stând nemişcat ca o piatră.

— Te-ai întors atât de curând, Kaan? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu glorioasa ta bătălie?

— Întăriri, mormăi Kaan. Cumva, Farfalla a găsit o modalitate de a trece prin blocada noastră.

— Eu i-am spus flotei tale să-i atace pe Jedi, spuse Bane, cuvintele sale fiind atât de calme ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

Falca lui Kaan căzu. Suspectase o trădare, dar nu era pregătit ca trădătorul să o recunoască atât de deschis!

— Dar... de ce?

— I-am vrut pe toţi Jedii aici, pe Ruusan, în acelaşi timp, răspunse Bane.

— Prost nenorocit! strigă Kaan, fluturând nebuneşte din braţe ca şi cum ar fi fost strânse de spasme necontrolate. Victoria era a noastră! L-am fi învins pe Hoth!

— Ăsta este obiectivul tău, nu al meu. Eu caut un premiu mult mai mare decât moartea Generalului Hoth. El este doar un om.

Kaan lătră un râset dur.

— Ştim cu toţii ce premiu cauţi, Darth Bane. Eşti aici ca să preiei Frăţia.

Bane ridică din umeri nepăsător de parcă, într-un fel sau altul, nu conta pentru el. Părea atât de calm, atât de sigur de ceea ce făcea. Kaan abia se putea împiedica să nu sară la gâtul omului cel masiv. Nu înţelegea ce făcuse? Nu putea să vadă că îi condamnase pe ei toţi? Kaan căzu obosit pe un scaun.

— Dacă îi conduci împotriva Jedilor, îi duci la moarte.

Acum râse Bane – un chicotit sinistru.

— Cât de repede ai căzut în disperare, Kaan. Părea că acum câteva ore erai sigur de victorie!

— Asta a fost înainte ca Farfalla şi să vină cu întăririle lui, se răsti Kaan înapoi. Atunci când am avut superioritate

numerică şi aeriană. Mulţumită ţie, toate astea au dispărut. Nu-i mai putem învinge acum.

— Eu pot, promise Bane.

Kaan se aşeză mai bine pe scaun. Din nou, exista acea încredere neclintită. Bane ştia ceva ce el nu. Vreun truc.

— Un alt ritual, la fel ca ultimul? ghici el.

— Cunosc multe ritualuri. Multe secrete. Şi am puterea să le folosesc.

Teama îl strânse pe Kaan.

— Bomba gândurilor, şopti el.

— Conducerea ta a eşuat! declară Bane. Acum eu voi duce Frăţia pe calea către victorie.

— Şi ce se va întâmpla cu mine? întrebă Kaan, ştiind deja răspunsul.

— Poţi să-ţi juri loialitatea faţă de mine împreună cu toţi ceilalţi, îi spuse Bane, sau poţi muri aici, în cortul ăsta.

Lordul Kaan ştia că nu se putea pune cu Bane, nici fizic, nici prin puterea Forţei. Însă nu era pe cale să se predea atât de uşor. Nu atât timp cât încă mai avea de partea lui viclenie, înţelepciune şi talentele sale unice de persuasiune.

— Chiar crezi că ceilalţi te vor urma? întrebă el, împingând cu Forţa pentru a planta primele seminţe de îndoială în mintea rivalului său. Încă sunt precauţi cu tine după ultimul ritual.

O tresărire de incertitudine trecu peste trăsăturile dure ale lui Bane. Kaan crescu presiunea constrângerilor sale invizibile şi continuă să vorbească.

— Frăţia înseamnă egalitate, nu servitute. Cerându-le celorlalţi să se încline dinaintea ta nu faci decât să îi alungi – sau să îi întorci împotriva ta.

Se ridică de pe scaun, în timp ce Bane îşi mângâia nervos bărbia, cântărind argumentele.

— Cum crezi că vor reacţiona ceilalţi când le voi spune cum ai orchestrat sosirea întăririlor Jedi?

Ochii întunecaţi ai lui Bane sclipiră furioşi, iar mâna îi căzu pe mânerul sabiei.

— Uciderea mea nu îţi va păstra secretul, îl avertiză Kaan. Ceilalţi ştiu că nu ai fost în luptă când au sosit navele lui Farfalla. Probabil că mai mulţi dintre ei deja suspectează că i-ai trădat.

Kaan împinse şi mai tare cu Forţa, încercând să răsucească şi să deformeze gândurile lui Bane.

— S-ar putea să fii cel mai puternic dintre noi, dar nu ne poţi învinge pe toţi. Nu de unul singur, Bane.

Omul cel mare se împletici şi îşi încleştă mâinile pe cap. Se împiedică de scaun şi se prăbuşi în el, lemnul gemând sub corpul lui masiv. Se cocoşă înainte, cu mâinile apăsate tare deasupra tâmplelor.

— Ai dreptate, spuse el printre dinţii strâns încleştaţi. Ai dreptate.

— Cu toate acestea, mai există speranţe, spuse Kaan, înaintând şi punând o mână liniştitoare pe umărul larg a lui Bane. Urmează-mă şi îi voi împiedica pe ceilalţi să se întoarcă împotriva ta. Alătură-te nouă în Frăţie!

Bane dădu din cap încet, apoi întoarse capul pentru a se uita în sus la Kaan cu o expresie disperată, fără speranţă, în ochii lui.

— Ce facem cu Jedi? Ce facem cu navele lor de luptă?

Kaan se îndepărtă, eliberând încet stăpânirea mentală asupra celuilalt bărbat.

— Putem anula superioritatea lor aeriană prin retragerea în peşteri, spuse el. Îl cunosc pe Generalul Hoth; ne va urma. Şi acolo vom dezlănţui bomba gândului împotriva lor.

Bane sări în picioare cu nerăbdare. Kaan era încântat să vadă că puterile lui de convingere prin Forţă erau la fel de puternice ca întotdeauna. Nici măcar Bane nu era imun la manipulările sale.

— Voi face cum spuneţi, Lord Kaan! exclamă el. Împreună îi vom distruge pe Jedi!

— Calm, Bane, îl îndemnă Kaan, extinzând valuri de calm liniştitor.

Anulase ameninţarea la adresa poziţiei lui pe care o reprezentase Bane, dar ştia că efectul este doar temporar. În timp, ostilitatea lui Bane se va întoarce, la fel ca şi visurile sale de a uzurpa mantia conducerii. Kaan trebuia să găsească o soluţie permanentă.

— Din păcate, spuse el, încă există… complicaţii.

— Complicaţii?

— Pot să conving restul Frăţiei să-ţi ierte actele trădătoare, dar numai după ce sunt distruşi Jedi. Până atunci, va trebui să rămâi ascuns de ceilalţi.

Expresia confuză şi rănită de pe chipul lui Bane era jalnică, dar Kaan era obişnuit să stârnească astfel de emoţii goale în cei pe care îi manipula.

— Voi conduce Frăţia către peşteri, îi explică el. Sunt suficient de puternic pentru a le uni minţile şi a dezlănţui puterea bombei gândurilor fără ajutorul tău. Rămâi aici în cort până la căderea nopţii, apoi strecoară-te afară din tabără. Rămâi ascuns până când treaba este finalizată.

— Şi odată ce Jedii sunt distruşi, vei veni după mine?

— Da, îi promise Kaan, cu vocea sa solemnă. Odată ce Jedii vor dispărea, mă voi întoarce la tine cu puterea deplină a Frăţiei!

Asta, cel puţin, era adevărat. El nu lăsa nimic la voia întâmplării; nu îşi va mai subestima adversarul. Bane supravieţuise deja unei încercări de asasinat. De data asta va dezlănţui împotriva duşmanului său întreaga forţă a adepţilor săi.

— Voi face aşa cum porunceşti, Lord Kaan, răspunse Bane, căzând într-un genunchi şi înclinând capul.

Kaan se întoarse şi plecă în tabără, îndreptându-se spre propriul său cort unde erau ascunse paginile care conţineau ritualul bombei gândurilor.

Bane rămase în poziţia de implorare până când Lordul Întunecat dispăruse din vedere, apoi se ridică în picioare şi-şi şterse murdăria de pe genunchi cu o încruntare sumbră. Simţise eforturile lui Kaan de a-i domina mintea, dar nu avuseseră asupra lui mai mult efect decât un cuţit ruginit care zgâria plăcile de piele ale unui vier de gheaţă Halurian[33]. Totuşi, profitase de oportunitate şi îi oferise un spectacol demn de cel mai mare dramaturg de pe Alderaan. Kaan era convins că bomba gândurilor era cheia victoriei Sithului şi avea să atragă şi restul Frăţiei în pânza nebunie sale.

A doua fază a planului lui Bane era pus în mişcare.

---

[33] Vier de gheaţă Halurian – creaturi mari, porcine, originare din sistemul Haluria, un sistem stelar situat în Inelul Mijlociu al galaxiei. Creaturile aveau plăci groase de piele care le acopereau şi le protejau corpul. Plăcile erau considerate a fi aproape impermeabile la unelte cu lame precum cuţitele.

Până la căderea nopţii în ziua următoare, totul se va termina.

* * *

În perimetrul taberei Jedi, patrulele au circulat la nesfârşit pe parcursul nopţii, mereu vigilente şi atente. Nu stăteau de gardă doar împotriva atacurilor Sithului ci şi a invaziei de săritori plutitori, acoperiţi de blană. Creaturile autohtone de pe Ruusan, care anterior fuseseră paşnice şi docile, acum erau înnebunite de cataclismul care măturase pădurea. Înainte, fuseseră ceva familiar şi binevenit: se adunau în grupuri deasupra bolnavilor şi răniţilor pentru a proiecta imagini de alinare şi vindecare. Acum, apăreau din întunericul nopţii în haite groaznice, provocând coşmaruri ciudate care aduceau suferinţă, teroare şi panică tuturor celor din apropiere. Patrulele nu au putut face altceva decât să împuşte creaturile chinuite imediat ce le vedeau, înainte de a-şi răspândi nebunia printre Jedi. O sarcină sumbră, dar necesară – la fel cum fuseseră multe alte lucruri aici, pe Ruusan. Din fericire, patrulele reuşiseră să menţină săritorii la distanţă şi starea de spirit în interiorul taberei Jedi era una de optimism prudent. După disperarea fără speranţă a ultimelor luni, entuziasmul lor domolit aproape că se simţea ca o orgie triumfătoare pentru Generalul Hoth. Nu mai erau cei vânaţi, care se ascundeau în adâncurile pădurii, supravieţuind doar atâta timp cât rămâneau ascunşi. Jedii trecuseră în avantaj, noua lor tabără fiind ridicată pe câmpie, chiar la marginea câmpului de luptă unde se întorseseră sorţii războiul. Şi acum, Sithul era cel care se ascundea.

Generalul, deşi încă epuizat de scăparea disperată din flăcări şi de lupta care urmase, refuza să doarmă. Erau prea multe detalii care trebuiau revăzute, prea multe lucruri care aveau nevoie de atenţia lui. În afară de organizarea patrulelor pentru protecţia împotriva săritorilor, trebuise să supravegheze distribuţia de provizii proaspete. Navele lui Farfalla livraseră mâncare, medicamente şi baterii proaspete pentru blastere şi scuturi personale. Cu majoritatea celorlalte provizii pierdute în incendiul nenatural care devastase pădurile, Generalul voia să se asigure că toate trupele sale sunt reechipate

corespunzătoare şi se ocupă de lucrul acesta înainte să-şi acorde luxul odihnei. Îşi croia drum printre zeci de focuri de tabără muribunde şi nenumărate trupuri care sforăiau. Încă nu aveau destule corturi pentru trupe, dar cei fără erau mai mult decât mulţumiţi să-şi petreacă nopţile calde întinşi pe pământ, dormind sub cerul liber.

— Generale! îl strigă o voce, surprinzător de tare în noaptea nemişcată.

Hoth se întoarse să-l vadă pe Farfalla alergând spre el, cu piciorul sigur, în ciuda întunericului, în timp ce sărea cu uşurinţă peste soldaţii adormiţi din calea lui.

Oprindu-se ca să-i pernită să-l ajungă din urmă, Hoth răspunse plecăciunii de-acum obişnuite – dar încă încă extravagante – cu o aplecare din cap cordială.

— Ai veşti, Maestre Farfalla?

Tânărul dădu din cap emoţionat.

— Cercetaşii noştri i-au descoperit pe cei din Sith în mişcare. Kaan îi conduce spre est, spre poalele dealurilor.

— Probabil că se îndreaptă către peşteri şi sistemul de tunele, ghici Hoth. Încercând să ne anuleze avantajul aerian.

Farfalla zâmbi.

— Din fericire, noi am făcut deja unele recunoaşteri în zonă. Ştim majoritatea punctelor principale de acces către şi dinspre suprafaţă. Odată ce au intrat în tuneluri, putem înconjura ieşirile. Vor fi prinşi!

— Hmmm… Hoth îşi mângâie barba mare. Nu este stilul lui Kaan să facă o greşeală tactică atât de evidentă, mormăi el. Are de gând să facă ceva.

— Aş putea instrui unii dintre cercetaşi să-i urmeze în tuneluri şi să îi supravegheze, sugeră Farfalla.

— Nu, spuse Hoth ferm după o clipă de gândire. Kaan va fi atent la spioni. Nu voi lăsa pe niciunul dintre oamenii noştri în mâinile sale pentru interogatoriu.

— Poate că i-am putea înfometa, sugeră Farfalla. Să-i forţăm să se predea fără alte vărsări de sânge.

— Asta ar fi cea mai bună soluţie, recunoscu Generalul. Din păcate, nu cred că ne putem permite să aşteptăm atât de mult timp. Lăsă să-i scape un suspin adânc şi clătină obosit din cap. Nu ştiu de ce se îndreaptă Kaan spre peşteri… Ştiu doar că

trebuie să facem ceva pentru a-l opri. Faţa îi deveni hotărâtă. Sună trezirea şi adună trupele. Vom intra după el.

— Nu că v-aş pune la îndoială ordinele, Generale, începu Farfalla, cu cât mai mult tact, dar este posibil să fii atras într-o capcană de Kaan?

— Sunt aproape sigur de asta, recunoscu Hoth. Dar este o capcană pe care o vom elimina mai devreme sau mai târziu, oricum. Mai degrabă să nu-i dau timp să se pregătească. Dacă avem noroc, îl putem prinde înainte să fie gata.

— Voi face cum porunceşti, Generale, spuse Farfalla cu încă o plecăciune grandioasă de-a lui. Apoi adăugă: Cu toate astea, ar trebui să adormi. Arăţi la fel de palid şi atras la faţă ca un Sith.

— Nu pot dormi acum, prietene, răspunse Hoth, punând o mână grea pe umărul delicat al lui Farfalla. Am fost aici la începutul acestui război. Am fost cel care a condus Armata Luminii aici, pe Ruusan, pentru a înfrunta Frăţia Întunericului a lui Kaan. Trebuie să merg până la capăt.

— Dar cât mai poţi rezista fără somn, Generale?

— Îndeajuns de mult. Am impresia că totul se va termina până la sfârşitul zilei de mâine – într-un fel sau altul.

Capitolul 30

Peşterile erau reci şi umede, dar departe de a fi întunecate. Pereţii şi tavanul de stâncă erau dantelaţi cu cristale care prindeau lumina slabă a baghetelor luminoase, reflectând şi refractând lumina prin toată caverna. Băltoacele mici străluceau pe jos şi stalagmitele enorme se ridicau spre tavan. O pădure răsturnată de stalactite atârna, cu apa picurând constant din vârfurile lor pentru a lovi şi împrăştia bazinele aflate jos.

În unele locuri, stalactitele şi stalagmitele fuzionaseră, unite de secolele de depozite sedimentare din nesfârşitele prelingeri de umezeală. Coloanele enorme erau magnifice: masive, dar în acelaşi timp delicate şi fragile.

Kaan nu avea timp să se minuneze de frumuseţea naturală a împrejurimilor. Ştia că cercetaşii Jedi le observaseră exodul spre acest refugiu subteran. Şi ştia că Generalul Hoth nu va mai aştepta mult timp înainte să vină după el.

Peştera, deşi mare, era aglomerată cu restul Frăţiei Întunericului. Fiecare Lord Sith supravieţuitor – cu excepţia notabilă a lui Darth Bane – venise cu el, aici, pentru confruntarea finală. Restul armatei sale păzea principalele intrări în tunelurile subterane, cu ordine de a opri inevitabilul atac Jedi cât mai mult timp.

În cele din urmă, cei de afară vor fi copleşiţi, dar Kaan era sigur că îi vor întârzia destul de mult pentru ca ritualul bombei gândurilor să fie finalizat.

— Adunaţi-vă împrejur, le strigă celorlalţi. E timpul.

Githany ştia că era ceva foarte în neregulă cu Lordul Kaan. Bănuise că ceva era nelalocul lui când fugiseră de întăririle Jedi care soseau. Când aterizaseră înapoi în tabără, Kaan dispăruse în cortul de comunicaţii, apoi reapăru câteva momente mai târziu şi intrase în propriul său cort, fără să rostească un cuvânt. Dar când apăruse din cortul său, forţa irezistibilă a carismei lui era din nou la locul ei. Apoi venise la ei nu ca un lider învins care cauta împăcare, ci ca un erou

cuceritor, sfidător şi nesupus. Stătea mândru, o imagine a puterii şi gloriei.

Le vorbi cu voce puternică şi cuvinte îndrăzneţe, radiind autoritate. Le spuse despre conducerea lor într-o alăturare a minţii, un ritual care l-ar depăşi cu mult pe cel pe care Bane îi condusese cu doar câteva ore mai devreme. Le spuse despre o armă teribilă pe care o vor dezlănţui împotriva duşmanilor lor. Le reaprinse credinţa şi speranţa prin dezvăluirea existenţei bombei gânditoare. Le promisese victoria, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte. Şi, aşa cum făcuse întotdeauna în trecut, Frăţia îl urmă încă o dată. Venind totuşi în această peşteră, Githany nu era mai sigură dacă era exact să spună că fuseseră conduşi sau ademeniţi. Ea îl urmase împreună cu toţi ceilalţi, constrânsă de pasiunea cuvintelor sale şi de magnitudinea pură a personalităţii şi prezenţei lui. Toate gândurile cum că el ar fi putut fi prea instabil sau neadecvat să îi conducă, fuseseră uitate în timpul pelerinajului înfocat prin noapte, spre adăpostul acestei peşteri. Odată ce ajunseră la destinaţia lor, totuşi, emoţia exuberantă se stinse, fiind înlocuită de o claritate desăvârşită şi incontestabilă. Şi, în cele din urmă, văzuse adevărul dezvăluit în iluminarea baghetelor de lumină reflectate în cristalele de pe zidurile cavernelor. Aspectul şi îmbrăcămintea lui Kaan nu erau neobişnuite, în afară de praful, murdăria şi sângele luptei recente. Dar acum Githany putea vedea privirea înnebunită din ochii lui; erau largi şi sălbatici şi străluceau cu o intensitate aprigă, scăpărând la fel de strălucitori ca cioburile de cristal din jurul lor.

Ochii aceia i-au adus în memorie noaptea în care îl surprinsese pe Kaan în cortul său. Noaptea în care avusese viziunea despre întoarcerea lui Bane. Atunci arătase descurajat şi frenetic, pierdut şi confuz. Pentru o clipă, îl văzuse drept ceea ce era cu adevărat: un profet fals, incapabil să vadă dincolo de propriile amăgiri. Şi atunci viziunea pâlpâitoare dispăruse, fiind uitată până în clipa asta. Acum, însă, amintirea se revărsă înapoi, iar Githany ştia că urma un nebun. Sosirea întăririlor Jedi şi înfrângerea şocantă făcuse să plesnească ceva în interiorul lui. Kaan îi ducea spre pieire şi niciunul dintre ceilalţi nu putea simţi asta. Nu îndrăzni să ridice glasul împotriva lui. Nu aici, în această peşteră, înconjurată de adepţii lui fideli, fanatizaţi din nou. Voia să dispară, să se strecoare liniştită prin întunericul de

dincolo de strălucirea baghetelor luminoase şi să scape de această soartă oribilă. Dar era prinsă în îngrămădeala de corpuri care înaintară la ordinul lui Kaan.

— Adunaţi-vă. Mai aproape. Formaţi un cerc; un inel de putere.

Simţi cum mâna lui o apucă strâns de încheietură şi o trage spre el în aşa fel încât corpul ei să se preseze de al lui. Chiar şi în frigul peşterii, atingerea lui era de gheaţă.

— Stai lângă mine, Githany, şopti el. Vom împărtăşi acest moment de înălţare. Cu glas tare strigă: Luaţi-vă de mâini, la fel cum trebuie să ne unim mintea.

Degetele mâinii sale drepte se înfăşurară în jurul mâinii ei stângi, apucând-o într-o strânsoare rece ca gheaţa şi fermă ca duroţelul. Unul dintre ceilalţi Lorzi Sith o apucă de cealaltă mână şi ea ştiu că toate speranţele de evadare dispăruseră.

Lângă ea, Kaan începu incantaţia.

Githany nu era singura care simţise că era ceva în neregulă cu Lordul Kaan. Ca toţi ceilalţi, Lordul Kopecz fusese dus de valul emoţiei când auzise de bomba gândurilor. Se înveselise cu toţi ceilalţi când Kaan le descrise cum îi va distruge pe Jedi şi le va întemniţa spiritele. Şi li se alăturase cu nerăbdare celor care îl urmaseră până în peşteră. Acum, însă, zelul lui se stinsese. Gândea din nou raţional şi îşi dădu seama că planul era o curată nebunie. Se aflau chiar în centrul exploziei bombei gândurilor. Orice armă suficient de puternică pentru a-i distruge pe Jedi, i-ar distruge şi pe ei. Kaan le promisese că puterea lor combinată le va permite să supravieţuiască exploziei, dar acum Kopecz avea îndoielile sale. Promisiunea arăta ca o dorinţă izvorâtă dintr-o minte disperată care refuza să admită înfrângerea. Dacă Kaan ar fi avut această bombă gânditoare de-a lungul timpului, de ce nu o mai folosise înainte?

Singurul răspuns logic era că îi fusese teamă de consecinţe. Şi, deşi Kaan, în nebunia lui, lăsase deoparte frica sa, Kopecz era încă suficient de sănătos ca să se agaţe de a lui. Restul celor din Sith continua să răspundă la ordinele lui Kaan, dar Kopecz luptă împotriva impulsului mulţimii şi se mişcă în direcţia opusă. Niciunul dintre ceilalţi nu păru să-l observe. Kaan era înconjurat de un perete de corpuri, blocând cea mai mare parte a lumini baghetelor. Aflat în umbră, Twi’lek se îndreptă cu

atenţie spre ieşirea principală a cavernei, surprinzător de silenţios pentru o fiinţă atât de mare. Nu se întoarse şi nu se uită înapoi când intră în tunelul care dădea spre suprafaţă şi grăbi ritmul doar când auzi că Frăţia începe un cântec lent şi ritmic. Evadarea era imposibilă, desigur. Până acum Jedi înconjuraseră deja întregul complex de tunele. Curând aveau să atace trupele Sith de la suprafaţă, încercând să treacă de baricada lor pentru a veni după Kaan şi a încheia ultima mare luptă de pe Ruusan. Kopecz nu ştia dacă o vor face la timp. O parte din el chiar spera că da. În cele din urmă, totuşi, voia să se asigure că nu va conta pentru el. Li se alătură apărătorilor de la suprafaţă într-un ultim efort împotriva Jedilor. Moartea era inevitabilă; era dispus să accepte acest fapt. Dar ştia, de asemenea, că mai degrabă ar muri de o sabie de lumină sau de o lovitură de blaster decât să fie prins de detonarea bombei gândurilor.

* * *

Incantaţia era simplă şi după ce o repetă o singură dată, Kaan se alătură restului Frăţiei. Au recitat incantaţia necunoscută într-un ritm constant, uniform. Glasurile lor se loveau de zidurile cavernelor, cuvintele străvechi suprapunându-se şi amestecându-se în contrapunct în timp ce răsunau în întreaga peşteră.

Githany putea simţi puterea începând să se strângă în centrul inelului, ca un vârtej aprig care se învârtea tot mai repede. Simţi atragerea gândurilor sale conştiente în timp ce erau târâte în jos, conştientizarea, mintea şi chiar identitatea ei fiind înghiţite de vortex. Umiditatea rece a peşterii dispăru, la fel ca ecourile vocilor lor. Nu mai putea mirosi mucegaiul şi ciupercile care creşteau în colţuri ascunse şi nici să simtă presiunea mâinilor care le strângeau pe ale ei. În cele din urmă, strălucirea cristalelor reflectorizante şi lumina palidă din baghetele de lumină se topiră.

Suntem ca unul. Vocea era a lui Kaan, dar era şi a ei. *Suntem partea întunecată*. *Partea întunecată este în noi*.

Deşi nu mai putea auzi sunetul incantaţiei lor, îl putea simţi, chiar şi în timp ce mintea ei aluneca din ce în ce mai adânc în centru. Dându-şi seama că va pierde în curând atât

capacitatea, cât şi dorinţa de a se elibera din ritualul lui Kaan, încercă să lupte împotriva a ceea ce i se întâmpla. Era ca şi cum înota împotriva curentului neobosit al inimii unui ocean. Simţea cuvintele mantrei lor recurente prinzând formă. Se înfăşuraseră în jurul voinţei lor colective, prinzând-o, modelând-o şi coagulând-o rapid într-o formă fizică.

Simte puterea părţii întunecate. *Predă-te ei*. *Predă-te întregului unificat*. *Să devenim unul.*

Din adâncurile fiinţei, Githany îşi adună ultimele rezerve de rezistenţă. Cumva, au fost îndeajuns şi a fost capabilă să-şi elibereze mintea din uniunea nelegiuită. Se dădu înapoi cu un suspin, simţurile prăbuşindu-se asupra ei ca apele unei acumulări care izbucneau printr-un zid de baraj. Privirea, sunetul, mirosul şi simţul tactil îi reveniră deodată, copleşindu-i mintea frenetică. Lumina de la baghetele strălucitoare devenise tot mai slabă, de parcă, de asemenea, era înghiţită de ritual. Incantaţia continua, atât de tare acum, încât o dureau urechile. Temperatura scăzuse atât de brusc încât putea să-şi vadă respiraţia şi cristale minuscule de gheaţă începuseră să se formeze pe stalactite şi de-a lungul marginilor bălţilor şi bazinelor mai mici.

Deodată îşi dădu seama că nici Kaan şi nici altcineva nu îi strângeau mâinile. Stăteau cu toţii în inel, cu braţele ridicate spre centrul său, ignorând lumea din jurul lor. La început arătau de parcă încercau să se agaţe de ceva ireal, dar în timp ce ochii i se adaptau la întuneric, văzu o distorsiune stranie în aer. Githany nu putu suporta să o privească mai mult de o clipă. Era ceva îngrozitor şi nenatural în ţesătura aceea oscilantă a realităţii, iar ea se îndepărtă cu groază.

Bane avea dreptate, realiză ea. *Kaan ne-a dus la ruină!*

În mintea ei avu loc o smucituă slabă. O tragere blândă, care deveni rapid mai puternică, ameninţând să o atragă laolaltă cu ceilalţi. Se îndepărtă de ceremonie şi de celebranţii ei condamnaţi, chinuindu-se să vadă drumul de-a lungul cărării neuniforme.

Bane a încercat să mă avertizeze, dar nu l-am ascultat.

Gândurile ei erau un amestec haotic de regret, disperare şi frică. În timp ce o parte a creierul o admonesta pentru greşeala ei, cealaltă o forţa să se îndepărteze de monstruozitatea creată de Frăţie. Retragerea o aduse lângă

unul dintre zidurile cavernei şi merse de-a lungul lui, căutând o cale de ieşire. Constrângerea ritualului era din ce în ce mai puternică. O putea simţi chemând-o, invitând-o să se alăture celorlalţi şi să le împărtăşească soarta.

Nu avea niciun plan, nu ştia pe unde merge. Pur şi simplu trebuia să scape, să fugă, să iasă. Să plece de aici înainte să fie absorbită din nou. Găsi un spaţiu mic deschis în piatră: un tunel îngust destul de larg pentru ca să se strecoare. Îşi strecură corpul prin breşă, piatra zimţată tăind prin pânză şi piele. Durerea nu însemna nimic pentru ea. Aluneca din nou din lumea fizică. Disperată, Githany reuşi să se arunce în faţă, prăbuşindu-se la pământ, apoi se târî frenetic pe coate şi genunchi prin tunel.

Departe. Trebuia să scape. Departe de ritual. Departe de Kaan. Departe de bomba gândurilor, înainte să fie prea târziu.

* * *

Soldaţii Sith care păzeau intrarea în tunelurile subterane erau numeroşi, dar demoralizaţi. I-au opus doar o urmă de rezistenţă lui Farfalla şi restului avangardei Jedi care i-au atacat. Ultima bătălie de pe Ruusan se transformă rapid într-o predare în masă, cu inamicul aruncându-şi armele şi implorând să fie lăsaţi în viaţă.

Farfalla se plimba printre trupele sale, supraveghind scena.

Generalul Hoth era aproape, în spatele lui, cu cea mai mare parte a armatei. Va fi surprins să găsească războiul deja terminat, atunci când sosea.

— Cum merge? îl întrebă Farfalla pe unul dintre comandanţii unităţii.

— Trupele Sith ne-au depăşit de trei ori ca număr, răspunse comandantul aspru. Şi toţi încearcă să se predea în acelaşi timp. O să ne ia ceva vreme.

Farfalla râse din suflet şi îl bătu pe umăr.

— Bine spus, fu el de acord. Uneori cred că mulţimea îl urmează pe cei din Sith doar pentru că ştiu că îi vom lua prizonieri, în viaţă, dacă vor pierde.

— Nu îndrăzneşti să mă iei viu, Farfalla, mârâi o voce.

Întorcând brusc capul, văzu un Twi’lek bine făcut, stând culcat la pământ, rănit. Twi’lek se ridică în picioare şi Farfalla fu surprins să vadă că purta haine de Lord Sith. Faţa îi era atât de acoperită de zgârieturi şi sânge – în cea mai mare parte al său – încât îi trebui un moment ca să-l recunoască.

— Kopecz, spuse el într-un sfârşit, amintindu-şi de el din vremuri demult trecute, când Kopecz fusese Jedi. Eşti rănit, continuă Farfalla, întinzând mâna într-o ofertă de prietenie. Aruncă-ţi armele şi te putem ajuta.

Mâna cărnoasă a Twi'skului se întinse ca să o pălmuiască pe a lui.

— Am ales partea cu mult timp în urmă, mârâi el. Promite-mi moartea, Jedi, şi îţi voi da un avertisment. Îţi voi spune planul lui Kaan.

O privire către rănile Lordului Întunecat îi spuse lui Farfalla că duşmanul său oricum nu va mai trăi prea mult.

— Ce ştii despre asta?

Kopecz tuşi, sufocându-se cu sângele care îi curgea din gât.

— Promite-mi, mai întâi, ceru el.

— Îţi voi acorda moartea, dacă asta cauţi cu adevărat. Îţi jur.

Când Twi’lekul râse, îi apăru o spumă roz pe buze.

— Bine. Moartea este un vechi prieten. Ceea ce a planificat Kaan este mult mai rău.

Şi îi spus lui Farfalla despre bomba gândurilor, cuvintele sale trimiţând un frison pe spinarea Maestrului Jedi. Când Kopecz termină, plecă capul şi inspiră adânc pentru a-şi aduna forţele, apoi îşi activă sabia de lumină.

— Mi-ai promis moartea, spuse el. Aş dori să cad în luptă. Dacă nu dai tot ce poţi, tu vei fi cel care moare astăzi, aici. Ai înţeles?

Maestrul Farfalla încuviinţă din cap, aprinzând propria sa armă.

Lordul Kopecz luptă vitejeşte în ciuda rănilor sale, deşi nu era un adversar pe măsura Maestrului Jedi odihnit şi fără răni.

Până la urmă, Farfalla îşi îndeplini promisiunea.

Capitolul 31

Scena care îl întâmpină pe Generalul Hoth când armata sa apăru pe câmpul de luptă, fu la fel de neaşteptată pe cât a fost de binevenită. Se pregătise să găsească scena unui măcel sângeros şi dur, cu lupte aprige în care niciuna dintre părţi nu ceda. Îşi imaginase morţii presăraţi pe pământ, fiind călcaţi de picioarele celor care încă mai luptau cu disperare pentru a se agăţa de viaţa lor. Venise, aşteptându-se să găsească un război. În schimb, fu martor la ceva atât de incredibil, încât reacţia sa iniţială a fost una de bănuială. Era un truc? O capcană? Temerile lui se liniştiră rapid când recunoscu feţele familiare şi zâmbitoare ale altor Jedi, de jur împrejurul său.

În timp ce examina urmările ultimei bătălii de pe Ruusan, propria lui faţă se strâmbă într-un zâmbet. Erau doar o mână de morţi şi din îmbrăcămintea lor era clar că puţini dintre ei serviseră în Armata Luminii. Cea mai mare parte a inamicilor se predase: stăteau liniştiţi pe pământ în grupuri mari, înconjuraţi de Jedi înarmaţi. Cu toate acestea, chiar dacă Jedii îi urmăreau cu atenţie pe duşmanii captivi, aceştia râdeau şi glumeau unul cu altul. Se întinse cu Forţa şi simţi val după val de uşurare şi bucurie, revărsându-se dinspre trupele lui Farfalla. Soldaţii aflaţi sub comanda sa, erau şi ei bucuroşi să simtă acelaşi lucru. Văzând victoria evidentă, rupseră rândurile şi alergară veseli şi râzând pentru a se alătura sărbătoririi semenilor lor. Hoth rezistă dorinţei de a striga ordinul de regrupare şi îi lăsă, pur şi simplu, să se ducă.

Războiul fără sfârşit se încheiase!

Dar, în timp ce străbătea mulţimile, acceptând saluturile şi felicitările oamenilor săi, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Câmpul de luptă era plin de soldaţi Sith calmi, neînarmaţi... dar nu văzut niciun Lord Întunecat printre ei. Vederea Maestrului Farfalla alergând spre el, cu viteză maximă, din partea îndepărtată a câmpului, nu făcu nimic pentru a-i calma neliniştea.

— Generale, spuse Farfalla, oprindu-se cu o alunecare şi gâfâind.

Scăpă un salut rapid. Lipsa plecăciunii sale obişnuite alimentă şi mai mult îngrijorarea lui Hoth.

— Cred că mi-a luat mai mult timp decât am crezut, să-mi adun forţele, glumi Generalul, sperând că neliniştea lui era pur şi simplu paranoie. Se pare că ai câştigat deja războiul.

Farfalla clătină din cap.

— Războiul nu s-a încheiat. Încă nu. Kaan şi Frăţia – adevăraţii Sith – s-au refugiat în peşteri. Vor detona un fel de armă Sith. Ceva numit bomba gândurilor.

Bomba gândurilor? Hoth auzise despre o astfel de armă cu mult timp în urmă, studiind cu Maestrul său în Templul Jedi de pe Coruscant. Conform înregistrărilor legendare, Sithul antic avea capacitatea de a transforma partea întunecată într-o sferă concentrată de putere şi apoi de a-i dezlănţui energia într-o explozie devastatoare. Toţi cei sensibili la Forţă – Sith şi Jedi deopotrivă – ar fi consumaţi de explozie, spiritele lor rămânând prinse în marele vid creat la epicentrul detonării.

— Kaan este nebun? întrebă cu voce tare, deşi chiar întrebarea era un răspuns suficient.

— Trebuie să plecăm, Generale, insistă Farfalla. Să ducem pe toată lumea cât mai departe.

— Nu, răspunse Hoth. Nu va funcţiona. Dacă ne retragem, Kaan şi Frăţia vor scăpa. Nu le va lua mult timp să adune sprijin şi să înceapă din nou acest război.

— Dar ce facem cu bomba gândurilor? întrebă Valenthyne.

— Dacă Kaan are o astfel de armă, îi explică sumbru Generalul, atunci o va folosi. Dacă nu aici, atunci altundeva. Poate în Lumile Nucleului. Poate chiar pe Coruscant. Nu pot să permit asta. Kaan vrea să asiste la moartea mea. Trebuie să intru în peşteră pentru a-l înfrunta. Trebuie să-l oblig să detoneze bomba aici, pe Ruusan. Este singura modalitate de a-i pune capăt cu adevărat.

Farfalla căzu într-un genunchi.

— Atunci voi trece alături de tine, Generale, la fel ca toţi cei care mă urmează.

Întinzând mâinile puternice, Generalul Hoth îl luă pe Farfalla de umeri şi îl trase în picioare.

— Nu, prietene, spuse el cu un oftat, nu poţi merge cu mine în călătoria asta.

Când celălalt începu să protesteze, ridică o mână pentru a-l face să tacă şi continuă.

— Când Kaan va dezlănţui arma, toţi din acea peşteră vor muri. Sithul va fi distrus, dar nu voi lăsa să se întâmple asta cu întregul Ordin Jedi. Galaxia va avea nevoie de Jedi pentru a reconstrui, odată ce se va termina acest război. Tu şi ceilalţi Maeştri trebuie să trăiţi astfel încât să îndrumaţi şi să apăraţi Republica aşa cum am făcut-o de la fondarea ei.

Nu există niciun argument real împotriva înţelepciunii cuvintelor sale şi după o clipă de deliberare Maestrul Farfalla îşi plecă capul într-o acceptare mută. Când ridică privirea, îi apăruseră lacrimi în ochi.

— Cu siguranţă nu veţi intra singur? protestă el.

— Aş vrea să pot, a răspuns Hoth. Dar dacă o voi face, Lorzii Întunecaţi mă vor doborî, pur şi simplu, cu săbiile. Asta nu ar rezolva nimic. Kaan trebuie să vadă că singura lui alegere este să se predea sau... Lăsă gândul nerostit.

— Veţi avea nevoie de mulţi Jedi pentru a convinge Frăţia că o luptă fizică va fi inutilă. Cel puţin o sută. Dacă vor fi mai puţini, nu va detona bomba gândurilor.

Hoth aprobă din cap.

— Nu voi ordona nimănui să intre cu mine. Voi cere voluntari. Şi asiguraţi-vă că înţeleg că niciunul dintre noi nu va fi mai ieşi vreodată viu.

În ciuda pericolului, aproape toţi membrii Armatei Luminii se oferiră voluntari pentru misiune. Generalul Hoth îşi dădu seama că nu trebuia să fie surprins. La urma urmei, ei erau Jedi, dispuşi să sacrifice totul – chiar şi viaţa lor – pentru binele celor mulţi. Până la urmă, făcu ceea ce ştiuse tot timpul că va trebui să facă: îi alese el însuşi pe cei care îl vor însoţi la moarte.

Selectă exact alţi nouăzeci şi nouă pentru a merge cu el. Decizia era agonizant de dificilă. Dacă lua mai puţini, Sithul ar putea fi capabil să lupte pentru a ieşi din peşteri şi să scape, doar pentru a detona bomba gândurilor în altă parte. Dar cu cât lua mai mulţi, cu atât mai mult vieţi Jedi ar putea fi irosite inutil.

Să aleagă cine va merge cu el era şi mai dificil. Acei Jedi care serviseră cu el mult timp, cei care se alăturaseră Armatei Luminii chiar de la începutul campaniei, erau aceia pe care îi ştia cel mai bine. Ştia cât au sacrificat deja în acest război şi erau cei pe care dorea cel mai puţin să-i ducă la pieire. Cu toate

acestea, ei erau cei mai îndreptăţiţi să stea lângă el când venea sfârşitul şi, până la urmă, aşa făcu selecţia. Cei cu cea mai mare vechime vor merge cu el; ceilalţi se vor retrage cu Lordul Farfalla.

* * *

Suta de Jedi – cei nouăzeci şi nouă alesi plus Hoth însuşi – stăteau nerăbdători la intrarea în tunele. Cerul de deasupra se întunecase pe măsură ce cădea noaptea şi se rostogoleau norii de furtună. Totuşi, Generalul nu le ordonă să înainteze. Voia să le acorde, lui Farfalla şi celorlalţi, suficient timp să se îndepărteze. Dacă ar fi fost posibil, le-ar fi ordonat să plece de pe Ruusan, tuturor celor care nu intrau în peşteră. Dar nu era timp pentru aşa ceva. Pur şi simplu vor trebui să se ducă cât mai departe posibil, apoi să spere că erau dincolo de raza de acţiune a bombei lui Kaan.

Când începură să cadă primele picături de ploaie, îşi dădu seama că nu mai poate aştepta şi le ordonă să înainteze. Porniră prin tunel într-o manieră ordonată, coborând spre peşterile aflate sub suprafaţa planetei.

Primul lucru pe care îl observă Hoth în timp ce coborau, a fost cât de rapid se răcea tunelul, ca şi cum fusese aspirată toată căldura. Următorul lucru pe care îl simţit, fu tensiunea din aer. De fapt, pulsa cu o putere vastă, de neimaginat, abia ţinută sub control – puterea părţii întunecate. Nu îşi permise să se gândească ce se va întâmpla atunci când acea putere va fi eliberată.

Avansau încet, temându-se de capcane sau de vreo ambuscadă. Nu găsiră niciuna dintre ele. De fapt, nu văzură niciun Sith, până când nu ajunseră în caverna largă din centrul tunelului.

Generalul Hoth deschidea drumul, având o baghetă luminoasă într-o mână şi sabia de lumină în cealaltă. Când intră în cavernă, bagheta sa luminoasă pâlpâi brusc şi deveni foarte slabă. Chiar şi lumina sabiei de lumină părea să moară, devenind o şuviţă subţire de incandescenţă. Pe măsură ce ochii lui se obişnuiră cu umbrele, fu capabil să distingă siluetele Lorzilor Sith, stând în cerc, în partea îndepărtată a cavernei. Stăteau cu feţele îndreptate spre interior şi cu mâinile ridicate

spre centru. Stăteau fără să se mişte, cu gura căscată, cu trăsăturile slăbite şi ochii goi.

Se apropie cu precauţie de siluetele nemişcate, întrebându-se dacă erau vii, morţi sau prinşi în cine ştie ce stare de coşmar. Apropiindu-se, putu deosebi o singură siluetă care stătea în centrul cercul: Lordul Kaan. Nu-l văzuse de la început; mijlocul inelului era mai întunecat decât restul peşterii. Părea să existe un nor negru care plutea deasupra lui, cu şuviţe foarte întunecate întinzându-se în jos pentru a se înfăşura şi răsuci în jurul lui într-o îmbrăţişare sinistră. Privindu-l pe liderul Frăţiei, Generalul ştiu că era pierdută orice speranţă să-l convingă pe Lordul Kaan să asculte de raţiune. Faţa Lordului Sith era palidă şi tăioasă; trăsăturile lui erau întinse de parcă pielea îi devenise prea strâmtă pe craniu. Un subţire un strat de gheaţă îi acoperea părul şi genele. Expresia lui era una de aroganţă crudă şi ochiul stâng îi tremura şi se răsucea necontrolat. Se uita direct înainte cu o intensitate îngheţată, fără să clipească sau să se mişte în timp ce Hoth şi Jedii lui umpleau încet caverna.

Vorbi numai după ce toţi Jedii intrară în cavernă.

— Bine ai venit, Lord Hoth.

Vocea îi era fermă şi încordată.

— Încerci să mă sperii, Kaan? întrebă Hoth, făcând un pas înainte. Nu mă tem de moarte, continuă el. Nu mă deranjează să mor. Nu m-ar deranja ca toţi Jedii să moară dacă asta ar însemna sfârşitul Ordinului Sith.

Kaan întoarse repede capul dintr-o parte în cealaltă, cu ochii zburând înainte şi înapoi prin peşteră ca şi cum i-ar fi numărat pe Jedii care stăteau în faţa lui. Buzele i se întinseră într-un rânjet şi îşi ridică mâinile în sus.

Generalul se mişcă, aruncându-se înainte pentru a încerca să pună capăt vieţii lui Kaan înainte să-şi poată dezlănţui arma infernală. Nu fu îndeajuns de rapid. Lordul Întunecat îşi plesni mâinile una de alta – şi bomba gândurilor explodă. Într-o clipă, fiecare suflet viu din peşteră fu smuls din existenţă. Îmbrăcămintea, carnea şi oasele se evaporară. Stalactitele, stalagmitele, chiar şi coloanele masive de piatră, deveniră nori de praf. Ecoul zgomotos al exploziei se rostogoli în fiecare tunel, deschidere şi fisură care ieşea din cavernă pe măsură ce valul distructiv de energie începea să se răspândească.

* * *

Githany era prinsă în labirintul pasajelor subterane. Fugind de ritualul lui Kaan, îşi pierduse simţul orientării, iar acum rătăcea fără rost prin kilometrii de tuneluri naturale, căutând în zadar o ieşire la suprafaţă. În lumina slabă a baghetei sale luminoase, văzu o mică deschizătură spre stânga şi o urmă timp de mai mulţi metri înainte să ajungă într-un punct mort. Strigând un blestem, se întoarse şi o luă înapoi. Era furioasă. Furioasă pe Kaan pentru că adusese Frăţia în pragul distrugerii. Furioasă pe ea însăşi pentru că îl urmase acolo. Şi furioasă pe Bane. Nu era nicio îndoială în mintea ei că el orchestrase cumva toate astea. Îi manipulase pe Kaan şi pe restul Frăţiei, conducându-i spre propria lor distrugere. Dar nu asta era trădarea care o înfuria. Bane o abandonase. O aruncase deoparte, împreună cu ceilalţi, lăsând-o să moară în timp ce el pleca să reconstruiască Ordinul Sith.

În faţa ei tunelul se ramifica în două direcţii. Făcu o pauză, afundându-se în Forţă pentru a-şi intensifica simţurile în speranţa că poate găsi vreun indiciu despre calea pe care trebuia să o urmeze. La început nu simţi nimic. Apoi prinse urma foarte slabă a unei brize care venea dinspre tunelul din stânga. Aerul mirosea proaspăt şi curat: venea de la suprafaţă! În timp ce urca pasajul, frustrarea şi furia ei dispărură. Avea să supravieţuiască! Pământul neuniform începu să se încline abrupt în sus şi putu vedea la distanţă un indiciu de lumină naturală. Îşi dublă eforturile şi gândurile ei se orientară spre modul în care se va răzbuna. Va trebui să fie subtilă şi vicleană. Îl subestimase pe Bane de prea multe ori în trecut. De data asta va fi răbdătoare, fără să lovească până nu era sigură că momentul era ales corect. Primul pas va fi să-l găsească şi să se ofere să-i fie ucenic. Nu avea nicio îndoială că el va accepta. Avea nevoie de cineva care să-l slujească; era calea părţii întunecate. Va învăţa de la el, subjugându-se voinţei sale. S-ar putea să dureze ani, poate decenii, dar, în timp, va învăţa tot ceea ce ştia el. Abia atunci, după ce toate secretele lui erau ale ei, avea să se întoarcă împotriva lui. Ea va deveni Maestrul şi îşi va lua un ucenic al ei.

Salvarea era la mai puţin de cincizeci de metri distanţă, când Githany simţi primele efecte ale bombei gândurilor. Acestea începură cu un cutremur de pământ. Instinctul ei iniţial a fost frica de un cutremur sau o prăbuşire a tunelului care ar îngropa-o sub tone de pământ şi pietre, acum, când mai avea atât de puţin până la suprafaţă. Dar când simţi puterea părţii întunecate urcând prin tunel spre ea, îşi dădu seama că era pe cale să sufere o soartă mult mai oribilă. Cei din epicentrul exploziei fuseseră vaporizaţi. Prinsă la marginea razei de acţiune a bombei gândurilor, Githany nu fu atât de norocoasă. Valul de energie pură a părţii întunecate o cuprinse o clipă mai târziu. O sfâşie ca un vânt năprasnic, îi supse esenţa vieţii din corp şi îi smulse spiritul din carcasa lui corporeală. Carnea i se îngălbeni şi se uscă, trăsăturile ei frumoase mumificându-se înainte ca ea să aibă măcar timp să ţipe. Apoi, valul trecu la fel de repede cum venise. Pentru un moment, coaja ei lipsită de viaţă rămase într-un echilibru perfect, înainte să se răstoarne şi să se lovească de pământ, prefăcându-se în cenuşă.

* * *

La suprafaţă, la mulţi kilometri distanţă, Farfalla şi ceilalţi Jedi simţiră cum se cutremură pământul şi înţeleseră că Generalul lor murise. O clipă mai târziu, în mintea lor izbucniră ţipetele torturate ale Jedilor şi Sithului prinşi în explozie, când viaţa li se rupse de corpuri şi fu aspirată în vidul din centrul exploziei.

Mulţi dintre Jedi au plâns în chinuri, înţelegând cât de mare fusese sacrificiul tovarăşilor lor căzuţi. Spiritele morţilor erau legate pentru eternitate, fiind îngheţaţi în stază, pentru totdeauna. Maestrul Valenthyne Farfalla, acum liderul a ceea ce mai rămăsese din Armata Luminii, simţi o tristeţe la fel de mare ca a oricăruia dintre ei.

Dar nu mai avea timp să fie trist. Odată cu moartea Generalului Hoth, sarcina comenzii îi revenea lui şi trebuiau să fie făcute multe lucruri.

— Căpitane Haduran, adună o echipă, ordonă el. Vom cerceta zona în interiorul şi în jurul tunelelor pentru a vedea dacă sunt supravieţuitori.

Ştia că nicio creatură vie nu ar fi putut rezista puterii bombei gândurilor, dar era posibil ca unii din Sith să fi fugit înainte de detonare. După tot ceea ce fusese sacrificat, nu avea intenţia să lase să scape vreunul dintre Frăţie.

Căpitanul îl salută rapid şi se întoarse să plece. Chiar înainte să plece, Farfalla adăugă:

— Şi trupele tale să fie cu ochii după săritori. Ultimul ritual Sith i-a înnebunit. Cine ştie ce le-a mai făcut ăsta.

— Şi dacă îi vedem, domnule?

— Trageţi pentru a ucide.

* * *

La mulţi kilometri în direcţia opusă, Darth Bane putu simţi, de asemenea, reverberaţiile exploziei. Simţi valul de energie a părţii întunecate trecând peste el, suficient de puternic pentru a-l face să tremure chiar şi la distanţa aceea. Odată ce valul dispăru, se întinse cu Forţa, cautând să afle dacă ar fi putut scăpa cineva. Aşa cum se aştepta, nu simţi nimic. Toţi erau morţi: Kaan, Kopecz, Githany... toţi.

Frăţia Întunericului fusese curăţată. Din câte ştiau Jedii, Sithul dispăruse. Bane intenţiona să continue să-i facă să creadă asta.

El era singurul Lord Întunecat Sith, ultimul de acest fel. Lui îi revenea sarcina reconstruirii Ordinului. Dar de data asta o va face cum trebuie. În loc de mulţi, nu vor fi decât doi: un Maestru şi un ucenic. *Unul – să întruchipeze puterea. Celălalt – să o râvnească*. Pentru a supravieţui, Sithul trebuia să dispară, să devină mituri, legende şi coşmaruri. Ascunşi de ochii Jedilor, puteau cauta secretele pierdute ale părţii întunecate până când vor fi în stare să comande puterea ei deplină. Doar atunci – când victoria asupra duşmanilor lor era sigură – vor rupe voalul umbrelor şi se vor arăta. Calea va fi lungă şi dificilă. S-ar putea să treacă ani sau zeci de ani înainte de a putea lovi din nou lumina. Poate chiar secole. Dar Bane avea răbdare; înţelesese ce urma să vină şi ce trebuia făcut. Deşi el însuşi s-ar putea să nu trăiască pentru a vedea triumful părţii întunecate, cei care urmau după el aveau să-i continue moştenirea. Într-o zi, în viitorul îndepărtat, Republica va cădea, Jedii vor pieri şi întreaga galaxie se va pleca în faţa unui Lord Întunecat Sith.

Era inevitabil; era calea părţii întunecate.

Satisfăcut că şi-a terminat treaba pe Ruusan, începu drumul lung spre locul unde îşi ascunsese nava. Ştia că Jedii rămaşi vor veni în căutarea supravieţuitorilor, dar până la sosirea lor va fi plecat demult. Totuşi, îl tulbura un lucru.

Pentru ca toate astea să se întâmple, trebuia să găsească un ucenic potrivit. Unul puternic în Forţă, dar încă nepătat de învăţăturile Jediilor. Trebuia să găsească undeva un copil demn de a deveni moştenitor al întregii puteri a părţii întunecate.

Epilog

Rain[34] se agită în somn, dar nu se trezi.

Cineva o striga, dar nu voia să răspundă. În visele ei îşi putea imagina că încă mai era înapoi acasă, cu verişorii ei, bucurându-se de o viaţă simplă dar fericită. Dacă se trezea, ştia că trebuia să înfrunte adevărul: viaţa era distrusă pentru totdeauna.

Trezeşte-te, Rain...

Dispăruse din momentul în care un Jedi – Maestrul Torr pe numele lui – îi recrutase pentru a se alătura Armatei Luminii. Ea nu voia cu adevărat să se alăture. Dar Bug şi Tomcat, verii ei, mergeau amândoi. Erau singura ei familie şi nu voia să fie lăsată în urmă. Era tânără, avea doar zece ani, dar era puternică în Forţă. Şi aşa, Maestrul Torr o lăsase să vină şi ea. Le spusese că îi va duce pe Ruusan, unde vor deveni Jedi. Doar că asta nu se mai întâmplă niciodată. Naveta lor fusese atacată imediat ce intraseră în atmosferă. Ce s-a întâmplat în continuare era doar o ceaţă, dar îşi aminti o explozie şi ţipete. O aripă a navetei se rupsese şi cădeau brusc. Epava fumegândă deveni un punct pe cerul de deasupra, în timp ce se învârtea fără control şi cădea, cădea, cădea tot mai jos.

Rain, trezeşte-te!

Laa! Laa o salvase, iar acum, Laa o striga. Încet, deschise ochii şi se ridică în şezut, încă ameţită. Rain dormise mult. Acum, Rain trebuia să se trezească.

— M-am trezit, Laa, îi spuse ea săritorului care plutea deasupra ei.

Laa o salvase de la cădere, prinzând-o în timp ce pica de la sute de metri deasupra suprafeţei lui Ruusan.

Vise rele, Rain.

— Nu, răspunse ea. Nu au fost vise rele, Laa. Am visat că m-am întors acasă.

Laa nu îi vorbise niciodată; auzea doar cuvintele în interiorul capului.

---

[34] Rain – ploaie.

Comunicau prin puterea Forţei – îi explicase Laa cândva. Dar, de fiecare dată când Rain răspundea, ea spunea întotdeauna cuvintele cu voce tare.

Vin visele rele.

Rain se încruntă, încercând să-şi dea seama exact ce încerca Laa să-i spună. Uneori, când săritorii vorbeau despre vise, însemnau de fapt altceva. Uneori era ca şi cum săritorii aveau viziuni din viitor. Îşi aminti ce-i spusese Laa chiar înainte ca întreaga pădure să explodeze în flăcări: *Vise rele, Rain*. *Vise de moarte*.

Incendiile omorâseră majoritatea săritorilor. Supravieţuitorii înnebuniseră cu toţii. Toţi cu excepţia lui Laa. Rain o salvase cumva. Folosise Forţa, protejându-se atât de moartea arzătoare cât şi de distrugere, deşi nu era foarte sigură cum o făcuse. Pur şi simplu... se întâmplase. Acum ea şi Laa nu mai aveau pe nimeni, decât pe ei înşişi.

Vin visele rele, repetă săritorul.

Cu câteva ore mai devreme, simţise ceva ciudat: pământul îi zvâcnise sub picioare ca şi cum ar fi explodat ceva, foarte departe. Despre asta vorbea Laa? Ăsta era visul cel rău? Sau prietenul ei încerca să o avertizeze despre ceva ce nu se întâmplase încă?

— Nu înţeleg, spuse ea, privind în jur la tufişurile care înconjurau luminişul unde se întinsese să doarmă.

Nu văzu nimic ieşit din comun. Încă nu, cel puţin.

La revedere, Rain.

Era o durere sfâşietoare în cuvintele lui Laa, care îi străpunseră inima lui Rain ca un cuţit, dar încă nu ştia despre ce vorbea săritorul.

Înainte să poată întreba, se auzi un sunet din tufişuri. Când se întoarse, văzu doi bărbaţi intrând în poiană. Îşi putu da seama imediat că erau Jedi: purtau aceleaşi haine maro ca şi Maestrul Torr şi văzu săbiile de lumină care le atârnau la centuri.

Fiecare purta şi o puşcă blaster mare.

— Săritor! strigă unul dintre ei. Atenţie!

Au reacţionat atât de repede, încât mişcările lor au fost doar o ceaţă în timp ce deschideau focul. Până să ţipe Rain, prietenul ei era deja mort.

Ea tot mai urla când primul Jedi alergă până la ea.

— Eşti bine, micuţo? întrebă el, întinzând mâna spre ea.

Instinctiv, se dezlănţui asupra lui. Nu ştia cum procedase; nici măcar nu fusese un gând conştient. Ştia doar că el îi împuşcase prietenul. Îl omorâse pe Laa!

— Care este pro...

Vocea i se tăie când ea îi rupse gâtul cu Forţa. Ochii tovarăşului său se lărgiră de groază, dar înainte să poată face orice altceva, îi rupse şi lui gâtul.

Abia atunci Rain încetă să mai strige. În schimb, începu să plângă cu suspine grozave care îi zguduiau trupul în timp ce se târa să-şi apese obrazul în blana verde, moale, a corpului încă cald al lui Laa, acolo unde căzuse la pământ.

* * *

Bane o găsi acolo: o copil uman tânăr plângând lângă rămăşiţele unuia dintre săritorii nativi de pe Ruusan. În apropiere se aflau cadavrele a doi Jedi tineri, cu capetele răsucite în unghiuri ciudate. Nu îi trebui decât o clipă să pună cap la cap ceea ce trebuia să se fi întâmplat.

Fata se uită la el în timp ce se apropia, cu ochii înfocaţi şi roşii. El bănui că avea nouă ani, poate cel mult zece. Putea simţi puterea Forţei arzând în ea, alimentată de durere, şi furie, şi ură. Chiar dacă nu ar fi simţit-o, cei doi Jedi morţi de la picioarele ei erau dovada mută a abilităţilor ei.

Nu vorbi, ci rămase tăcut. Plânsul fetei se opri. Îşi trase nasul şi şi-l şterse cu dosul mâinii. Apoi se ridică în picioare şi făcu un pas ezitant spre el.

— Cine eşti? întrebă el, cu vocea lui adâncă şi ameninţătoare.

Ea nu se retrase şi nu fugi, deşi răspunsul îi fu ezitant.

— Numele meu este Rain... Adică Zannah. Verii mei îmi spuneau Rain, dar acum sunt morţi. Zannah este numele meu real.

Bane aprobă din cap, înţelegând totul. Rain: o poreclă, numele copilăriei şi la inocenţei. O inocenţă care acum era pierdută.

— Ştii cine sunt eu? întrebă el.

Ea aprobă din cap şi făcu un alt pas înainte.

— Eşti un Sith.

— Nu ţi-e frică de mine?

— Nu, insistă ea cu o clătină din cap, deşi Bane ştia că nu era complet onestă.

Putea să-i simtă frica, dar era îngropată sub emoţii mult mai puternice: mâhnire, mânie, ură şi dorinţa de răzbunare.

— Am ucis mulţi oameni, o avertiză Bane. Bărbaţi, femei... chiar şi copii.

Ea se cutremură dar rămase pe loc.

— Şi eu am ucis.

Bane aruncă o privire spre cadavrele Jedilor, apoi îşi îndreptă atenţia spre fetiţa care stătea sfidătoare în faţa lui. Ea era aceea? Îl condusese Forţa pe drumul înapoi spre nava sa? Îl adusese aici, exact în acest moment, pur şi simplu pentru a-şi putea găsi ucenicul?

Îi puse întrebarea finală, cea mai importantă.

— Ştii căile Forţei? Înţelegi adevărata natură a părţii întunecate?

— Nu, recunoscu Rain, fără să-şi desprindă vreodată privirea din a lui. Dar poţi să mă înveţi. Sunt tânără. Voi învăţa.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

